

JULIA QUINN

*Công tước
và em*

"Cuốn hút." — NORA ROBERTS

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

JULIA QUINN

Công tước và em

HUYỀN VŨ - THUY DƯƠNG dịch

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

Thông tin sách

Tên sách: **Công tước và em**
Nguyên tác: **The Duke and I (Bridgertons #1)**
Tác giả: **Julia Quinn**
Người dịch: **Huyền Vũ, Thụy Dương**
Công ty phát hành: **Nhã Nam**
Nhà xuất bản: **NXB Văn Học**
Trọng lượng vận chuyển: **550g**
Kích thước: **14x20,5cm**
Số trang: **470**
Ngày xuất bản: **06/2011**
Giá bìa: **88.000đ**
Thể loại: **Tình cảm Lãng mạn**

Thông tin ebook

Type+Làm ebook: **thanhbt**
Ngày hoàn thành: **22/10/2014**

Dự án ebook #4 thuộc Tủ sách BOOKBT

Ebook này được thực hiện nhằm chia sẻ cho những bạn không có điều kiện mua sách!

Còn nếu bạn có khả năng hãy mua ủng hộ nha!

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Giới thiệu

Thông minh, quyến rũ và cũng lại vô cùng ngây thơ, Daphne Bridgerton không bao giờ tưởng tượng rằng cô sẽ bị cuốn vào vòng xoáy tình yêu với chàng công tước độc thân sáng giá bậc nhất nước Anh, đồng thời cũng là một tay chơi khét tiếng khiến cả mẹ lẫn các anh cô phải cảm đoán. Không chỉ có thế, khi bị anh trai cô lôi vào cuộc đấu súng một mất một còn, anh chàng đó sẵn sàng chấp nhận cái chết chứ nhất định không trao cho Daphne Bridgerton bất cứ điều gì ngoài câu nói, Tôi không thể lấy em...

Công tước và em - cuốn tiểu thuyết lãng mạn danh tiếng của Julia Quinn, cuốn sách mang màu của ký ức, màu của những rượt đuổi cô độc về cảm xúc, lại cũng tràn ngập màu đỏ của đam mê, màu vàng rực rỡ của hạnh phúc. Khi mọi sắc màu đó hòa quyện, thế giới của hai nhân vật chính tan vào nhau trong sự toàn vẹn...

Đôi nét về tác giả

Julia Quinn (tên thật Julie Pottinger) là nhà văn Mỹ nổi tiếng trên khắp thế giới với các tác phẩm lãng mạn lịch sử. Các tác phẩm của bà đã được dịch ra hơn mười thứ tiếng, chín lần được đứng trong danh sách New York Times Bestseller, ba lần đoạt giải RITA.

Julia Quinn đã tốt nghiệp trường Harvard chuyên ngành Lịch sử Nghệ thuật

và từng học y tại Yale trước khi quyết định dành toàn thời gian cho viết lách. Bà bắt đầu sáng tác ngay từ khi rời trường trung học, và ngay từ các tác phẩm đầu tay đã nhận được những phản hồi tích cực từ cả độc giả lẫn các nhà xuất bản. Năm 2010, bà đã được ghi danh tại Bảo tàng Danh vọng các Nhà văn Lãng mạn Mỹ.

Những tác phẩm của cùng tác giả Julia Quinn được Nhã Nam xuất bản:

- The Secret Diaries of Miss Miranda Cheever (Tạm dịch: Nhật ký bí mật của tiểu thư Miranda Cheever)
- What Happens in London (Tạm dịch: Chuyện xảy ra ở London)

Lời khen tặng dành cho Công tước và em

“Cuốn hút.” - Nora Roberts

“Tôi chỉ có thể chân thành cảm ơn Julia Quinn vì đã phục hồi niềm tin của tôi đối với văn học lãng mạn.” - Walaika Haskins, Romance Reader

“Julia Quinn là Jane Austen đương đại.” - Jill Barnett

“Quinn sẽ mang đến cho các bạn những giấc mơ thú vị.” - Romantic Times

Mục lục

Mở đầu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương kết

*Dành cho Danelle Harmon và Sabrina Jeffries,
thiếu một trong hai người quyền sách này sẽ
chẳng bao giờ được nộp đúng hạn.*

*Và cho Martha của Tập san Lãng mạn bản tin điện tử,
vì gợi ý tôi đặt tên truyện là Ngày tôi tẹ của Daphne.*

*Và cho Paul,
ngay cả khi anh cho rằng khiêu vũ
là đứng yên trong khi giữ lấy tay tôi
và quan sát tôi xoay vòng.*

Mở đầu

Ngày sinh của Simon Arthur Henry Fitzranulph Basset, Bá tước Clyvedon, trùng với ngày lễ lớn. Nhà thờ đồ chuông trong hàng giờ liền, rượu sâm banh được hào phóng xả lênh láng trong khuôn viên tòa lâu đài khổng lồ, nơi cậu bé mới sinh gọi là nhà, và cha ngài Bá tước nhỏ tuổi đề nghị toàn thể dân làng Clyvedon nghỉ việc để tham dự yến tiệc và kỳ nghỉ.

“Đây không phải đứa trẻ bình thường đâu,” bác bán bánh mì nói với người thợ rèn.

Vì Simon Arthur Henry Fitzranulph Basset không phải cả đời sẽ sống với tước vị Bá tước Clyvedon. Đó chỉ là một tước vị có được do ưu đãi. Simon Arthur Henry Fitzranulph Basset - cậu bé con có nhiều tên hơn bất kỳ đứa trẻ nào khác - là người thừa kế một trong những tước Công lâu đời nhất và giàu có nhất nước Anh. Và cha cậu bé, ngài Công tước Hastings đời thứ chín, đã chờ đợi khoảnh khắc này hàng bao nhiêu năm rồi.

Khi đứng trong đại sảnh bên ngoài phòng sinh của vợ, nâng niu đứa con đỏ hỏn đang khóc âm ỉ trong tay, trái tim ngài Công tước gần như nổ tung vì tự hào. Giờ quá bốn mươi tuổi rồi, ngài đã chứng kiến biết bao người bạn của mình - tất cả đều là Công tước và Bá tước - sinh ra hết người thừa kế này đến người thừa kế nọ. Nhiều người buộc phải chấp nhận có một vài cô con gái rồi mới sinh được đứa con trai quý giá, nhưng cuối cùng, tất cả họ đều được yên lòng vững dạ vì dòng dõi của họ sẽ tiếp tục, dòng máu của họ sẽ được truyền lại cho thế hệ tinh hoa tiếp theo của nước Anh.

Nhưng với ngài Công tước Hastings thì không phải vậy. Mặc dù trong suốt cuộc sống vợ chồng mười lăm năm của họ, vợ ngài đã năm lần mang thai, song chỉ hai lần bà hạ sinh, và cả hai lần con ngài đều chết yểu ngay khi mới chào đời. Sau lần mang thai thứ năm, kết thúc bằng vụ sảy thai vào tháng thứ năm của thai kỳ, các bác sĩ đều cảnh báo họ không nên thử thụ thai thêm bất kỳ lần nào nữa. Mạng sống của chính nữ Công tước đang trong tình trạng nguy hiểm. Bà quá yếu, quá mỏng manh, và có thể, họ nhẹ nhàng nói, quá lớn tuổi rồi. Ngài Công tước chẳng thể làm gì ngoài việc đành cam chịu thực tế rằng tước Công rồi sẽ không còn liên quan đến dòng họ Basset nữa.

Nhưng nữ Công tước, Chúa phù hộ cho bà, biết rõ vai trò của mình, và sau sáu tháng phục hồi sức khỏe, đã mở cánh cửa thông giữa hai phòng ngủ, và ngài Công tước lại tiếp tục công cuộc kiếm tìm một đứa con trai.

Năm tháng sau, nữ Công tước báo cho ngài biết bà đã có mang. Tâm trạng ngài Công tước lập tức phấn chấn hẳn lên với một niềm tin không gì lay chuyển được - chắc chắn là không gì lay chuyển được - rằng lần mang thai này sẽ thành công. Nữ Công tước đang nằm liệt giường tại thời điểm nhận ra mình đã trễ tháng. Bác sĩ đến khám cho bà mỗi ngày, và suốt thời kỳ mang thai ấy, ngài Công tước đã tìm đến vị bác sĩ uy tín nhất ở London và trả cho ông ta một khoản hậu hĩnh để ông tạm thời rời phòng mạch đến sống ở lâu đài Clyvedon.

Ngài Công tước lần này quyết không phó mặc số phận nữa. Ngài sẽ có một đứa con trai, và tước vị sẽ vẫn nằm trong tay dòng họ Basset.

Nữ Công tước trải nghiệm sự đau đớn sớm hơn một tháng, người ta liền lột đệm xuống dưới hông bà. Trọng lực sẽ giúp đưa bé bên trong, bác sĩ Stubbs giải thích. Ngài Công tước nghĩ đó là một lập luận có cơ sở, và đến chiều khi vị bác sĩ đi nghỉ, ngài luôn thêm một tấm đệm khác cho vợ ngài, giúp bà nằm nghiêng theo một góc hai mươi độ. Bà giữ yên tư thế ấy suốt một tháng.

Rồi cuối cùng, khoảnh khắc quyết định cũng đã đến. Tất cả mọi người đều cầu nguyện cho ngài Công tước vốn luôn khao khát có người thừa kế, và có một số người còn nhớ đến chuyện cầu nguyện cả cho nữ Công tước, vốn càng ngày càng mạnh khỏe và yếu ớt, ngay cả khi vòng bụng mỗi lúc một thêm tròn và to hơn. Tất cả đều cố gắng không hy vọng quá nhiều - xét cho cùng, nữ Công tước đã hai lần hạ sinh và cả hai lần đều phải chôn đứa bé. Ngay cả nếu như bà mẹ tròn con vuông thì đứa trẻ ấy, chà, rất có thể là một bé gái.

Khi tiếng hét của nữ Công tước càng lúc càng lớn và lặp lại thường xuyên hơn, ngài Công tước xô cửa bước vào phòng bà, mặc kệ lời phản đối của bác sĩ, bà đỡ và cả đám hầu gái. Cho dù nơi đây có là chốn máu me hỗn độn thì ngài vẫn nhất quyết phải ở đây để chứng kiến giây phút được biết giới tính của đứa bé.

Đầu đứa bé xuất hiện trước, rồi đến bờ vai. Ai nấy đều vươn người về phía

trước để quan sát nữ Công tước căng mình ra rặn, và rồi...

Và rồi ngài Công tước đã biết rằng Chúa có tồn tại, và Chúa vẫn mỉm cười với toàn thể dòng tộc Basset. Ngài cho bà đỡ một phút để lau sạch đứa bé, để bà đặt cậu nhóc nhỏ bé vào vòng tay ngài, rồi ngài hùng dũng tiến vào đại sảnh để khoe cậu với cả thế giới.

“Ta có một đứa con trai!” ngài gầm lên. “Một đứa con trai nhỏ xíu hoàn hảo!”

Và trong lúc tất cả người hầu vỗ tay thở phào nhẹ nhõm, ngài Công tước cúi nhìn vị Bá tước tí hon mà nói. “Con thật hoàn hảo. Con mang họ Basset. Con là của ta.”

Công tước muốn ẵm cậu ngài ra ngoài để chứng minh với mọi người rằng cuối cùng ngài đã cho ra đời một thằng bé khỏe mạnh, nhưng vào ngày đầu tháng Tư đó trời đang se se lạnh, vậy là ngài đành cho phép bà đỡ mang thằng bé đến chỗ mẹ nó. Ngài Công tước leo lên một trong những con ngựa đua xuất sắc của mình mà cười đến bữa tiệc tùng, hét vang về vận may của mình cho bất kỳ ai chịu lắng nghe.

Trong lúc đó, mất quá nhiều máu sau khi sinh, nữ Công tước dần dần chìm vào hôn mê, rồi cuối cùng bà ra đi.

Ngài Công tước tiếc thương vợ. Ngài thực sự tiếc thương. Ngài không yêu bà, dĩ nhiên, và bà cũng chẳng yêu ngài, nhưng họ đã là bạn bè theo một cách thức xa cách lạ kỳ nào đó. Ngài Công tước không mong gì hơn từ cuộc hôn nhân này ngoài một đứa con trai và một người thừa kế, và xét trên phương diện này, vợ ngài đã chứng tỏ là một người vợ mẫu mực. Ngài bố trí người đặt hoa tươi bên cạnh mộ phần của bà hằng tuần, bất kể đó là mùa nào trong năm, và bức chân dung của bà được chuyển từ phòng khách vào đại sảnh, tại một vị trí trang trọng trên lòng cầu thang.

Sau đó, ngài Công tước bắt đầu xúc tiến công cuộc nuôi dạy cậu con trai.

Tất nhiên, ngài chẳng có mấy việc để làm trong năm đầu tiên. Con ngài vẫn còn quá nhỏ cho những bài học về quản lý đất đai và trách nhiệm, nên ngài Công tước để Simon lại cho bảo mẫu và lên đường đi London, để rồi tại đây, cuộc sống của ngài vẫn tiếp diễn như trước khi ngài được ban cho vai trò

làm cha, ngoại trừ việc ngài buộc tất cả mọi người - thậm chí cả đức Vua - phải chiêm ngưỡng bức tranh nhỏ họa hình con trai ngài ngay sau khi thằng bé chào đời.

Ngài Công tước thỉnh thoảng ghé thăm Clyvedon, rồi chuyển hẳn về vào dịp sinh nhật hai tuổi của Simon, sẵn sàng đảm nhận trách nhiệm dạy dỗ thằng bé. Ngài mua một chú ngựa con, chọn sẵn một khẩu súng nhỏ để cậu bé sau này đi săn cáo, và ngài cũng thuê trước gia sư để dạy mọi môn học cần thiết cho con trai ngài.

“Cậu ấy còn quá bé cho tất cả những thứ này!” bảo mẫu Hopkins la lên.

“Vớ vẩn,” Hastings đáp trả với vẻ bề trên. “Rõ ràng là ta không trông đợi thằng bé mau chóng nắm vững hết được bất cứ vấn đề nào trong số này, nhưng không bao giờ là quá sớm để bắt đầu giáo dục một Công tước.”

“Cậu ấy có phải Công tước đâu,” bà bảo mẫu lầm bầm.

“Nó sẽ là Công tước.” Hastings quay lưng đi và cúi xuống cạnh cậu con trai lúc này đang xây một tòa lâu đài xiêu vẹo bằng những hình khối trên sàn. Ngài Công tước đã không xuống Clyvedon trong vài tháng, và rất hài lòng với sự trưởng thành của Simon. Cậu bé giờ đây đã là một cậu trai cứng cáp, khỏe mạnh, với mái tóc nâu bóng mượt và đôi mắt xanh dương trong trẻo.

“Con đang xây cái gì thế, con trai?”

Simon mỉm cười chỉ cho cha cậu.

Hastings ngược nhìn bảo mẫu Hopkins. “Thằng bé không nói à?”

Bà lắc đầu. “Vẫn chưa, thưa ngài.”

Công tước cau mày. “Nó đã hai tuổi. Lẽ ra nó phải biết nói rồi chứ?”

“Một vài đứa trẻ cần nhiều thời gian hơn những đứa khác, thưa ngài. Cậu ấy thực sự là một cậu bé thông minh.”

“Dĩ nhiên thằng bé thông minh rồi. Nó là người nhà Basset cơ mà.”

Bà bảo mẫu gật đầu. Bà luôn luôn gật đầu mỗi khi ngài Công tước nói về sự vượt trội của dòng dõi Basset. “Có thể,” bà gợi ý, “cậu ấy chỉ là không có gì muốn nói thôi.”

Ngài Công tước trông không có vẻ gì là bị thuyết phục, nhưng ngài chỉ đưa cho Simon chú lính chì đồ chơi, vỗ nhẹ vào đầu thằng bé rồi rời khỏi nhà để tập luyện với con ngựa cái ngài mới mua từ Hầu tước Worth.

Tuy nhiên, hai năm sau, ngài không còn lạc quan được nữa.

“*Tại sao nó vẫn chưa nói?*” ngài phát hỏa.

“Tôi không biết,” bà bảo mẫu trả lời, vắn xoắn hai bàn tay.

“Bà đã làm gì nó?”

“Tôi không làm gì cả!”

“Nếu bà thực hiện đúng đắn công việc của mình,” Công tước giận dữ chĩa ngón tay về phía Simon, “thì đáng lẽ *nó* phải nói được rồi mới phải.”

Simon, đang tập viết tại cái bàn nhỏ của mình, quan sát cuộc cãi vã với vẻ thích thú.

“Nó đã bốn tuổi rồi, khôn kiếp thật,” Công tước rống lên. “Lẽ ra nó phải nói được rồi chứ.”

“Cậu ấy biết viết,” bà bảo mẫu vội nói. “Tôi đã nuôi năm đứa trẻ, ấy vậy nhưng chẳng đứa nào biết viết như cậu chủ Simon.”

“Viết tốt để làm cái quái gì nếu nó không nói được chứ.” Công tước Hastings quay qua Simon, cơn thịnh nộ cháy bùng trong ánh mắt. “Nói đi, thằng ranh con!”

Simon lùi lại, môi dưới run lên.

“Thưa ngài!” bà bảo mẫu kêu lên. “Ngài đang làm đứa bé sợ đấy.”

Công tước Hastings quay phắt lại đối diện với bà. “Có lẽ cũng cần phải làm

cho nó sợ. Hoặc có lẽ cái nó cần là sự trừng phạt thích đáng. Có lẽ một cú chọc ra trò sẽ giúp nó tìm lại được giọng nói đấy.”

Ngài Công tước chộp lấy cái lược cán bạc mà bà bảo mẫu đã dùng để chải tóc cho Simon và tiến về phía thằng bé. “Ta sẽ làm cho con nói, thằng nhỏ ngốc nghếch...”

“*Không!*”

Bà bảo mẫu há hốc miệng. Công tước đánh rơi lược. Đây là lần đầu tiên cả hai nghe thấy giọng nói của Simon.

“Con vừa nói gì?” Công tước thì thầm, nước mắt ứa ra.

Nắm chặt bàn tay ép vào hai bên sườn, Simon hếch cái cằm nhỏ của mình lên mà nói, “Đừng đ-đ-đ-đ-đ-đ...”

Mặt ngài Công tước tái nhợt như người chết. “Nó nói gì thế?”

Một lần nữa Simon cố gắng nói thành câu. “Đ-đ-đ-đ-đ-đ-đ...”

“Lạy Chúa tôi.” Công tước thở hắt ra, kinh hãi. “Thằng bé là đứa thiếu năng.”

“Cậu ấy không phải người thiếu năng!” bà bảo mẫu thét lên, vòng tay che chở cậu bé.

“Đ-đ-đ-đ-đ-đ-đ-đừng đ-đ-đ-đ-đ-đ-đ-đánh,” Simon hít một hơi thở sâu, “*con*”.

Hastings rũ xuống chỗ ngồi bên cửa sổ, gục đầu vào tay. “Ta đã làm gì để bị như thế này? Ta có thể làm gì...”

“Ngài nên khen ngợi cậu bé!” bảo mẫu Hopkins nhắc nhở. “Ngài đã đợi suốt bốn năm để nghe cậu ấy nói, và...”

“Và nó là một thằng ngốc!” Công tước Hastings gầm lên. “Quý thần ơi, một thằng nhỏ ngốc nghếch đàn độn!”

Simon bật khóc.

“Cái tên Hastings sẽ thành tên của một kẻ ngốc nghếch,” Công tước rên rỉ. “Suốt bao nhiêu năm cầu nguyện về một người thừa kế, thế mà giờ tất cả đã sụp đổ. Ta đáng lẽ nên để tước vị lại cho họ hàng ta.” Ngài quay lưng khỏi cậu con trai lúc này vẫn đang vừa thút thít vừa cố lau sạch nước mắt, gắng sức chứng tỏ cho người cha thấy sự mạnh mẽ của mình. “Ta không thể nhìn mặt nó được nữa,” ngài thở dốc. “Ta không thể chịu được khi nhìn nó.”

Và với những lời đó, ngài Công tước sai bước ra khỏi phòng.

Bảo mẫu Hopkins ôm chặt cậu bé vào lòng. “Con không phải đứa ngốc,” bà thầm thì quả quyết. “Con là đứa trẻ thông minh nhất mà ta biết. Và nếu bất kỳ ai có thể học được cách nói cho rõ ràng, thì ta biết đó chính là con.”

Simon rúc vào trong vòng tay ấm áp của bà và sụt sịt.

“Chúng ta sẽ cho cha con thấy,” bà bảo mẫu hứa hẹn. “Cho dù đó có là điều cuối cùng ta có thể làm được thì ta cũng sẽ làm cho ông ấy phải cứng họng.”

Bảo mẫu Hopkins đã chứng minh lời bà nói là đúng. Trong khi Công tước Hastings trở về London và cố vờ như ngài không có đứa con trai, bà dành từng giây từng phút với Simon, phát âm từng từ và âm tiết, không tiếc lời ca ngợi mỗi khi cậu đứng, và cổ vũ cậu mỗi khi cậu không làm được.

Sự tiến bộ diễn ra chậm chạp, nhưng khả năng nói của Simon ngày càng được cải thiện hơn. Vào năm sáu tuổi, “đ-đ-đ-đ-đ-đ-đ-đ-đ” đã rút gọn lại thành “đ-đ-đ”, và khi cậu lên tám, cậu có thể nói cả câu mà không hề ấp úng. Cậu vẫn còn gặp rắc rối mỗi khi tinh thần bất an, và bà bảo mẫu phải nhắc nhở thường xuyên rằng cậu cần giữ bình tĩnh, sắp xếp lại từ ngữ nếu cậu muốn nói một câu hoàn chỉnh.

Nhưng Simon rất quyết tâm, lại cũng thông minh nữa, và có lẽ quan trọng nhất, cậu cứng đầu chết đi được. Cậu học cách hít thở trước mỗi câu nói, cân nhắc từ ngữ trước khi cố gắng phát âm ra. Cậu nghiên cứu cảm giác của khuôn miệng khi cậu phát âm đúng, và cố gắng phân tích sai sót nằm ở đâu khi cậu nói không chuẩn được.

Và cuối cùng, vào năm mười một tuổi, cậu đến trước mặt bảo mẫu Hopkins, dừng lại để sắp xếp suy nghĩ, và nói, “Cháu nghĩ đã đến lúc chúng ta đi gặp

cha.”

Bà bảo mẫu ngừng phất đầu lên. Ngài Công tước đã không thèm để mắt đến con trai trong bảy năm liền. Ngài cũng không trả lời bất kỳ dòng thư nào của Simon.

Simon đã gửi có khi phải đến cả trăm lá thư.

“Cháu chắc chắn chứ?” bà hỏi.

Simon gật đầu.

“Tốt lắm. Ta sẽ chuẩn bị xe ngựa. Sáng mai chúng ta sẽ lên đường đi London.”

Cuộc hành trình mất hơn một ngày rưỡi, và khi cỗ xe ngựa lăn bánh đến Dinh thự Basset thì trời đã sâm sẩm tối. Simon tò mò ngấm nhìn đường phố London nhộn nhịp trong lúc được bảo mẫu Hopkins dẫn đến bậc thềm. Cả hai đều chưa từng đặt chân đến Dinh thự Basset, nên khi đến bên cánh cửa ra vào rồi, bà bảo mẫu chẳng biết phải làm gì ngoài việc gõ cửa.

Cánh cửa bật mở trong vài giây, và một vị quản gia oai vệ liếc xuống nhìn họ.

“Giao hàng,” lão ta ngân nga, gần như đóng sầm cửa lại, “đi cửa sau.”

“Khoan đã!” bà bảo mẫu vội nói, nhét chân vào khe cửa. “Chúng tôi không phải người hầu.”

Lão khinh khỉnh liếc nhìn bộ dạng bà.

“Tôi đúng là người hầu, nhưng cậu ấy không phải.” Bà nắm tay Simon kéo cậu về phía trước. “Đây là Bá tước Clyvedon, và ông phải cư xử cho phải phép với cậu ấy.”

Miệng người quản gia há hốc và lão phải chớp mắt vài lần rồi mới nói được, “Theo những gì tôi hiểu thì Bá tước Clyvedon đã chết.”

“Cái gì?” bà bảo mẫu rít lên thất thanh.

“Chắc chắn là ta vẫn chưa chết!” Simon hét với tất cả sự căm phẫn chính đáng của đứa trẻ mười một tuổi.

Lão quản gia quan sát Simon và ngay lập tức nhận ra cậu có dáng vẻ của người họ Basset, vậy nên cho cả hai vào.

“Tại sao người nghĩ là ta đã c-chết?” Simon hỏi, tự rửa thẳm bản thân vì đã lấp bấp, nhưng không lấy làm ngạc nhiên. Cậu thường xuyên nói lấp mỗi khi giận dữ.

“Tôi không nói được,” viên quản gia trả lời.

“Hiển nhiên là có đấy,” bà bảo mẫu bắn trả. “Ông không thể nói những chuyện kiểu thế trước một cậu bé mới chỉ chừng ấy tuổi mà không có lấy một lời giải thích.”

Lão quản gia im lặng trong một thoáng, rồi cuối cùng cũng lên tiếng. “Đức ngài đã không nhắc đến cậu trong nhiều năm trời. Lần cuối tôi nghe được, ngài nói rằng ngài chẳng có đứa con trai nào cả. Ngài có vẻ đau khổ khi nói thế, nên chẳng ai bàn về vấn đề đó nữa. Chúng tôi - nghĩa là bọn người hầu kẻ hạ - đoán chắc là cậu đã qua đời rồi.”

Simon cảm thấy quai hàm siết chặt lại, cảm thấy cổ họng rất bỏng.

“Ngài ấy không để tang đúng không?” bà bảo mẫu gặng hỏi. “Ông có nghĩ về điều đó chưa? Sao ông dám khẳng định cậu chủ đã chết nếu cha cậu ấy không để tang?”

Viên quản gia nhún vai. “Đức ngài vẫn thường mặc đồ đen. Có tang hay không vẫn chẳng thay đổi phục trang của ngài.”

“Đây là một sự lãng mạ,” bảo mẫu Hopkins nói. “Ta yêu cầu ông đi báo với Công tước ngay.”

Simon không nói gì. Cậu đang phải hết sức cố gắng kiểm soát cảm xúc của bản thân. Cậu phải vậy. Cậu sẽ không nói được một lời nào với cha trong lúc mọi tế bào máu trong người đang rần rật thế này.

Lão quản gia gật đầu. “Ngài đang ở trên gác. Tôi sẽ đi thông báo ngay là các vị đã tới.”

Bà bảo mẫu bắt đầu điên cuồng bước tới bước lui, lăm bằm trong miệng và nhắc đến ngài Công tước với những từ ngữ hèn hạ nhất trong vốn từ vựng đang được mở rộng đến đáng ngạc nhiên của bà. Simon đứng giữa phòng, ấn tay giận dữ vào hai bên sườn, cố gắng thở sâu.

Mày có thể làm được, cậu gào lên trong tâm trí. Mày có thể làm được.

Bà bảo mẫu quay qua, nhìn thấy cậu đang cố gắng kiểm soát cơn giận dữ và ngay lập tức thở hỏn hà hỏn hển. “Phải, đúng vậy đấy,” bà nói nhanh, khuyu gối xuống và nắm lấy tay cậu. Hơn ai hết, bà biết rõ chuyện gì sẽ xảy ra nếu Simon đối mặt với cha trước khi cậu lấy lại được bình tĩnh. “Thở sâu vào. Và đảm bảo cháu đã cân nhắc kỹ trước khi nói. Nếu như cháu có thể kiểm soát...”

“Ta thấy là bà vẫn còn đang nuông chiều thằng bé,” một giọng nói hống hách bật ra từ trên ngưỡng cửa.

Bảo mẫu Hopkins đứng thẳng người lên và chậm chạp quay lại. Bà cố gắng nghĩ đến một câu nói nào đó thể hiện được lòng kính trọng. Bà cố gắng nghĩ đến bất cứ điều gì có thể xoa dịu tình trạng căng thẳng này. Nhưng khi nhìn ngài Công tước, bà lại thấy hình ảnh Simon trong ông, vậy là con thịnh nộ của bà bùng nổ. Công tước có thể trông giống hệt con trai, nhưng ngài chắc chắn không phải một người cha đối với cậu bé.

“Ngài, thưa ngài,” bà phun ra, “thật đáng khinh.”

“Còn bà, thưa bà, đã bị sa thải.”

Bà bảo mẫu loạng choạng lùi lại.

“Không ai nói năng kiêu đó với Công tước Hastings,” ông rống lên. “Không ai!”

“Ngay cả đức Vua sao?” Simon chế nhạo.

Hastings quay phắt lại, không nhận ra con trai mình nói năng rất rõ ràng.

“Mày,” ông nhỏ giọng nói.

Simon gật đầu cụt ngủn. Cậu đã cố hết sức nói được một câu ra đầu ra đũa, nhưng nó chỉ là một câu ngắn, và cậu không muốn thử vận may thêm một lần nữa. Khi cậu đang cảm thấy muốn phát điên lên như thế này thì không. Thông thường, cậu có thể nói cả ngày mà không lấp bắp, nhưng ngay lúc này...

Ánh mắt chăm chăm của người cha khiến cậu có cảm giác mình chỉ như một thằng nhãi. Một thằng nhãi ngờ nghệch.

Và dường như lưỡi cậu đột nhiên trở nên cứng ngắc, vụng về.

Công tước mỉm cười tàn nhẫn. “Mày định nói gì với bản thân vậy, nhóc? Hả? Mày định *nói* gì?”

“Sẽ ổn thôi, Simon,” bảo mẫu Hopkins thì thầm, ném cho Công tước cái nhìn giận dữ. “Đừng để ông ta làm cháu bối rối. Cháu có thể làm được, cháu yêu.”

Và không hiểu sao, sự cổ vũ của bà lại càng làm mọi chuyện tệ hơn. Simon đến đây để chứng tỏ bản thân mình với cha, vậy mà giờ đây bà bảo mẫu lại đối xử với cậu như một đứa trẻ con.

“Có chuyện gì vậy?” Công tước châm chích. “Mày bị ăn mất lưỡi rồi à?”

Các bắp cơ của Simon gồng lên đến mức khiến cậu bắt đầu run rẩy.

Hai cha con nhìn nhau chăm chăm như thể không bao giờ dứt ra được, cho đến khi Công tước bật ra tiếng chửi thề và sai bước về phía cửa.

“Mày là sai lầm tệ hại nhất của tao,” ngài rít lên với con trai. “Không hiểu tao đã gây nên tội gì mà phải gánh chịu mày kia chứ, nhưng cầu Chúa phù hộ để tao đừng bao giờ phải nhìn thấy mày lần nữa.”

“Đức ngài!” bảo mẫu Hopkins hét lên phẫn nộ. Sao lại có thể nói với một đứa trẻ như thế chứ. “Lôi nó ra khuất mắt ta đi,” ông quát lại bà. “Bà có thể bảo toàn công việc của mình miễn là giữ nó tránh xa khỏi ta.”

“Đội đã!”

Công tước chậm chạp quay về phía giọng nói Simon. “Mày vừa nói gì?” ông dài giọng.

Simon hít thở sâu ba hơi dài, môi vẫn mím chặt giận dữ. Cậu bắt quai hàm mình thư giãn, chà xát lưỡi lên vòm miệng, cố gắng nhớ lại cảm giác khi nói rõ ràng. Cuối cùng, ngay khi Công tước định xua cậu đi lần nữa, cậu mở miệng nói. “Con là con trai cha.”

Simon nghe bảo mẫu Hopkins thở phào nhẹ nhõm, và nhìn thấy trong mắt cha cậu sáng bừng lên một sắc thái cậu chưa từng thấy bao giờ. Niềm tự hào. Không nhiều lắm, nhưng vẫn có một chút nào đó, lấp lánh sâu thẳm bên trong; một chút nào đó đủ để trao cho Simon tia hy vọng nhỏ nhoi.

“Con là con trai cha,” cậu lặp lại, lần này lớn hơn, “và con không p-”

Đột nhiên cổ họng cậu tắc nghẹn. Và Simon điếng người.

Mày có thể làm được. Mày có thể làm được.

Nhưng cổ họng cậu thất lại, lưỡi cậu cứng đờ, và đôi mắt cha cậu bắt đầu nheo lại...

“Con không p-p-p-”

“Cút về nhà,” Công tước thấp giọng. “Ở đây không có chỗ cho mày.”

Simon cảm nhận được sự chối bỏ của Công tước ngấm đến tận xương tủy, cảm thấy nỗi đau đớn kỳ lạ lan khắp cơ thể, len lỏi vào tận trong tim. Và với nỗi căm hờn tràn ngập, dâng đầy trong mắt, cậu đã lập một lời thề trang trọng.

Nếu không thể trở thành người con trai như ông muốn, thì thề có Chúa, cậu sẽ trở thành đứa con trái ngược một trăm phần trăm...

Chương 1

Gia đình Bridgerton đã đạt được danh hiệu gia đình mẫn đức nhất trong xã hội thượng lưu. Trong vấn đề này, ta cần phải ghi nhận những đóng góp từ sự chăm chỉ của Nữ Tử tước cùng ngài Tử tước quá cố, mặc dù bất kỳ ai cũng chỉ có thể nhận thấy sự tâm thương trong cách họ đặt tên cho con cái. Anthony, Benedict, Colin, Daphne, Eloise, Francesca, Gregory, và Hyacinth - tính trật tự, dĩ nhiên, sẽ có lợi ở nhiều mặt, nhưng ai cũng cho rằng bất kỳ bậc cha mẹ thông minh nào cũng có thể nhận diện con mình mà không cần đặt tên cho chúng theo thứ tự chữ cái.

Và lại, chỉ cần nhìn thấy Nữ Tử tước và tám người con trong cùng một phòng cũng đủ để khiến nỗi sợ hãi nhân đôi - hoặc nhân ba - hoặc tệ hơn nữa. Tác giả đây chưa từng nhìn thấy một tập hợp anh em nào có bề ngoài giống nhau một cách lố lằng đến thế. Dù chưa bao giờ bỏ thời gian ghi nhận màu mắt, tác giả vẫn thấy được cả tám người đều sở hữu bộ khung xương và mái tóc dày màu hạt dẻ giống nhau. Hẳn sẽ có người lấy làm xót xa cho Nữ Tử tước khi bà phải cố kiếm bằng được những cuộc hôn nhân thuận lợi cho đàn con chẳng đứa nào có màu tóc hợp thời hơn. Dù vậy, vẫn có nhiều ưu điểm đối với một gia đình có vẻ ngoài nhất quán như vậy - không ai có thể nghi ngờ chuyện cả tám người đều là những đứa con hợp pháp.

Ái chà, thừa độc giả thân mến, người tác giả tận tụy của các vị ước chi đó là trường hợp chung của các gia đình đông con...

THỜI BÁO XÃ HỘI CỦA PHU NHÂN WHISTLEDOWN, 26 tháng Tư 1813.

“Ồi chàaaaaaaaaaaaaa!” phu nhân Violet Bridgerton vo tròn tờ báo khổ rộng chỉ có độc một trang thành quả bóng giấy, rồi quăng nó vào tận cuối phòng khách trang nhã.

Con gái bà, Daphne, khôn khéo không đưa ra lời bình luận nào, vờ như mê mẩn với việc khâu thùa.

“Con đã đọc xem bà ta viết gì chưa?” phu nhân Violet hỏi dồn. “Con đọc rồi chứ?”

Daphne liếc mắt về phía quả bóng giấy giờ đây đang nằm dưới gầm cái bàn bằng gỗ gụ. “Con đâu có cơ hội nào để đọc nó trước khi mẹ, ờ, đọc xong.”

“VẬY thì đọc đi,” phu nhân Violet rên lên, cánh tay chém vào không khí vẻ rất kịch. “Đọc xem *người phụ nữ đó* bồi nhọ chúng ta thế nào.”

Daphne bình tĩnh đặt khung thêu xuống và với tay xuống dưới gầm bàn. Cô đặt nó vào lòng, nhẹ nhàng vuốt phẳng tờ giấy và đọc bản tin về gia đình cô. Chớp chớp mắt, cô ngước lên. “Đâu có tẻ lắm đâu, mẹ. Thật ra nó còn nhẹ nhàng chán so với những gì bà ấy viết về gia đình Featherington hồi tuần trước.”

“Làm sao mẹ có thể kiếm cho con một tấm chồng trong khi *người đàn bà đó* đang chế nhạo tên tuổi của con chứ?”

Daphne buộc mình phải nguôi giận. Sau gần hai mùa lễ hội ở London, chỉ nội việc đề cập đến từ *chồng* cũng đủ khiến cô phát điên. Tất nhiên cô muốn kết hôn, cô thật sự muốn vậy, và cũng chẳng nhất nhất bám vào một cuộc hôn nhân dựa trên tình yêu đích thực. Nhưng liệu có quá đáng không khi hy vọng về một người chồng ít nhất cũng khiến cô có cảm tình?

Tính cho đến nay, đã từng có bốn người ngỏ lời cầu hôn cô, nhưng chỉ cần nghĩ tới chuyện sẽ chung sống cả phần đời còn lại với bất kỳ ai trong số họ, Daphne lại cảm thấy không chịu nổi. Cũng có vài người cô nghĩ phải chăng có thể trở thành người chồng tốt, nhưng vấn đề là - không ai trong số họ tỏ ra hứng thú với điều đó. Ồ, tất cả họ đều *thích* cô. Mọi người đều thích cô. Mọi người đều nghĩ cô vui tính, tốt bụng, khá thông minh, và không ai cho rằng cô kém hấp dẫn, nhưng cũng phải nói thêm rằng, chưa ai từng bị lóa mắt bởi sắc đẹp của cô, chưa ai từng sững sờ đến câm lặng khi cô xuất hiện, và cũng chẳng ai từng đặt bút viết một bài thơ tán dương cô.

Bọn đàn ông, cô ghê tởm nghĩ, chỉ hứng thú với những phụ nữ kính sợ họ. Có vẻ như không ai sẵn sàng tán tỉnh một người như cô. Tất cả họ đều ngưỡng mộ cô, hay ít ra theo lời họ là vậy, vì cô rất dễ trò chuyện, và có vẻ như cô luôn luôn thấu hiểu cảm giác của họ. Một lần, gã đàn ông mà Daphne nghĩ rất có tố chất của một người chồng tốt đã nói, “Quý tha ma bắt, Daff, em không hề giống những cô gái khác. Em hết sức bình thường.”

Lẽ ra cô cũng có thể cố gắng coi đó là một lời khen ngợi nếu như hẳn ta không mãi mãi một tính kẻ săn đuổi một mỹ nhân tóc vàng mới mẻ khác.

Daphne cúi xuống, nhận thấy tay mình đang nắm chặt lại. Rồi cô ngược lên và nhận ra mẹ vẫn nhìn cô chăm chăm, rõ ràng đang đợi cô nói gì đó. Đã kiềm chế cơn giận, Daphne hắng giọng nói, “Con chắc rằng cái cột báo nhỏ bé ấy của phu nhân Whistledown sẽ chẳng tổn hại gì đến cơ hội kiếm chồng của con đâu.”

“Daphne, đã hai năm rồi đấy!”

“Và phu nhân Whistledown chỉ mới ra báo được ba tháng, nên con thấy chúng ta khó có thể đổ lỗi cho bà ta được.”

“Mẹ sẽ đổ lỗi cho bất cứ ai mẹ muốn,” phu nhân Violet lầm bầm.

Daphne bấu chặt ngón tay vào trong lòng bàn tay, cố gắng bắt mình không được vặn vẹo lại. Cô biết mẹ chân thành quan tâm tới cô, cô biết bà yêu cô. Và cô cũng yêu bà. Thật ra, trước khi Daphne đến tuổi kết hôn, phu nhân Violet đã luôn là người mẹ tuyệt vời nhất. Và bà vẫn là người mẹ tuyệt vời, chỉ trừ khi bà tỏ ra tuyệt vọng trước cái thực tế rằng sau Daphne, bà còn ba cô con gái nữa cần tính chuyện hôn nhân.

Phu nhân Violet áp bàn tay mảnh dẻ lên ngực. “Bà ta vu khống về nguồn gốc của con.”

“Không,” Daphne chậm rãi nói. Nếu khôn ngoan ra thì hãy luôn cẩn trọng khi tính chuyện tranh cãi với mẹ cô. “Thật ra, những gì bà ta viết là không ai có thể nghi ngờ chuyện tất cả chúng con đều là con hợp pháp. Như thế vẫn còn tử tế chán so với những gì người ta có thể nói về các gia đình thượng lưu đông con nhất.”

“Lẽ ra bà ta không nên khơi vấn đề đó lên,” phu nhân Violet khịt mũi.

“Bà ấy là tác giả của tờ báo chuyên về những vụ bê bối mà mẹ. Công việc của bà ấy là khơi những chuyện kiểu đó lên.”

“Bà ta thậm chí còn không phải người thật,” phu nhân Violet điên tiết thêm vào. Bà chống tay vào tấm hông mảnh dẻ, nhưng rồi nghĩ lại và chỉ tay vào

không trung. “Whistledown, ha! Mẹ chưa bao giờ nghe đến cái họ Whistledown. Cho dù người đàn bà hư hỏng ấy có là ai đi chăng nữa thì mẹ cũng không cho rằng bà ta là một người trong chúng ta. Cứ làm như thể một người có giáo dục lại đi viết những lời nói dối xấu xa kiểu đó vậy.”

“Dĩ nhiên bà ta là một người trong chúng ta rồi,” Daphne nói, đôi mắt nâu đong đầy sự thích thú. “Nếu không thuộc xã hội thượng lưu, bà ta không cách gì moi được những thông tin riêng tư kiểu thế để viết trên báo. Mẹ không nghĩ bà ta là một kẻ lừa đảo, lén lút nhòm vào cửa sổ và kẻ tai nghe trộm ở cửa ra vào đó chứ?”

“Mẹ không thích giọng lưỡi của con đâu, Daphne Bridgerton,” phu nhân Violet nói, mắt nheo nheo lại.

Daphne thoáng mỉm cười lần nữa. “Mẹ không thích giọng lưỡi của con” là câu trả lời quen thuộc của phu nhân Violet mỗi khi một trong những đứa con của bà thắng trong cuộc tranh cãi.

Nhưng quả thật rất vui khi trêu chọc bà. “Con sẽ không ngạc nhiên,” cô nói, nghiêng đầu sang một bên, “nếu phu nhân Whistledown là một trong những người bạn của mẹ.”

“Cẩn thận miệng lưỡi con đó, Daphne. Bạn bè mẹ không ai lại có thể nông cạn như thế.”

“Được rồi ạ,” Daphne chấp nhận, “có thể không phải bạn mẹ. Nhưng con chắc chắn đó là người chúng ta biết. Chẳng kẻ tọc mạch nào có thể có được những thông tin như bà ta đã đăng trên báo.”

Phu nhân Violet khoanh tay. “Mẹ chỉ mong bà ta phá sản vĩnh viễn luôn.”

“Nếu mẹ mong bà ấy phá sản,” Daphne không thể không chỉ ra vấn đề, “mẹ không nên mua báo ủng hộ bà ấy mới phải.”

“Làm thế thì được gì chứ?” phu nhân Violet gặng hỏi. “Mọi người đều đọc nó. Sự cản trở vật vãnh yếu ớt của mẹ sẽ chẳng có tác dụng gì ngoài việc khiến mẹ trở thành kẻ mù thông tin trong khi tất cả những người khác đều xì xầm về câu chuyện ngồi lê đôi mách mới nhất của bà ta.”

Điều đó thì đúng thật, Daphne thậm đồng ý. London hào nhoáng đã bị nghiện *Thời báo xã hội của phu nhân Whistledown*. Tờ báo bí ẩn đã xuất hiện ba tháng trước trên ngưỡng cửa của từng thành viên xã hội thượng lưu. Trong hai tuần đầu, nó được tự động giao đến vào các ngày thứ Hai, thứ Tư và thứ Sáu. Và rồi sau đó, vào thứ Hai của tuần thứ ba, mọi viên quản gia trên khắp ngõ ngách London đều chờ đợi trong vô vọng bóng dáng các cậu bé thường giao báo *Whistledown*, chỉ để rồi khám phá ra rằng thay vì giao hàng miễn phí, mấy cậu nhóc này lại bán tờ báo buôn chuyện ấy với cái giá xuc phạm năm xu một tờ.

Daphne không thể không cảm thấy ngưỡng mộ sự hiểu biết của phu nhân Whistledown hư cấu. Đến lúc bà bắt đầu buộc mọi người phải trả tiền cho những câu chuyện ngồi lê đôi mách của mình, cả thế giới thượng lưu đều đã nghiện nó mất rồi. Tất cả đều vung tiền ra, và ở nơi nào đó, một người phụ nữ thích xỏ mũi vào chuyện thiên hạ đang ngày càng trở nên giàu có.

Trong khi phu nhân Violet đi đi lại lại quanh phòng, gất gỏng về “sự xem thường kinh tởm” đối với gia đình bà, Daphne ngược nhìn lên và đến khi chắc chắn mẹ không chú ý đến mình, cô hạ mắt xuống, đọc lướt qua những tin tức tai tiếng còn lại. Whistledown - tên gọi hiện thời của tờ báo - là sự kết hợp đáng tò mò giữa những bình luận, tin tức xã hội, lời châm chích cay độc và xen lẫn than phiền. Điều khiến nó trở nên khác biệt so với bất kỳ tờ tin tức xã hội nào trước đây là tác giả đã thẳng thừng gọi đầy đủ tên họ nhân vật được nhắc đến. Không có sự ẩn giấu nào đằng sau những từ rút gọn, chẳng hạn như Hầu tước S- và tiểu thư G-. Nếu phu nhân Whistledown muốn viết về ai, bà ta sẽ sử dụng tên thật của người đó. Giới thượng lưu tuyên bố họ cảm thấy vô cùng chướng tai gai mắt, nhưng tự trong thâm tâm, tất cả họ đều bị mê hoặc.

Bản tin mới nhất này đúng là đặc sệt chất Whistledown. Bên cạnh mẫu tin ngắn về những người nhà Bridgerton - thật ra chẳng có gì ngoài bản miêu tả về một gia đình - phu nhân Whistledown đã điểm lại các sự kiện tại buổi dạ vũ đêm trước. Daphne không có mặt ở đó, vì hôm ấy trùng với sinh nhật em gái cô, mà gia đình Bridgerton thì lúc nào cũng rối rít hết cả lên với các lễ sinh nhật. Và với tận tám đứa con, có vô khối ngày sinh nhật để mà tổ chức.

“Con đang đọc thứ rác rưởi đó,” phu nhân Violet buộc tội.

Daphne ngược lên, gạt bỏ cảm giác tội lỗi mơ hồ. “Hôm nay có tin tức khá

hay ho này. Có vẻ như tối qua Cecil Tumbley đã làm lật nhào nguyên cả dàn tháp sâm banh.”

“Vậ à?” phu nhân Violet hỏi, cố không tỏ lộ ra chút hứng thú nào.

“Ừmmmm,” Daphne trả lời. “Bà ấy cũng viết một bài khá thú vị về vũ hội Middlethorpe. Cho biết ai nói chuyện với ai, mọi người mặc gì...”

“Và mẹ cho rằng bà ta cảm thấy cần phải bày tỏ ý kiến về vấn đề ấy,” phu nhân Violet cắt ngang.

Daphne mỉm cười ranh mãnh. “Ô, thôi nào mẹ. Mẹ biết là tiểu thư Featherington lúc nào trông cũng hết sức khủng khiếp trong màu tím mà.”

Phu nhân Violet cố không mỉm cười. Daphne có thể thấy khóe miệng bà giật giật khi bà cố gắng giữ sự điềm tĩnh mà bà cho rằng rất phù hợp với vai trò Nữ Tử tước và vai trò người mẹ. Nhưng chỉ được hai giây, bà đã cười toe toét và ngồi xuống cạnh con gái trên ghế sofa. “Để mẹ xem nào,” bà nói, giật lấy tờ báo. “Còn gì nữa không? Chúng ta có bỏ lỡ bất cứ chuyện quan trọng nào không?”

Daphne nói, “Mẹ à, thật ra, có một nhà báo như phu nhân Whistledown đây thì người ta không cần phải thực sự *có mặt* ở bất kỳ sự kiện nào.” Cô phẩy tay về phía tờ báo. “Đọc báo của bà ấy thì cũng ngang với có mặt ở đó vậy. Có lẽ còn hay hơn ấy chứ. Con chắc chắn là tối qua, chúng ta ăn uống ngon lành hơn mọi người ở buổi dạ vũ nhiều. Và trả lại con tờ báo nào.” Cô giật phắt tờ báo, để lại một mảnh rách trong tay phu nhân Violet.

“Daphne!”

Daphne ra vẻ chính đáng. “Con đang đọc mà.”

“Tốt thôi!”

“Mẹ, nghe chuyện này này.”

Violet nghiêng qua.

Daphne đọc: “ ‘Kẻ trác táng trước đây được biết đến dưới tên Bá tước

Clyvedon cuối cùng đã sẵn sàng mang đến cho London niềm vinh dự được tiếp đón mình. Dù vẫn chưa hạ cố xuất hiện tại các buổi dạ lễ trang trọng, vị tân Công tước xứ Hastings đã vài lần bị bắt gặp tại White và một lần tại Tattersall.’ ” Cô dừng lại để lấy hơi. “ ‘Công tước đã sống ở nước ngoài suốt sáu năm. Liệu rằng sự trở về lần này của Công tước có đồng nghĩa với việc Ngài Công tước cha vậy là đã qua đời?’ ”

Daphne ngược lên. “Lạy Chúa tôi, bà ta thẳng thắn *quá*, mẹ nhỉ? Có phải Clyvedon là một người bạn của Anthony không?”

“Cậu ấy bây giờ là Hastings rồi,” phu nhân Violet trả lời một cách máy móc. “Và phải, mẹ tin rằng cậu ấy và anh con là bạn bè ở Oxford. Và mẹ nghĩ cả ở Eton nữa.” Trán bà nhăn lại và đôi mắt xanh biếc nheo lại trầm ngâm. “Theo như mẹ nhớ thì cậu ấy là một người khó chịu. Luôn luôn cư xử kỳ quặc với cha mình. Nhưng cũng nổi tiếng thông minh. Mẹ hoàn toàn chắc là Anthony nói cậu ta dẫn đầu trong môn toán. Và mẹ có thể nói,” bà nói thêm kèm theo cái đảo mắt, “là giỏi hơn bất cứ đứa con nào *của mẹ*.”

“Nào, thôi đi mẹ,” Daphne trêu chọc. “Con chắc chắn sẽ giữ vị trí đầu lớp nếu Oxford sẵn sàng chấp nhận phụ nữ.”

Phu nhân Violet khịt mũi. “Mẹ đã sửa bài số học cho con khi gia sư con bị ốm đấy, Daphne.”

“À, có thể đó đã là quá khứ rồi,” Daphne nói với nụ cười toe toét. Cô lại nhìn xuống tờ báo trong tay mình, lơ đãng dừng lại ở tên vị Công tước mới. “Ngài Công tước có vẻ khá thú vị,” cô lầm bầm.

Phu nhân Violet trao cho cô ánh nhìn sắc lẹm. “Cậu ta không phù hợp với một quý cô trẻ tuổi như con đâu.”

“Thật thú vị biết bao khi ‘tuổi’ của con, như mẹ nói đấy, lại được đá qua đá lại giữa việc quá trẻ để không thể gặp gỡ ngay cả bạn của Anthony và quá già đến nỗi khiến mẹ chẳng còn hy vọng rằng con sẽ kiếm được một cuộc hôn nhân tử tế.”

“Daphne Bridgerton, mẹ không...”

“... thích giọng lưỡi của con, con biết,” Daphne toét miệng cười. “Nhưng mẹ

yêu con.”

Phu nhân Violet mỉm cười ấm áp và vòng tay qua vai Daphne. “Cầu Chúa phù hộ cho mẹ đi, mẹ đúng là rất yêu con.”

Daphne hôn phớt lên má bà. “Đó là lời nguyện của tình mẫu tử. Mẹ vẫn phải yêu chúng con ngay cả khi chúng con làm mẹ phiền lòng.”

Phu nhân Violet chỉ thở dài. “Mẹ hy vọng một ngày nào đó con sẽ có những đứa con...”

“... giống hệt con, con biết.” Daphne mỉm cười luyến tiếc và ngả đầu vào vai bà. Mẹ cô có thể là người hơi quá tò mò, trong khi cha cô có vẻ thích thú với bầu chớ và những cuộc săn bắn hơn cả các vấn đề giao thiệp xã hội, nhưng cuộc hôn nhân của họ thật nồng ấm, đong đầy tình yêu, tiếng cười, và cả con cái nữa. “Con có thể làm cho mọi chuyện tồi tệ hơn nếu noi theo tấm gương của mẹ đấy,” cô lẩm bẩm.

“Tại sao, Daphne,” phu nhân Violet nói, mắt rơm rớm. “Con nói mới dễ thương làm sao.”

Daphne quấn một lọn tóc màu hạt dẻ quanh ngón tay và cười toe toét, xoa dịu phút giây ủy mị này bằng câu nói mang tính chọc ghẹo hơn. “Con rất hạnh phúc nếu được noi gương mẹ trong vấn đề hôn nhân và con cái, mẹ à, miễn là con không phải có đến *tám* đứa.”

Vào đúng khoảnh khắc đó, Simon Basset, vị tân Công tước xứ Hastings đồng thời là chủ đề cũ rích trong cuộc trò chuyện của các quý bà Bridgerton, đang ngồi ở White. Đồng hành với anh không phải ai khác ngoài Anthony Bridgerton, người anh cả của Daphne. Cả hai đều gây được ấn tượng như nhau, đều cao lớn và khỏe mạnh, với mái tóc dày sẫm màu. Nhưng trong khi mắt Anthony có cùng màu sô cô la sâu thẳm như em gái, thì mắt Simon lại mang màu xanh biển lạnh giá, với tia nhìn xuyên thấu lạ lùng.

Chính đôi mắt đó đã góp phần khiến anh trở nên nổi tiếng. Khi anh chú mục vào người nào, một cách rõ ràng và kiên quyết, đàn ông trở nên không thoải mái. Phụ nữ thì hoàn toàn run rẩy.

Nhưng với Anthony thì không. Hai người họ đã quen biết nhau nhiều năm,

và Anthony chỉ bật cười mỗi khi Simon nhướn mày, hướng đôi mắt lạnh như băng về phía mình. “Cậu quên rồi sao, tôi đã có lần nhìn thấy cậu gục đầu trong cái bô đấy,” có lần Anthony nhắc anh. “Thật khó nhìn cậu một cách nghiêm túc từ sau lần đó.”

Và Simon đáp lại, “Đúng thế, nhưng nếu tôi nhớ không nhầm thì cậu chính là người đã đề tôi vào cái bình thom phức ấy.”

“Một trong những khoảnh khắc đáng tự hào nhất của tôi, chắc chắn đây. Nhưng ngay đêm tiếp theo, cậu đã trả thù bằng cách cho lên giường tôi hàng tá giun.”

Simon tự cho phép mình mỉm cười khi nhớ lại cả hai vụ rắc rối lẫn cuộc nói chuyện sau đó của họ. Anthony là một người bạn tốt, đúng mẫu người anh luôn muốn bên cạnh vào lúc khó khăn. Anh là người đầu tiên Simon tìm đến khi quay lại nước Anh.

“Cậu trở về thế này đúng là tốt quá, Clyvedon,” Anthony nói khi cả hai đã yên vị tại chiếc bàn trong câu lạc bộ White. “À, nhưng chắc giờ cậu sẽ nhất định bắt tôi phải gọi là Hastings đây nhỉ.”

“Không,” Simon nói dứt khoát. “Cái tên Hastings sẽ luôn thuộc về cha tôi. Ông không bao giờ đáp lại nếu bị gọi bằng bất kỳ cách nào khác.” Anh dừng lại. “Tôi sẽ nhận tước vị của ông ấy nếu không thể làm khác được, nhưng tôi sẽ không để ai gọi tôi theo tên ông ấy.”

“Nếu không thể làm khác được?” Mắt Anthony mở lớn. “Có lẽ sẽ chẳng ai lại bày tỏ thái độ cam chịu như thế trước triển vọng đón nhận tước Công hầu.”

Simon cào tay vào mái tóc đen. Anh biết mọi người đều trông đợi anh bày tỏ sự hào hứng với quyền tập ấm cũng như niềm tự hào không chút dao động về lịch sử lừng lẫy của gia đình Basset, nhưng thật ra trong thâm tâm, toàn bộ chuyện này chỉ khiến anh cảm thấy phát ốm. Anh đã dành cả đời không sống theo những kỳ vọng của người cha; và có lẽ thật nực cười khi giờ đây lại cố sống cho xứng đáng với tên ông. “Đây đúng là một gánh nặng chết giẫm,” cuối cùng anh càu nhàu.

“Tốt nhất cậu nên làm quen với nó đi,” Anthony nói với vẻ thực tế, “bởi vì

tất cả mọi người sẽ đều gọi cậu như vậy đây.”

Simon biết đó là sự thật, nhưng anh không tin rằng tước hiệu đó sẽ ngự được một cách bình yên vững chãi trên vai anh.

“Thôi được, dù trong trường hợp nào cũng vậy,” Anthony thêm vào, tôn trọng giây phút riêng tư của bạn nên không đào sâu hơn vào chủ đề rõ ràng không lấy gì làm thoải mái ấy, “thật mừng khi cậu trở về. Có lẽ cuối cùng tôi cũng sẽ có được chút bình yên trong lần tới khi hộ tống em gái đến buổi dạ vũ.”

Simon ngả người ra sau, bắt chéo đôi chân dài, cơ bắp. “Lời bình luận hấp dẫn đấy.”

Anthony nhướn mày. “Và cậu tin chắc tôi sẽ giải thích?”

“Dĩ nhiên rồi.”

“Tôi nên để cậu tự tìm hiểu lấy mới phải, nhưng vậy đó, tôi chưa bao giờ là người tàn nhẫn.”

Simon cười cùng cực. “Có phải câu nói này đến từ người đã nhúng đầu tôi vào cái xô không đấy?”

Anthony phẩy tay thô bạo. “Lúc ấy tôi còn trẻ.”

“Và giờ cậu là hình mẫu của con người trưởng thành đứng đắn và có trách nhiệm?”

Anthony toe toét. “Hoàn toàn đúng.”

“Vậy nói cho tôi nghe một cách chính xác xem,” Simon dài giọng, “bằng cách nào mà tôi lại có ý nghĩa giúp cho cuộc sống của cậu trở nên bình yên hơn?”

“Tôi cho rằng cậu có kế hoạch tiếp nhận vị trí của mình trong xã hội?”

“Cậu sai rồi đấy.”

“Nhưng cậu *đang* lên kế hoạch tham gia vũ hội tại nhà phu nhân Danbury tuần này,” Anthony nói.

“Chỉ bởi vì không hiểu sao tôi lại thấy mến quý bà ấy. Bà nghĩ gì nói nấy, và...” Đôi mắt Simon như hơi mờ đi.

“Và?” Anthony thúc giục.

Simon lắc nhẹ đầu. “Không có gì. Chỉ là hồi tôi còn nhỏ bà ấy đối xử rất tốt với tôi. Tôi đã mấy lần nghỉ hè tại nhà bà với Riverdale. Cháu trai bà ấy, cậu biết đấy.”

Anthony gật đầu. “Hiểu rồi. Vậy cậu không hề có ý định bước chân vào xã hội thượng lưu. Tôi bị ấn tượng bởi quyết tâm của cậu đấy. Nhưng cho phép tôi cảnh báo cậu nhé - cho dù cậu không chọn con đường tham dự vào các sự kiện trong giới thượng lưu, thì *họ* cũng sẽ tìm cậu thôi.”

Chọn ngay lúc này để hớp một ngụm brandy, Simon suýt chết sặc trước vẻ mặt của Anthony khi bạn mình nhắc đến “*họ*”. Sau một hồi hết ho rồi lại phun phì phì, cuối cùng anh cũng cố thốt nên lời. “Lạy các thánh thần, ‘*họ*’ là ai mới được?”

Anthony rùng mình. “Các bà mẹ.”

“Tôi không có mẹ, nên tôi không thể nói là mình hiểu ý cậu được.”

“Các bà mẹ trong tầng lớp thượng lưu, cậu ngốc à. Những con rông thờ ra lửa và các cô con gái - cầu Chúa phù hộ chúng con - đang ở độ tuổi kết hôn. Cậu cứ việc chạy, nhưng cậu sẽ không bao giờ trốn được họ đâu. Và tôi cũng báo trước cho cậu biết, mẹ tôi là người kinh khủng nhất trong đám đấy.”

“Lạy Chúa tôi. Ấy vậy mà tôi cứ tưởng châu Phi mới là nơi nguy hiểm chứ.”

Anthony ném cho bạn mình cái nhìn thương cảm. “Họ sẽ lùng sục cậu cho bằng được. Và khi họ tìm thấy cậu, cậu sẽ thấy mình chết gí trong cuộc trò chuyện với một tiểu thư da dẻ xanh xao vận đồ trắng muốt, không thể nói về bất cứ chủ đề nào khác ngoài thời tiết, nhận hàng chồng giấy mời tới Almack⁽¹⁾, và cả đồng dây buộc tóc.”

Vẻ thích thú phảng phất trên khuôn mặt Simon. “Tôi hiểu rồi, vậy là, trong suốt thời gian tôi ở nước ngoài, cậu đã trở thành một quý ngài đầy đủ tư cách?”

“Tôi có thể đảm bảo rằng mình không chút hứng thú gì với vai trò đó. Nếu chỉ phụ thuộc vào tôi thì tôi sẽ tránh hết các buổi lễ tiệc của giới thượng lưu như tránh dịch vậy. Nhưng năm ngoái em gái tôi có mùa ra mắt, và tôi buộc phải hộ tống con bé hết lần này đến lần khác.”

“Ý cậu là Daphne?”

Anthony ngược lên ngạc nhiên. “Hai người gặp nhau rồi à?”

“Chưa,” Simon thừa nhận. “Nhưng tôi vẫn nhớ những bức thư cô ấy gửi đến trường cho cậu, và tôi nhớ rằng cô ấy là thành viên thứ tư trong gia đình, nên tên cô ấy phải bắt đầu bằng chữ D, và...”

“À, phải rồi,” Anthony nói, đảo nhẹ mắt. “Phương cách đặt tên con của gia đình Bridgerton. Đảm bảo một trăm phần trăm không người nào quên bạn là ai.”

Simon phá lên cười. “Nó có hiệu quả, phải không?”

“Simon này,” Anthony đột ngột nói, nghiêng người về phía trước, “tôi hứa với mẹ cuối tuần này sẽ ăn tối tại Dinh thự Bridgerton với gia đình. Sao cậu không tham gia cùng tôi nhỉ?”

Simon nhướng hàng lông mày sẫm màu. “Không phải cậu mới vừa cảnh báo tôi về các bà mẹ thượng lưu và những cô con gái lần đầu ra mắt sao?”

Anthony phá lên cười. “Tôi sẽ buộc bà ấy phải cư xử sao cho phải phép nhất, và đừng lo về Daff. Con bé là một trường hợp ngoại lệ. Cậu sẽ thích nó lắm cho mà xem.”

Simon nheo mắt. Có phải Anthony đang chơi trò mai mối không nhỉ? Anh chẳng thể biết chắc được.

Như thể đọc được suy nghĩ của anh, Anthony phá lên cười. “Lạy Chúa, cậu không nghĩ tôi đang cố ghép đôi cậu với Daphne đó chứ?”

Simon không nói gì.

“Cậu không hợp với con bé đâu. Cậu hơi quá ử ê so với sở thích của nó.”

Simon nghĩ đó là một lời bình luận khá kỳ quặc, nhưng thay vào đó anh lại hỏi, “VẬY cô ấy đã nhận được lời cầu hôn nào chưa?”

“Có một ít.” Anthony uống nốt ly brandy, rồi thở hắt ra hài lòng. “Tôi đã cho phép con bé từ chối hết.”

“Cậu có vẻ bao dung quá nhỉ.”

Anthony nhún vai. “Có lẽ người ta chẳng thể quá trông chờ vào chuyện sẽ có tình yêu trong các cuộc hôn nhân ngày nay, nhưng tôi không thấy có lý do gì để ngăn cản con bé được hạnh phúc với chồng nó. Chúng tôi từng nhận được lời cầu hôn từ một lão già khú để đủ tuổi để làm cha con bé, rồi còn một lão khác lớn tuổi đến mức có thể làm cha thằng em út của tôi, người nữa thì quá hách dịch so với một gia tộc thường xuyên náo nhiệt như của chúng tôi, và rồi tuần này, lạy Chúa lòng lành, đây mới là chuyện tệ hại nhất.”

“Có chuyện gì vậy?” Simon tò mò hỏi.

Anthony mệt mỏi chà tay vào thái dương. “Người mới nhất này vô cùng tử tế, nhưng có vẻ hơi đàn. Cậu nghĩ mà xem, sau những tháng ngày ăn chơi trác táng của chúng ta, liệu tôi có thể hoàn toàn không có cảm giác...”

“Thật sao?” Simon hỏi kèm theo nụ cười quỷ quái. “Cậu nghĩ vậy à?”

Anthony cau có nhìn anh. “Tôi không hứng thú gì với chuyện làm tan nát trái tim anh chàng tội nghiệp này đâu.”

“Chà, chẳng phải Daphne mới là người làm điều đó sao?”

“Đúng vậy, nhưng tôi phải *nói* với cậu ta.”

“Không phải người anh nào cũng cho phép em gái can thiệp vào những lời cầu hôn của họ,” Simon nói nhẹ nhàng.

Anthony chỉ nhún vai lần nữa, cứ như thể không tài nào tưởng tượng được mình sẽ đối xử với em gái theo cách nào khác. “Nó là đứa em gái tôi yêu quý nhất. Đó là điều tối thiểu tôi có thể làm cho nó.”

“Ngay cả khi nó đồng nghĩa với việc phải hộ tống cô ấy đến Almack?” Simon ranh mãnh hỏi.

Anthony làu bàu. “Ngay cả thế.”

“Lẽ ra tôi nên an ủi cậu rằng chuyện này rồi sẽ qua nhanh thôi, nhưng cậu vẫn còn, sao nhỉ, ba cô em khác đang chờ đến lượt phải không?”

Anthony lún sâu vào trong ghế. “Hai năm nữa Eloise sẽ bắt đầu mùa vũ hội, rồi sau đó một năm là Francesca, nhưng rồi tôi sẽ được nghỉ ngơi một chút cho tới khi Hyacinth đến tuổi ra mắt.”

Simon cười cùn cục. “Riêng trong khoản này thì tôi không ghen tị với trách nhiệm của cậu đâu.” Nhưng ngay cả khi nói những lời đó, anh vẫn cảm thấy một nỗi khao khát kỳ lạ, và anh tự hỏi sẽ như thế nào nếu không phải sống cô độc trên thế giới này. Anh không có dự định bắt đầu gây dựng gia đình của chính mình, nhưng biết đâu, nếu anh từng có một gia đình để bắt đầu, cuộc đời anh đã đổi khác.

“Vậy cậu sẽ đến dự bữa tối chứ?” Anthony đứng dậy. “Dĩ nhiên là bữa tối thân mật thôi. Chúng tôi không bao giờ ăn uống quá trang trọng khi chỉ có trong nhà với nhau.”

Simon có hàng tá việc để làm trong vài ngày tới, nhưng chưa kịp nhắc bản thân nhớ rằng mình cần phải giải quyết công việc, anh đã buột miệng, “Tôi rất vui lòng.”

“Tuyệt. Và trước hết tôi sẽ gặp cậu tại vũ hội của phu nhân Danbury chứ?”

Simon rùng mình. “Nếu tôi giải quyết được thì không đâu. Tôi chỉ định ở đó khoảng ba mươi phút thôi.”

“Cậu thật sự nghĩ cậu có thể đến buổi tiệc, bày tỏ lòng tôn kính với phu nhân Danbury và sau đó ra về?” Anthony hỏi, nhướn mày đầy nghi hoặc.

Simon gật đầu mạnh mẽ và quả quyết.

Nhưng cái khịt mũi đầy nhạo báng của Anthony thì không hề toát lên sự tin tưởng vào điều đó.

Chương 2

Ngài Công tước mới xứ Hastings là nhân vật vô cùng thú vị. Mặc dù hầu như ai cũng biết Ngài không mấy thân thiết với cha mình, nhưng ngay cả tác giả đây cũng không tìm hiểu được lý do đằng sau sự bất hòa đó.

THỜI BÁO XÃ HỘI CỦA PHU NHÂN WHISTLEDOWN, 26 tháng Tư 1813

Cuối tuần đó, Daphne nhận thấy mình đang đứng trên mép thảm trong phòng khiêu vũ của phu nhân Danbury, cách xa đám đông sang trọng. Cô khá bằng lòng với vị trí của mình.

Thông thường, cô sẽ tận hưởng buổi lễ; cô thích bữa tiệc thú vị cũng như vị tiểu thư bên cạnh, nhưng đầu buổi tối, Anthony đã thông báo cho cô biết cách đây hai hôm, Nigel Berbrooke đã cố lòng sục anh để hỏi cưới cô. Một lần nữa. Anthony, dĩ nhiên, đã từ chối (một lần nữa!), nhưng Daphne có cảm giác nôn nao rằng Nigel sẽ chứng tỏ thái độ cố chấp đến khó chịu của anh ta. Xét cho cùng, hai lời cầu hôn trong hai tuần không khác họa nên bức chân dung một người đàn ông dễ dàng chấp nhận thất bại.

Ở phía bên kia phòng khiêu vũ, cô có thể thấy anh chàng đang nhìn về phía này, vậy là cô vội lùi sâu hơn vào bóng tối.

Cô không biết phải giải quyết sao với chàng trai đáng thương ấy. Anh ta không thông minh lắm, nhưng cũng chẳng phải người không tốt, và dù biết rõ phải tìm ra cách đặt dấu chấm hết cho sự mê đắm ấy, cô vẫn thấy dễ dàng hơn nếu hèn nhát lần trốn và cứ thế mà tránh xa anh ta ra.

Cô đang cân nhắc đến việc lên vào phòng giải lao nữ thì một giọng nói quen thuộc đã khiến cô phải dừng lại giữa chừng.

“Daphne, em đang làm gì ở tận chỗ này đây?”

Ngước mắt lên, Daphne nhìn thấy người anh cả đang bước về phía cô. “Anthony,” cô nói, không làm sao xác định được mình hài lòng khi gặp anh hay cảm thấy khó chịu vì anh có thể can thiệp vào chuyện của cô. “Em

không nhận ra là anh sẽ tham dự đấy.”

“Nhờ mẹ đấy,” anh nói dứt khoát. Không cần phải nói thêm lời nào nữa.

“À,” Daphne nói, gật đầu cảm thông. “Không cần nói nữa đâu. Em hiểu rồi.”

“Mẹ đã lập hẳn một danh sách các cô dâu tiềm năng.” Anh ném về phía cô em gái một ánh nhìn bức bối. “Chúng ta yêu mẹ, phải không nhỉ?”

Daphne nén cười. “Đúng vậy, Anthony, chúng ta yêu mẹ.”

“Đó chẳng qua là sự mất trí tạm thời thôi,” anh căn nhắc. “Phải vậy thôi. Không còn lời giải thích nào khác. Mẹ đã là một người mẹ hoàn hảo cho tới khi em đến tuổi kết hôn.”

“Em sao?” Daphne rít lên. “Vậy ra tất cả đều là lỗi của em? Anh lớn hơn em tới tận tám tuổi ấy!”

“Đúng, nhưng trước khi em đến tuổi lập gia đình, mẹ có tỏ ra sốt sắng với vấn đề hôn nhân như thế này đâu.”

Daphne khịt mũi. “Tha lỗi cho em nếu em thiếu sự cảm thông. Em cũng nhận được một danh sách vào năm ngoái.”

“Em ấy à?”

“Chứ còn gì nữa. Và sau đó mẹ còn dọa tuần nào cũng sẽ nhét nó vào tay em. Mẹ còn làm phiền em với chuyện hôn nhân nhiều hơn anh nghĩ nhiều. Xét cho cùng, người độc thân là một thách thức. Còn những bà cô không chồng thì chỉ thăm hại mà thôi. Và phòng khi anh không để ý, xin nhắc lại em là phụ nữ đấy.”

Anthony bật ra một tiếng cười khùng khục. “Anh là anh trai em. Anh không quan tâm đến những thứ đó.” Anh nhìn xéo cô về ranh mãnh. “Em có mang nó theo không?”

“Danh sách của em ấy à? Lạy Chúa, không. Anh đang nghĩ gì vậy?”

Anh toét miệng cười. “Anh thì có đấy.”

Daphne há hốc miệng. “Không phải thế chứ!”

“Thật đấy. Chỉ để chọc tức mẹ thôi. Anh sẽ nghiên cứu nó ngay trước mặt mẹ, lôi cái kính một mắt của anh ra...”

“Anh làm gì có kính một mắt.”

Anh toét miệng cười - một nụ cười tinh quái, chậm rãi và hợp hồn vốn là đặc trưng của toàn thể cánh đàn ông nhà Bridgerton. “Anh đã mua một cái chỉ để dành cho dịp này thôi.”

“Anthony, anh nhất định không làm thế được. Mẹ sẽ *giết* anh đấy. Và sau đó, mẹ sẽ tìm ra cách đổ lỗi cho *em*.”

“Chắc chắn vậy rồi.”

Daphne đánh vào vai anh, khiến anh bật thốt ra một tiếng cần nhần lớn đến mức cả nửa tá người dự tiệc phải tò mò liếc nhìn về phía họ.

“Cú đánh đau đấy,” Anthony nói, xoa xoa tay.

“Khi đã sống bao nhiêu lâu với bốn anh em trai thì một cô gái chẳng thể nào không học được cách đánh ngã họ.” Cô khoanh tay. “Cho em xem danh sách của anh nào.”

“Sau khi em hành hung anh ư?”

Daphne đảo đôi mắt nâu và nghiêng đầu với vẻ sốt ruột rõ ràng.

“Ồ, được thôi.” Anh luồn tay vào trong áo gi lê, lôi ra một mẩu giấy đã gấp lại rồi đưa cho cô. “Cho anh biết em nghĩ gì nhé. Anh dám chắc em sẽ có vô khối bình luận chua cay.”

Daphne mở tờ giấy ra và nhìn chăm chăm những dòng chữ viết tay rõ ràng, tao nhã của mẹ cô. Nữ Tử tước Bridgerton đã liệt kê tên tám vị tiểu thư. Tám thiếu nữ đầy đủ tư cách vô cùng giàu sang.

“Y hệt phán đoán của em,” Daphne lầm bầm.

“Nó có đáng sợ như anh nghĩ không?”

“Tệ hơn. Philipa Featherington rõ là đầu óc bằng quả nho.”

“Còn những người khác thì sao?”

Daphne nhướn mày nhìn anh. “Dù sao đi nữa, anh cũng đâu có thực sự muốn kết hôn vào năm nay, phải không?”

Anthony nhăn mặt. “Còn danh sách của em thì sao?”

“Ôn Chúa là bây giờ nó đã lỗi thời rồi. Ba trong số năm người họ đã lấy vợ từ mùa trước. Mẹ vẫn còn mắng nhiếc em vì đã để vượt mặt họ đấy.”

Hai anh em nhà Bridgerton cùng dựa vào tường buồng ra tiếng thở dài giống nhau y đúc. Phu nhân Violet Bridgerton không phút nào nản lòng nhụt chí trước sứ mệnh dựng vợ gả chồng cho con cái. Anthony, người con trai cả, và Daphne, cô con gái lớn nhất, phải gánh chịu sức ép ấy, mặc dù Daphne ngờ rằng Nữ Tử tước có lẽ sẵn sàng hồ hởi gả cô con gái mười tuổi Hyacinth của mình đi nếu con bé nhận được lời cầu hôn thích hợp.

“Lạy Chúa, cả hai nhìn như một cặp đôi sầu muộn vậy. Hai người chui vào xó này làm gì thế?”

Anthony ngay lập tức nhận ra giọng nói này. “Benedict,” Daphne nói, liếc mắt nhìn anh mà vẫn không xoay đầu lại. “Đừng nói với em mẹ đã tìm được cách lôi anh đến buổi hội hè tối nay đây nhé.”

Anh gật đầu dứt khoát. “Mẹ còn phớt lờ hẳn công đoạn phỉnh phờ mà phạm tội luôn ấy chứ. Riêng trong tuần này mẹ nhắc tận ba lần rằng có lẽ anh phải sẵn sàng trở thành vị Tử tước tiếp theo nếu Anthony không bận rộn ở đây.”

Anthony rên rỉ.

“Em đoán đây chính là lời giải thích cho chuyện rút chạy đến cái góc khuất nẻo nhất phòng khiêu vũ này?” Benedict tiếp tục. “Để tránh mặt mẹ?”

“Thực ra,” Anthony trả lời, “anh thấy Daphne lẩn trốn vào trong góc và...”

“Lẩn trốn?” Benedict nói, vờ kinh hãi.

Cô cau có quắc mắt về phía họ. “Em đến đây để tránh Nigel Berbrooke,” cô giải thích. “Em đã để mẹ lại bầu bạn với phu nhân Jersey, nên mẹ hẳn sẽ không quấy rầy em sớm đâu, nhưng Nigel...”

“Nhiều phần khi ít phần người,” Benedict châm biếm.

“À, đó không phải chính xác là *những* gì em định nói,” Daphne đáp, cố tỏ ra tử tế, “nhưng anh ấy không quá thông minh, và lẩn tránh thì dễ dàng hơn so với làm tổn thương tình cảm của anh ấy. Tất nhiên vì bây giờ các anh đã tìm thấy em rồi nên em sẽ không tránh mặt Nigel lâu hơn được nữa.”

Anthony nói một cách đơn giản, “Ồ?”

Daphne nhìn hai người anh, cả hai đều cao trên mét tám, vớ bờ vai rộng và cặp mắt nâu hút hồn. Cả hai đều có mái tóc dày màu hạt dẻ - cùng màu với tóc cô - và hơn thế nữa, họ chẳng thể đi đến bất cứ nơi nào trong xã hội thượng lưu này mà không có hàng đoàn tiểu thư lú lo tút tit theo sau.

Và đoàn tiểu thư lú lo tút tit đi tới đâu, chắc chắn Nigel Berbrooke sẽ theo đến đó.

Daphne có thể thấy không ít người đã quay đầu về phía họ. Các bà mẹ tham vọng đang thúc khủy tay con gái mình mà chỉ về phía hai anh em nhà Bridgerton, tự bản thân đã quá nổi bật chứ chẳng cần viện đến sự đồng hành của cô em gái.

“Em biết lẽ ra mình nên tới phòng giải lao mà,” Daphne làu bàu.

“Mảnh giấy gì trong tay em vậy, Daff?” Benedict hỏi.

Trong một thoáng lơ đãng, cô đưa danh sách các cô dâu tiềm năng của Anthony ra.

Trước tiếng cười nắc nẻ của Benedict, Anthony khoanh tay nói, “Cố gắng kiềm chế sự vui vẻ thái quá trước nỗi đau của anh đi. Anh đoán đến tuần tới em cũng sẽ nhận được cái danh sách y hệt thôi.”

“Chắc chắn rồi,” Benedict đồng ý. “Chính chàng thần đồng Colin...” Mắt anh hấp háy. “Colin!”

Một anh chàng Bridgerton nữa nhập hội.

“Ôi, Colin!” Daphne la lên, vòng tay quanh anh trai. “Gặp được anh thật *tuyệt* biết bao.”

“Anh đề ý là chúng ta không được chào đón nồng nhiệt như thế,” Anthony nói với Benedict.

“Em gặp các anh suốt,” Daphne bắt bẻ. “Colin vắng nhà gần cả năm.” Sau khi ôm chặt anh trai lần cuối, cô lùi lại trách. “Bọn em cứ tưởng phải đến tận tuần sau mới được gặp anh.”

Colin nhún một bên vai để hòa hợp một cách hoàn hảo với nụ cười nửa miệng. “Paris trở nên tẻ nhạt rồi.”

“Ái chà,” Daphne nói kèm theo ánh mắt sắc lẹm. “Vậy là anh nhẵn túi rồi.”

Colin bật cười và giơ hai tay đầu hàng. “Thừa nhận cáo trạng.”

Anthony ôm em trai, nói cộc cằn. “Mừng em trở về, em trai. Tuy nhiên với số tiền anh gửi đáng ra em phải duy trì được ít nhất cũng cho đến khi...”

“Dừng lại.” Colin nói, tiếng cười vẫn còn ngân vang trong giọng. “Em hứa ngày mai anh muốn trách mắng em thế nào cũng được. Tối nay em chỉ mong muốn được tận hưởng vui thú cùng gia đình yêu quý của em.”

Benedict khịt mũi. “Em mà gọi chúng ta là ‘yêu quý’ thì hẳn em đã phá sản tuyệt đối rồi.” Nhưng anh vẫn chồm tới, vui vẻ ôm em trai. “Chào mừng em về nhà.”

Colin, luôn là người liều lĩnh nhất gia đình, nhe răng cười, đôi mắt xanh lấp lánh. “Tuyệt biết bao khi được trở về nhà. Mặc dù em phải nói là khí hậu ở đây không tốt như ở lục địa, còn về phụ nữ thì, chắc, nước Anh khó mà sánh nổi các quý cô mà em...”

Daphne đánh vào tay anh. “Đừng quên ở đây đang có một quý cô đây, kẻ vô học à.” Nhưng chẳng có chút giận dữ nào trong giọng cô. Trong tất cả anh chị em, Colin là người sát tuổi cô nhất - chỉ hơn cô mười tám tháng. Hồi bé, cả hai lúc nào cũng dính với nhau như hình với bóng - và luôn gặp rắc rối. Colin là kẻ tinh nghịch bẩm sinh, và Daphne chẳng bao giờ cần đến quá nhiều sự thuyết phục để hòa theo những âm mưu của anh. “Mẹ đã biết anh về chưa?” cô hỏi.

Colin lắc đầu. “Lúc anh về nhà vắng tanh vắng ngắt, và...”

“Ừ, tối nay mẹ cho mấy đứa nhỏ ngủ sớm,” Daphne cắt ngang.

“Anh không muốn ngồi đợi mà chẳng biết làm gì, nên Humboldt đưa anh địa chỉ của em và anh đến đây.”

Daphne cười rạng rỡ, nụ cười ấm áp tỏa sáng trong đôi mắt nâu. “Em mừng là anh làm thế.”

“Mẹ đâu rồi?” Colin hỏi, ngھn cổ lên nhìn qua đám đông. Như tất cả những người đàn ông khác nhà Bridgerton, anh khá cao, nên không cần phải ngھn cổ quá nhiều.

“Ồ trong góc với phu nhân Jersey,” Daphne đáp.

Colin rùng mình. “Anh sẽ đợi đến khi mẹ tách ra. Anh không mong mình bị con rồng ấy lột da sống đâu.”

“Lại nói đến những con rồng kia,” Benedict nói giọng mỉa mai. Đầu anh không di chuyển, nhưng đôi mắt lia về phía trái.

Dõi theo ánh nhìn của anh, Daphne nhận ra phu nhân Danbury đang chậm rãi bước về phía họ. Bà chống gậy, nhưng Daphne lo lắng nuốt nước bọt và ưỡn vai ra. Sự sắc sảo cay độc của phu nhân Danbury đã thành huyền thoại trong xã hội thượng lưu. Daphne vẫn luôn ngờ rằng bên dưới vẻ ngoài gay gắt ấy vẫn đang đập một trái tim đa cảm, nhưng dù vậy, chẳng thể nào tránh được cảm giác kinh hãi khi bị phu nhân Danbury dồn vào cuộc trò chuyện.

“Không thoát được rồi.” Daphne nghe một ông anh rên rỉ.

Daphne ra hiệu cho anh im lặng và trao cho người phụ nữ lớn tuổi này nụ cười do dự.

Phu nhân Danbury nhướng mày, và khi đến cách nhóm người nhà Bridgerton khoảng hơn một mét, bà dừng lại, quát. “Đừng có vờ như không thấy ta!”

Ngay sau câu nói, bà giậm cây gậy xuống mạnh đến nỗi Daphne phải nhảy lùi lại, giẫm ngay vào chân Benedict.

“Oái,” Benedict la lên.

Vì mấy ông anh trai có vẻ như đã tạm thời bị tắt tiếng (ngoại trừ Benedict, dĩ nhiên, nhưng Daphne không nghĩ là tiếng căn nhà đầu đón đó được xem như bài diễn văn dễ hiểu) Daphne đành nuốt nước bọt và nói. “Hy vọng cháu không gây cho bà ấn tượng như thế, thưa bà Danbury, vì...”

“Không phải cháu,” phu nhân Danbury hống hách nói. Bà huơ cây gậy trong không khí, vạch một đường thẳng ngang hoàn hảo và dừng lại một cách đầy đe dọa ngay trước bụng Colin. “Chúng kia.”

Một dàn hợp xướng những tiếng lầm bầm chào hỏi vang lên đáp lại.

Bà Danbury liếc xéo cánh đàn ông trước khi quay sang nói với Daphne. “Cậu Berbrooke đang hỏi thăm cháu đấy.”

Daphne thực lòng cảm thấy da mình chuyển thành xanh lét. “Thật à?”

Phu nhân Danbury gật đầu cắt ngắn. “Nếu ta mà là cháu, ta sẽ đập tắt ý định của anh chàng ngay từ trong trứng nước, tiểu thư Bridgerton ạ.”

“Bà có nói cho anh ta biết cháu ở đâu không?”

Môi phu nhân Danbury cong lên thành một nụ cười ranh mãnh, đồng lõa. “Ta luôn biết ta thích cháu mà. Và không, ta không nói cho cậu ta biết cháu ở đâu.”

“Cháu cảm ơn,” Daphne nói với vẻ cảm kích.

“Sẽ là phí phạm một bộ óc khôn ngoan nếu cháu bị xích lại với tên ngốc đó,”

phu nhân Danbury nói, “và có Chúa chứng giám, giới thượng lưu không thể phỉ phạm những trí tuệ hiếm hoi mà chúng ta có.”

“Ồ, cảm ơn bà,” Daphne nói.

“Còn các cậu” - phu nhân Danbury vung vẩy cây gậy về phía các anh trai Daphne, “Ta vẫn chưa phán xử đâu đấy. Cậu,” bà chĩa cây gậy hướng tới Anthony, “ta sẵn sàng dành thiện cảm cho cậu, từ khi cậu từ chối lời cầu hôn của Berbrooke với em gái cậu, nhưng những thằng còn lại... Hừmmm.”

Và với những lời đó, bà rời đi.

“Hừmmm?” Benedict lặp lại. “ ‘Hừmmm?’ Bà ấy có vẻ như định đánh giá trí thông minh của tôi và tất cả những gì bà ấy có thể nói là ‘Hừmmm?’ ”

Daphne cười tự mãn. “Bà ấy *thích* em.”

“Vậy thì chào mừng em đến với bà ta,” Benedict làm bầm.

“Và hãy nhớ những gì bà ấy cảnh báo em về Berbrooke đấy,” Anthony đề thêm.

Daphne gật đầu. “Em tin rằng đó là lời gợi ý cho sự ra về của em.” Cô quay qua Anthony với cái nhìn cầu khẩn. “Nếu anh ta đến tìm em...”

“Đề anh lo chuyện đó,” anh nhẹ nhàng nói. “Đừng lo.”

“Cảm ơn anh.” Và rồi, mỉm cười với các anh trai, cô lên ra khỏi phòng khiêu vũ.

Khi Simon lặng lẽ đi dọc theo đại sảnh ngôi nhà của phu nhân Danbury ở London, anh chợt thoáng có ý nghĩ mình đang trong tâm trạng thoải mái một cách khác thường. Điều này thật sự đáng chú ý, anh cười thầm nghĩ, nếu xét tới việc anh sắp sửa tham dự buổi dạ vũ của xã hội thượng lưu, đồng nghĩa với việc tự ném mình vào với hết thảy nỗi kinh hoàng mà Anthony Bridgerton đã phơi ra trước mặt anh chiều hôm đó.

Nhưng anh có thể tự làm mình khuây khỏa bằng ý thức rõ ràng rằng sau hôm nay, anh không cần phải bận tâm đến những buổi lễ kiểu này nữa; như anh

đã nói với Anthony chiều hôm ấy, lý do anh có mặt tại buổi dạ vũ này chỉ đơn thuần xuất phát từ lòng trung thành dành cho phu nhân Danbury, một người dù thường tỏ ra khá cộc cằn nhưng đã luôn đối xử rất tử tế với anh hồi anh còn nhỏ.

Anh dần nhận ra tâm trạng thoải mái này xuất phát từ thực tế đơn giản là anh rất hài lòng khi quay trở lại Anh.

Nói như thế không có nghĩa anh không yêu thích các cuộc du hành vòng quanh thế giới của mình. Anh đã đi du lịch ngang dọc khắp châu Âu, căng buồm băng qua các đại dương xanh thẳm rặng ngời Địa Trung Hải, và dần mình vào tận Nam Phi bí ẩn. Từ nơi đó, anh đã đến vùng đất thánh, và rồi khi các cuộc điều tra cho thấy vẫn chưa đến lúc quay về nhà, anh lại tiếp tục băng qua Đại Tây Dương và thám hiểm vùng Đông Ấn. Hồi đó anh đã tính chuyện lên đường tới Mỹ, nhưng đất nước non trẻ ấy có vẻ như sắp bước vào cuộc xung đột với nước Anh, vậy nên Simon đành từ bỏ ý định đó.

Hơn nữa, chính khi đó anh nghe tin cha anh, vốn ốm bệnh từ nhiều năm nay, cuối cùng đã qua đời.

Thật mĩa mai làm sao. Simon sẽ không đánh đổi những năm tháng thám hiểm của anh lấy bất cứ thứ gì. Sáu năm đã cho anh nhiều thời gian suy nghĩ, nhiều thời gian học hỏi về ý nghĩa đích thực của một người đàn ông. Ấy vậy nhưng lý do duy nhất khiến chàng trai hai mươi tuổi Simon thời bấy giờ phải rời khỏi nước Anh chính là bởi cha anh đột nhiên quyết định, cuối cùng ngài đã sẵn sàng chấp nhận con trai.

Tuy nhiên Simon không sẵn sàng chấp nhận cha, vậy nên anh chỉ đơn giản đóng gói hành lý và rời khỏi đất nước, thà chịu đi đày còn hơn đón nhận màn yêu thương giả nhân giả nghĩa của ngài Công tước già.

Mọi chuyện bắt đầu khi Simon học xong ở Oxford. Ban đầu, Công tước không muốn chi trả học phí cho con trai; Simon đã có lần đọc được lá thư ông viết cho một gia sư, tuyên bố rằng ông kiên quyết không để đứa con ngu ngốc làm ô nhục hình ảnh gia đình ở Eton. Nhưng không những vô cùng bướng bỉnh, Simon còn có một tấm lòng khao khát học hỏi, vậy là anh bắt xe đến Eton, gõ cửa phòng hiệu trưởng, xin trình diện

Đó chắc hẳn là hành động kinh khủng nhất trong đời anh, nhưng anh đã tìm

ra cách thuyết phục ngài hiệu trưởng rằng sự lộn xộn này là lỗi của nhà trường, rằng bằng cách nào đó, Eton hẳn đã làm thất lạc giấy nhập học cũng như học phí của anh. Anh sao y phong cách của cha, nhướn mày ngạo mạn, hất cằm lên, khinh khỉnh nhìn ông ta, và ra vẻ như anh nghĩ mình là bá chủ thế giới này.

Và trong suốt quãng thời gian đó, anh run rẩy khắp toàn thân, chìm đắm trong nỗi kinh hoàng rằng vào bất cứ khoảnh khắc nào, lời nói của anh cũng có nguy cơ trở nên vấp vấp lú lú, rằng câu nói “Tôi là Bá tước Clyvedon, và tôi tới đây để bắt đầu học tập” sẽ bị thay bằng, “Tôi là Bá tước Clyvedon, và tôi t-t-t-t-t...”

Nhưng chuyện đó không xảy ra, và ngài hiệu trưởng, vốn đã có đủ thâm niên dạy dỗ các thành phần ưu tú của nước Anh nên ngay lập tức nhận ra Simon là một thành viên của gia đình Basset, liền ghi danh cấp tốc cho anh mà không hỏi han gì. Phải mất đến vài tháng ngài Công tước (luôn luôn bận rộn với các hoạt động cá nhân) mới nhận ra tình trạng hiện thời của con trai và việc anh đã thay đổi chỗ ở. Đến lúc đó, Simon đã yên ổn ẩn mình ở Eton, và sẽ chẳng hay ho gì nếu Công tước vô duyên vô cớ lôi anh rời khỏi trường.

Và Công tước không thích lâm vào tình cảnh chẳng hay ho gì.

Simon thường tự hỏi tại sao cha mình không chọn thời điểm ấy để thương lượng. Rõ ràng ở Eton, Simon không hề nói vấp hết lần này đến lần khác; Công tước hẳn sẽ được hiệu trưởng báo tin nếu con trai ngài không theo kịp bạn học. Thỉnh thoảng Simon mắc lỗi khi giao tiếp, nhưng đến lúc đó anh đã trở nên vô cùng thành thạo trong việc che đậy sơ suất bằng cách ho khan hay, nếu may ra gặp đúng bữa ăn, thì thật đúng lúc để nhấp ngụm trà hoặc sữa.

Nhưng Công tước không bao giờ viết cho anh dù chỉ một bức thư. Simon đoán rằng cha anh đã quá quen với việc làm lơ con trai đến mức chẳng có nghĩa lý gì khi anh chứng tỏ mình không phải nỗi xấu hổ cho cái tên Basset.

Sau Eton, Simon tiếp tục theo học tại Oxford, gặt hái được ở nơi đây tiếng tăm vang dội cả trên lĩnh vực học thức lẫn trong vai trò một kẻ phóng đảng. Thành thực mà nói, anh không đáng phải nhận danh hiệu kẻ trác táng như với phần lớn những cậu ấm ở trường đại học, nhưng bằng cách nào đó, lối cư xử có phần xa cách của Simon đã làm gia tăng tai tiếng đó của anh.

Simon không biết chắc chuyện diễn biến như thế nào, nhưng anh dần nhận ra rằng những người bằng vai phải lứa khao khát sự chấp thuận của anh. Anh thông minh và khỏe mạnh, nhưng có vẻ như chính lối cư xử mới là yếu tố quan trọng nhất khiến địa vị anh ngày càng được nâng cao. Bởi Simon luôn im lặng khi không cần thiết phải nói, mọi người đều cho rằng anh là kẻ ngạo mạn, đúng như phẩm chất cần có của một Công tước tương lai. Bởi anh chỉ thích ở cùng những người bạn khiến anh cảm thấy thật sự thoải mái, mọi người đi đến kết luận rằng anh có sự sáng suốt khác thường trong việc lựa chọn bạn bè, đúng như phẩm chất cần có của một Công tước tương lai

Anh không phải người hay nói, nhưng bất cứ khi nói gì đó, anh đều toát lên sự hóm hỉnh sắc sảo và thường rất chua cay - đúng kiểu hài hước bảo đảm rằng tất cả mọi người sẽ đều phải bám lấy từng lời từng chữ. Và một lần nữa, bởi vì anh không thường xuyên mở miệng như nhiều người trong giới thượng lưu khác, người ta lại càng bị ám ảnh bởi những lời anh nói.

Anh được gọi là “tự tin tuyệt đối”, “đẹp trai đến thót tim”, và “kiểu mẫu đàn ông Anh quốc hoàn hảo”. Đàn ông muốn xin ý kiến của anh ở bất cứ chủ đề nào.

Phụ nữ gục ngã dưới chân anh.

Simon không đời nào tin hết những chuyện đó, nhưng dù sao anh vẫn tận hưởng địa vị của mình, nhận những gì được trao tặng, tự do phóng túng với bạn bè, hưởng thụ mối quan hệ với mọi góa phụ trẻ tuổi và mọi ca sĩ opera vẫn luôn cầu cạnh sự chú ý của anh - và mọi hành động tự do phóng túng đều trở nên thú vị hơn nhiều khi biết rằng cha anh chắc hẳn sẽ phản đối.

Nhưng, hóa ra, cha anh không *hoàn toàn* phản đối. Cho dù Simon không biết, nhưng Công tước Hastings đã bắt đầu quan tâm đến sự phát triển của đứa con trai duy nhất. Ngài yêu cầu nhà trường thông báo tình hình, thuê một viên cảnh sát thường xuyên thông tin cho ngài về những sinh hoạt ngoại khóa của Simon. Và cuối cùng, ngài Công tước không còn trông chờ những công văn kể lể về sự ngu ngốc của con trai ngài nữa.

Thật khó để chỉ ra chính xác lúc nào trái tim ngài bắt đầu thay đổi, nhưng một ngày nọ, Công tước nhận ra rằng, xét cho cùng, hóa ra con trai ngài cũng khá thú vị.

Ngài Công tước phồng mũi vì tự hào. Như thường lệ, cuối cùng nòi giống tốt vẫn luôn chứng tỏ được sự đúng đắn. Ngài lẽ ra nên biết rằng dòng máu Basset không thể sản sinh ra một kẻ đần độn.

Ngay khi kết thúc thời kỳ học tập tại Oxford với vị trí đứng đầu về môn toán, Simon đến London với bạn bè. Dĩ nhiên, anh thuê một căn hộ dành cho người độc thân, không mong mỏi về sống với cha. Và khi Simon bước chân vào xã hội thượng lưu, càng ngày càng có nhiều người hiểu nhầm sự ngập ngừng đầy ý nghĩa của anh là sự kiêu căng và việc anh chỉ có một nhóm bạn nhỏ là do tính độc đoán.

Danh tiếng của anh được chính thức công nhận khi Beau Brummel - nhân vật được nhìn nhận như người lãnh đạo giới thượng lưu - đã hỏi một câu khá rắc rối về một vấn đề thời trang mới tầm thường nào đó. Giọng Brummel khá nhún nhường, và hẳn ta rõ ràng hy vọng làm bề mặt quý ngài trẻ tuổi. Như cả London đều biết, Brummel không yêu thích gì hơn việc biến giới quý tộc Anh thành những tên ngốc ba hoa. Vậy là ông ta vờ như quan tâm đến ý kiến của Simon, kết thúc câu hỏi bằng giọng lè nhè. “Anh không nghĩ vậy sao?” Trong lúc đám khán giả chuyên ngồi lê đôi mách nín thở quan sát, Simon, thờ ơ tột độ trước cách thất cả vạt vô cùng đặc biệt của Hoàng tử, chỉ liếc đôi mắt xanh lạnh như băng về phía Brummel và trả lời, “Không.”

Không giải thích, chẳng tỉ tê, chỉ “Không.”

Và rồi anh bước đi.

Ngay chiều hôm sau, Simon dường như đã trở thành vị vua của giới thượng lưu. Sự trớ trêu thật khiến người ta khó chịu. Simon chẳng may quan tâm đến Brummel hay giọng lưỡi của ông ta, và có lẽ anh sẽ còn ba hoa hơn cả một kẻ bị gạt ra rìa nếu anh có thể tin chắc mình sẽ làm được thế mà không nói vấp lần nào. Vậy nhưng trong trường hợp này, rõ ràng sự kiêu lời đã chứng tỏ hiệu quả hơn nhiều, và câu nói cụt ngắn của Simon hóa ra lại là đòn chí tử hơn bất cứ bài diễn văn lê thê nào mà anh có thể nói được.

Những đồn thổi về người thừa kế tước Công Hastings đẹp trai thông minh và ấn tượng lẽ đương nhiên đã bay đến tai ngài Công tước. Và mặc dù ngài không lập tức tìm kiếm Simon, nhưng Simon bắt đầu nghe được không ít tin đồn cho thấy mối quan hệ giữa hai cha con có lẽ chẳng mấy chốc sẽ thay đổi.

Ngài Công tước đã cười phá lên khi nghe về chuyện xảy ra với Brummel, và nói, “Hiển nhiên thôi. Nó mang họ Basset mà.” Một người quen cũng cho biết người ta đã thấy Công tước bộc lộ niềm vui trước tin tức về năm thứ nhất của Simon tại trường Oxford.

Và rồi cả hai đã mặt đối mặt tại một buổi dạ vũ ở London.

Ngài Công tước không cho Simon cơ hội phớt lờ ngài.

Simon đã cố.Ồ, anh đã cố gắng biết bao nhiêu. Nhưng không ai giỏi hơn cha anh trong khả năng đập tan sự tự tin của anh, và khi anh nhìn chằm chằm vào Công tước, người giống anh như tạc, chỉ có điều hơi già hơn, anh không thể di chuyển, thậm chí không thể nói một lời nào.

Lưỡi anh cứng lại, miệng như trở nên thừa thãi, và có vẻ như tất nói lắp đã chạy khắp từ miệng xuống cơ thể anh, vì anh đột nhiên chẳng cảm thấy chút thoải mái nào hết.

Ngài Công tước đã lợi dụng sự sao nhãng tạm thời của Simon để chân thành ôm chầm lấy anh, “Con trai.”

Simon rời khỏi đất nước ngay ngày hôm sau.

Anh biết sẽ không thể hoàn toàn tránh mặt cha nếu anh vẫn ở lại nước Anh. Và anh nhất quyết không chịu xử như một người con sau khi đã bị cha mình chối bỏ bao nhiêu năm trời.

Ngoài ra, anh bắt đầu cảm thấy nhàm chán với cuộc sống phóng túng tại London. Nếu bỏ qua cái danh tiếng phóng đảng ấy, Simon thật ra không có khí chất của một gã trác táng thực thụ. Anh yêu thích những buổi đêm trong thành phố không kém bất kỳ người bạn thân phóng đảng nào, nhưng sau ba năm tại Oxford và một năm tại London, cái vòng luẩn quẩn của tiệc tùng và gái gú đã trở nên, chà, cũ rích.

Và thế là anh ra đi.

Tuy nhiên, hiện giờ, anh mừng vì được quay trở lại. Anh mơ hồ nhận thấy một cảm giác dễ chịu khi được ở quê nhà, một cảm giác yên bình và thanh thản trước mùa xuân Anh quốc. Và sau sáu năm trời rong ruổi một mình,

thật thoải mái biết bao khi được gặp lại bạn bè.

Anh im lặng bước dọc đại sảnh, tìm đường tới phòng khiêu vũ. Anh không muốn bị xướng tên lên; điều anh không mong muốn nhất là bị thông báo về sự hiện diện của mình. Cuộc trò chuyện lúc chiều với Anthony Bridgerton đã củng cố quyết định của anh rằng sẽ không tích cực tham gia vào các hoạt động trong xã hội thượng lưu London.

Anh không có kế hoạch kết hôn. Không bao giờ. Và nếu không vì tìm vợ thì đâu có nhiều lý do để tham gia vào các buổi tiệc của giới thượng lưu.

Dù vậy, anh vẫn cảm thấy cần phải bày tỏ lòng trung thành đối với phu nhân Danbury sau sự ân cần bà đã dành cho anh trong suốt thời thơ ấu, và thành thật mà nói, anh khá yêu thích người phụ nữ lớn tuổi thẳng thắn ấy. Sẽ thật vô cùng khiếm nhã nếu từ chối lời mời của bà, nhất là khi nó đi kèm với một tin nhắn cá nhân chào mừng anh về nước.

Vì Simon biết rõ đường đi nước bước trong nhà, anh bèn đi vào từ cửa phụ. Nếu mọi chuyện suôn sẻ, anh có thể kín đáo lên vào phòng khiêu vũ, bày tỏ lòng quý trọng với phu nhân Danbury, và sau đó rời đi.

Nhưng khi rẽ vào trong góc phòng, anh nghe thấy có tiếng nói, và cứng người lại.

Simon nén tiếng rên. Anh đang xen ngang cuộc hò hẹn của một đôi tình nhân. Khi thật. Làm sao để thoát ra khỏi đây mà không gây chú ý? Nếu anh bị phát hiện, cảnh tượng kế tiếp chắc chắn sẽ là một tuồng kịch đầy cảm giác xấu hổ với những cảm xúc nhạt nhẽo bất tận. Tốt hơn là chỉ nên tan vào bóng tối, và để cho đôi tình nhân tiếp tục vui vẻ với nhau.

Nhưng ngay khi Simon bắt đầu lặng lẽ quay đi, một âm thanh vang lên khiến anh chú ý.

“Không.”

Không? Có phải một tiểu thư nào đó dù không muốn nhưng vẫn bị buộc phải bước vào hành lang vắng vẻ này? Simon không có hứng thú trở thành người hùng đối với bất kỳ ai, nhưng dù vậy anh vẫn không thể bỏ qua một hành động xúc phạm kiêu thế. Anh nhẹ nhàng nghển cổ, dỏng tai lên để có thể

nghe rõ hơn. Xét cho cùng, có thể anh đã nghe nhầm lắm chứ. Nếu không có ai cần giúp đỡ, anh chắc chắn sẽ không đại dột lao về phía trước như một thằng ngốc.

“Nigel,” cô gái đang nói, “thật tình anh không nên theo tôi ra ngoài này.”

“Nhưng anh yêu em!” gã trai trẻ hét lên bằng giọng say đắm. “Tất cả những gì anh muốn là biến em thành vợ anh.”

Simon suýt nữa đã rên lên. Tên ngốc mù quáng đáng thương. Thật đau lòng khi phải nghe những lời này.

“Nigel,” cô lại nói, giọng tử tế và kiên nhẫn đến không ngờ, “anh trai tôi đã bảo anh là tôi không thể cưới anh. Tôi hy vọng chúng ta có thể tiếp tục coi nhau như bạn bè.”

“Nhưng anh trai em không hiểu!”

“Có đấy,” cô nói kiên quyết, “anh ấy hiểu chứ.”

“Mẹ kiếp! Nếu em không lấy anh thì còn ai chứ?”

Simon chớp mắt ngạc nhiên. Lời cầu hôn này rõ là *chẳng* lãng mạn gì.

Cô gái dường như cũng nghĩ vậy. “Tốt thôi,” cô nói, giọng hơi cáu kỉnh. “Có vẻ như trong phòng khiêu vũ của phu nhân Danbury hiện tại có hàng tá quý cô trẻ tuổi khác. Tôi chắc chắn rằng trong số đó sẽ vô cùng xúc động nếu được cưới anh đấy.”

Simon hơi rướn người về phía trước để có thể nhìn thoáng qua cảnh tượng trước mắt. Cô gái vẫn ở trong bóng tối, nhưng anh có thể thấy chàng trai khá rõ. Gương mặt gã ta nhuốm vẻ xấu hổ, đôi vai sụp xuống đầu hàng. Chậm rãi, gã lắc đầu. “Không,” gã khò sở nói, “họ không sẵn lòng đâu. Em không thấy sao? Họ... họ...”

Simon cau mày trong lúc gã trai chật vật tìm từ. Anh ta không tỏ ra quá lộp bộp khi không kiểm soát được cảm xúc của mình, nhưng chẳng thể nào dễ chịu được khi người ta không thể nói một câu cho ra hồn.

“Không ai đáng mền bằng em,” cuối cùng gã nói. “Em là người duy nhất mỉm cười với anh.” “Ồ, Nigel,” cô gái nói, thở dài mệt mỏi. “Tôi dám chắc không đúng vậy đâu.”

Nhưng Simon có thể nói rằng cô chỉ đang cố tỏ ra tử tế. Và khi cô thở dài lần nữa, anh có thể thấy rõ rằng cô không cần bất cứ sự trợ giúp nào. Có vẻ như cô hoàn toàn xử lý được tình huống này, và mặc dù Simon mơ hồ cảm thấy tội nghiệp cho gã Nigel không may kia, anh cũng chẳng thể giúp được gì.

Hơn nữa, anh bắt đầu cảm thấy mình như một kẻ tọc mạch tồi tệ nhất.

Anh dợm bước lùi về phía sau, dán mắt vào cánh cửa mà anh biết sẽ dẫn đến thư viện. Còn một cánh cửa nữa nằm phía bên kia căn phòng, dẫn đến nhà kính. Từ đó anh có thể bước vào sảnh chính rồi đến phòng khiêu vũ. Sẽ không được kín đáo bằng cách đi tắt qua cửa ngách, nhưng ít ra Nigel tội nghiệp sẽ không biết đã có người chứng kiến tình trạng bề mặt của gã.

Nhưng rồi, vừa lùi được một bước, anh đã nghe cô gái thét lên.

“Em phải cưới anh!” Nigel gào lớn. “Em phải thế! Anh sẽ không bao giờ tìm được ai khác...” “Nigel, dừng lại!”

Simon quay lại, rên lên. Có vẻ như cuối cùng anh sẽ phải giải cứu cho cô gái nhỏ bé kia thôi. Anh sải bước ngược lại sảnh, khoác lên bộ mặt vẻ nghiêm nghị và đậm chất Công tước nhất. Cậu nói, “Tôi tin rằng tiểu thư đây đã yêu cầu anh ngừng lại,” nằm sấn trên đầu lưỡi, nhưng dường như tối nay anh không có cơ hội sắm vai người hùng, vì anh chưa kịp nói lời nào, quý cô trẻ tuổi kia vung tay phải ra sau, đâm một cú cật lực vào quai hàm Nigel. Nigel ngã xuống, cánh tay quơ quào trong không khí một cách khôի hời, chân căng xụi lơ. Simon chỉ biết đứng đó, kinh ngạc quan sát cô gái khụy gối xuống.

“Ôi trời,” cô nói, giọng hơi rít lên. “Nigel, anh không sao chứ? Tôi không định đánh anh mạnh thế đâu.”

Simon phá ra cười. Anh không thể ngăn mình lại được.

Cô gái giật mình, ngược lên.

Simon nín thở. Lúc trước, cô khuất trong bóng tối, và đặc điểm duy nhất anh

có thể thấy rõ nơi cô là mái tóc dày sẫm màu. Nhưng giờ đây, khi cô ngẩng đầu lên đối mặt với anh, anh nhận ra cô có đôi mắt to, đen láy, và bờ môi hoang dại nhất, căng mọng nhất mà anh từng thấy. Gương mặt hình trái tim không đẹp theo kiểu tiêu chuẩn của giới thượng lưu, nhưng ở cô toát lên một điều gì đó hút cạn hơi thở ra khỏi cơ thể anh.

Hàng lông mi dày, nhưng cong cong thanh nhã của cô cau lại. “Ngài,” cô hỏi, không chút hài lòng khi thấy anh, “là ai?”

Chương 3

Tác giả nghe đồn đã có người nhìn thấy Nigel Berbrooke tại Cửa hàng Nữ trang Moreton, đang mua một chiếc nhẫn kim cương. Liệu người ta có phải đợi quá lâu nữa để được diện kiến tân Berbrooke phu nhân không?

THỜI BÁO XÃ HỘI CỦA PHU NHÂN WHISTLEDOWN, 28 tháng Tư năm 1813

Đêm nay, Daphne kết luận, không thể nào tệ hơn được nữa. Đầu tiên, cô buộc phải trải qua buổi tối trong góc tối nhất của phòng khiêu vũ (một nhiệm vụ không hề dễ dàng, vì phu nhân Danbury rõ ràng đánh giá rất cao cả tính thẩm mỹ lẫn khả năng chiếu sáng của các cây nến), rồi sau đó trên đường trốn đi, chẳng hiểu xoay xở làm sao cô lại vấp phải chân Philipa Featherington, khiến Philipa, vốn chưa từng được coi là cô gái trầm tĩnh nhất phòng này, ré lên, “Daphne Bridgerton! Cô có bị thương không?” Câu nói hiển nhiên đã thu hút sự chú ý của Nigel, vì anh chàng ngẩng phắt đầu lên như con chim giật mình hoảng hốt, và ngay lập tức vội vã băng ngang qua phòng khiêu vũ. Daphne đã hy vọng, chứ không phải *cầu nguyện*, rằng cô có thể nhanh chân hơn và đến được phòng giải lao nữ trước khi bị anh ta bắt kịp, nhưng không, Nigel đã dồn cô vào đại sảnh rồi bắt đầu lải nhải về tình yêu dành cho cô.

Toàn bộ chuyện này đã đủ ngượng ngùng lắm rồi, thế mà giờ có vẻ như người đàn ông này - anh chàng lạ mặt đẹp trai đến choáng váng và điềm tĩnh đến độ gần như làm người khác phải bối rối này - đã chứng kiến hết mọi thứ. Và tệ hại hơn nữa, anh lại đang cười!

Daphne nhìn trừng trừng trong lúc anh cùng cục cười cô. Cô chưa bao giờ thấy anh trước đây, nên anh hẳn mới đến London thôi. Mẹ cô đã làm mọi cách để đảm bảo rằng Daphne đã được giới thiệu, hay ít nhất cũng được biết đến, với tất cả quý ông thích hợp. Dĩ nhiên, người đàn ông này có thể đã cưới vợ, và vì vậy không nằm trong danh sách các nạn nhân tiềm năng của Violet, nhưng bản năng của Daphne mách bảo rằng nếu anh đã ở London lâu rồi thì không đời nào có chuyện cả cái thế giới này không xì xào về anh.

Gương mặt anh hoàn hảo một cách tuyệt đối. Chẳng cần phải nhìn lâu mới nhận ra anh có thể khiến tất cả các bức tượng của Michelangelo phải xấu hổ. Đôi mắt anh giàu cảm xúc đến lạ lùng, xanh thẳm đến mức gần như sáng rực lên. Tóc anh vừa dày vừa đen, và anh có dáng người cao - cao như các anh trai cô vậy, một điều hiếm thấy.

Người đàn ông này, Daphne nghĩ với chút châm biếm, chính là mẫu người có thể dễ dàng tước đoạt đội ngũ các cô tiểu thư lú lo tút tit kia từ tay cánh đàn ông nhà Bridgerton.

Cô không biết tại sao điều đó lại làm cô khó chịu đến thế. Có thể là do cô biết một người đàn ông như vậy sẽ không bao giờ hứng thú với mẫu phụ nữ như cô. Có thể là do cô cảm thấy mình như người phụ nữ lôi thôi lếch thếch nhất trần đời đang đứng cạnh bộ dạng lộng lẫy của anh. Hoặc có thể chỉ đơn giản là do anh cứ đứng đó cười như thể cô là trò tiêu khiển trong rạp xiếc.

Nhưng cho dù là gì đi nữa, sự cáu kỉnh không mấy quen thuộc vẫn trỗi dậy trong cô, và cô cau mày lại, hỏi “Ngài là ai?”

Simon không biết tại sao anh lại không thẳng thắn trả lời câu hỏi của cô, nhưng dường như một con quỷ nào đó ẩn trốn bên trong anh đã buộc anh đáp lại, “Tôi đã định trở thành người giải nguy cho cô, nhưng quý cô đây rõ ràng không cần sự phục vụ của tôi mất rồi.”

“Ồ,” cô gái nói, có vẻ dụi đi. Rồi cô mím miệng, khẽ nhếch môi lên trong lúc cân nhắc lời anh. “À, vậy, cảm ơn! Thật tiếc là anh không xuất hiện sớm hơn mười giây. Nếu thế tôi sẽ không cần đánh anh ấy.”

Simon liếc xuống nhìn chàng trai trên mặt đất. Một vết thâm tím đang thẫm lại trên cằm, và gã rên rỉ, “Laffy, ôi Laffy. Anh yêu em, Laffy.”

“Tôi đoán cô là Laffy?” Simon lẩm bẩm, cái nhìn chăm chăm của anh trượt lên khuôn mặt cô. Thật ra, cô khá nhỏ nhắn xinh xắn, và từ góc nhìn này, vạt áo trên của cô trễ xuống đến mức gần như khiêu khích.

Cô quắc mắt, rõ là không đánh giá cao nỗ lực tỏ ra hóm hỉnh một cách khéo léo của anh - và cũng rõ ràng không nhận ra cái nhìn thăm soi của anh đang ngự trên phần cơ thể không phải khuôn mặt cô. “Chúng ta làm gì với anh ấy đây?” cô hỏi.

“‘Chúng ta?’ ” Simon lặp lại.

Cô quắc mắt hơn. “Anh đã bảo anh dự định trở thành người cứu nguy cho tôi, không phải sao?”

“Đúng vậy.” Simon chống nạnh và cân nhắc tình huống. “Tôi nên quảng hân ra đường chăng?”

“Dĩ nhiên là không!” cô la lên. “Vì Chúa, không phải bên ngoài vẫn đang mưa sao?”

“Tiểu thư Laffy thân mến,” Simon nói, không để tâm đến giọng điệu nhún nhường của mình, “cô không nghĩ sự lo lắng của cô đặt hơi nhâm chỗ đây chứ? Người đàn ông này đã cố tấn công cô.”

“Anh ấy không cố tấn công tôi,” cô đáp trả. “Anh ấy chỉ... Anh ấy chỉ... Ồ, thôi được, anh ấy cố gắng tấn công tôi. Nhưng anh ấy sẽ chẳng bao giờ thực sự gây tổn thương cho tôi đâu.”

Simon nhướn mày. Thật tình, phụ nữ đúng là những tạo vật mâu thuẫn bậc nhất. “Và cô chắc chắn về điều đó?”

Anh quan sát cô cẩn thận lựa chọn từ ngữ. “Nigel không có ác ý,” cô chậm rãi nói. “Lỗi của anh ấy chỉ là đã đánh giá không đúng vấn đề.

“Vậy là cô cao thượng hơn tôi rồi,” Simon lặng lẽ nói.

Cô gái bật ra tiếng thở dài nữa, một âm thanh khẽ khàng nghe rõ cả tiếng thở mà không hiểu sao Simon có cảm giác như nó tràn ngập khắp cơ thể mình. “Nigel không phải người xấu,” cô nói khá nghiêm trang. “Chỉ là anh ấy không phải lúc nào cũng sáng suốt, và có lẽ anh ấy đã hiểu lầm thái độ tử tế của tôi.”

Simon cảm thấy một sự thán phục lạ lùng đối với cô gái. Hầu hết phụ nữ anh quen sẽ bị kích động trước vấn đề này, nhưng cô - bất kể cô là ai đi nữa - đã kiểm soát được tình huống, và giờ đang thể hiện một tâm hồn cao thượng đáng kinh ngạc. Anh không thể tưởng tượng nổi cô lại có thể nghĩ đến chuyện bảo vệ gã Nigel này.

Cô đứng dậy, phủi bụi trên chiếc váy lụa màu xanh lá mạ. Tóc cô được tạo kiểu sao cho một lọn dày buông xõa xuống vai, quăn lại đầy quyến rũ trước ngực. Simon biết anh nên lắng nghe cô - cô đang huyền thuyên gì đó, y hết thói quen của cánh phụ nữ - nhưng anh dường như không thể rời mắt khỏi lọn tóc sẫm màu đó. Có cảm giác đó như một dải ruy băng óng mượt quấn quanh chiếc cổ thanh mảnh của cô, và Simon khao khát được thu ngắn khoảng cách giữa họ, được lướt môi anh lần theo sợi tóc cô.

Trước đây anh chưa bao giờ ve vãn một cô gái ngây thơ, nhưng cả thế giới đều đã xem anh như một kẻ phóng đảng. Có hại gì đâu cơ chứ? Đâu phải anh định chiếm đoạt cô. Chỉ là một nụ hôn thôi. Chỉ là một nụ hôn phớt thôi.

Thật cảm dỗ biết bao, cảm dỗ đến cuồng loạn, tuyệt vời.

“Thưa ngài! Thưa ngài!”

Miễn cưỡng, anh kéo ánh mắt lên khuôn mặt cô. Dĩ nhiên, khuôn mặt cô cũng rất đáng yêu, nhưng thật khó hình dung ra nét quyến rũ của cô khi cô đang quắc mắt nhìn anh.

“Anh có nghe tôi nói không đây?”

“Tất nhiên,” anh nói dối.

“Anh có nghe đâu.”

“Phải,” anh thừa nhận.

Một âm thanh bật ra từ cuống họng cô nghe rất giống tiếng gầm gừ. “Vậy thì tại sao anh lại nói anh có nghe?” cô nghiêng răng hỏi.

Anh nhún vai. “Tôi nghĩ cô muốn nghe vậy.”

Simon quan sát như bị thôi miên khi cô hít thở sâu và lăm bầm gì đó. Anh không nghe được lời cô, nhưng anh không cho rằng chúng có thể được hiểu là sự ca ngợi. Cuối cùng, bằng giọng đều đều đến mức khô hài, cô nói, “Nếu không muốn giúp tôi, anh chỉ cần đi khỏi đây thôi.”

Simon quyết định đã đến lúc thôi hành động như một kẻ thô lỗ, nên anh nói, “Tha lỗi cho tôi. Dĩ nhiên tôi sẽ giúp cô.”

Cô ngơ ngác, rồi lại quay nhìn Nigel lúc này vẫn đang nằm rên rỉ đứt quãng dưới đất. Simon cũng nhìn xuống, và trong vài giây, họ chỉ đứng đó, chăm chăm nhìn gã trai bất tỉnh, cho đến khi cô gái lên tiếng, “Tôi thật tình không đánh quá mạnh đâu.”

“Có thể hẳn ta say.”

Cô trông có vẻ ngờ vực. “Anh nghĩ vậy sao? Tôi có ngửi thấy hơi rượu, nhưng tôi chưa bao giờ thấy anh ấy say cả.”

Simon chẳng biết bổ sung gì về vấn đề đó, nên anh chỉ hỏi, “Vậy, cô muốn làm gì đây?”

“Có lẽ chúng ta chỉ việc để anh ấy lại đây thôi,” cô nói, đôi mắt sẫm màu thoáng lưỡng lự.

Simon nghĩ đó là một ý tưởng xuất sắc, nhưng rõ ràng cô muốn gã ngốc kia được chăm sóc chu đáo hơn. Và, cầu Chúa phù hộ, anh cảm thấy một khát khao kỳ lạ là được làm cô vui lòng. “Vậy chúng ta làm thế này nhé,” anh nói quả quyết, mừng vì giọng mình không toát lên chút hơi hướm dục dăng kỳ quái nào mà anh đang cảm thấy. “Tôi sẽ đi gọi xe ngựa của tôi...”

“Ồ, hay quá,” cô ngắt ngang. “Tôi thật tình không muốn để anh ấy lại đây. Như thế có vẻ nhẫn tâm quá.”

Simon nghĩ như thế thì có vẻ vẫn quá rộng lượng nếu tính đến việc gã đàn ông to xác ấy suýt nữa đã tấn công cô, nhưng anh giữ ý kiến đó lại cho mình và tiếp tục trình bày kế hoạch. “Cô sẽ đợi ở thư viện trong khi tôi đi.”

“Ở thư viện? Nhưng...”

“Ở thư viện,” anh nhắc lại chắc như đinh đóng cột. “Vớ cửa đóng. Cô thật sự muốn bị bắt gặp đang ở bên cạnh xác Nigel nếu có ai đó tình cờ thơ thẩn xuống đại sảnh này sao?”

“Xác anh ấy? Ôi trời ơi, thưa ngài, ngài không cần nói như thế anh ấy đã

chết rồi thế.”

“Như tôi đã nói,” anh tiếp tục, phớt lờ lời bình luận của cô, “cô sẽ ở lại thư viện. Khi tôi trở lại, chúng ta sẽ chuyển Nigel vào trong xe ngựa của tôi.”

“Và chúng ta sẽ làm việc đó như thế nào?”

Anh trao cho cô nụ cười nửa miệng hút hồn. “Tôi chẳng biết mô tê gì về chuyện đó cả.”

Trong một thoáng, Daphne nín thở. Ngay khi cô vừa đi đến kết luận rằng người cứu nguy tương lai của cô đúng là kẻ ngạo mạn không để đâu cho hết thì anh lại phải đi, và mỉm cười với cô như thế. Đó là một nụ cười trẻ thơ, đúng kiểu cười làm tan chảy mọi trái tim phụ nữ trong bán kính mười dặm.

Và, Daphne kinh hoàng nhận thấy, trước sức ảnh hưởng của một nụ cười như thế, thật khó có thể giữ mãi sự tức tối với một người đàn ông. Sau những năm tháng lớn lên cùng bốn anh em trai, người nào người nấy dường như đều bẩm sinh đã biết cách quyến rũ quý bà quý cô, Daphne những tưởng mình đã được miễn nhiễm.

Nhưng có vẻ không phải vậy. Ngực cô ngứa ran, dạ dày nhộn nhạo, và đầu gối cô có cảm giác mềm nhũn.

“Nigel,” cô lẩm bẩm, cố gắng đến mức tuyệt vọng hướng sự chú ý tránh xa người đàn ông vô danh đang đứng đối mặt cô. “Tôi phải xem Nigel thế nào.” Cô cúi xuống lắc vai anh ta không được nhẹ nhàng lắm. “Nigel? Nigel? Anh phải tỉnh dậy ngay, Nigel.” “Daphne,” Nigel rên rỉ. “Ôi, Daphne.”

Mái đầu đen nhánh của người lạ giật phắt lên. “Daphne? Hẳn ta vừa nói Daphne?”

Cô lùi lại, khó chịu bởi câu hỏi thẳng thừng và ánh nhìn sôi sục trong mắt anh. “Vâng.”

“Tên cô là Daphne?”

Bây giờ thì cô bắt đầu băn khoăn chẳng biết anh có phải thẳng ngốc không.

“Vâng.”

Anh rên lên. “Không phải Daphne Bridgerton chứ.”

Cô nhăn mặt bối rối. “Chính tôi đây.”

Simon lão đảo lùì lại. Anh đột nhiên cảm thấy phát bệnh, khi nào anh cuối cùng cũng xử lý xong sự thật cô có mái tóc dày màu hạt dẻ. Mái tóc nổi tiếng của nhà Bridgerton. Chưa kể đến cái mũi cũng của nhà Bridgerton và xương gò má, và - Thế đấy, đây là *em gái* Anthony!

Chết tiệt.

Luôn có những quy tắc giữa bạn bè với nhau, những điều răn, thật thế, và điều quan trọng nhất là Mày Không Được Thèm Khát Em Gái Bạn Mày.

Trong khi anh đứng đó, nhìn chòng chọc cô như thể một thằng ngốc, cô chống tay lên hông, cật vắn. “*Anh* là ai?”

“Simon Basset,” anh lầm bầm.

“Ngài Công tước?” cô ré lên.

Anh gật đầu dứt khoát.

“Ôi Chúa ơi.”

Simon quan sát với nỗi kinh hoàng mỗi lúc một lớn, trong lúc máu dường như đã bị rút cạn khỏi khuôn mặt cô. “Lạy Chúa, cô sẽ không bất tỉnh đó chứ?” Anh không tưởng tượng được tại sao cô lại có thể bất tỉnh, nhưng Anthony - anh trai cô, anh thầm nhắc bản thân - đã dành cả nửa buổi chiều cảnh báo anh về ảnh hưởng của một ngài Công tước trẻ tuổi, chưa vợ đối với cánh phụ nữ trẻ chưa chồng. Anthony đã chỉ rõ rằng Daphne là một ngoại lệ đối với quy luật này, nhưng dù sao đi nữa, cô trông vẫn nhợt nhạt phát khiếp. “Cô sẽ không bất tỉnh đấy chứ?” anh gắng hỏi, khi không thấy cô nói gì.

Cô có vẻ bị xúc phạm trước ý nghĩ của anh. “Tất nhiên là không!”

“Tốt.”

“Chỉ là...”

“Sao?” Simon ngờ vực hỏi.

“À,” cô nói, nhún vai tao nhã, “tôi đã được cảnh báo về anh.”

Thế này thì đúng là quá lắm. “Bởi ai?” anh hỏi.

Cô nhìn lom lom như thể anh là một kẻ khờ. “Tất cả mọi người.”

“Chuyện đó, thưa q...” Anh cảm thấy sẽ có nguy cơ lấp bắp, nên anh hít một hơi sâu để lưỡi không run rẩy. Anh đã trở thành bậc thầy trong kiểu kiểm soát này. Cô sẽ chỉ nhìn thấy một người đàn ông đang cố gắng kiềm chế cơn giận. Và nếu xét đến chiều hướng cuộc trò chuyện của họ, hình ảnh ấy có vẻ cũng không phải quá cường điệu.

“Thưa quý cô Bridgerton đáng mến,” Simon nói, giọng đã điềm tĩnh và tự chủ hơn, “tôi thấy khó mà tin được chuyện đó.”

Cô lại nhún vai, và anh có cảm giác vô cùng khó chịu là cô đang thích thú với sự khổ sở của anh. “Anh muốn tin thế nào cũng được,” cô thờ ơ nói, “nhưng nó đã được đăng báo hôm nay.”

“Cái gì?”

“Trên *Whistledown*,” cô nhắc lại, như thể điều đó giải thích được mọi chuyện.

“Whistle gì?”

Daphne chòng chọc nhìn anh trong một thoáng, cho đến khi cô nhớ ra anh mới quay trở lại London. “Ồ, anh chắc hẳn không biết về nó,” cô nói điệu dàng, trên môi thấp thoáng nụ cười ranh mãnh. “Thật quái lạ.”

Công tước bước tới trước, tư thế cực kỳ hăm dọa. “Cô Bridgerton, tôi cảm thấy mình nên cảnh báo cho cô biết chỉ chút xíu nữa thôi là tôi có thể bóp cổ cô để moi thông tin đấy.”

“Đó chỉ là một tờ báo via hè thôi,” cô nói, vội lùi lại một bước. “Tất cả chỉ có thể. Nó khá ngớ ngẩn, thật vậy, nhưng mọi người đều đọc.”

Anh không nói gì, chỉ cau mày ngạo nghễ.

Daphne nhanh chóng đế thêm vào. “Hôm thứ Hai có một bài báo về sự trở về của anh.”

“Và” - mắt anh nheo lại nguy hiểm - “chính xác” - giờ đã chuyển thành lạnh như băng - “nó đã nói gì?”

“Không nhiều lắm, à, chính xác là vậy,” Daphne không trả lời thẳng. Cô cố bước lùi, nhưng gót chân đụng phải bức tường. Bước thêm bước nào nữa là cô sẽ phải kiễng chân lên thôi. Ngài Công tước trông có vẻ giận dữ tột độ, và cô bắt đầu nghĩ mình nên tìm cách tẩu thoát cho nhanh, để mặc anh ở lại đây với Nigel. Cả hai đúng là một bộ đôi hoàn hảo - những gã điên, cả hai người.

“Cô Bridgerton.” Giọng anh đầy cảnh báo.

Daphne quyết định sẽ rũ lòng thương hại mà giúp đỡ anh, bởi lẽ, xét cho cùng, anh là người mới ở thành phố này và không có thời gian thích ứng với cái thế giới mới theo *Whistledown*. Có lẽ cô không nên đổ lỗi cho anh vì đã tỏ ra khó chịu đến thế trước việc anh bị bàn tán trên báo. Lần đầu tiên gặp chuyện này Daphne cũng choáng váng đến sửng sờ, áy vạy mà cô ít nhất đã được cảnh báo bằng mục tin tức số tới trên *Whistledown* rồi đấy. Đến khi phu nhân Whistledown lượn lờ khắp nơi để viết về Daphne, mọi chuyện hầu như đã trở nên chẳng mấy quan trọng nữa.

“Anh không cần lo lắng về chuyện đó,” Daphne tiếp, cố sao cho giọng nói toát lên chút trắc ẩn nào đó, nhưng rõ ràng là không thành công. “Bà ấy chỉ viết rằng anh là một kẻ phóng đảng kinh khủng, một sự thật mà tôi chắc là anh không phủ nhận, vì từ lâu tôi đã nhận ra rằng đàn ông các anh rất *mong* mỗi được người khác cho là phóng đảng.”

Cô dừng lại, cho anh cơ hội chứng minh cô sai, và chối bỏ điều ấy. Nhưng anh không làm thế.

Vậy là cô tiếp tục. “Và mẹ tôi, người mà theo tôi hiểu cũng từng có thời quen biết anh trước khi anh đi du lịch thế giới, đã xác nhận tất cả.”

“Bà ấy làm thế?”

Daphne gật đầu. “Mẹ đã cấm tôi giao du với anh.”

“Vậy sao?” anh dài giọng.

Trong giọng nói của anh - và cách ánh mắt anh có vẻ mơ màng sương khói khi tập trung vào gương mặt cô - có điều gì đó khiến cô cảm thấy rất không thoải mái, và tất cả những gì cô có thể làm là cố không nhắm mắt lại.

Cô không chịu - kiên quyết không chịu - để anh biết anh có ảnh hưởng như thế nào đối với cô.

Môi anh cong lên thành một nụ cười chậm rãi. “Hãy để tôi chắc chắn mình đã hiểu đúng chuyện này nhé. Mẹ cô nói rằng tôi là một thằng đàn ông rất tồi tệ và cô không được phép ở cạnh tôi dù trong bất cứ hoàn cảnh nào.”

Bối rồi, cô gật đầu.

“Vậy thì,” anh hỏi, dừng một chút cho thêm phần kịch tính, “cô nghĩ mẹ cô sẽ nói gì trước kịch bản nhỏ *này*?”

Cô chớp mắt. “Xin lỗi?”

“Vậy đây, trừ phi cô tính cả gã Nigel này,” anh phẩy tay về phía anh chàng nằm bất tỉnh trên sàn, “không ai thực sự *thấy* cô ở cạnh tôi cả. Vậy nhưng...” Anh dài giọng, quá thích thú với việc quan sát biểu hiện cảm xúc trên khuôn mặt cô đến mức chẳng làm bất cứ điều gì ngoại trừ kéo dài khoảnh khắc này ra càng lâu càng tốt.

Dĩ nhiên phần lớn cảm xúc hiển hiện trên gương mặt cô là những sắc thái cáu giận và mất bình tĩnh, nhưng nó làm cho giây phút này càng trở nên ngọt ngào hơn.

“Vậy nhưng?” cô gằn giọng.

Anh ngả người tới trước, thu hẹp khoảng cách giữa họ xuống chỉ còn vài centimet. “Vậy nhưng,” anh dịu dàng nói, biết rõ cô cảm nhận được hơi thở

anh phả trên mặt cô, “chúng ta ở đây, hoàn toàn đơn độc.”

“Ngoại trừ Nigel,” cô vắn lại.

Simon liếc nhanh gã trai nằm trên sàn trước khi chuyển cái nhìn hau háu đến tiểu thư Bridgerton. “Tôi không bận tâm đến Nigel,” anh lầm bầm. “Còn cô?”

Simon quan sát cô hốt hoảng cúi xuống nhìn Nigel. Hiển nhiên cô phải thấy rõ rằng, kẻ cầu hôn thất bại kia còn lâu mới cứu cô nếu Simon quyết định thực hiện màn tán tỉnh say đắm. Tất nhiên, nói như thế không có nghĩa anh sẽ làm vậy. Xét cho cùng, đây là em gái Anthony. Có lẽ anh sẽ phải thường xuyên nhắc nhở bản thân về điều này, nhưng đây không phải chuyện anh có khả năng thường xuyên ghi nhớ trong đầu.

Simon biết đã đến lúc kết thúc trò chơi nho nhỏ này. Nói như thế không có nghĩa anh nghĩ cô sẽ tường thuật lại sự cố này cho Anthony; không hiểu sao anh biết cô muốn giữ kín chuyện này, áp ủ nó trong cơn giận dữ riêng tư chính đáng, và liệu anh có dám hy vọng rằng nó - chỉ là một chút kích động thôi?

Nhưng ngay cả khi biết rõ đã đến lúc dừng sự ve vãn này lại và quay về với nhiệm vụ lôi gã cầu hôn ngu xuẩn của Daphne ra khỏi tòa nhà, anh vẫn không thể ngăn mình đưa ra lời bình luận cuối cùng. Có thể là do cách cô bấu môi khi bị làm phiền. Hay có thể là do cách họ tách ra khi cô cảm thấy sừng sốt. Tất cả những gì anh biết là trước cô gái này, anh không tài nào chống lại được cái bản tính ranh mãnh của mình.

Vậy là anh rướn người tới trước, nheo mắt lại đầy quyến rũ và nói, “Tôi nghĩ tôi biết mẹ cô sẽ nói gì.”

Cô dường như hơi mù đi trước sự tấn công dữ dội của anh, nhưng vẫn cố tỏ ra hoài nghi, “Ồ?”

Simon chậm rãi gật đầu, chạm một ngón tay lên cằm cô. “Bà sẽ nói với cô là bà hết sức, hết sức lo ngại.”

Không gian chìm trong sự im lặng tuyệt đối, và mắt Daphne mở lớn. Môi cô mím chặt lại, như thể cô đang cố nén gì đó, rồi vai cô rung rung, và sau đó...

Và sau đó cô phá ra cười. Cười thẳng vào mặt anh.

“Ồ, lạy Chúa tôi,” cô hồn hên. “Ồ, thú vị thật đấy.”

Simon chẳng lấy gì làm thích thú.

“Tôi xin lỗi.” Cô nói, vẫn không ngừng cười. “Ồ, tôi xin lỗi, nhưng thật sự, anh không nên cường điệu quá như thế. Nó không hợp với anh đâu.”

Simon dừng lại, khá cáu tiết bởi cô gái mạnh mẽ này lại tỏ ra bất kính đến thế trước uy quyền của anh. Có một số ích lợi khi bị xem là người đàn ông nguy hiểm, và một trong số đó chính là khả năng dọa nạt các cô thiếu nữ.

“À, thật ra, phải thừa nhận là nó phù hợp với anh đấy,” cô bồi thêm, vẫn toét miệng cười giễu anh. “Anh trông khá nguy hiểm. Và dĩ nhiên rất đẹp trai nữa.” Khi anh không đưa ra lời bình luận nào, khuôn mặt cô toát lên vẻ sừng sốt, và cô hỏi, “Mục đích của anh là thế, không phải sao?”

Anh vẫn không nói gì, nên cô tiếp, “Dĩ nhiên là vậy rồi. Và hẳn tôi sẽ thiếu sót nếu không nói với anh rằng anh sẽ thành công với bất kỳ phụ nữ nào trừ tôi ra.”

Một lời bình luận mà anh không thể làm lơ được. “Và tại sao lại thế?”

“Bốn anh em trai.” Cô nhún vai cứ như điều đó sẽ giải thích được toàn bộ mọi chuyện. “Tôi hoàn toàn miễn nhiễm với những trò chơi của anh.”

“Vậy sao?”

Cô vỗ vỗ vào tay anh trấn an. “Nhưng nỗ lực của anh thật đáng ngưỡng mộ. Và thật ra, tôi khá hãnh diện vì anh cho rằng tôi xứng đáng với màn thể hiện tính phóng đảng của ngài Công tước một cách ấn tượng đến thế.” Cô toe toét, nụ cười tươi rói và thành thật. “Hay anh thích chất Công tước của kẻ phóng đảng hơn?”

Simon vượt hàm tư lự, cố gắng lấy lại tâm trạng của tay săn mồi đầy hăm dọa. “Cô là cô nhóc phiền phức nhất trần đời, cô biết điều đó không, tiểu thư Bridgerton?”

Cô tặng anh nụ cười uể oải nhất. “Hầu hết mọi người đều thấy tôi là người tử tế và dễ thương.”

“Hầu hết mọi người,” Simon huych toẹt, “là đồ ngốc.”

Daphne nghiêng đầu sang một bên, rõ ràng đang cân nhắc những lời của anh. Rồi cô nhìn qua Nigel và thở dài. “E rằng tôi phải đồng ý với anh, dù nó khiến tôi thật đau lòng.”

Simon khẽ cười đáp lại. “Cô bị tổn thương vì phải đồng ý với những gì tôi nói, hay vì mọi người đều là kẻ ngốc?”

“Cả hai.” Cô cười toe toét lần nữa, nụ cười rạng rỡ mê hoặc khiến tâm trí anh không thể bình thường được. “Nhưng về trước nhiều hơn.”

Simon phá lên cười âm ỉ, rồi giật mình nhận ra, thanh âm đó với anh nghe sao quá đổi xa lạ. Anh vẫn thường mỉm cười, thỉnh thoảng cười khúc khích, nhưng lâu lắm rồi anh không có cảm giác vui sướng tột bậc. “Tiểu thư Bridgerton thân mến,” anh vừa nói vừa lau nước mắt, “nếu cô là người tử tế và dễ thương, thì thế giới này chắc phải là một nơi vô cùng nguy hiểm.”

“Ồ, hẳn rồi,” cô trả lời. “Ít nhất cũng là theo lời mẹ tôi.”

“Tôi không thể tưởng tượng được tại sao tôi không nhớ được mẹ cô,” Simon làm bầm, “vì nghe có vẻ bà chắc chắn là một nhân vật không thể nào quên được.”

Daphne nhướn mày. “Anh không nhớ bà sao?”

Anh lắc đầu.

“Vậy là anh không biết bà rồi.”

“Bà trông giống cô không?”

“Đó là một câu hỏi kỳ lạ.”

“Không quá kỳ lạ đâu,” Simon đáp, thầm nghĩ Daphne nói hoàn toàn chính

xác. Đó là một câu hỏi kỳ lạ, và anh không hiểu sao mình lại thốt ra như thế. Nhưng vì đã hỏi rồi, và vì cô thắc mắc, nên anh thêm vào. “Xét cho cùng, tôi phải nói rằng tất cả người nhà Bridgerton đều giống y như nhau.”

Một thoáng tư lự, và đối với Simon là đầy bí ẩn, toát lên trên gương mặt cô. “Đúng vậy. Chúng tôi giống hệt nhau, thế đấy. Ngoại trừ mẹ tôi. Thực ra, bà có mái tóc vàng, mắt xanh biếc. Tất cả anh em chúng tôi đều thừa hưởng mái tóc sẫm màu từ cha. Tuy nhiên, mọi người vẫn nói tôi có nụ cười của bà.”

Một khoảng lặng ngưng ngừng rơi vào giữa cuộc trò chuyện. Daphne đang chuyển từ chân này sang chân kia, không chắc phải nói gì với Công tước thì Nigel, lần đầu tiên trong đời, chọn đúng thời điểm tỏa sáng và ngồi dậy. “Daphne?” anh ta hỏi, chớp chớp mắt như thể không nhìn rõ. “Daphne, phải em không?”

“Lạy Chúa, tiểu thư Bridgerton,” Công tước chửi thề, “cô đánh hấn mạnh đến mức nào?”

“Đủ mạnh để hạ gục anh ấy, nhưng không tệ hơn mức đó đâu, tôi thề!” Cô cau mày lại. “Có thể anh ấy *say*.”

“Ồ, Daphne,” Nigel rên rỉ.

Công tước cúi xuống gần anh ta, rồi lão đảo lùì lại, ho sặc sụa.

“Anh ấy có *say* không?” Daphne hỏi.

Công tước choáng váng bước lùi. “Hấn ta hấn phải uống cả chai whiskey để gom đủ dũng khí cầu hôn.”

“Ai lại nghĩ tôi có thể đáng sợ đến thế chứ?” Daphne làm bầm, nghĩ về tất cả những người đàn ông chỉ đơn thuần coi cô như người bạn thân thiết vui vẻ. “Thú vị làm sao.”

Simon nhìn cô trân trối như thể cô mất trí, rồi lẩm bầm, “Tôi sẽ không phân tích câu bình luận đó đâu.”

Daphne phớt lờ bình luận của anh. “Chúng ta nên tiến hành kế hoạch thôi chứ?”

Simon chống tay lên hông và đánh giá lại tình huống. Nigel đang cố gắng đứng lên, nhưng, ít nhất theo Simon nhìn nhận, trước mắt anh ta khó có thể thành công được. Tuy nhiên, anh ta có lẽ vẫn đủ tỉnh táo để gây rắc rối, và chắc chắn vẫn còn đủ tỉnh táo để gây ồn ào, đúng như những gì anh ta đang làm. Thật ra là làm khá hiệu quả.

“Ồ, Daphne. Anh *iu* em rất nhiều, Daffery.” Nigel cố gắng chống đầu gối ngồi dậy, đổ nghiêng đổ ngã trong lúc lê tới trước Daphne, trông có phần giống một con chiên say bí tỉ đang cố cầu nguyện. “Xin hãy cưới anh, Duffne. Em phải cưới anh.”

“Đứng lên nào, anh chàng,” Simon lau bầu, chộp lấy cổ áo anh ta. “Thế này thì thật đáng xấu hổ.” Anh quay qua Daphne. “Tôi sẽ đưa hấn ra ngoài bây giờ. Chúng ta không thể để hấn lại sánh được. Hấn sắp rên rỉ như con bò cái bệnh hoạn...”

“Tôi cho là anh ấy đã bắt đầu thế rồi,” Daphne lên tiếng.

Simon cảm thấy khóe môi mình nhếch lên trong một nụ cười miễn cưỡng. Daphne Bridgerton có thể là một phụ nữ đủ tư cách kết hôn, và vì vậy là một tai họa chực chờ đối với bất cứ chàng trai nào trong tình cảnh của anh, nhưng cô chắc chắn là một người vui vẻ dễ thương.

Trong một khoảnh khắc sáng suốt kỳ lạ, anh đột nhiên có ý nghĩ nếu là đàn ông, cô chắc chắn sẽ là kiểu người anh gọi là bạn.

Nhưng, như cả đôi mắt và cơ thể của anh đều biết thế, hiển nhiên cô không phải một người đàn ông, vậy nên Simon quyết định rằng đối với cả hai người, điều quan trọng nhất là che giấu “tình huống” này càng sớm càng tốt. Ngoài việc danh tiếng của Daphne sẽ phải chịu một cú đánh chí tử nếu họ bị khám phá ra, Simon cũng không dám tin anh có thể giữ tay mình tránh xa cô lâu hơn nữa.

Cảm giác này thật đáng lo. Đặc biệt là đối với một người vẫn thường đánh giá cao khả năng tự chủ của mình như anh. Tự chủ là tất cả. Không có nó, anh không bao giờ đối mặt được với cha hay đứng đầu ở trường đại học. Không có nó, anh...

Không có nó, anh chua chát nghĩ, anh sẽ tiếp tục nói năng như một thằng ngốc.

“Tôi sẽ lôi hấn ra khỏi đây,” anh nói đột ngột. “Cô trở lại phòng khiêu vũ đi.”

Daphne cau mày, ngoái nhìn đại sảnh dẫn ngược về phía buổi tiệc. “Anh chắc chứ? Tôi tưởng anh muốn tôi tới thư viện.”

“Đây là nếu chúng ta để hấn ta lại đây trong khi tôi đi gọi xe. Nhưng vì hấn đã tỉnh rồi nên chúng ta đâu thể làm thế được.”

Cô gật đầu xác nhận và hỏi, “Anh chắc anh làm được chứ? Nigel khá to xác đấy.”

“Tôi to hơn hấn.”

Cô nghiêng đầu. Công tước, dù không quá to con, nhưng khá lực lưỡng, với đôi vai rộng và bắp đùi săn chắc. (Daphne biết lẽ ra cô không được chú ý tới những chi tiết đó, nhưng thật tình, đâu phải lỗi của cô nếu khuynh hướng thời trang hiện nay quá thiên về những chiếc quần ống túm bó sát sần sật?) Hơn nữa, từ anh toát ra một thứ gì đó, thứ gì đó gần giống bản năng săn mồi, thứ gì đó khiến người ta nghĩ đến sức mạnh và quyền lực được kiểm soát chặt chẽ.

Daphne quyết định cô không nên nghi ngờ gì về chuyện anh có thể di chuyển Nigel.

“Tốt thôi,” cô nói, gật đầu với anh. “Và cảm ơn. Anh thật tử tế khi giúp tôi thế này.” “Tôi hiếm khi tử tế lắm,” anh làu bàu.

“Thật sao?” cô lẩm bẩm, cho phép mình hơi nheo miêng cười. “Lạ thật đấy. Tôi không thể nghĩ ra cách gọi nào khác. Nhưng nghĩ cho kỹ thì tôi đã học được rằng đàn ông...”

“Cô có vẻ thành thạo về đàn ông đấy,” anh nói, có phần gay gắt, rồi vừa càu nhàu vừa lôi mạnh chân Nigel.

Nigel vội với tay tới chỗ Daphne, thồn thức tên cô. Simon phải kẹp mạnh

chân gã để giữ gã không đâm bổ về phía cô.

Daphne bật lùi lại một bước. “Phải, à, tôi có tới bốn anh em trai. Tôi không thể tưởng tượng được có sự giáo dục nào tốt hơn không.”

Không có cách nào biết được Công tước có ý định trả lời cô hay không, bởi vì Nigel chọn ngay lúc đó để phục hồi năng lượng (mặc dù rõ ràng vẫn chưa lấy lại được thăng bằng), và giăng ra khỏi sự kiềm chặt của Simon. Anh ta lao tới bên Daphne, không ngớt tuôn ra những tiếng lảm nhảm, say xỉn.

Nếu Daphne không dựa vào tường, cô hẳn đã ngã soài ra đất. Thay vào đó, cô va ạch vào tường, hơi thở dường như bị tổng hết ra khỏi cơ thể.

“Ôi, vì Chúa.” Công tước chửi thề, giọng kinh tởm tột bậc. Anh lôi Nigel tránh khỏi Daphne, rồi quay về phía cô. “Tôi đánh hẳn được chứ?”

“Ô, cứ làm đi,” cô trả lời, vẫn còn thở hổn hển. Cô đã cố tỏ ra tử tế và khoan dung với gã cầu hôn cũ này, nhưng thật tình, như thế là quá đủ rồi.

Công tước lảm bảm gì đó nghe như “tốt”, và thụi một cú cực kỳ thô bạo vào cằm Nigel.

Nigel đổ gục như một tảng đá.

Daphne nhìn gã trai trên sàn với vẻ bình thản. “Tôi không nghĩ lần này anh ta sẽ tỉnh lại.”

Simon vẫy vẫy năm đấm. “Không đâu.”

Daphne chớp mắt, và ngẩng lên, “Cám ơn.”

“Vinh hạnh của tôi,” anh nói, quắc mắt về phía Nigel.

“Bây giờ chúng ta làm gì đây?” Cái nhìn của cô cũng chú mục vào gã trai trên sàn - giờ đã thực sự hoàn toàn bất tỉnh.

“Quay lại kế hoạch cũ,” anh nói quả quyết. “Chúng ta để hẳn ở đây trong khi cô đợi trong thư viện. Tôi sẽ không lôi hẳn ra cho đến khi xe đã sẵn sàng.”

Daphne gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu. “Anh có cần tôi giúp xoay anh ta nằm ngay ngắn lại không, hay tôi nên đi thẳng tới thư viện?”

Công tước im lặng trong một thoáng. Anh nghiêng đầu phân tích vị trí của Nigel trên sàn. “Thực ra, tôi rất cảm kích nếu được giúp đỡ một chút.”

“Vậy sao?” Daphne ngạc nhiên hỏi. “Tôi đã chắc chắn là anh sẽ nói không.”

Câu nói khiến Công tước ném cho cô ánh nhìn trịch thượng thoáng chút thích thú. “Có phải vì thế nên cô mới đề nghị?”

“Không, tất nhiên là không rồi.” Daphne trả lời, hơi có vẻ phật lòng. “Tôi không ngốc đến nỗi đề nghị giúp đỡ người khác trong khi mình không thực tâm muốn vậy. Tôi chỉ đơn thuần chỉ ra rằng đàn ông, theo kinh nghiệm của tôi...”

“Cô có quá nhiều kinh nghiệm rồi đó,” Công tước khẽ lầm bầm.

“Sao cơ?!”

“Xin cô lượng thứ,” anh sửa lại. “Cô *nghĩ* cô có quá nhiều kinh nghiệm.”

Daphne lườm anh, đôi mắt sẫm màu gần như tối sầm lại. “Không phải thế, mà nhân tiện, anh nói chuyện với ai thế?”

“Không, thế cũng không đúng lắm,” Công tước trầm ngâm, hoàn toàn phớt lờ câu hỏi giận dữ của cô. “Tôi nghĩ đúng hơn là *tôi* nghĩ cô cho rằng cô có quá nhiều kinh nghiệm.”

“Tại sao anh... Anh...” Khi những lời vắn vẹo bật ra, nó chẳng gây được tác động đặc biệt nào, nhưng đó là tất cả những gì Daphne có thể cố gắng nói được. Mỗi khi giận dữ, cô thường không tận dụng được khả năng ngôn ngữ của mình.

Mà cô thì thật sự đang phát khùng lên.

Simon nhún vai, dường như thờ ơ trước vẻ mặt điên tiết của cô. “Tiểu thư Bridgerton thân mến...”

“Nếu anh gọi tôi như thế một lần nữa, xin thề là tôi sẽ gào lên đây.”

“Không, cô không làm thế đâu,” anh nói với nụ cười ngang tàng. “Làm thế sẽ thu hút sự chú ý của đám đông, và nếu cô còn nhớ, cô không muốn bị bắt gặp đang ở cùng tôi.”

“Tôi đang cân nhắc đến chuyện đánh liều làm thế đây,” Daphne nói, nhả từng chữ qua hàm răng nghiến chặt.

Simon khoanh tay và uể oải dựa vào tường. “Thật sao?” anh dài giọng. “Có lẽ tôi phải chứng kiến mới được.”

Daphne vung tay giận dữ. “Quên nó đi. Quên tôi đi. Quên toàn bộ buổi tối nay đi. Tôi đi đây.”

Cô quay người, nhưng trước khi cô có thể tiến thêm được bước nào, giọng nói của Công tước vang lên khiến cô ngừng lại.

“Tôi tưởng cô định giúp tôi chứ.”

Chết tiệt. Anh đã nắm thóp được cô. Cô chậm rãi quay lại. “Sao kia, ồ vâng,” cô nói, giọng rõ ràng không hề thành thật. “Tôi rất vui lòng.”

“Cô biết đấy,” anh nói với vẻ ngây thơ, “nếu không muốn giúp, cô không cần phải...”

“Tôi nói là tôi sẽ giúp mà,” cô cắn cẩu.

Simon thâm mím cười. Cô quả là người dễ đoán. “VẬY chúng ta sẽ làm như thế này nhé,” anh nói. “Tôi sẽ xốc hấn dậy và vòng tay phải hấn qua vai tôi. Cô sẽ đi bên kia để đỡ hấn.”

Daphne làm như được bảo, thâm càu nhàu vì thái độ độc đoán của anh. Nhưng cô không thốt ra một lời phản nản nào. Xét cho cùng, bất chấp tất cả những cung cách phiền phức của anh, ngài Công tước Hastings đang giúp cô thoát khỏi một vụ tai tiếng chắc hẳn rất đáng bẽ mặt.

Dĩ nhiên nếu bất kỳ ai bắt gặp cô trong tình huống hiện tại, cô sẽ còn lâm vào tình trạng tệ hại hơn nhiều.

“Tôi có ý hay hơn,” cô đột ngột nói. “Chỉ cần để anh ta lại đây thôi.”

Công tước quay ngoắt đầu đối diện với cô, và nhìn cô như thể anh chỉ muốn quăng cô ra khỏi cửa sổ - tốt hơn hết cái cửa đó hãy còn đóng. “Tôi cứ tưởng,” anh nói, rõ ràng đang hết sức cố gắng giữ giọng bình tĩnh, “cô không muốn để hấn lại trên sàn nhà.”

“Đó là trước khi anh ta đập tôi vào tường.”

“Cô có thể thông báo cho tôi về sự thay đổi tình cảm của cô trước khi tôi tốn công tốn sức nhắc hấn ta lên được không?”

Daphne đỏ mặt. Cô không thích cánh đàn ông nghĩ rằng phụ nữ là những tạo vật không kiên định, hay thay đổi, và càng không thích khi cô đang sống chính xác như hình ảnh đó.

“Tốt thôi,” anh đơn giản nói, thả huych Nigel xuống.

Sức nặng đột ngột của anh ta suýt nữa kéo cả Daphne ngã sập xuống sàn. Cô kêu ré lên bất ngờ khi đột nhiên mất thăng bằng.

“Giờ chúng ta đi được chưa?” Công tước hỏi, giọng toát lên vẻ kiên nhẫn đến khó chịu.

Cô ngần ngại gật đầu, liếc xuống Nigel. “Anh ta có vẻ không được thoải mái lắm, anh có nghĩ vậy không?”

Simon nhìn cô chăm chăm. Cứ thế nhìn chăm chăm. “Cô quan tâm đến sự thoải mái của hấn?” cuối cùng anh hỏi.

Cô lắc đầu lo lắng, rồi gật, rồi lại lắc. “Có lẽ tôi nên - Nói thế nào nhỉ - Đây, đợi một lát.” Cô cúi xuống và gỡ chân Nigel ra để anh ta ngửa người nằm thẳng trên sàn. “Tôi không nghĩ anh ta xứng đáng được về nhà trên xe của anh,” cô giải thích trong lúc chỉnh lại áo khoác cho anh ta, “nhưng có vẻ hơi tàn nhẫn khi để mặc anh ta lại đây trong tư thế này. Đó, giờ thì tôi xong rồi.” Cô đứng dậy và ngược mặt lên.

Vừa đúng lúc nhìn thấy Công tước bước đi, lâu bầu gì đó về Daphne cũng

như về phụ nữ nói chung, và về chuyện gì đó chẳng chút liên quan mà Daphne không nghe được.

Nhưng có lẽ thế là tốt nhất. Cô không tin rằng đó là một lời khen.

Chương 4

Dạo gần đây London đã bị trôi vào vòng xoáy của các Bà Mẹ Tham Vọng. Tuần trước, tại buổi dạ vũ của phu nhân Worth, tác giả đây đã thấy ít nhất mười một Ngài Độc Thân co rúm lại trong góc phòng, cố gắng chạy khỏi tòa nhà trong khi vẫn bị các Bà Mẹ Tham Vọng bám theo sát nút.

Thật khó để quyết định xem chính xác ai mới là tệ nhất trong biết bao nhiêu người như thế, tuy nhiên tác giả đây ngờ rằng cuộc cạnh tranh có thể thu hẹp lại chỉ còn là cuộc so găng giữa phu nhân Bridgerton và bà Featherington, trong đó bà F giành được chiến thắng sít sao trước phu nhân B. Xét cho cùng, hiện tại đang có đến tận ba cô Featherington trên thị trường hôn nhân, trong khi phu nhân Bridgerton chỉ cần lo lắng đến một.

Tuy nhiên, tất cả những ai có tính cẩn thận tốt hơn hết nên tránh xa, rất xa khỏi những chàng trai độc thân gần đây nhất, khi các cô con gái E, F, và H nhà Bridgerton đến tuổi. Phu nhân B không có vẻ gì là sẽ nhìn trước ngó sau khi rảo bước băng qua phòng khiêu vũ với ba cô con gái đi theo, và cầu Chúa phù hộ tất cả chúng ta nếu bà quyết định đi bất có mũi sắt.

THỜI BÁO XÃ HỘI CỦA PHU NHÂN WHISTLEDOWN, 28 tháng Tư 1813

Đêm nay, Simon quyết định, không thể nào tệ hơn được nữa. Đã có lúc anh không tin như vậy, nhưng cuộc chạm trán kỳ lạ với Daphne Bridgerton dứt khoát đã trở thành cao điểm của tồi. Phải, anh đã kinh hãi khám phá ra rằng anh thèm khát - dù chỉ trong thoáng chốc - em gái của bạn thân mình. Phải, những nỗ lực quỵên rũ ngu xuẩn của Nigel Berbrooke đã xúc phạm đến mọi sự nhạy cảm của kẻ phóng đảng trong anh. Và phải, Daphne rồi cuộc đã làm anh phát khùng đến mức không thể chịu nổi bởi sự thiếu quyết đoán của cô trong việc nên đối xử với Nigel như một kẻ tội phạm hay lo lắng cho gã ta như thể đó là người bạn thân tình nhất.

Nhưng không việc nào - không chút xiu nào - sánh được với sự tra tấn anh phải chịu đựng sau đó.

Kế hoạch ồ-vô-cùng-sáng-suốt của anh rằng sẽ lên vào phòng khiêu vũ, bày

tỏ lòng kính trọng với phu nhân Danbury rồi lẳng lặng rời đi đã ngay lập tức bị phá sản hoàn toàn. Anh chưa bước được quá hai bước vào phòng khiêu vũ thì đã bị phát hiện bởi một người bạn cũ từ Oxford, người mà Simon kinh hoàng nhận ra vừa mới kết hôn. Cô vợ quả là một quý cô duyên dáng hoàn hảo, nhưng thật không may lại áp ủ những khát vọng của giới thượng lưu, và cô ta nhanh chóng xác định rằng con đường dẫn đến hạnh phúc của bản thân phụ thuộc vào vai trò là người giới thiệu vị Công tước mới với xã hội. Và Simon, dù vẫn tự xếp mình thuộc kiểu người chán đời, cay độc, đã khám phá ra rằng anh không đủ thô lỗ để trực tiếp xúc phạm vợ của người bạn cũ từ đại học.

Và vì vậy, hai giờ sau đó, anh được giới thiệu với từng quý cô chưa chồng tại buổi dạ vũ, từng bà mẹ của mỗi quý cô chưa chồng tại buổi dạ vũ, và, dĩ nhiên, với từng người chị đã kết hôn của mỗi quý cô chưa chồng tại buổi dạ vũ. Simon không thể kết luận được thành phần nào trong đám phụ nữ ấy là tệ nhất. Các quý cô chưa chồng nhất định là kẻ buồn chán, các bà mẹ thì phiền phức với quá nhiều tham vọng, còn *các cô chị* - chà, các cô chị thì sốt sắng đến nỗi Simon bắt đầu tự hỏi chẳng biết có phải anh vừa sẩy chân vào nhà chứa hay không. Sáu người trong số họ đưa ra những dấu hiệu cực kỳ kêu gọi, hai người tuân cho anh tin nhắn mời anh tới phòng ngủ của họ, và một cô ả còn luôn hằn tay xuống đùi anh.

Nhìn lại mới thấy, Daphne Bridgerton thực tình quá dễ chịu.

Mà nhân nói tới Daphne, cô đang ở chỗ quái quỷ nào cơ chứ? Anh nghĩ anh đã thoáng nhìn thấy cô một giờ trước, bị bao quanh bởi các ông anh trai khá cao lớn và đáng sợ. (Không phải Simon nhận thấy từng người họ trông đáng sợ, nhưng anh nhanh chóng rút ra kết luận rằng chỉ có thằng đàn mới đi khiêu khích họ khi họ đi thành nhóm).

Nhưng lúc sau cô dường như biến mất. Thực tình, anh nghĩ có lẽ cô là vị tiểu thư độc thân duy nhất trong buổi tiệc anh *không* được giới thiệu.

Simon không lo cô bị Berbrooke làm phiền sau khi anh bỏ họ lại sảnh. Anh đã thoi cho anh ta một cú trời giáng vào quai hàm, và chắc chắn anh ta sẽ bất tỉnh trong vài phút. Có thể lâu hơn, nếu tính đến lượng cồn không nhỏ mà gã Berbrooke đó đã nốc đầu buổi tối. Và ngay cả khi Daphne đã ngốc nghếch đối xử một cách tử tế với kẻ cầu hôn vụng về của mình, cô cũng không ngốc đến mức ở lại sảnh cho đến khi anh ta tỉnh.

Simon liếc mắt về phía góc phòng nơi anh em nhà Bridgerton tụ tập, nhìn như thể họ đang được xả hơi rất thoải mái. Họ cũng bị các quý cô trẻ tuổi và các bà mẹ đứng tuổi gạ gẫm ráo riết chẳng thua gì Simon, nhưng ít nhất cũng có vẻ được an toàn về mặt số lượng. Simon để ý thấy thời gian các quý cô trẻ tuổi mới ra mắt lần đầu tiên dành cho nhóm Bridgerton không bằng một nửa thời gian họ dành cho anh.

Simon cau có nhìn về phía họ.

Anthony, đang uể oải dựa lưng vào tường, nhìn thấy vẻ mặt ấy và mỉm cười tự mãn, giờ ly vang đỏ về phía anh. Rồi anh hơi nghiêng đầu, ra hiệu về bên trái Simon. Simon quay lại, vừa đúng lúc để bị cầm chân bởi một bà mẹ đang đi cùng ba cô con gái, cô nào cô nấy đều ăn mặc kiểu cách và quái dị, thừa mứa nếp gấp cũng như viền ren, và dĩ nhiên, hàng đồng dây buộc.

Anh nghĩ về Daphne, với chiếc áo màu xanh lá mạ giản dị của cô. Daphne, với đôi mắt nâu thẳng thắn và nụ cười rộng mở...

“Thưa ngài!” bà mẹ kêu lên the thé. “Thưa ngài!”

Simon chớp mắt xóa tan ảo ảnh. Gia đình dây-nhợ-lòng-thòng cuối cùng đã có thể bao vây anh một cách hiệu quả đến nỗi anh còn chẳng thể bắt cái nhìn trùng trùng về phía Anthony.

“Thưa ngài,” bà mẹ nhắc lại, “thật vinh dự biết bao khi được quen biết ngài.” Simon cố trưng ra một cái gật đầu lãnh đạm. Anh chẳng thể nói được gì. Cái gia đình toàn phụ nữ này ép anh chặt đến nỗi anh sợ mình ngạt thở đến nơi.

“Georgiana Huxley bảo chúng tôi phải đến đây,” người phụ nữ không buông tha anh. “Bà ấy nói nhất định tôi phải giới thiệu các con gái mình với ngài.”

Simon không thể nhớ ai là Georgiana Huxley, nhưng anh có cảm giác chỉ muốn bóp cổ bà ta cho xong.

“Thông thường tôi không táo bạo thế,” người phụ nữ tiếp tục, “nhưng người cha vô cùng thân mến của ngài là một người bạn thân thiết của tôi.”

Simon cứng người.

“Ông ấy thật là một người phi thường,” bà ta tiếp tục, giọng nói như đóng đinh vào não bộ Simon, “ý thức rất rõ ràng về trách nhiệm đối với tước vị của mình. Ông chắc hẳn cũng là một người cha tuyệt vời.”

“Tôi không biết được,” Simon nghiêng răng.

“Ồ!” Người phụ nữ phải hắng giọng vài lần rồi mới nói được. “Tôi hiểu rồi. Ôi. Lạy Chúa tôi.”

Simon không nói gì, hy vọng thái độ lạnh nhạt sẽ khiến bà ta biết ý mà rời đi. Chết tiệt thật, Anthony đâu rồi? Bị đám phụ nữ này cư xử như thể anh là con ngựa ưu tú được dùng để nhân giống cũng đủ tệ rồi, nhưng phải đứng đây mà nghe người phụ nữ này nói ngài Công tước quá cố là người cha *tốt* như thế nào...

Simon không thể chịu đựng được.

“Thưa ngài! Thưa ngài!”

Simon buộc mình phải chuyển đôi mắt xanh lạnh giá quay về phía người phụ nữ trước mặt, và tự nhủ mình cần kiên nhẫn hơn với bà ta. Xét cho cùng, bà ta có lẽ chỉ ca tụng cha anh vì tưởng rằng đó là những gì anh muốn nghe.

“Tôi chỉ muốn nhắc ngài rằng chúng ta đã được giới thiệu với nhau vài năm trước, khi ngài vẫn còn mang tên Clyvedon,” bà ta nói.

“Phải,” Simon lầm bầm, cố tìm kiếm bất cứ khe hở nào trong cái hàng chương ngại vật các quý cô quý bà này để anh có thể thoát ra.

“Đây là các con gái của tôi,” người phụ nữ nói, ra hiệu về phía ba quý cô. Hai người có vẻ ưa nhìn, nhưng người thứ ba vẫn còn nguyên bộ dạng mũm mĩm trẻ con và quần mình trong cái áo dài màu cam không ăn nhập gì với màu da. Cô không có vẻ thích thú buổi tối này.

“Chúng không dễ thương sao?” bà ta tiếp tục. “Niềm tự hào và hạnh phúc của tôi đây. Lại còn hết sức điềm đạm nữa.”

Simon có cảm giác nôn nao rằng anh đã từng nghe những lời y hệt khi đi

mua chó.

“Thưa ngài, cho phép tôi được giới thiệu Prudence, Philipa và Penelope.”

Các cô gái khẽ nhún gối chào, không ai dám nhìn vào mắt anh.

“Tôi còn một cô con gái nữa,” bà ta tiếp tục. “Felicity. Nhưng con bé mới mười tuổi, nên tôi không mang nó đến những sự kiện như thế này.”

Simon không hiểu nổi tại sao bà ta cảm thấy cần phải chia sẻ thông tin ấy với anh, nhưng anh chỉ cố gắng cất giọng thật uể oải (cách thức mà từ lâu anh đã nhận ra là hiệu quả nhất để không thể hiện sự giận dữ) rồi nhắc, “Và bà là...?”

“Ồ, xin ngài thứ lỗi! Tôi là Featherington, tất nhiên rồi. Chồng tôi mất đã ba năm, nhưng ông ấy đã là, ờ, người bạn thân mến nhất của cha ngài.” Giọng nói nhỏ dần ở cuối câu, khi bà ta nhớ ra phản ứng vừa nãy của Simon khi nghe nhắc tới cha anh.

Simon gật đầu cắt ngắn.

“Prudence chơi dương cầm đã điêu luyện lắm rồi,” bà Featherington nói với vẻ tươi tắn gượng gạo.

Simon nhận thấy vẻ mặt đau khổ của cô con gái cả, và anh nhanh chóng quyết định sẽ không tham dự bất kỳ buổi hòa nhạc Featherington tại gia nào.

“Và Philipa yêu quý của tôi là họa sĩ vẽ thuốc nước chuyên nghiệp.”

Philipa cười rạng rỡ.

“Và Penelope?” một thôi thúc độc ác buộc Simon bật hỏi.

Bà Featherington kinh hoàng liếc nhìn cô con gái trẻ nhất đang có vẻ cực kỳ khốn khổ. Penelope không quá hấp dẫn, và vóc dáng có phần mũm mĩm của cô không hề được cải thiện bởi việc lựa chọn trang phục của mẹ cô. Nhưng cô có đôi mắt khá ân cần.

“Penelope?” bà Featherington lặp lại, giọng rít lên chói tai. “Penelope là...

à... ờ, con bé là Penelope!” Môi bà run run trong nụ cười giả tạo rõ ràng rành.

Penelope trông như muốn chui xuống tấm thảm. Simon quyết định rằng nếu buộc phải khiêu vũ, anh sẽ mời Penelope.

“Bà Featherington,” giọng nói lạnh lạnh hách dịch chỉ có thể thuộc về phu nhân Danbury vang lên, “bà đang làm phiên ngài Công tước đấy à?”

Simon muốn trả lời có, nhưng ký ức về khuôn mặt xấu hổ của Penelope Featherington khiến anh lảm bầm, “Dĩ nhiên là không rồi.”

Phu nhân Danbury nhướn mày chậm rãi quay đầu về phía anh. “Nói dối.”

Bà quay sang bà Featherington, giờ đã tái nhợt cả người. Bà Featherington không nói gì. Phu nhân Danbury cũng không nói gì. Cuối cùng bà Featherington làu bàu gì đó về việc gặp họ hàng, túm tay ba cô con gái rồi hối hả bỏ đi.

Simon khoanh tay, nhưng không nén được vẻ thích thú. “Bà làm thế thật không được tử tế lắm,” anh nói.

“Chà. Bà ta đầu óc có vấn đề rồi, và mấy cô con gái cũng thế, có lẽ chỉ trừ cô nàng kém hấp dẫn kia.” Phu nhân Danbury lắc đầu. “Chỉ cần họ cho con bé mặc màu khác...”

Simon cố ngăn tiếng cười khùng khục nhưng bất thành. “Bà chẳng bao giờ học được cách không xen vào chuyện người khác, phải vậy không?”

“Không bao giờ. Thế thì có gì vui chứ?” Bà mỉm cười. Simon dám chắc bà không muốn thế, nhưng bà vẫn mỉm cười. “Còn về phần cháu nữa,” bà tiếp tục. “Cháu là vị khách kỳ lạ. Người ta cho rằng đến lúc này đáng lẽ cháu đã phải thể hiện sự chào đón đối với nữ chủ nhân của buổi tiệc này rồi.”

“Lúc nào bà cũng bị vây quanh bởi quá nhiều người ái mộ, khiến cháu không dám lại gần.”

“Lém lỉnh quá đó,” bà bình luận.

Simon không nói gì, không hoàn toàn chắc mình hiểu được ý bà. Anh luôn ngờ rằng bà biết bí mật của anh, nhưng anh không dám chắc.

“Anh bạn Bridgerton của cháu đến kìa,” bà nói.

Simon đưa mắt theo hướng bà chỉ. Anthony thông thả đi tới, và xuất hiện bên cạnh họ chỉ một tích tắc ngay trước khi phu nhân Danbury gọi anh là kẻ nhát gan.

Anthony chớp mắt. “Bà mới nói gì cơ?”

“Lẽ ra cậu có thể qua đây từ cả thế kỷ trước để cứu bạn mình khỏi bộ tứ nhà Featherington.”

“Nhưng cháu đang tận hưởng nổi thống khổ của cậu ấy.”

“Hừm.” Và không thêm lời nào (hay tiếng cằn nhằn nào nữa) bà bước đi.

“Đúng là bà già kỳ lạ bậc nhất,” Anthony nói. “Tôi sẽ không ngạc nhiên nếu bà ấy là bà Whistledown đáng nguyên rủa kia đâu.”

“Ý cậu là người phụ trách tờ báo lá cải?”

Anthony gật đầu, dẫn Simon vòng qua chậu cây để đến góc nhà nơi mấy người em trai đang đợi. Trên lối đi, Anthony cười toe nói, “Tôi để ý thấy cậu trò chuyện với rất nhiều quý cô phù hợp.”

Simon khẽ lau bầu hơi tục tũu.

Nhưng Anthony chỉ phá lên cười. “Cậu không thể nói là tôi đã không cảnh báo cậu, phải không?”

“Thật bực mình khi phải thừa nhận cậu có thể đúng trong bất cứ chuyện gì, nên làm ơn đừng yêu cầu tôi làm thế.”

Anthony phá lên cười lâu hơn. “Vì câu bình luận đó, có lẽ tôi nên bắt đầu tự mình giới thiệu cậu với các quý cô mới ra mắt lần đầu.”

“Nếu làm thế,” Simon cảnh cáo, “chẳng mấy chốc cậu sẽ phải đón nhận một

cái chết từ từ đau đớn đây.”

Anthony toét miệng cười. “Bằng kiếm hay súng?”

“À, độc dược. Một liều độc dược đúng chuẩn.”

“Chắc.” Anthony dừng lại trong góc phòng khiêu vũ, ngay trước mặt hai thành viên khác của nhà Bridgerton, cả hai đều nổi bật bởi mái tóc hạt dẻ, chiều cao và khung xương hoàn hảo. Simon để ý thấy một người có mắt màu xanh lục, người còn lại có mắt màu nâu giống Anthony, nhưng ngoài đặc điểm đó ra, ánh đèn mờ ảo của buổi đêm khiến ba người đàn ông gần như có thể hoán chỗ cho nhau.

“Cậu nhớ các em trai tôi chứ?” Anthony lịch sự hỏi. “Benedict và Colin. Tôi chắc cậu vẫn nhớ Benedict từ hồi ở Eton. Chính nó đã bám sát gót chúng ta tận ba tháng hồi nó mới đến đây lần đầu tiên.”

“Không đúng!” Benedict bật cười nói.

“Thật tình tôi không biết cậu đã gặp Colin chưa,” Anthony tiếp tục. “Có lẽ nó quá trẻ để có thể gặp cậu.”

“Rất vui được gặp anh,” Colin vui vẻ nói.

Simon để ý thấy một tia sáng ranh mãnh lóe lên trong đôi mắt xanh của chàng trai, và không thể ngăn mình mỉm cười đáp lại.

“Anthony đây đã nói nhiều điều đáng phỉ báng về anh,” Colin tiếp tục, nụ cười toe toét nhuộm màu tinh quái, “khiến tôi biết chắc chúng ta sẽ trở thành những người bạn thân thiết.”

Anthony đảo mắt. “Tôi dám chắc cậu có thể hiểu tại sao mẹ tôi tin rằng Colin luôn là đứa con đầu tiên khiến bà phát điên.”

Colin nói, “Thực ra, em tự hào với bản thân về điều đó đây.”

“Ồn Chúa, mẹ tôi vẫn có thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi trước khi phải đương đầu với sự quyến rũ lịch thiệp của Colin,” Anthony tiếp. “Nó chỉ mới vừa trở về sau chuyến du hành lục địa.”

“Vừa về tối nay,” Colin nói kèm theo nụ cười rạng rỡ trẻ thơ. Ở cậu toát lên vẻ trẻ trung bất cần. Simon tin chắc cậu không lớn tuổi hơn Daphne bao nhiêu.

“Tôi cũng vừa đi du lịch về,” Simon nói.

“Phải, chỉ có điều tôi nghe nói anh đã du hành vòng quanh thế giới,” Colin nói. “Tôi rất mong một ngày nào đó sẽ được nghe kể về chúng.”

Simon gật đầu lịch sự. “Dĩ nhiên rồi.”

“Anh đã gặp Daphne chưa?” Benedict hỏi. “Con bé là Bridgerton duy nhất hiện diện ở đây mà chưa được giới thiệu.”

Simon đang cân nhắc trả lời sao cho tốt nhất, thì Colin khịt mũi và lên tiếng. “Ồ, Daphne đã được giới thiệu rồi. Thật đáng thương, nhưng đã được giới thiệu thật rồi.”

Simon dõi theo ánh mắt cậu sang phía bên kia phòng khiêu vũ, nơi Daphne đang đứng cạnh một người phụ nữ hẳn phải là mẹ cô, và đứng như Colin đảm bảo, trông cô có vẻ khôn khổ hết sức.

Và rồi anh bất chợt nghĩ - Daphne chính là một trong những tiểu thư chưa chồng đang kinh hãi khi được mẹ mình dẫn qua dẫn lại. Cô có vẻ quá khôn ngoan và thẳng thắn để bị đặt vào tình thế đó, nhưng dĩ nhiên cô phải thế rồi. Cô không thể nào quá hai mươi, và do tên cô vẫn là Bridgerton, nên cô rõ ràng vẫn là thiếu nữ. Và bởi vì cô có một bà mẹ - chà, dĩ nhiên cô sẽ bị bẫy vào những vòng giới thiệu lần quẩn không hồi kết.

Cô có vẻ bị tình cảnh này làm cho đau khổ tột cùng chẳng thua gì Simon. Không hiểu sao, điều đó khiến anh cảm thấy dễ chịu hơn.

“Ai đó trong chúng ta phải cứu con bé thôi,” Benedict dăm chiêu.

“Khỏi,” Colin nói, nhe răng cười. “Mẹ mới giữ con bé ở đó với Macclesfield được mười phút thôi.”

“Macclesfield?” Simon hỏi.

“Bá tước,” Benedict trả lời. “Con trai ngài Castleford.”

“Mười phút?” Anthony hỏi. “Tội nghiệp Macclesfield.”

Simon bắn cho anh cái nhìn tò mò.

“Nói thế không phải Daphne là người khó chịu,” Anthony vội nói thêm, “nhưng khi mẹ đã rấp tâm, ờ...”

“Truy kích,” Benedict hỗ trợ.

“... một quý ngài,” Anthony tiếp tục, gật đầu cảm ơn em trai, “bà có thể, ờ...”

“Tàn nhẫn,” Colin nói.

Anthony mỉm cười yếu ớt. “Phải. Chính xác.”

Simon nhìn về phía ba người đầy thắc mắc. Quả vậy, Daphne trông rất khổ sở, Macclesfield thì quét mắt khắp phòng, đoán chừng là đang tìm một lối thoát gần nhất, còn đôi mắt phu nhân Bridgerton sáng lên vẻ đầy tham vọng đến mức Simon không thể không thấy cảm thông cho chàng Bá tước trẻ tuổi.

“Chúng ta nên cứu Daphne,” Anthony nói.

“Chúng ta thật sự nên làm thế,” Benedict thêm vào.

“Và cả Macclesfield nữa,” Anthony nói.

“Ồ, chắc chắn rồi,” Benedict thêm.

Nhưng Simon nhận thấy chẳng ai hành động gì.

“Các anh chỉ nói miệng thôi, phải không?” Colin cười nắc nẻ.

“Anh không thấy *em* bước ra đó để cứu con bé,” Anthony bắn trả.

“Chết tiệt, không. Nhưng em không bao giờ nói chúng ta nên làm thế. Trong khi đó, *anh*...”

“Chuyện quái gì đang xảy ra ở đây thế?” cuối cùng Simon đành hỏi.

Cả ba anh em nhà Bridgerton nhìn anh với vẻ biết lỗi giống hệt nhau.

“Chúng ta *nên* cứu Daff,” Benedict nói.

“Chúng ta thật sự nên làm thế,” Anthony thêm.

“Điều hai ông anh trai chết nhất của tôi không thể nói cho anh,” Colin nhạo báng, “đó là họ chết khiếp vì mẹ.”

“Đúng thế,” Anthony nói, không ngăn được cái rùng mình.

Benedict gật gù. “Hoàn toàn tán thành.”

Simon cảm giác như chưa bao giờ chứng kiến một cảnh tượng đáng buồn cười hơn. Xét cho cùng, họ là anh em nhà Bridgerton. Cao lớn, đẹp trai, lực lưỡng, đối tượng săn đuổi của mọi tiểu thư trên đất nước này, ấy mà họ ở đây, sợ rúm ró trước một phụ nữ mảnh khảnh.

Đương nhiên, đó *là* mẹ của họ. Simon cho rằng ai cũng phải xem xét đến thực tế đó.

“Nếu cứu Daff,” Anthony giải thích, “tôi có thể mắc vào nanh vuốt của mẹ, và thế là tôi đi tong.”

Simon nén cười khi tâm trí anh ngập tràn hình ảnh Anthony bị mẹ mình dẫn đi khắp nơi, hết từ chỗ quý cô chưa chồng này đến quý cô chưa chồng khác.

“Bây giờ thì cậu hiểu tại sao tôi lại tránh các nhiệm vụ kiểu này như tránh bệnh dịch rồi đây,” Anthony nói dứt khoát. “Tôi sẽ bị tấn công từ cả hai phía. Nếu mẹ con các quý cô mới ra mắt không tìm thấy tôi, mẹ *tôi* sẽ làm mọi cách để đảm bảo tôi sẽ tìm thấy *họ*.”

“Này!” Benedict la lên. “Sao *anh* không cứu con bé, Hastings?”

Simon liếc về phía phu nhân Bridgerton (lúc đó đang quàng chặt tay bà quanh khuỷu tay Macclesfield) và quyết định anh thà bị xếp vào hàng chết

nhất vĩnh viễn còn hơn. “Bởi vì chúng tôi chưa từng được giới thiệu với nhau, nên tôi chắc chuyện ấy không thích hợp chút nào,” anh ứng biến.

“Tôi đảm bảo là không như thế đâu,” Anthony đáp trả. “Cậu là một Công tước.”

“Thì sao?”

“Thì sao?” Anthony lặp lại. “Mẹ tôi sẽ tha thứ cho bất cứ sự không phải phép nào, nếu điều đó đồng nghĩa với việc Daphne sẽ được diện kiến một Công tước.”

“Xem này,” Simon phản đối kịch liệt. “Tôi không phải con cừu hiến tế để bị làm thịt trên bệ thờ của mẹ cậu.”

“Anh hẳn *đã phải* dành nhiều thời gian ở châu Phi, phải không?” Colin châm biếm.

Simon phớt lờ cậu ta. “Ngoài ra, em gái anh đã nói...”

Cả ba cái đầu Bridgerton đều quay ngoắt về phía anh. Simon ngay lập tức nhận ra anh đã lỡ lời. Tệ rồi đây.

“Cậu đã gặp Daphne?” Anthony chắt vấn, giọng quá lịch sự đến mức Simon chẳng thể cảm thấy thoải mái được.

Simon chưa kịp trả lời, Benedict đã chồm tới không-thể-sát-hơn-được-nữa, và hỏi. “Tại sao anh không nhắc đến chuyện đó?”

“Đúng thế,” Colin nói, lần đầu tiên trong tối nay giọng cậu cực kỳ nghiêm túc. “Tại sao?”

Simon liếc nhìn từ ông anh này đến ông anh kia, và anh bắt đầu hiểu được một cách rõ ràng tại sao Daphne vẫn còn chưa kết hôn. Cái bộ ba tham chiến này hẳn sẽ dọa cho tất cả những anh chàng cầu hôn sợ chết khiếp, trừ những người nào quyết tâm nhất - hoặc ngu xuẩn nhất.

Điều này có lẽ sẽ giải thích được trường hợp của Nigel Berbrooke.

“Thực ra thì,” Simon nói, “trên đường đến phòng khiêu vũ tôi tình cờ gặp cô ấy ở đại sảnh. Có thể thấy khá hiển nhiên,” anh liếc nhìn anh em nhà Bridgerton với ánh mắt có phần châm chọc, “cô ấy là một thành viên của gia đình các anh, nên tôi đã tự giới thiệu.”

Anthony quay sang Benedict. “Chắc là khi con bé trốn Berbrooke.”

Benedict quay sang Colin. “Có chuyện gì với Berbrooke rồi? Em biết không?”

Colin nhún vai. “Chịu. Có lẽ bị bỏ lại một mình ngồi ôm ấp trái tim tan vỡ.”

Hoặc *cái đầu* vỡ, Simon chưa chắc nghĩ.

“Chà, nó giải thích mọi chuyện, tôi chắc thế,” Anthony nói, không còn dảng vẻ ông anh lớn hống hách nữa mà lại trở lại với vai trò tên đồng hành trác táng và người bạn thân.

“Ngoại trừ việc,” Benedict nói giọng ngờ vực, “tại sao anh ta không nhắc đến việc đó.”

“Bởi vì tôi không có cơ hội.” Simon nghiêng rằng, chỉ chút nữa thôi là anh điên tiết vung tay lên rồi. “Trong trường hợp cậu không nhận ra, Anthony, cậu có một số lượng anh chị em lớ bịch đến nỗi cũng cần một lượng thời gian lớ bịch y hệt thế để giới thiệu tất cả bọn họ.”

“Ồ đây chỉ có hai chúng tôi thôi,” Colin chỉ ra.

“Tôi về nhà đây,” Simon tuyên bố. “Cả ba đều khùng cả rồi.”

Benedict, có vẻ là người đa nghi nhất trong mấy anh em, đột nhiên toét miệng cười. “Anh không có em gái, phải không?”

“Ồn Chúa, không.”

“Khi nào có con gái, anh sẽ hiểu.”

Simon khá chắc chắn là anh sẽ không bao giờ có con gái, nhưng anh chẳng nói gì.

“Đó có thể là một thử thách,” Anthony nói.

“Mặc dù Daff tốt hơn tất cả các cô gái khác,” Benedict xen vào, “nhưng thực ra con bé không có nhiều người cầu hôn.”

Simon không thể tưởng tượng được tại sao lại không.

“Anh không thật sự biết chắc tại sao,” Anthony trầm ngâm. “Anh nghĩ con bé là cô gái xinh đẹp hoàn hảo.”

Simon quyết định đây không phải là thời điểm để đề cập đến việc suýt chút nữa anh đã đè cô vào tường, ép hông vào hông cô, và điên cuồng hôn cô. Thành thật mà nói, nếu không khám phá ra cô mang họ Bridgerton, anh có lẽ đã làm chính xác những điều đó.

“Daff là tuyệt nhất,” Benedict đồng ý.

Colin gật đầu. “Một cô gái tuyệt vời. Thật sự dễ thương.”

Có một khoảng im lặng khó xử, rồi Simon nói, “Thôi được, có dễ thương hay không thì tôi cũng không đến đó cứu cô ấy đâu, bởi cô ấy đã nói với tôi khá rõ ràng rằng mẹ các anh cấm cô ấy xuất hiện bên cạnh tôi.”

“Mẹ tôi nói *thế* à?” Colin hỏi. “Anh chắc hẳn phải có một tai tiếng kinh hồn.”

“Phần lớn trong số đó là không đúng,” Simon lầm bầm, hoàn toàn không chắc tại sao anh lại phải bảo vệ bản thân.

“Tệ quá đấy,” Colin lau bàu. “Tôi đã định đề nghị anh dẫn tôi đi một vòng.”

Simon nhìn thấy trước được một tương lai dài dằng dặc vô cùng sôi động đang chờ chàng trai này.

Anthony đâm nhẹ vào lưng Simon, đẩy anh tới trước. “Tôi chắc là mẹ sẽ thay đổi suy nghĩ khi nhận được sự cổ vũ thích hợp. Đi nào.”

Simon không còn lựa chọn nào khác ngoài việc bước lại chỗ Daphne. Nếu

muốn tìm giải pháp khác thì anh buộc phải diễn một màn kịch ra trò, mà từ lâu Simon đã nhận ra anh không phải người giỏi đóng kịch. Hơn nữa, nếu ở vào vị trí Anthony, có lẽ anh cũng sẽ hành động y như vậy.

Và sau một buổi tối với các chị em nhà Featherington cùng các cô gái kiểu thế, Daphne có vẻ không tệ bằng một nửa.

“Mẹ!” Anthony vui vẻ gọi lớn khi họ đi đến chỗ Nữ Tử tước. “Cả tối nay con chẳng thấy mẹ đâu.”

Simon để ý thấy đôi mắt xanh biếc của phu nhân Bridgerton sáng lên khi bà nhìn thấy con trai đi tới. Có là Bà Mẹ Tham Vọng hay không thì phu nhân Bridgerton rõ ràng vẫn rất yêu con mình.

“Anthony!” bà đáp lại. “Gặp được con thật hay quá. Daphne và mẹ chỉ đang trò chuyện với Bá tước Macclesfield thôi.”

Anthony trao cho Bá tước Macclesfield cái nhìn thương hại. “Vâng, con thấy rồi.”

Trong một thoáng, Simon bắt gặp ánh mắt Daphne và anh khẽ lắc đầu. Cô đáp lại bằng cái gật đầu thậm chí còn khẽ khàng hơn, đúng là một cô gái nhạy cảm.

“Và ai đây?” phu nhân Bridgerton hỏi, ánh mắt rạng ngời chiếu trên khuôn mặt Simon.

“Tân Công tước Hastings,” Anthony trả lời. “Con chắc mẹ vẫn nhớ cậu ấy từ hồi con ở Eton và Oxford.”

“Dĩ nhiên,” phu nhân Bridgerton lịch sự nói.

Macclesfield, vẫn thận trọng im lặng từ nãy đến giờ, nhanh chóng xác định được khoảng lặng đầu tiên trong cuộc trò chuyện, bèn xen vào, “Tôi nghĩ tôi vừa thấy cha tôi.”

Anthony bắn cho ngài Bá tước trẻ tuổi cái nhìn thích thú và thấu hiểu. “VẬY ngài đến gặp cha mình đi.”

Chàng Bá tước làm theo, hết sức sốt sắng.

“Mẹ cứ tưởng ngài ấy căm ghét cha mình,” phu nhân Bridgerton nói với vẻ mặt bối rối.

“Đúng vậy đấy,” Daphne trả lời thẳng thắn.

Simon nín cười. Daphne nhướn mày, thâm thách anh dám bình luận.

“Chà, dù sao thì ngài ấy cũng rất tai tiếng,” phu nhân Bridgerton nói.

“Có vẻ như dạo này nhan nhản chuyện đó,” Simon lẩm bẩm.

Mắt Daphne mở lớn, và lần này đến lượt Simon nhướn mày, thâm thách cô bình luận.

Đương nhiên, cô không làm thế, nhưng mẹ cô trao cho anh ánh mắt sắc như dao cạo, và Simon mơ hồ cảm thấy bà đang cố quyết định xem địa vị Công tước mới mẻ liệu có cải thiện được tiếng xấu của anh hay không.

“Tôi không nghĩ là mình đã có cơ hội được gặp bà trước khi tôi rời nước, thưa phu nhân Bridgerton.” Simon nhẹ nhàng nói, “nhưng tôi rất vui được làm điều đó lúc này.”

“Tôi cũng vậy.” Bà ra hiệu về phía Daphne. “Daphne con gái tôi.”

Simon đỡ lấy bàn tay đeo găng của Daphne, và đặt một nụ hôn cực kỳ lịch sự lên các khớp ngón tay. “Tôi rất vinh dự được chính thức làm quen với cô, thưa tiểu thư Bridgerton.”

“Chính thức?” phu nhân Bridgerton thắc mắc.

Daphne mở miệng, nhưng Simon cắt ngang trước khi cô kịp nói bất cứ gì. “Tôi đã nói với anh cô về cuộc gặp gỡ ngắn ngủi của chúng ta đầu tối nay.”

Phu nhân Bridgerton quay ngoắt đầu về phía Daphne. “Con đã được giới thiệu với Công tước đầu tối nay? Sao con không nói gì cả?”

Daphne mỉm cười không thoải mái. “Chúng ta đã khá bận rộn với ngài Bá

tước. Và trước đó, là với ngài Westborough. Và trước đó nữa, với...”

“Mẹ hiểu ý con rồi, Daphne,” phu nhân Bridgerton nói qua hàm răng nghiến chặt.

Simon tự hỏi sẽ thô lỗ một cách không thể tha thứ được đến mức nào nếu anh phá ra cười.

Rồi phu nhân Bridgerton chuyển nụ cười ẩn tượng tốt cùng của mình về phía anh - và Simon nhanh chóng hiểu ra Daphne được thừa hưởng nụ cười rộng mở ấy từ đâu - và Simon nhận ra phu nhân Bridgerton đã quyết định bỏ qua tai tiếng của anh.

Trong mắt bà lấp lánh một ánh sáng kỳ lạ, và đầu bà xoay hết từ Daphne lại sang Simon.

Rồi bà mỉm cười lần nữa.

Simon cố chống lại khao khát được chạy đi cho khuất mắt.

Anthony hơi nghiêng người, thì thầm vào tai anh. “Tôi *rất* xin lỗi.”

Simon nói giữa hai hàm răng nghiến chặt. “Có lẽ tôi phải giết chết cậu thôi.”

Cái lườm băng giá của Daphne chứng tỏ cô nghe thấy cả hai bọn họ, và không hề vui chút nào.

Nhưng phu nhân Bridgerton hoàn toàn chẳng để ý gì, tâm trí bà có lẽ còn đang ngập tràn hình ảnh về một đám cưới hoành tráng.

Rồi mắt bà nheo lại khi xoáy thẳng vào cái gì đó đằng sau đám đàn ông. Bà trông có vẻ khó chịu tới độ đến mức cả Simon, Anthony lẫn Daphne đều phải ngoái cổ lại để xem đang có chuyện gì.

Bà Featherington đang phăm phăm bước đến chỗ họ, Prudence và Philipa bám sát theo sau. Simon nhận thấy Penelope đã biến đi đâu mất biệt.

Simon nhanh chóng nhận ra, những thời điểm tuyệt vọng sẽ kéo theo những phương sách tuyệt vọng. “Tiểu thư Bridgerton,” anh nói, xoay đầu đối mặt

với Daphne, “cô có muốn khiêu vũ không?”

Chương 5

Quý vị có mặt tại buổi dạ vũ của phu nhân Danbury tối qua không? Nếu không thì thật đáng tiếc biết bao. Quý vị đã để lỡ cơ hội chứng kiến cặp đôi đáng chú ý nhất của mùa lễ hội. Toàn thể khách khứa, và đặc biệt là tác giả đây, đều có thể thấy rõ rằng tiểu thư Daphne Bridgerton đã thu hút được sự quan tâm của ngài Công tước Hastings, người vừa mới quay trở lại Anh quốc.

Ai cũng có thể hình dung ra sự nhẹ nhõm của phu nhân Bridgerton. Sẽ thật mất thể diện biết bao nếu Daphne lại bị bỏ xó thêm một mùa lễ hội nữa! Mà phu nhân B - còn tận ba cô con gái nữa cần gả chồng. Ô, thật kinh hoàng.

THỜI BÁO XÃ HỘI CỦA PHU NHÂN WHISTLEDOWN, 30 tháng Tư 1813

Daphne chẳng có cách nào từ chối được.

Đầu tiên, mẹ xoáy thẳng vào cô bằng ánh mắt chết chóc Ta-Là-Mẹ-Con-Nên-Đừng-Liền-Lĩnh-Không-Tuân-Lời-Ta.

Thứ hai, Công tước rõ ràng đã không cho Anthony biết toàn bộ câu chuyện về cuộc gặp gỡ của họ trong hành lang mờ sáng; vậy nên từ chối khiêu vũ cùng anh chắc chắn sẽ khơi lên những suy đoán thái quá.

Đó là chưa kể Daphne thật ra chẳng mấy hứng thú với việc bị lôi kéo vào cuộc trò chuyện cùng gia đình Featherington, một điều chắc chắn sẽ xảy ra nếu cô không ngay lập tức lao ra sàn nhảy.

Và cuối cùng, cô thực sự *muốn* khiêu vũ một chút với Công tước.

Dĩ nhiên anh chàng thô lỗ kiêu ngạo ấy thậm chí còn không cho cô cơ hội nhận lời. Daphne còn chưa kịp tìm cách thoát ra câu “Tôi rất vui lòng” hay thậm chí chỉ “Vâng” thôi, anh đã kéo cô đến giữa phòng rồi.

Ban nhạc vẫn tiếp tục chơi những âm thanh khủng khiếp trong khi chờ các nhạc công sẵn sàng bắt đầu, nên họ phải chờ một lúc trước khi thực sự khiêu

vũ.

“Ồn Chúa là cô không từ chối,” Công tước nói với cảm giác nhẹ nhõm.

“Tôi có cơ hội ấy khi nào chứ?”

Anh nhăn nhó cười với cô.

Daphne trả lời bằng cái quắc mắt. “Tôi còn chẳng có cơ hội để nhận lời nữa kia, nếu anh nhớ.”

Anh nhướn mày. “Phải chăng như thế có nghĩa là tôi phải hỏi lại cô?”

“Không, dĩ nhiên là không,” Daphne đáp, đảo mắt. “Như thế thì tôi có vẻ trẻ con quá, anh có nghĩ vậy không? Và thêm nữa, điều đó sẽ gây ra một cảnh tượng kinh khủng mà tôi cho là chẳng ai trong chúng ta mong muốn hết.”

Anh nghiêng đầu liếc nhìn cô với vẻ đánh giá, như thể anh làm một bản phân tích chớp nhoáng con người cô, và quyết định cô có thể được chấp nhận. Daphne phần nào cảm thấy khó chịu.

Ngay lúc đó, ban nhạc dừng màn khởi động chói tai và dạo những nốt đầu tiên của điệu van.

Simon rên lên. “Các quý cô vẫn cần sự cho phép để nhảy điệu van sao?”

Daphne nhận thấy mình đang mỉm cười trước sự không thoải mái của anh. “Anh đã rời khỏi đây bao lâu rồi?”

“Năm năm. Vẫn cần sao?”

“Phải.”

“Cô cho phép chứ?” Anh trông gần như đau khổ trước viễn cảnh kế hoạch tẩu thoát của mình thất bại thảm hại.

“Dĩ nhiên.”

Anh nhẹ nhàng kéo cô vào vòng tay mình và xoay cô lướt vào giữa đám

đồng các cặp đôi thanh lịch. “Tốt.”

Họ quay một vòng quanh phòng khiêu vũ trước khi Daphne hỏi, “Anh tiết lộ đến đâu với các anh tôi về cuộc gặp gỡ của chúng ta? Tôi thấy anh ở cùng họ, anh biết đấy.”

Simon chỉ mỉm cười.

“Anh cười cái gì?” cô ngờ vực hỏi.

“Tôi chỉ đang lấy làm lạ trước sự kiềm chế của cô.”

“Anh có thể nhắc lại được không?”

Anh khẽ nhún người, hai vai nhô lên khi anh nghiêng đầu về bên phải. “Tôi không nghĩ cô là một quý cô kiên nhẫn,” anh nói, “và đây, cô đợi hẵn ba phút rưỡi trước khi hỏi tôi về cuộc chuyện trò với các anh trai cô.”

Daphne cố không đỏ hết mặt mũi lên. Thật ra, Công tước là một vũ công điệu luyện bậc nhất, và cô đắm chìm vào điệu van đến mức chẳng nghĩ gì đến cuộc trò chuyện nữa.

“Nhưng vì cô đã hỏi,” anh nói, nhân từ miễn cho cô việc bình luận, “tất cả những gì tôi nói với họ là tôi tình cờ gặp cô trong đại sảnh và ngay lập tức nhận ra cô là một người nhà Bridgerton và tự giới thiệu mình.”

“Anh nghĩ họ có tin anh không?”

“Có,” anh nói khẽ. “Tôi nghĩ họ tin.”

“Nói như thế không có nghĩa là chúng ta có gì phải che giấu,” cô nhanh chóng thêm vào.

“Dĩ nhiên không.”

“Nếu trong câu chuyện này có bất cứ nhân vật phản diện nào thì đó chắc chắn là Nigel.”

“Tất nhiên rồi.”

Cô nhảy nhảy môi dưới. “Anh nghĩ anh ta có còn ở ngoài đại sảnh không?”

“Tôi chắc chắn không định tìm hiểu rồi.”

Có một khoảng im lặng ngượng ngùng, rồi Daphne nói, “Chắc cũng lâu rồi anh mới tham dự một buổi dạ vũ ở London, phải không? Nigel và tôi chắc là được hoan nghênh lắm.”

“Cô rất được hoan nghênh. Hẳn thì không.”

Cô hơi mỉm cười trước lời khen đó. “Ngoài cuộc phiêu lưu nho nhỏ của chúng ta, anh thích buổi tối này chứ?”

Câu trả lời của Simon mang tính phủ định một cách dứt khoát đến nỗi thực ra anh phải phì cười trước khi nói.

“Thật sao?” Daphne trả lời, nhướn mày tò mò. “Bây giờ *chuyện* thú vị rồi đây.”

“Cô thấy tình thế bi thảm của tôi thú vị? Nhớ nhắc tôi đừng bao giờ tìm cô nếu tôi có lỡ bị ốm nhé.”

“Ồ, thôi nào,” cô giễu. “Nó đâu có tệ đến thế.”

“À, có thể đấy.”

“Chắc chắn là không tệ bằng buổi tối *của tôi* rồi.”

“Cô trông khá khổ sở khi ở cạnh mẹ cô và Macclesfield,” anh thừa nhận.

“Anh thật tử tế làm sao khi chỉ ra điều đó,” cô lầu bàu.

“Nhưng tôi vẫn nghĩ buổi tối của tôi thật tệ hại.”

Daphne bật cười, âm thanh rung lên như tiếng nhạc du dương sười ầm đến tận xương tủy Simon. “Chúng ta là một cặp đôi mới buồn thảm làm sao,” cô nói. “Chắc chắn ta có thể trò chuyện về một chủ đề nào đó thay vì những buổi tối tệ hại của mỗi người.”

Simon không nói gì.

Daphne cũng thế.

“VẬY ĐÂY, TÔI KHÔNG THỂ NGHĨ RA BẤT CỨ CHUYỆN GÌ,” anh nói.

Daphne lại bật cười, lần này vui vẻ hơn, và Simon một lần nữa nhận ra mình đã bị nụ cười của cô mê hoặc.

“Tôi chịu thua,” cô thở dốc. “VẬY CÁI GÌ ĐÃ BIẾN BUỔI TỐI CỦA ANH TRỞ NÊN TÔI TỆ ĐẾN THẾ?”

“CÁI GÌ HAY *ai*?”

“‘*Ai*’?” cô lặp lại, nghiêng đầu nhìn anh. “CHUYỆN NÀY CÀNG LÚC CÀNG THÚ VỊ HƠN ĐÂY.”

“Tôi có thể nghĩ ra rất nhiều tính từ để miêu tả tất cả những ‘*ai*’ mà tôi vui vẻ gặp gỡ vào tối nay, nhưng ‘thú vị’ không nằm trong vốn từ đó.”

“Nào, nào,” cô khiển trách, “đỪNG THÔ LỖ VẬY CHỨ. XÉT CHO CÙNG, TÔI ĐÃ THẤY ANH TÁN CHUYỆN VỚI CÁC ANH TRAI TÔI.”

Anh lịch sự gạt đầu, siết nhẹ tay quanh eo cô trong lúc họ duyên dáng lướt theo hình vòng cung. “Thứ lỗi cho tôi. Dĩ nhiên người nhà Bridgerton không nằm trong lời xúc phạm của tôi.”

“Tôi dám chắc tất cả chúng tôi đều nhẹ cả người.”

Simon không thể không mỉm cười trước sự hóm hỉnh tung tung của cô. “Tôi sống để làm cho những ai mang họ Bridgerton hạnh phúc.”

“Này, *đó* là một tuyên bố có thể quay ngược lại ám ảnh anh đấy,” cô quở trách. “Nhưng hỏi một cách vô cùng nghiêm túc, điều gì khiến anh run lập cập vậy? Nếu buổi tối của anh đã tuột dốc đến mức này kể từ sau thời gian chúng ta ở chỗ Nigel, thì quả là anh đang trong cảnh rắc rối buồn thảm thật.”

“Biết nói thế nào để không làm cô khó chịu đây,” anh trầm ngâm.

“Ồ, cứ nói đi,” cô nói tỉnh bơ. “Tôi hứa sẽ không khó chịu đâu.”

Simon toét miệng cười ranh mãnh. “Một tuyên bố có thể quay lại ám ảnh *cô* đấy.”

Cô hơi đỏ mặt. Sắc màu ấy khó có thể nhận thấy được trong ánh nền mờ tỏ, nhưng Simon đã quan sát cô rất gần. Tuy nhiên, cô không nói gì, nên anh thêm vào. “Tốt thôi, nếu cô phải biết, tôi đã bị giới thiệu với từng quý cô độc thân trong phòng khiêu vũ.”

Một âm thanh khụt khịt kỳ lạ bật ra từ khoe môi cô. Simon ngờ thầm trong bụng rằng cô đang cười nhạo anh.

“Tôi,” anh tiếp tục, “cũng được giới thiệu với tất cả các bà mẹ của họ.”

Cô cười khùng khục. Cô thực sự đang cười khùng khục.

“Biểu hiện tẻ nhạt,” anh trách móc. “Cười nhạo bạn nhảy của mình.”

“Tôi xin lỗi,” cô nói, môi mím chặt để cô không phá ra cười.

“Không, cô không cảm thấy thế.”

“Được thôi,” cô thú thật. “Tôi không thế. Nhưng chỉ bởi vì tôi đã phải chịu đựng sự tra tấn tương tự trong hai mùa lễ hội rồi. Hơi khó để tỏ ra thương cảm cho chỉ một buổi tối đơn thuần.”

“Sao cô không đơn giản là tìm ai đó để kết hôn, rồi giải thoát bản thân khỏi tình cảnh khổ sở này?”

Cô ném cho anh cái nhìn sắc lẹm. “Anh đang cầu hôn tôi đấy à?”

Simon cảm thấy mặt mình tái nhợt.

“Tôi cho là không phải rồi.” Cô liếc nhìn anh và không thể kiềm chế được cơn giận dữ. “Ôi, vì Chúa. Bây giờ ngài có thể thở được rồi đó, thưa ngài. Tôi chỉ đùa thôi.”

Simon muốn đưa ra một lời bình luận lạnh lùng, chua cay và cực kỳ mỉa mai, nhưng thành thực mà nói, cô làm anh choáng váng đến mức không thốt ra được lời nào.

“Để trả lời câu hỏi của anh,” cô tiếp tục, giọng cô có chút cáu gắt hơn bình thường, “một quý cô phải cân nhắc kỹ về các lựa chọn của mình. Tất nhiên có Nigel, nhưng tôi nghĩ chúng ta đều phải đồng ý là anh ấy không phải ứng cử viên phù hợp.”

Simon lắc đầu.

“Đầu năm nay có Hầu tước Chalmers.”

“Chalmers?” Anh cau mày. “Không phải lão ta...”

“Mập mé sáu mươi? Phải. Và bởi một ngày nào đó tôi muốn có con, có vẻ như...”

“Đàn ông tuổi ấy vẫn có thể sinh được những thằng nhóc hỗn xược,” Simon chỉ ra.

“Đó không phải loại mạo hiểm tôi sẵn sàng tiếp nhận,” cô đáp lại. “Ngoài ra...” Cô khẽ rùng mình, vẻ khiếp sợ thoáng hiện trên khuôn mặt. “Tôi không quan tâm đến việc có con với *ông ta*.”

Vô cùng khó chịu, Simon nhận thấy mình đang hình dung cảnh Daphne trên giường với lão già Chalmers. Đó là một hình ảnh ghê tởm, làm đọng lại trong anh một cảm giác điên tiết mơ hồ. Anh không biết mình điên tiết với ai; có thể là với chính anh vì đã dám tưởng tượng đến thứ chết giẫm đó, nhưng...

“Trước Hầu tước Chalmers,” Daphne tiếp tục, ơn Chúa đã cắt ngang luồng suy nghĩ có phần không thoải mái của anh, “còn có hai người nữa, nhưng cũng đáng kinh tởm chẳng kém.”

Simon nhìn cô trầm ngâm. “Cô có muốn kết hôn không?”

“À, dĩ nhiên rồi.” Gương mặt cô toát lên vẻ ngạc nhiên. “Không phải mọi người đều thế sao?”

“Tôi thì không.”

Cô mỉm cười nhún nhường. “Anh nghĩ anh không muốn. Tất cả đàn ông đều nghĩ thế. Nhưng anh sẽ kết hôn thôi.”

“Không,” anh nói dứt khoát. “Tôi sẽ không bao giờ kết hôn.”

Cô há hốc miệng nhìn anh. Trong giọng Công tước có một điều gì đó nói cho cô biết anh thật sự nghiêm túc khi nói câu vừa rồi. “Còn tước vị của anh thì sao?”

Simon nhún vai. “Nó thì sao?”

“Nếu anh không kết hôn và sinh người thừa kế, nó sẽ bị mất. Hoặc rơi vào tay một người họ hàng thô lỗ nào đó.”

Câu nói khiến anh nhướng mày thú vị. “Vậy làm thế nào cô biết họ hàng tôi thô lỗ?”

“Tất cả những người họ hàng châu chực chờ nhận tước vị đều thô lỗ.” Cô hát đầu vớ vẩn tinh quái. “Hay ít nhất họ cũng y hệt những người thực sự *sở hữu* tước vị.”

“Và đó là thông tin cô lượm lặt được từ vốn hiểu biết rộng lớn của cô về đàn ông?” anh trêu cô.

Cô ném cho anh một nụ cười toe hợm hĩnh vô cùng ấn tượng. “Dĩ nhiên.”

Simon im lặng một lúc, rồi hỏi. “Có đáng không?”

Cô có vẻ sững sốt khi anh đột ngột thay đổi chủ đề. “Cái gì có đáng không?”

Anh thả tay cô ra trong thoáng chốc để phẩy tay về phía đám đông. “Điều này. Những bữa tiệc bất tận này. Mẹ cô bám sát gót cô.”

Daphne bật thốt lên tiếng cười khúc khích ngạc nhiên. “Tôi không cho là mẹ tôi hiểu được phép ẩn dụ.” Cô lặng thinh trong thoáng chốc, đôi mắt xa xăm khi nói. “Nhưng có, tôi cho là nó xứng đáng. Nó phải xứng đáng.”

Cô lấy lại sự tập trung và nhìn anh, đôi mắt sẫm màu của cô toát lên vẻ chân thật đến tội nghiệp. “Tôi muốn một người chồng. Tôi muốn một gia đình. Chẳng có gì ngốc nghếch khi nghĩ về chuyện đó cả. Tôi là đứa con thứ tư trong gia đình tám người con. Tôi chỉ biết về những gia đình đông đúc. Tôi không biết phải sống thế nào nếu không có nó.”

Simon bắt gặp cái nhìn chăm chăm ấy, đôi mắt anh cháy bỏng và chìm vào trong mắt cô. Một hồi chuông cảnh báo vang lên trong tâm trí anh. Anh muốn cô. Anh muốn cô một cách tuyệt vọng đến mức căng cứng, nhưng anh sẽ không bao giờ, mãi mãi không bao giờ có thể chạm vào cô nhiều hơn nữa. Bởi hành động đó sẽ xé nát đến những mảnh giấc mơ cuối cùng của cô, và dù có là kẻ phóng đảng hay không, Simon không chắc anh có thể chịu đựng được bản thân một khi anh đã làm điều đó.

Anh sẽ không bao giờ kết hôn, không bao giờ sinh con, mà đó lại là tất cả những gì cô muốn trên cõi đời này.

Anh có thể tận hưởng sự bầu bạn của cô; anh không chắc anh có thể từ chối mang lại cho bản thân điều đó. Nhưng anh phải để cô lại nguyên vẹn cho một người đàn ông khác.

“Thưa ngài?” cô khẽ gọi. Khi anh chớp mắt, cô mỉm cười nói. “Anh đang lơ đãng.”

Anh nghiêng đầu độ lượng. “Chỉ đang cân nhắc lời cô nói thôi.”

“Vậy chúng có nhận được sự tán thành của anh không?”

“Thực ra, tôi không thể nhớ lần cuối cùng tôi được trò chuyện với một người có ý thức rõ ràng như thế là khi nào.” Anh thêm vào bằng giọng chậm rãi. “Thật tuyệt khi biết được mình muốn gì trong cuộc sống.”

“Anh biết mình muốn gì không?”

Ài chà, trả lời thế nào đây. Có vài điều anh biết mình không thể nói được. Nhưng thật dễ chịu khi trò chuyện với cô gái này. Ở cô toát lên một điều gì đó khiến tâm hồn anh thanh thản, ngay cả khi cơ thể anh ngứa ran vì ham muốn. Theo lý mà nói, họ không nên trò chuyện thẳng thắn như thế khi mới

chỉ vừa quen biết, nhưng không hiểu sao mọi chuyện lại diễn ra thật tự nhiên.

Cuối cùng, anh chỉ nói. “Tôi đã có vài quyết định hồi còn trẻ. Tôi cố gắng hướng cuộc đời mình theo những lời thề đó.”

Cô có vẻ tò mò khủng khiếp, nhưng vì lịch sự nên cô không hỏi sâu sát hơn. “Lạy Chúa,” cô nói với nụ cười hơi gượng gạo, “chúng ta trở nên nghiêm túc quá mất rồi. Mà tôi thì cho rằng toàn bộ vấn đề chúng ta muốn tranh luận ở đây chỉ là buổi tối của ai ít dễ chịu hơn.”

Simon nhận ra cả hai bọn họ đều đã mắc kẹt. Bị mắc kẹt giữa những tục lệ và kỳ vọng của xã hội.

Và chính khi đó, một ý tưởng bất thành linh nảy ra trong tâm trí anh. Một ý tưởng lạ lùng, hoang dại, và phi thường đến kinh khiếp. Đó có lẽ cũng là một ý tưởng nguy hiểm, vì nó sẽ buộc anh phải bầu bạn với cô trong một thời gian dài, mà như thế chắc chắn anh sẽ thường xuyên phải chịu đựng nỗi khát khao không được thỏa mãn, nhưng Simon đánh giá cao khả năng tự chủ của anh hơn tất cả những thứ khác, và anh tin chắc mình có thể kiểm soát khao khát mạnh mẽ này.

“Cô có thích trì hoãn không?” anh hỏi đột ngột.

“Trì hoãn?” cô lặp lại kinh ngạc. Ngay khi họ xoay vòng quanh phòng, cô nhìn từ bên này qua bên kia. “Khỏi cái này?”

“Không hẳn. Cái này, cô vẫn phải chịu đựng. Theo tôi hình dung thì đúng hơn là trì hoãn đối với mẹ cô.”

Daphne sửng người ngạc nhiên. “Anh định loại mẹ tôi ra khỏi vòng xoáy của xã hội thượng lưu? Không phải nghe hơi cực đoan sao?”

“Tôi không nói về việc loại trừ mẹ cô. Đúng hơn là tôi muốn loại trừ cô.”

Daphne vấp chân, và ngay khi vừa lấy lại được cân bằng, cô lại vấp vào chân anh. “Anh có thể nhắc lại được không?”

“Tôi đã hy vọng có thể hoàn toàn phớt lờ xã hội London,” anh giải thích.

“Nhưng tôi phát hiện ra là không thể.”

“Bởi vì anh đột nhiên hứng thú với bánh hạnh nhân và nước chanh pha loãng?”

“Không,” anh nói, làm ngơ lời châm biếm của cô. “Bởi vì tôi khám phá ra rằng một nửa đám bạn thời đại học của tôi đã kết hôn trong thời gian tôi vắng mặt, và vợ họ có vẻ như bị ám ảnh bởi việc tung ra các buổi tiệc hoàn hảo...”

“Và anh được mời đến?”

Anh gật đầu dứt khoát.

Daphne chồm người tới gần hơn, như định nói cho anh một bí mật nghiêm trọng. “Anh là một Công tước,” cô thì thào. “Anh có thể nói không.”

Cô quan sát như bị thôi miên khi quai hàm anh nghiến chặt lại. “Những người đó,” anh nói, “chồng họ - họ là bạn tôi.”

Daphne cảm thấy môi cô tự động nhoẻn ra thành một nụ cười. “Và anh không muốn làm tổn thương cảm xúc của vợ họ.”

Simon quắc mắt, rõ ràng khó chịu với lời bình luận.

“Ái chà, tôi thì sẽ thế đấy,” cô láu lỉnh nói. “Xét cho cùng có lẽ anh đúng là người tốt.”

“Tôi khó mà là người tốt được,” anh chế nhạo.

“Có thể, nhưng anh cũng khó mà là kẻ tàn nhẫn được.”

Bản nhạc đi đến hồi kết, và Simon nắm tay cô dẫn ra vòng ngoài phòng khiêu vũ. Bài khiêu vũ đã dẫn họ di chuyển về phía bên kia căn phòng, đối diện với gia đình Daphne, nên họ vẫn còn thời gian tiếp tục cuộc trò chuyện trong lúc chậm rãi quay về với những thành viên nhà Bridgerton.

“Điều tôi đang cố gắng trình bày,” anh nói, “trước khi bị cô khéo léo đánh lạc hướng, là có vẻ như tôi sẽ phải tham dự cả đồng sự kiện ở London.”

“Một định mệnh hầu như cũng chẳng tệ hơn cái chết.”

Anh phớt lờ lời bình luận của cô. “Cô, theo tôi hiểu, cũng phải tham dự chúng.”

Cô đơn giản trao cho anh một cái gật đầu vương giả.

“Có lẽ có một cách giúp tôi thoát khỏi sự chú ý của gia đình Featherington và những người kiêu như vậy, đồng thời cũng có thể giúp cô tránh được những nỗ lực mai mối của mẹ cô.”

Cô chăm chú nhìn anh. “Tiếp tục đi.”

“Chúng ta” - anh nghiêng người về phía trước, mắt anh khóa chặt mắt cô - “sẽ thiết lập một mối quan hệ gắn bó.”

Daphne không nói gì. Tuyệt đối không nói gì. Cô chỉ chòng chọc nhìn anh như đang cố cân nhắc xem nên coi anh là gã đàn ông thô lỗ nhất trần đời hay chỉ đơn giản là kẻ loạn trí.

“Không phải một mối quan hệ thực sự,” Simon nôn nóng nói. “Lạy Chúa, cô nghĩ tôi là loại người gì chứ?”

“Chà, tôi đã được cảnh báo về tiếng tăm của anh,” cô chỉ ra. “Và đầu tối nay, chính anh đã cố dọa cho tôi sợ chết khiếp trước những cung cách phóng dăng của anh.”

“Tôi đâu có làm thế.”

“Hẳn nhiên là có đấy.” Cô vỗ vỗ tay anh. “Nhưng tôi tha thứ cho anh. Tôi chắc là anh không thể cưỡng lại được.”

Simon nhìn cô sững sốt. “Tôi không nghĩ là mình đã từng được bất kỳ phụ nữ nào chiều cổ.”

Cô nhún vai. “Đó có lẽ là quá khứ rồi.”

“Cô biết gì không, tôi đã cho rằng cô chưa kết hôn bởi vì mọi chàng trai cầu

hôn đều bị các anh trai cô dọa cho chết khiếp, nhưng bây giờ tôi đang băn khoăn không biết có phải chuyện đó là do cô tự chuốc lấy không.”

Trước sự ngạc nhiên của anh, cô chỉ phá lên cười. “Không,” cô nói. “Tôi chưa kết hôn vì mọi người đều coi tôi như bạn bè. Chẳng ai có chút hứng thú lãng mạn nào với tôi.” Cô nhăn mặt. “Ngoại trừ Nigel.”

Simon cân nhắc câu nói của cô, và rồi nhận ra kế hoạch của anh có khi còn đem lại cho cô nhiều lợi ích hơn cả anh tưởng tượng lúc đầu. “Nghe này,” anh nói, “và nghe nhanh nhé vì chúng ta gần tới chỗ gia đình cô rồi, mà giờ thì Anthony trông có vẻ như bất kỳ lúc nào cũng có thể bắn về phía chúng ta đấy.”

Cả hai liếc vội về bên phải. Anthony vẫn đang mắc kẹt trong cuộc trò chuyện với gia đình Featherington. Anh trông không có vẻ gì là vui sướng.

“Kế hoạch của tôi là thế này,” Simon tiếp tục, giọng nhỏ và đầy cảm xúc. “Chúng ta sẽ giả vờ là đã có tình cảm với nhau. Tôi sẽ không bị quá nhiều quý cô lao ra chắn đường nữa, vì mọi người sẽ nhận thấy tôi không còn phù hợp nữa.”

“Không, sẽ không có chuyện đó đâu,” Daphne đáp. “Chừng nào anh còn chưa đứng trước giám mục và buông lời thề nguyện thì chừng đó họ sẽ vẫn chưa tin là anh không còn phù hợp nữa.”

Ý tưởng đó khiến bụng anh quặn lên. “Vớ vẩn,” anh nói. “Sẽ mất chút thời gian, nhưng tôi tin là rốt cuộc sẽ có thể làm cho mọi người tin rằng tôi không còn là ứng cử viên kết hôn đối với bất kỳ ai.”

“Ngoại trừ tôi,” Daphne làm rõ.

“Ngoại trừ cô,” anh đồng ý, “nhưng chúng ta đều biết đó không phải sự thật.”

“Dĩ nhiên,” cô lầm bầm. “Thực lòng mà nói, tôi không tin nó sẽ hiệu quả, nhưng nếu anh tin là...”

“Tôi tin.”

“Chà, vậy, tôi được lợi gì?”

“Điều đầu tiên, mẹ cô sẽ không còn lôi cô từ hết người đàn ông này đến người đàn ông khác, nếu bà nghĩ cô chắc chắn nhận được sự quan tâm của tôi.”

“Anh có vẻ tự cao tự đại quá đấy,” Daphne dăm chiêu, “nhưng anh nói đúng.”

Simon làm ngo bài giáo huấn của cô. “Thứ hai,” anh tiếp tục, “đàn ông bọn tôi luôn hứng thú hơn với phụ nữ nếu họ nghĩ người khác cũng hứng thú.”

“Nghĩa là?”

“Nghĩa là, khá đơn giản, và thứ lỗi cho thói *tự cao tự đại* của tôi” - anh bắn cho cô cái nhìn nhạo báng, để chứng tỏ anh không bỏ lỡ lời mỉa mai của cô lúc này - “nhưng nếu mọi người đều nghĩ tôi định biến cô thành nữ Công tước của tôi thì tất cả những gã đàn ông vốn chỉ coi cô như một người bạn ân cần, sẽ bắt đầu nhìn cô dưới một ánh sáng mới.”

Môi cô bĩu ra. “Nghĩa là một khi anh ném tôi qua một bên, tôi sẽ có cả đám người cầu hôn sẵn sàng nghe tôi sai khiến?”

“Ồ, tôi sẽ cho cô đóng vai trò người nuốt lời,” anh lịch sự nói.

Anh nhận thấy cô còn chẳng buồn cảm ơn.

“Tôi vẫn nghĩ thỏa thuận này sẽ mang lại nhiều lợi ích cho tôi hơn là cho anh,” cô nói. Anh khẽ siết tay cô. “Vậy cô sẽ thực hiện chứ?”

Daphne nhìn về phía bà Featherington, hệt như một con chim săn mồi, và rồi tới anh trai cô, trông không khác gì đang bị hóc xương gà. Trước đây cô đã nhìn thấy những biểu hiện này hàng tá lần - chỉ có điều là trên khuôn mặt mẹ cô và vài người cầu hôn tiềm năng không may mắn.

“Vâng,” cô nói, giọng quả quyết. “Vâng, tôi sẽ thực hiện.”

“Con nghĩ chuyện gì khiến chúng lâu thế nhỉ?” Violet Bridgerton giật giật tay áo cậu con cả, mắt vẫn không thể rời cô con gái - người xem ra đã hoàn

toàn chiếm được sự chú ý của Công tước Hastings - chỉ mới ở London một tuần và là một món béo bở của mùa lễ hội.

“Con không biết,” Anthony trả lời, hướng ánh mắt chán chửa biết ơn theo lưng các thành viên gia đình Featherington, khi họ chuyển tới chỗ nạn nhân kế tiếp. “Nhưng có cảm giác đã hàng tiếng đồng hồ rồi.”

“Con có nghĩ cậu ấy thích con bé không?” Violet phản kích hỏi. “Con nghĩ Daphne của chúng ta thực sự có cơ hội trở thành nữ Công tước không?”

Đôi mắt Anthony tràn đầy vẻ sốt ruột trộn lẫn với không tin tưởng. “Mẹ à, mẹ nói với Daphne đừng có để bị *bắt gặp* ở gần cậu ấy, vậy mà giờ mẹ lại nghĩ đến đám cưới sao?”

“Mẹ nói bộp chộp quá,” Violet đáp kèm theo cái phẩy tay thản nhiên. “Rõ ràng cậu ấy là một người đàn ông vô cùng tao nhã và tinh tế. Và liệu mẹ có thể hỏi tại sao con biết mẹ nói gì với Daphne không?”

“Daff nói với con, đương nhiên rồi,” Anthony nói dối.

“Hừm. Tốt, mẹ chắc chắn Portia Featherington sẽ không sớm quên được buổi tối nay đâu.”

Mắt Anthony mở lớn. “Mẹ đang cố gắng gả chồng cho Daphne để con bé có thể hạnh phúc trong vai trò làm vợ làm mẹ, hay mẹ chỉ đang cố gắng đánh bại bà Featherington trong cuộc chiến hôn nhân thôi?”

“Dĩ nhiên là về trước rồi,” Violet giận dữ trả lời, “và mẹ cảm thấy bị xúc phạm vì con lại bóng gió khác đi đấy.” Mắt bà rời khỏi Daphne và Công tước trong thoáng chốc, đủ để định vị được Portia Featherington và mấy cô con gái. “Nhưng chắc chắn mẹ sẽ không phiền nếu được nhìn thấy vẻ mặt của bà ấy, khi bà ấy nhận ra *Daphne* sẽ có cuộc hôn nhân hoành tráng nhất mùa lễ hội này.”

“Mẹ, chỉ vô vọng thôi.”

“Hiển nhiên là không. Không biết xấu hổ, có thể, nhưng vô vọng thì không bao giờ.”

Anthony chỉ lắc đầu và khẽ làm bầm gì đó.

“Làm bầm là bất lịch sự đấy,” Violet nói, cốt để chọc tức con trai. Rồi bà phát hiện ra Daphne và Công tước. “Ái chà, chúng đây rồi. Anthony, liệu mà cư xử đấy. Daphne! Công tước!” Bà dừng lại khi cặp đôi tiến về phía bà. “Mẹ tin rằng hai con thích màn khiêu vũ.”

“Rất nhiều,” Simon làm bầm. “Con gái bác thật duyên dáng và đáng yêu.”

Anthony khịt mũi.

Simon phớt lờ. “Cháu hy vọng chúng ta có thể sớm được cùng nhau tham gia những buổi dạ vũ thú vị như thế này lần nữa.”

Violet vô cùng rạng rỡ. “Ồ, tôi *tin chắc* Daphne sẽ *thích mê* chuyện đó.” Khi không thấy Daphne sốt sắng trả lời, bà thêm vào, khá nhấn mạnh. “Phải không, Daphne?”

“Tất nhiên ạ,” Daphne từ tốn đáp.

“Tôi chắc mẹ cô sẽ không dễ tính đến mức cho phép tôi mời cô nhảy điệu van thứ hai,” Simon nói, tỏ ra đích thực là một ngài Công tước hòa nhã, “nhưng tôi hy vọng bà sẽ cho phép chúng ta dạo một vòng quanh phòng khiêu vũ.”

“Cậu vừa dạo một vòng quanh phòng khiêu vũ đấy thôi,” Anthony chỉ ra.

Simon phớt lờ lần nữa. Anh nói với Violet, “Dĩ nhiên, chúng tôi sẽ luôn ở trong tầm mắt của phu nhân.”

Cây quạt lụa màu hoa oải hương trong tay phu nhân Violet bắt đầu phành phạch nhanh hơn. “Tôi rất vui lòng. Ý tôi là, Daphne hẳn sẽ rất vui lòng. Phải vậy không, Daphne?”

Daphne tỏ ra ngây thơ tuyệt đối. “Ồ, vâng ạ.”

“Còn tôi,” Anthony cúi kính, “nên làm một liều còn thuốc phiện thôi, vì rõ ràng tôi lên cơn sốt mất rồi. Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra vậy?”

“Anthony!” Violet kêu lên. Bà vội quay sang Simon. “Đừng bận tâm đến nó.”

“Ồ, tôi không bận tâm đâu,” Simon lịch sự nói.

“Daphne,” Anthony nhấn mạnh. “Anh rất vui lòng được tháp tùng em.”

“Thật tình, Anthony,” Violet cắt ngang, “đâu cần người tháp tùng nếu cả hai chỉ quanh quẩn trong phòng khiêu vũ này chứ.”

“Ồ, con *nhất định* muốn thế đấy.”

“Hai người có thể đi rồi đấy,” Violet nói với Daphne và Simon, vẫy tay về phía họ. “Anthony sẽ theo sau ngay thôi.”

Anthony cố gắng bám theo ngay lập tức, nhưng phu nhân Violet đã túm lấy cổ tay anh. “Con nghĩ con đang làm cái chết tiệt gì thế?” bà rít lên.

“Bảo vệ em gái mình!”

“Khỏi Công tước? Cậu ấy không thể xấu xa như thế. Thực tế là, cậu ấy khiến mẹ nhớ tới con.”

Anh gầm gừ. “Vậy thì con bé chắc chắn cần sự bảo vệ của con rồi.”

Violet vỗ vỗ cánh tay con trai. “Đừng có bảo vệ thái quá thế. Nếu cậu ấy thử đưa con bé ra ban công, mẹ hứa con có thể lao ra đó cứu em gái con. Nhưng trước khi xảy ra những chuyện mà mẹ nghĩ là chẳng có khả năng xảy ra ấy, xin con làm ơn cho phép em gái mình được tận hưởng khoảnh khắc huy hoàng đi.”

Anthony dán mắt vào lưng Simon. “Ngày mai con sẽ giết cậu ta.”

“Con yêu,” phu nhân Violet nói, lắc đầu. “Mẹ không ngờ con lại dễ kích động như thế. Người khác có thể cho rằng vì là mẹ con nên mẹ phải biết những điều ấy, đặc biệt con lại là con đầu lòng, và vì vậy mẹ hiểu rõ con hơn so với bất cứ đứa con nào, nhưng...”

“Phải Colin đó không?” Anthony ngắt ngang, giọng ghen ghét.

Phu nhân Violet chớp chớp, rồi nheo mắt lại. “Sao, phải, nó đấy. Chẳng phải thật thú vị biết bao khi nó trở về sớm sao? Mẹ không tin nổi vào mắt mình khi nhìn thấy nó một tiếng đồng hồ trước. Thực sự thì, mẹ...”

“Con đến đấy thì hơn,” Anthony nói với. “Colin trông có vẻ cô đơn. Tạm biệt mẹ.”

Violet dõi mắt theo trong lúc Anthony vội vã rời đi, hẳn là để thoát khỏi bài giảng của bà. “Thằng nhỏ ngốc nghếch,” bà khẽ làu bàu. Có vẻ như chẳng đứa con nào biết được bất kỳ mảnh bíp nào bà dùng. Chỉ cần ba hoa về những chuyện linh tinh, thế là bà đã có thể tổng khứ bất cứ đứa nào chỉ trong nháy mắt.

Bà thở dài hài lòng và lại tiếp tục quan sát con gái, lúc này đang ở phía bên kia phòng khiêu vũ, bàn tay thoải mái đặt trên khuỷu tay Công tước. Chúng tạo thành một cặp đôi đẹp nhất.

Phải, phu nhân Violet nghĩ, đôi mắt mơ màng, con gái bà sẽ là một nữ Công tước tuyệt vời.

Rồi bà lướt ánh mắt tới chỗ Anthony, giờ đang ở đúng nơi bà muốn anh ở - tránh xa khỏi bà. Bà tự cho phép mình nở nụ cười bí ẩn. Con cái thật dễ điều khiển.

Rồi nụ cười của bà chuyển thành cái cau mày, khi bà nhận ra Daphne đang bước ngược về phía bà - trong cánh tay của một người đàn ông khác. Đôi mắt phu nhân Violet lập tức quét khắp phòng khiêu vũ cho đến khi bà tìm thấy Công tước.

Chết tiệt thật, thế quái nào mà Công tước lại đang khiêu vũ với Penelope Featherington chứ?

Chương 6

Tác giả đây được tường thuật lại rằng, tối qua Công tước Hastings đã đề cập đến không dưới sáu lần là ngài không có kế hoạch kết hôn. Nếu định làm nản lòng Các Bà Mẹ Tham Vọng thì ngài đã nhận định một cách vô cùng lầm lẫn. Họ chỉ xem lời bình luận ấy như thử thách vĩ đại nhất

Và trong một ghi chép bên lề thú vị, nửa tá bình luận chống-hôn-nhân ấy của ngài Công tước đều được phát biểu trước khi ngài gặp gỡ Tiểu thư (Daphne) Bridgerton đáng yêu và khôn ngoan.

THỜI BÁO XÃ HỘI CỦA PHU NHÂN WHISTLEDOWN, 30 tháng Tư 1813

Chiều hôm sau, người ta nhìn thấy Simon đứng trên bậc cấp trước thềm nhà Daphne, một tay gõ vào nắm đồng thau trên cửa, tay còn lại ôm bó hoa tulip lớn vô cùng đắt tiền. Anh không hề nghĩ rằng trò chơi cón con của anh có thể đòi hỏi anh phải thể hiện sự quan tâm vào ban ngày, nhưng đêm hôm trước trong lúc họ tản bộ quanh phòng khiêu vũ, Daphne đã khôn ngoan chỉ ra rằng nếu anh không đến gặp cô vào ngày tiếp theo, không ai - ít nhất là mẹ cô - sẽ thực sự tin anh có quan tâm.

Simon đồng ý coi những lời cô nói là sự thật, thừa nhận rằng Daphne gần như chắc chắn hiểu biết hơn anh về vấn đề phép tắc xã giao. Anh nghiêm túc tìm một ít hoa và lê bước qua quảng trường Grosvenor để đến Dinh thự Bridgerton. Trước đây anh chưa bao giờ ve vãn một quý cô đáng kính nào, nên mọi lễ nghi đều xa lạ với anh.

Cánh cửa gần như được viên quản gia nhà Bridgerton mở ra ngay lập tức. Simon đưa danh thiếp cho ông ta. Viên quản gia, một người cao gầy mũi khoằm, chỉ nhìn danh thiếp của anh chưa đến một phần tư giây trước khi gạt đầu lăm bằm, “Lỗi này, thưa ngài.”

Rõ ràng, Simon nhăn nhó nghĩ, anh đang được mong đợi.

Tuy nhiên, điều không được mong đợi là cảnh tượng đang chờ sẵn khi anh bước vào phòng khách nhà Bridgerton.

Daphne, một hình bóng mờ ảo trong chiếc áo lụa xanh biển nhạt, ngồi trên mép ghế sofa dệt hoa màu xanh lục của phu nhân Bridgerton, gương mặt được tô điểm bằng một nụ cười tươi rói.

Đó sẽ là một cảnh tượng đáng yêu, nếu cô không bị vây quanh bởi ít nhất nửa tá đàn ông, một người trong số đó còn đang quỳ trên một chân, ói ra những lời thơ thao thao bất tuyệt.

Dựa vào tính hoa mỹ của bài tụng ca, Simon tuyệt đối tin rằng bất kỳ lúc nào cũng có khả năng một cây hoa hồng mọc ra từ miệng gã đàn này.

Toàn bộ cảnh tượng này, Simon kết luận, đúng là khó chịu bậc nhất.

Anh dán mắt vào Daphne lúc này đang hướng nụ cười tuyệt diệu của mình vào gã hề ngâm thơ, và chờ cô tỏ ý đã nhận ra anh.

Cô không làm thế.

Anh cúi nhìn bàn tay đang rảnh của mình và nhận ra nó đã siết chặt lại thành nắm đấm. Anh chậm rãi lia mắt khắp phòng, cố gắng quyết định xem sẽ sử dụng nắm đấm đó lên mặt gã nào.

Daphne mỉm cười lần nữa, và một lần nữa không phải với anh.

Thằng thi sĩ đàn độn. Nhất định phải là thằng thi sĩ đàn độn. Simon khẽ nghiêng đầu sang bên trong lúc dò xét khuôn mặt gã cầu hôn. Nắm đấm của anh vừa vặn nhất với hốc mắt phải hay trái đây? Mà có lẽ thế thì bạo lực quá. Có lẽ một cú đánh nhẹ vào cằm sẽ thích hợp hơn. Ít nhất, nó sẽ khiến thằng cha này ngậm miệng.

“Bài thơ này,” gã thi sĩ đồng dục thông báo, “tôi đã viết vào tối qua để bày tỏ lòng tôn kính với tiểu thư.”

Simon rên lên. Anh nhận ra vừa rồi là màn biểu diễn có phần hơi phô trương một bài xon nê của Shakespeare, nhưng bài thơ gốc lại là một tác phẩm anh không thể chịu nổi.

“Công tước!”

Simon ngẩng lên, nhận ra Daphne cuối cùng cũng để ý thấy anh đã bước vào phòng.

Anh gạt đầu vương giả, ánh mắt lạnh lẽo đối lập hẳn với vẻ cún con trên mặt các gã cầu hôn khác của cô. “Tiểu thư Bridgerton.”

“Gặp được ngài thật vui quá,” cô nói, nụ cười rạng rỡ tỏa sáng trên gương mặt.

Ái chà, thế này giống hơn rồi đây. Simon chỉnh lại bó hoa và dậm bước về phía cô, để rồi nhận ra có đến ba gã cầu hôn trẻ tuổi chặn đường, và dường như chẳng ai có ý định di chuyển. Simon xuyên thấu gã đầu tiên bằng cái nhìn chòng chọc ngạo mạn nhất khiến cho cậu trai - thực sự trông cậu cùng lắm là hai mươi, khó mà đủ lớn để được gọi là một *người đàn ông* - ho khan một cách vô cùng ít hấp dẫn và vội vã chạy đến chỗ ngồi còn trống bên cửa sổ. Simon tiến tới trước, sẵn sàng lặp lại cách ấy với gã trai phiền nhiễu tiếp theo, nhưng đúng lúc đó Nữ Tử tước đột nhiên xuất hiện trong chiếc áo dài màu xanh biển đậm, nở một nụ cười rạng rỡ không thua kém gì Daphne.

“Công tước!” bà phân khích nói. “Thật tuyệt biết bao được gặp ngài. Sự hiện diện của ngài là niềm vinh dự của tôi.”

“Tôi khó có thể tưởng tượng được mình ở bất kỳ nơi nào khác,” Simon lầm rầm trong lúc nâng bàn tay đeo găng của bà lên hôn. “Con gái phu nhân là một quý cô đặc biệt.”

Nữ Tử tước thở dài hài lòng. “Và những bông hoa mới đáng yêu làm sao chứ,” bà nói, sau khi đã tận hưởng niềm kiêu hãnh nhỏ nhoi của người mẹ. “Có phải từ Hà Lan không? Hẳn phải mắc khủng khiếp.”

“Mẹ!” Daphne sắc giọng. Cô gỡ tay ra khỏi gọng kìm của một gã cầu hôn vô cùng mãnh liệt và bước sang chỗ khác. “Ngài Công tước có thể nói gì về chuyện đó đây?”

“Tôi có thể nói với phu nhân tôi mua chúng bao nhiêu,” anh nói với nụ cười nửa miệng ranh mãnh.

“Anh sẽ không làm thế.”

Anh chồm người tới trước, hạ giọng để chỉ Daphne nghe được. “Không phải tối qua cô đã nhắc nhở rằng tôi là một Công tước sao?” anh thăm thì. “Tôi tưởng cô bảo tôi có thể làm bất cứ chuyện gì mình muốn.”

“Đúng, nhưng không phải chuyện này,” Daphne nói kèm theo cái phẩy tay thô bạo. “Anh sẽ không bao giờ thô thiển như thế.”

“Đương nhiên Công tước không thô thiển!” mẹ cô kêu ré lên, rõ ràng chết khiếp khi thấy Daphne có thể nhắc đến từ đó trước mặt anh. “Con đang nói gì vậy? Sao cậu ấy có thể thô thiển chứ?”

“Những bông hoa,” Simon nói. “Giá của chúng. Daphne nghĩ tôi không nên nói cho phu nhân.”

“Kê với tôi sau vậy,” Nữ Tử tước thì thảo qua khóe miệng, “khi con bé không nghe được.” Rồi bà quay lại cái ghế hoa màu xanh, nơi Daphne đang ngồi cùng những người cầu hôn của cô, và chưa đầy ba giây đã xua họ đi hết. Simon không thể không ngưỡng mộ sự chính xác trong cách bà thực hiện kế hoạch.

“Nào,” Nữ Tử tước nói, “chẳng phải giờ là lúc thuận tiện sao? Daphne, sao con và Công tước không ngồi xuống đây?”

“Ý mẹ là chỗ Huân tước Railmont và ngài Crane vừa ngồi lúc trước sao?” Daphne ngây thơ hỏi.

“Chính xác,” mẹ cô đáp, kèm theo một thái độ mà Simon vô cùng thán phục nhận thấy là rõ ràng không hề tỏ chút mỉa mai nào. “Ngoài ra, cậu Crane nói cậu ấy phải gặp mẹ mình tại Gunter lúc ba giờ.”

Daphne liếc đồng hồ. “Mới hai giờ thôi, mẹ.”

“Dạo này,” phu nhân Violet nói kèm theo tiếng khịt mũi, “giao thông thật kinh khủng. Quá nhiều ngựa trên đường phố.”

“Thật không hay ho gì khi một người đàn ông bắt mẹ mình phải chờ đợi,” Simon nói, nhiệt tình tham gia vào cuộc trò chuyện.

“Phải đây, thưa Công tước,” phu nhân Violet rạng rỡ. “Ngài có thể tin chắc rằng tôi cũng có cảm xúc y hệt như thế đối với con cái mình.”

“Và trong trường hợp anh không chắc,” Daphne mỉm cười nói, “tôi rất vui lòng xác nhận điều đó giúp bà.”

Phu nhân Violet chỉ mỉm cười. “Nếu có bất kỳ ai nên biết thì đó chính là con đây, Daphne. Bây giờ, tha lỗi cho mẹ nhé, mẹ bận việc rồi. Ồ, cậu Crane! Cậu Crane! Mẹ cậu sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi nếu tôi không để cậu ra về đúng giờ.” Bà giục giã, nắm tay anh chàng Crane không may dẫn ra cửa, gần như chẳng cho cậu có đủ thời gian chào tạm biệt.

Daphne quay sang Simon với vẻ mặt thích thú. “Tôi không thể xác định được bà lịch sự khủng khiếp hay thô lỗ một cách nhã nhặn.”

“Lịch sự một cách nhã nhặn chẳng?” Simon nhẹ nhàng hỏi.

Cô lắc đầu. “Ồ, rõ ràng là không phải thế.”

“Tất nhiên, lựa chọn khác là...”

“Thô lỗ khủng khiếp?” Daphne cười toe, dõi mắt nhìn theo trong lúc mẹ cô vòng tay qua tay Hầu tước Railmont, chỉ về phía Daphne để anh ta có thể gật đầu chào tạm biệt, và rồi dẫn anh ta ra khỏi phòng. Và rồi, như một phép màu, những anh chàng chải chuốt còn lại đều vội vàng làm bậm chào tạm biệt và nôi gót theo sau.

“Năng lực đặc biệt, phải không?” Daphne thì thầm.

“Mẹ cô à? Bà ấy thật khác thường.”

“Tất nhiên bà sẽ quay lại.”

“Thật đáng tiếc. Và tôi cho là giờ thì đích thực tôi đã nắm chắc cô trong nanh vuốt của mình rồi.”

Daphne phá ra cười. “Tôi không biết làm sao lại có người coi anh là kẻ trác táng được. Khiếu hài hước của anh đúng là thượng hạng.”

“Và những kẻ phóng đảng chúng tôi cho rằng chúng tôi khôi hài một cách vô cùng độc ác.”

“Sự hóm hỉnh của kẻ phóng đảng,” Daphne tuyên bố, “về cơ bản là tàn nhẫn.”

Lời bình luận của cô làm anh ngạc nhiên. Anh chăm chăm nhìn cô, xét đoán đôi mắt nâu của cô, ấy vậy nhưng vẫn không thật sự hiểu rõ mình đang tìm kiếm gì. Có một vòng tròn hẹp màu xanh lục bao ngay bên ngoài đồng tử của cô, một sắc màu thắm sâu và đậm như màu rêu. Anh nhận ra mình chưa từng nhìn thấy cô trong ánh sáng ban ngày.

“Công tước?” Giọng nói nhỏ nhẹ của Daphne lôi anh ra khỏi tình trạng mụ mẫm.

Simon chớp mắt. “Cô nhắc lại được không?”

“Anh như đang ở xa hàng ngàn dặm ấy,” cô nói, cau mày lại.

“Tôi đã ở cách xa hàng ngàn dặm mà.” Anh cố chống lại khao khát được dán chặt ánh mắt vào mắt cô. “Cái này hoàn toàn khác đây.”

Daphne khẽ bật cười, âm thanh du dương tựa tiếng nhạc. “Anh đúng vậy, phải không? Còn tôi thì chưa bao giờ rời khỏi Lancashire. Tôi mới quê kệch làm sao chứ.”

Anh bỏ qua nhận xét của cô. “Cô phải tha thứ cho sự lơ đãng của tôi thôi. Tôi tin là chúng ta đang thảo luận về sự thiếu hài hước của tôi.”

“Không phải, và anh biết rõ điều đó.” Cô chống tay lên hông. “Tôi đã nói rất rõ ràng rằng anh hài hước hơn hẳn những tay chơi phóng đảng bình thường.”

Anh nhướn một bên mày, dáng vẻ có phần trịch thượng. “Và cô không xếp các anh cô vào danh sách những kẻ trác táng?”

“Họ chỉ *nghĩ* họ là những kẻ trác táng thôi,” cô sửa lại. “Khác nhau đáng kể đấy.”

Simon khịt mũi. “Nếu Anthony không phải một kẻ trác táng thì tôi rất lấy

làm tiếc cho người phụ nữ nào gặp phải một kẻ trác táng thực thụ đấy.”

“Để trở thành kẻ phóng đảng thì cần nhiều thứ hơn là quyền rũ cả binh đoàn phụ nữ,” Daphne tỉnh bơ nói. “Nếu một người đàn ông chẳng thể làm gì hơn ngoài việc thọc lưỡi vào miệng phụ nữ và hôn...”

Simon nghẹn họng, nhưng bằng cách nào đó anh vẫn cố lấp bắp được, “Cô không nên nói về những thứ như thế.”

Cô nhún vai.

“Cô thậm chí không nên *biết* về chúng,” anh càu nhàu.

“Bốn anh em trai,” cô nói như để giải thích. “À, ba người, có lẽ thế. Gregory còn quá nhỏ để được tính vào đây.”

“Phải có ai đó bảo họ nên giữ mồm giữ miệng khi ở gần cô.”

Cô lại nhún vai, nhưng lần này chỉ một bên vai thôi. “Đến một nửa thời gian họ còn chẳng để ý thấy tôi có đó nữa kìa.”

Simon không thể hình dung được *chuyện đó*.

“Nhưng có vẻ như chúng ta đã lạc khỏi chủ đề ban đầu rồi,” cô nói. “Tôi chỉ muốn nói rằng về cơ bản, sự hài hước của kẻ trác táng mang tính tàn nhẫn. Anh cần một nạn nhân, vì anh không thể hình dung được việc cười nhạo bản thân. Anh, Công tước ạ, anh khôn ngoan khi nhận xét theo kiểu tự đánh giá thấp bản thân như thế đấy.”

“Tôi chỉ không biết là nên cảm ơn hay nên bóp cổ cô.”

“Bóp cổ tôi? Lạy Chúa, tại sao?” Cô bật cười lần nữa, một thanh âm giòn tan, réo rắt khiến Simon quặn thắt cả ruột gan.

Anh chậm rãi thở ra, thả cho không khí thoát khỏi lồng ngực trong một hơi thở dài vừa đủ để ổn định lại mạch đập. Nếu cô tiếp tục cười như thế nữa, anh không thể nói trước được hậu quả.

Nhưng cô chỉ tiếp tục nhìn anh, khuôn miệng rộng cong lại thành một nụ

cười khiến người ta có cảm giác lúc nào cô cũng như sắp phá ra cười.

“Tôi sẽ bóp cổ cô,” anh gằn giọng, “dựa vào những phép tắc thông thường.”

“Vậy phép tắc đó là gì?”

“Phép tắc thông thường của *cánh đàn ông*,” anh to giọng.

Cô nhướn mày nghi hoặc. “Nghĩa là đối lập với phép tắc thông thường của giới phụ nữ?”

Simon nhìn quanh. “Anh trai cô đâu rồi? Cô táo tợn quá đấy. Chắc chắn cần phải có ai đó để ý đến cô mới được.”

“Ồ, tôi chắc là anh sẽ gặp gỡ Anthony thường xuyên đấy. Thật ra tôi khá ngạc nhiên là anh ấy vẫn chưa xuất hiện. Tối qua anh ấy cực kỳ giận dữ. Tôi đã buộc phải ngồi cả tiếng đồng hồ nghe thuyết giảng về vô vàn sai lầm và tội lỗi của anh.”

“Hầu như mọi tội lỗi chắc chắn đều đã bị phóng đại.”

“Còn sai lầm?”

“Có lẽ là đúng,” Simon ngượng ngùng thú thật.

Lời nhận xét khiến anh nhận thêm được một nụ cười từ Daphne. “À, dù đúng hay không,” cô nói, “anh ấy nghĩ anh khá thành thạo một chuyện.”

“Tôi *thành thạo* một chuyện.”

Cô nghiêng đầu mĩa mai, đảo mắt lên trên. “Anh ấy nghĩ anh thành thạo một chuyện bất chính.”

“Tôi cũng thích được thành thạo chuyện bất chính đấy,” anh lầm bầm.

“Nó là gì?”

“Không có gì.”

Cô cau mày. “Tôi nghĩ chúng ta nên nói cho Anthony biết về kế hoạch của ta.”

“Và làm thế thì có ích gì.”

Daphne nhớ lại trọn một giờ đồng hồ tra hỏi cô đã phải chịu đựng tối trước, nhưng chỉ nói, “Ồ, có lẽ tôi sẽ để anh tự khám phá.”

Simon nhướn mày. “Daphne thân mến...”

Miệng cô hơi hé ra ngạc nhiên.

“Chắc chắn cô sẽ không ép tôi gọi cô là tiểu thư Bridgerton đấy chứ.” Anh thở dài rất kịch. “Sau bao nhiêu chuyện chúng ta đã trải qua.”

“Chúng ta chẳng trải qua chuyện gì hết, anh chàng lố bịch ạ, nhưng dù sao tôi cho là anh vẫn có thể gọi tôi là Daphne.”

“Tuyệt.” Anh gật đầu nhún nhường. “Cô có thể gọi tôi là ‘Ngài’.”

Cô đập anh.

“Tốt thôi,” anh đáp, khoe môi cong lên. “Simon, nếu cô buộc phải thế.”

“Ồ, tôi phải làm vậy chứ,” Daphne nói, đảo mắt, “rõ ràng tôi phải làm vậy rồi.”

Anh ngả người lại gần cô, sâu thẳm trong ánh mắt nhạt màu lấp lánh một thứ ánh sáng nóng bỏng và kỳ lạ. “Cô phải vậy sao?” anh thì thào. “Tôi nên cảm thấy vô cùng phấn khích khi nghe nói thế mới phải.”

Daphne bỗng nhiên có cảm giác anh đang nói về một thứ riêng tư hơn nhiều so với việc đơn thuần gọi tên anh. Một sức nóng lạ lùng, rạo rực chạy dọc hai cánh tay cô, và không hề suy nghĩ, cô nhảy lùi lại một bước. “Những bông hoa đáng yêu quá,” cô buột miệng.

Anh uể oải nhìn chúng, dùng cổ tay xoay xoay bó hoa. “Phải, chúng đáng yêu, đúng không?”

“Tôi ngưỡng mộ chúng.”

“Không phải cho cô đâu.”

Daphne ghen giông.

Simon toe toét. “Cho mẹ cô đấy.”

Miệng cô từ từ há ra ngạc nhiên, và cô khẽ thở hắt hắt một hơi ngắn trước khi nói. “Ồ, anh thật quá khôn ngoan. Bà sẽ vô cùng cảm kích. Nhưng điều này sẽ quay lại ám ảnh anh, anh biết đó.”

Anh trao cho cô ánh mắt hóm hỉnh. “Ồ thật sao?”

“Thật đấy. Hơn bao giờ hết, bà sẽ quyết tâm lôi anh đến bệ thờ. Tại các bữa tiệc, anh sẽ bị vây chặt chẳng kém gì trong trường hợp chúng ta không dựng lên kế hoạch này.”

“Vớ vẩn,” anh nhạo báng. “Trước kia tôi phải chịu đựng sự chăm sóc của cả tá Bà Mẹ Tham Vọng. Giờ tôi chỉ phải lo có một.”

“Sự dai dẳng của bà có thể làm anh ngạc nhiên đấy,” Daphne lầm bầm. Rồi cô quay đầu nhìn ra ngoài cánh cửa mở hé. “Bà hẳn phải thích anh thật,” cô thêm. “Bà để chúng ta ở một mình lâu hơn lệ thường.”

Simon ngẫm nghĩ một lúc rồi chồm người tới trước thềm thì. “Liệu có khi nào bà đang đứng ở cửa nghe lén không?”

Daphne lắc đầu. “Không, chúng ta sẽ phải nghe thấy tiếng giày gõ trên sảnh.”

Câu nói của cô khiến anh mỉm cười, và Daphne nhận thấy chính mình cũng đang cười cùng anh. “Dù vậy, thật tình tôi nên cảm ơn anh,” cô nói, “trước khi bà quay lại.”

“Ồ? Vì cái gì?”

“Kế hoạch của anh đã thành công rực rỡ. Ít nhất là đối với tôi. Anh có để ý thấy sáng nay có bao nhiêu người cầu hôn đã đến không?”

Anh khoanh tay, những bông hoa tulip lung lẳng chúc ngược xuống. “Tôi có để ý thấy.”

“Chuyện này thực tình thành công rực rỡ. Trước đây, tôi chưa bao giờ có nhiều người như thế đến thăm trong một buổi chiều. Mẹ tôi không thể giấu nổi được niềm tự hào. Ngay cả Humboldt - quản gia của chúng tôi - cũng vô cùng rạng rỡ, và tôi chưa bao giờ thấy ông ấy cười nhiều đến vậy. Oái! Nhìn kìa, anh bị nhỏ nước vào rồi.”

Cô cúi xuống chỉnh lại bó hoa, khuỷu tay sượt qua vạt trước áo choàng của anh. Cô bật nhảy về phía sau, hoảng hốt vì cả hơi nóng lẫn nguồn sức mạnh tỏa ra từ anh.

Lạy Chúa, nếu cô có thể nhận thấy tất cả những cảm giác này xuyên qua áo sơ mi và áo khoác anh, anh hẳn phải giống như...

Daphne đỏ bừng mặt. Màu đỏ thắm, rất rõ ràng.

“Có lẽ tôi nên đánh đôi cả gia tài của mình để được biết những suy nghĩ ấy,” Simon nói, nhướn mày dò hỏi.

Ồn Chúa, phu nhân Violet chọn đúng giây phút ấy để oai vệ bước vào phòng. “Mẹ rất tiếc vì đã bỏ đi lâu đến thế,” bà nói, “nhưng ngựa của cậu Crane bị bong móng, nên tất nhiên mẹ phải đi cùng cậu ấy đến chuồng ngựa để tìm người giữ ngựa giúp cậu ấy khắc phục thiệt hại.”

Trong suốt những năm cùng chung sống - tất nhiên, Daphne chưa chát nhĩ, có nghĩa là cả cuộc đời cô - Daphne chưa bao giờ biết mẹ cô cũng đặt chân vào chuồng ngựa.

“Phu nhân thực là một nữ chủ nhân đặc biệt,” Simon nói, giơ bó hoa ra. “Bó hoa này xin tặng phu nhân.”

“Cho tôi?” Phu nhân Violet há miệng ngạc nhiên, và một âm thanh kỳ lạ khê thoát ra từ môi bà. “Ngài chắc chứ? Vì tôi...” Bà nhìn Daphne, nhìn Simon, rồi cuối cùng lại quay nhìn con gái. “Ngài chắc chứ?”

“Hoàn toàn chắc chắn.”

Phu nhân Violet chớp mắt lia lịa, và Daphne nhận thấy mắt bà ngân ngấn nước. Cô nhớ ra chưa từng có ai tặng hoa cho bà. Ít nhất là từ khi cha cô mất mười năm trước. Phu nhân Violet là một người mẹ như thế đấy - Daphne đã quên mất bà cũng là phụ nữ.

“Tôi không biết phải nói gì,” phu nhân Violet sụt sịt.

“Mẹ thử ‘cảm ơn’ xem,” Daphne thì thầm vào tai mẹ, nụ cười rạng rỡ tỏa hơi ấm vào giọng cô.

“Ồ, Daff, con đúng là *độc ác nhất*.” Phu nhân Violet vỗ mạnh vào tay cô, chưa bao giờ nhìn trẻ trung đến thế. “Nhưng cảm ơn, thưa ngài. Những bông hoa vô cùng xinh đẹp, nhưng quan trọng hơn, đây là cử chỉ chu đáo không ai bằng. Tôi sẽ luôn trân trọng thời khắc này.”

Simon có vẻ định nói gì đó, nhưng cuối cùng anh chỉ mỉm cười và nghiêng đầu.

Daphne nhìn mẹ, thấy một niềm vui không thể nhầm lẫn được tỏa rạng trong đôi mắt xanh, và cô xấu hổ nhận ra rằng chưa người con nào của bà từng cư xử một cách chu đáo như người đàn ông đang đứng cạnh cô lúc này.

Công tước Hastings. Ngay phút giây ấy, Daphne đã đi đến quyết định rằng, có là đứa ngốc thì cô mới không yêu anh.

Dĩ nhiên sẽ thật tuyệt vời nếu anh đáp lại tình cảm ấy.

“Mẹ à,” Daphne nói, “mẹ có muốn con giúp mẹ tìm lọ hoa không?”

“Sao cơ?” Phu nhân Violet còn quá bận sùi hạnh phúc trước bó hoa nên chẳng còn tâm trí đâu mà để ý đến lời con gái. “Ồ. Phải, hẳn rồi. Con bảo Humboldt tìm cái lọ pha lê góc cạnh trong phòng bà nội ấy.”

Daphne trao cho Simon một nụ cười biết ơn chớp nhoáng và đi về phía cửa, nhưng mới được hai bước thì hình dáng cao to đáng sợ của người anh cả đã hiện ra trên ngưỡng cửa.

“Daphne,” Anthony gầm ghe. “Đúng người anh cần gặp.”

Daphne quyết định chiến thuật hiệu quả nhất là cứ thể phớt lờ tâm trạng cáu kỉnh của anh trai. “Chỉ một lúc thôi, Anthony,” cô ngọt ngào nói. “Mẹ bảo em đi kiếm lọ hoa. Công tước Hastings đã tặng hoa cho mẹ.”

“Hastings ở đây?” Anthony đưa ánh mắt ra đằng sau cô nhìn về phía hai bóng người trong phòng. “Cậu đang làm gì ở đây, Hastings?”

“Ghé thăm em gái cậu.”

Anthony đẩy Daphne sang bên và sải bước vào phòng, đằng đằng sát khí. “Tôi không cho phép cậu tán tỉnh em gái tôi,” anh gầm lên.

“Mẹ cho phép đấy,” phu nhân Violet nói. Bà gi bó hoa vào mặt Anthony, vung vẩy khiến cơ man là phấn hoa rụng lả tả xuống mũi anh. “Chúng không đáng yêu sao?”

Anthony hắt hơi và đẩy chúng ra. “Mẹ, con đang cố nói chuyện với Công tước.”

Phu nhân Violet nhìn Simon. “Ngài có muốn nói chuyện với con trai tôi không?”

“Không hề.”

“Vậy, tốt. Anthony, im lặng nào.”

Daphne lấy tay che miệng, nhưng không thể ngăn được tiếng khúc khích nghèn nghẹt.

“Em!” Anthony chĩa ngón tay về phía cô. “Im lặng!”

“Có lẽ em nên đi tìm lọ hoa,” Daphne trầm ngâm.

“Và để tôi lại với người anh khoan dung dịu dàng của cô?” Simon hỏi với giọng mềm mại. “Tôi nghĩ là không đâu.”

Daphne nhướn một bên mày. “Có phải ý anh là anh không đủ nam tính để đối phó với anh tôi?”

“Không hề có ý đó. Chỉ là đáng lẽ ra cậu ấy phải là vấn đề của cô chứ không phải của tôi, và..”

“Chuyện *chết tiệt* gì đang diễn ra thế này?” Anthony gầm lên.

“Anthony!” phu nhân Violet hét. “Mẹ sẽ không tha thứ cho việc sử dụng thứ ngôn ngữ không thích hợp đó trong phòng khách của mẹ đâu.”

Daphne cười điệu.

Simon chỉ hất đầu lên, gửi cho Anthony một cái nhìn chăm chăm hiểu kỳ.

Anthony ném cho cả hai một cái quắc mắt u ám trước khi chuyển sự chú ý sang mẹ mình. “Cậu ấy không đáng tin. Mẹ không hiểu đang xảy ra chuyện gì sao?” anh chắt vấn.

“Đương nhiên là mẹ hiểu,” phu nhân Violet đáp trả. “Công tước đang đến thăm em gái con.”

“Và tôi mua hoa tặng mẹ cậu,” Simon đề thêm.

Anthony chăm chăm nhìn vào mũi Simon với vẻ khao khát. Simon có ấn tượng rõ rệt rằng Anthony đang tưởng tượng đến lúc được đập vỡ mũi anh ra.

Anthony quay phắt đầu lại đối diện với mẹ anh. “Mẹ có hiểu tiếng tăm của cậu ta vang xa đến đâu không vậy?”

“Những kẻ phóng đảng hoàn lương sẽ là người chồng tốt nhất,” phu nhân Violet nói.

“Mẹ biết rõ đó là chuyện nhảm nhí.”

“Dù sao thì anh ấy cũng không phải kẻ phóng đảng đích thực,” Daphne thêm.

Ánh mắt Anthony nhìn xoáy vào em gái toát lên vẻ ác ý khôi hài đến mức Simon suýt nữa phá ra cười. Anh cố gắng kiềm chế, nhưng chủ yếu chỉ bởi

vì anh khá chắc rằng bất kỳ biểu hiện khôi hài nào cũng sẽ khiến Anthony không còn kiểm soát được cú đấm của mình và khuôn mặt Simon sẽ thành đối tượng đầu tiên hứng trọn thương tích.

“Em không biết đâu,” Anthony nói, giọng trầm và gần như run lên bởi con thình nộ. “Em không biết cậu ta đã làm gì đâu.”

“Mẹ dám chắc là cũng chẳng hơn những gì con đã làm đâu,” phu nhân Violet nói với vẻ hiểu biết.

“Chính xác!” Anthony rống lên. “Lạy Chúa, con biết *chính xác* giờ đây cậu ta đang nghĩ gì, và nó chẳng liên quan gì đến thơ ca và hoa hồng hết.”

Simon hình dung ra cảnh đặt Daphne nằm xuống chiếc giường phủ đầy cánh hoa hồng. “Chà, có thể có hoa hồng đấy,” anh lẩm bẩm.

“Con sẽ giết cậu ta,” Anthony tuyên bố.

“Dù sao thì, đây là hoa tulip,” phu nhân Violet nghiêm nghị nói, “từ Hà Lan. Và Anthony, thật tình con phải học cách kiểm soát cảm xúc của mình đi. Thế này thì bất lịch sự quá đấy.”

“Cậu ta không đủ tư cách liếm gót chân cho Daphne.”

Đầu Simon tràn ngập những hình ảnh khêu gợi, lần này là cảnh anh đang mon trón ngón chân cô. Anh quyết định không đưa ra lời bình luận nào.

Ngoài ra, anh đã quyết định là sẽ không cho phép ý nghĩ của mình lang thang theo những hướng đó nữa. Daphne là em gái Anthony, vì Chúa. Anh không thể quyến rũ cô.

“Mẹ từ chối nghe thêm bất cứ từ miệt thị nào về Công tước,” phu nhân Violet tuyên bố dứt khoát, “và kết thúc chủ đề này tại đây.”

“Nhưng...”

“Mẹ không thích giọng lưỡi của con đâu, Anthony Bridgerton!”

Simon có cảm tưởng như Daphne vừa nén một tiếng cười thâm, và anh tự

hỏi cô cười gì.

“Nếu Tình Mẫu Tử Của Mẹ cho phép,” Anthony nói với giọng đau khổ, “con muốn được nói chuyện riêng với Công tước.”

“Lần này con đi tìm lọ hoa thật đây,” Daphne tuyên bố và lao ra khỏi phòng.

Phu nhân Violet khoanh tay, nói với Anthony. “Mẹ sẽ không để con ngược đãi khách khứa trong nhà mẹ đâu.”

“Con sẽ không chạm đến một sợi tóc của cậu ta đâu,” Anthony đáp. “Con hứa đấy.”

Vốn chưa từng có mẹ, Simon nhận thấy cuộc đấu khẩu này thật hấp dẫn. Nghiêm túc mà nói, Dinh thự Bridgerton, xét cho cùng, là nhà của Anthony chứ không phải của mẹ anh, và Simon có ấn tượng rằng Anthony đang cố nhin không chỉ ra điều đó. “Không có chuyện gì đâu, phu nhân Bridgerton,” anh xen vào. “Tôi dám chắc Anthony và tôi có nhiều chuyện cần thảo luận.”

Mắt Anthony nheo lại. “Rất nhiều.”

“Tốt thôi,” phu nhân Violet nói. “Dù sao đi nữa, cho dù mẹ có nói gì thì con vẫn cứ làm theo ý muốn của con thôi. Nhưng mẹ sẽ không đi chỗ khác đâu.” Bà ngồi phịch xuống ghế sofa. “Đây là phòng khách của mẹ, và mẹ thấy thoải mái ở đây. Nếu muốn tiến hành thứ trao đổi ngu xuẩn được cho là cuộc trò chuyện giữa cánh đàn ông với nhau, thì hai người có thể làm ở chỗ khác.”

Simon chớp mắt ngạc nhiên. Rõ ràng bà giống Daphne nhiều hơn vẻ bề ngoài.

Anthony hất đầu về phía cửa, và Simon bước theo vào đại sảnh.

“Phòng làm việc của tôi hướng này,” Anthony nói.

“Cậu có phòng làm việc ở đây?”

“Tôi là chủ gia đình.”

“Tất nhiên,” Simon đồng ý, “nhưng cậu sống ở nơi khác.”

Anthony dừng lại và quay nhìn Simon với vẻ ước định. “Cậu không thể không thấy là vai trò người đứng đầu gia đình Bridgerton đã buộc tôi phải cáng đáng nhiều trách nhiệm quan trọng.”

Simon nhìn anh với ánh mắt dịu dàng. “Ý cậu là Daphne?”

“Chính xác.”

“Nếu tôi nhớ không nhầm,” Simon nói, “đầu tuần này cậu còn nói muốn giới thiệu hai chúng tôi với nhau.”

“Đó là trước khi tôi nghĩ cậu hứng thú với con bé!”

Simon không nói gì trong lúc đi theo Anthony vào phòng làm việc, và tiếp tục im lặng cho đến khi Anthony đã đóng cửa lại. “Tại sao,” anh mềm mỏng hỏi, “cậu cho rằng tôi sẽ không hứng thú với em gái cậu?”

“Ngoài việc cậu đã thề với tôi là cậu sẽ không bao giờ kết hôn hả?” Anthony dài giọng.

Anh đã bắt trúng vấn đề. Simon căm ghét cái thực tế rằng bạn anh đã bắt trúng vấn đề này. “Ngoài chuyện đó ra,” anh cau kỉnh.

Anthony chớp chớp mắt rồi nói. “Không ai hứng thú với Daphne. Ít ra là chẳng có ai muốn cưới nó.”

Simon khoanh tay dựa lưng vào tường. “Cậu không đánh giá quá cao cô ấy đó chứ, phải k...?”

Anh còn chưa kịp kết thúc câu hỏi đã bị Anthony tóm lấy cổ họng. “Sao cậu dám xúc phạm em gái tôi.”

Nhưng sau thời gian rong ruổi, Simon đã học được chút ít về cách tự bảo vệ mình, và anh chỉ mất hai giây để đảo ngược tình thế. “Tôi không xúc phạm em gái cậu,” anh nói với giọng ác ý. “Tôi đang xúc phạm cậu.”

Những tiếng ùng ục kỳ lạ bật ra từ cổ họng Anthony, và Simon thả anh ra. “Chuyện là,” anh nói, phỉ tay vào nhau, “Daphne đã giải thích cho tôi tại

sao cô ấy không hấp dẫn được bất cứ người cầu hôn phù hợp nào.”

“Và?” Anthony hỏi với vẻ chế giễu.

“Cá nhân tôi mà nói, tôi nghĩ tất cả đều do những trò khỉ của cậu và các em trai, nhưng cô ấy thì cho rằng bởi vì cả London đều coi cô ấy như bạn bè, và không ai xem cô ấy là một tiểu thư lãng mạn.”

Anthony im lặng trong một lúc lâu trước khi nói. “Tôi hiểu.” Rồi, sau một khoảng lặng khác, anh trầm ngâm thêm vào. “Có lẽ con bé đã đúng.”

Simon không nói gì, chỉ im lặng quan sát trong lúc bạn anh phân tích toàn bộ vấn đề. Cuối cùng, Anthony nói, “Tôi vẫn không thích cậu đánh hơi về con bé.”

“Lạy Chúa, cậu làm như tôi là con cầu vầy.”

Anthony khoanh tay. “Đừng quên, sau khi rời Oxford chúng ta ở cùng một hội. Tôi biết chính xác cậu đã làm gì.”

“Ôi, vì Chúa, Bridgerton, khi ấy chúng ta mới hai mươi! Vào tuổi ấy gã đàn ông nào cũng đều là thằng ngốc. Ngoài ra, cậu biết rất rõ rằng p... p...”

Simon cảm thấy lưỡi anh trở nên ngọng nghịu, bèn giả vờ ho khan vừa kịp lúc để che đậy tật nói lắp. Khốn nạn. Dạo này nó ít khi xảy ra, nhưng mỗi lúc như thế, thường luôn là khi anh buồn bực hay giận dữ. Nếu không điều khiển được cảm xúc, anh cũng sẽ mất luôn khả năng kiểm soát ngôn ngữ của mình. Đơn giản vậy đấy.

Và thật không may, những tình huống như thế chỉ càng khiến anh thêm buồn bực và giận dữ với chính bản thân, rồi thành ra lại càng làm tật nói lắp thêm nghiêm trọng. Đó là một vòng luẩn quẩn tệ hại nhất.

Anthony nhìn anh giễu cợt. “Cậu ổn chứ?”

Simon gật đầu. “Chỉ vương chút đờm thôi,” anh nói dối.

“Tôi gọi trà nhé?”

Simon gật đầu lần nữa. Anh không thực sự muốn trà, nhưng có vẻ như đó là thứ người ta sẽ yêu cầu nếu thật sự bị vương đờm.

Anthony giật mạnh dây chuông, rồi quay lại hỏi Simon. “Cậu định nói gì?”

Simon nuốt khan, hy vọng hành động đó sẽ giúp anh kiểm soát được cơn giận. “Tôi chỉ đơn thuần muốn chỉ cho cậu thấy rằng hơn ai hết, cậu biết rõ tôi không đáng phải nhận ít nhất là phân nửa tiếng tăm đó.”

“Phải, nhưng tôi tính đến phân nửa *thật sự* xứng đáng kia, và mặc dù không thấy khó chịu nếu thỉnh thoảng cậu giao thiệp với Daphne, nhưng tôi không muốn cậu ve vãn con bé.”

Simon chăm chăm nhìn bạn - hay ít nhất người mà anh nghĩ là bạn - với vẻ sững sờ. “Cậu thực sự nghĩ là tôi quyến rũ em gái cậu?”

“Tôi không biết phải nghĩ gì. Tôi biết cậu dự định không bao giờ kết hôn. Tôi biết Daphne thì *có*.” Anthony nhún vai. “Thành thật mà nói, thế là đủ cho tôi giữ hai người ở hai phía đối lập trên sàn nhảy rồi.”

Simon thở dài sườn sượt. Mặc dù phát điên lên vì thái độ của Anthony, anh vẫn cho là điều đó có thể thông cảm được, và thậm chí còn đáng khen ngợi nữa là đằng khác. Suy cho cùng, anh ấy chỉ cư xử theo cách có lợi nhất với em gái mình. Simon khó có thể tưởng tượng ra chuyện phải chịu trách nhiệm về bất kỳ người nào ngoài bản thân mình, nhưng anh cho rằng nếu có em gái, anh cũng chẳng thể tỏ ra dễ dãi với kẻ quyến rũ em mình.

Đúng lúc đó, một tiếng gõ cửa vang lên.

“Vào đi!” Anthony gọi vọng ra.

Thay vì cô hầu mang theo khay trà, Daphne lướt vào phòng. “Mẹ bảo với em cả hai đều đang trong tâm trạng vô cùng khó chịu và em nên để các anh một mình, nhưng em nghĩ mình cần phải đảm bảo là sẽ không ai giết ai hết.”

“Không,” Anthony nói với một nụ cười nham hiểm, “chỉ là cú bóp cổ nhẹ nhàng thôi.”

Quả không hổ danh Daphne, cô thậm chí không hề chớp mắt. “Ai bóp cổ

ai?”

“Anh bóp cổ cậu ấy,” anh trai cô trả lời, “sau đó cậu ấy đáp trả.”

Simon không thể nín cười trước vẻ quan tâm của cô. “Daff,” anh bắt đầu.

Anthony xoay ngoắt lại. “Cậu gọi con bé là Daff?” Đầu anh quay phắt về phía Daphne. “Em cho phép cậu ấy sử dụng tên thánh của em?”

“Đương nhiên.”

“Nhưng...”

“Tôi nghĩ,” Simon cắt ngang, “chúng ta phải nói thật thôi.”

Daphne gật đầu ừ rừ. “Tôi nghĩ anh đúng. Nếu anh còn nhớ thì chính tôi đã nói với anh như thế.”

“Cô thật quý phái biết bao khi đề cập đến chuyện đó,” Simon làm bầm.

Cô mỉm cười trêu chọc. “Tôi không thể cưỡng lại được. Xét cho cùng, khi có đến bốn anh em trai thì người ta phải luôn nắm bắt được thời khắc có thể nói, ‘Tôi đã nói với anh như thế mà’.”

Simon hết nhìn từ anh sang em. “Tôi không biết mình nên thông cảm với ai nhiều hơn.”

“Đang có chuyện phải gió gì vậy?” Anthony chất vấn, và thêm vào như câu nói ngoài lề. “Và để trả lời nhận xét của cậu, thông cảm cho tôi đây này. Tôi là người anh trai nhả nhận hơn hẳn về cô em gái dễ thương của con bé.”

“Không đúng!”

Simon phớt lờ cuộc cãi vã và dồn sự chú ý vào Anthony. “Cậu muốn biết chuyện phải gió gì đang xảy ra phải không? Chuyện là thế này...”

Chương 7

Đàn ông là những con cừu. Con này đi đến đâu, các con khác sẽ theo ngay đến đó.

THỜI BÁO XÃ HỘI CỦA PHU NHÂN WHISTLEDOWN, 30 tháng Tư 1813

Nhìn chung, Daphne nghĩ, Anthony tiếp nhận chuyện này khá tốt. Đến lúc Simon giải thích xong xuôi về kế hoạch nho nhỏ của họ (mà phải thú thật rằng thường xuyên bị cô ngắt ngang), Anthony chỉ cao giọng có bảy lần.

Ít hơn khoảng bảy lần so với Daphne dự đoán.

Cuối cùng, sau khi Daphne đã khản nài anh im lặng cho đến khi cô và Simon kể xong câu chuyện, Anthony chỉ gật đầu cụt ngủn, khoanh tay, và ngậm chặt miệng trong suốt thời gian giải thích. Về khó chịu của anh đủ sức làm thạch cao trên tường rung lên bần bật, nhưng giữ đúng lời hứa, anh vẫn tuyệt đối im lặng.

Cho đến khi Simon kết thúc bằng câu, “Và chuyện là như thế.”

Im lặng. Im lặng chết người. Trong trọn mười giây, không có gì ngoài sự im lặng, dù Daphne dám thề rằng cô có thể nghe rõ tiếng hai con mắt di chuyển nhìn hết từ Anthony lại qua Simon.

Và rồi cuối cùng, từ Anthony: “Cả hai có *loạn trí* không?”

“Tôi đã nghĩ anh ấy có thể phản ứng kiểu này mà,” Daphne làu bàu.

“Cả hai có *loạn trí* một cách tuyệt đối, ghê tởm, và không thể thay đổi không vậy?” Giọng Anthony cao lên thành tiếng gầm. “Tôi không biết ai trong hai người mới rõ ràng là kẻ ngốc hơn.”

“Anh im đi!” Daphne rít. “Mẹ sẽ nghe thấy đấy.”

“Mẹ có thể chết vì suy tim nếu biết chuyện em đang làm,” Anthony vắn lại,

nhưng giọng nói đã mềm mỏng hơn.

“Nhưng *mẹ* sẽ không biết về chuyện này, đúng không?” Daphne phản pháo.

“Không, *mẹ* không biết đâu,” Anthony trả lời, cầm bạnh ra, “bởi vì ngay lúc này âm mưu nhỏ nhỏ của em sẽ kết thúc.”

Daphne khoanh tay. “Anh không thể ngăn em lại được.”

Anthony hất đầu về phía Simon. “Anh có thể giết *cậu ta*.”

“Đừng có lộ bịch thế.”

“Nhiều cuộc đấu súng đã diễn ra vì những lý do còn vớ vẩn hơn nhiều.”

“Bởi những kẻ ngốc.”

“Anh sẽ không tranh cãi xem *cậu ta* xứng đáng với danh hiệu nào.”

“Liệu tôi có thể cắt ngang không,” Simon khẽ nói.

“Anh ấy là bạn thân nhất của anh!” Daphne phản đối.

“Không,” Anthony nói, một âm tiết duy nhất tràn ngập sự thô bạo rõ rệt, “còn nữa.”

Daphne giận dữ quay qua Simon. “Anh không định *nói* gì sao?”

Môi anh nhếch lên thành một nụ cười nửa miệng thích thú. “Và tôi có cơ hội đó khi nào chứ?”

Anthony quay sang Simon. “Tôi muốn *cậu* ra khỏi ngôi nhà này.”

“Trước khi tôi có thể biện hộ cho mình?”

“Đây cũng là nhà em,” Daphne quyết liệt nói, “và em muốn anh ấy ở lại.”

Anthony lườm em gái, sự giận dữ hiện rành rành trong từng biểu hiện. “Tốt đấy,” anh nói. “Hai người có hai phút để trình bày trường hợp của mình.

Không hơn.”

Daphne ngập ngừng liếc về phía Simon, không biết anh có muốn dùng hai phút ấy cho bản thân không. Nhưng anh chỉ nhún vai nói. “Cứ tiếp đi. Đó là anh trai *cô* mà.”

Cô hít một hơi để lên tinh thần, bắt giắc chống tay lên hông và nói. “Đầu tiên, em phải làm rõ rằng em được lợi từ liên minh này nhiều hơn Công tước. Anh ấy nói anh ấy muốn lợi dụng em để giữ những phụ nữ khác...”

“Và mẹ của họ,” Simon cắt ngang.

“... và mẹ của họ không lại gần. Nhưng thật lòng mà nói” - Daphne liếc mắt về phía Simon khi nói điều này - “Em nghĩ anh ấy đã sai. Phụ nữ sẽ không ngừng theo đuổi anh ấy chỉ bởi vì họ nghĩ anh ấy có thể đã thiết lập mối quan hệ gần bó với một quý cô trẻ tuổi khác - đặc biệt khi quý cô đó là *em*.”

“Em thì có vấn đề gì chứ?” Anthony gặng hỏi.

Daphne định giải thích, nhưng rồi cô bắt gặp ánh mắt kỳ lạ mà hai người đàn ông trao cho nhau. “Chuyện gì vậy?”

“Không có gì,” Anthony lầm bầm, có vẻ hơi ngượng ngịu.

“Tôi đã giải thích cho anh ấy nghe lý thuyết của cô về lý do cô không có nhiều người cầu hôn,” Simon nói một cách êm ái.

“Tôi hiểu rồi.” Daphne mím môi trong lúc cố gắng quyết định xem chuyện này có đáng để mình phát cáu lên hay không. “Hừm. Thật tình, anh ấy nên tự mình nhận ra vấn đề.”

Simon phát ra một tiếng khụt khịt kỳ cục nghe như tiếng cười.

Daphne ném cho cả hai người đàn ông một cái nhìn sắc lẹm. “Em hy vọng hai phút của em không bao gồm những sự xen ngang này.”

Simon nhún vai. “Cậu ấy là người bám giờ.”

Anthony bặm chặt mép bàn, có lẽ, Daphne nghĩ, để ngăn mình lao vào bốp

cô Simon. “Còn *cậu ta*,” anh nói với vẻ đe dọa, “nếu không ngậm miệng lại thì cậu ta sắp thấy chính mình bị dốc ngược đầu ra ngoài cái cửa sổ mắc dịch đó rồi đây.”

“Anh có biết em luôn ngờ rằng đàn ông các anh là những kẻ ngốc không,” Daphne nghiêng rằng, “nhưng em chưa bao giờ xác thực được cho đến tận hôm nay.”

Simon toét miệng cười.

“Cho phép anh cắt ngang nhé,” Anthony xen vào, bắn thêm một cái nhìn chết chóc về phía Simon dù vẫn đang nói với Daphne, “em còn một phút rưỡi nữa.”

“Tốt,” cô cúi kính. “Vậy em sẽ rút gọn cuộc trò chuyện này vào một vấn đề duy nhất thôi. Hôm nay em có đến sáu cuộc viếng thăm. Sáu! Anh có thể nhớ lần cuối cùng em có sáu cuộc viếng thăm là khi nào không?”

Anthony chỉ ngậy người nhìn cô chăm chăm.

“Em thì không,” Daphne tiếp tục, giọng nhẹ nhàng hơn. “Bởi vì điều đó *chưa bao giờ xảy ra*. Sáu người đàn ông điều hành đến bậc thềm nhà ta, gõ cửa, và đưa danh thiếp cho Humboldt. Sáu người đàn ông tặng hoa cho em, trò chuyện cùng em, và thậm chí một người còn ngậm thơ nữa.”

Simon nhăn mặt.

“Và anh biết *tại sao* không?” cô gắng hỏi, giọng cao lên đầy nguy hiểm. “Anh biết không?”

Anthony, với sự sáng suốt có phần muộn màng, im lặng tuyệt đối.

“Đó hoàn toàn là nhờ *anh ấy*” - cô chìa ngón trỏ về phía Simon - “từ té đến mức tại buổi vũ hội ở nhà phu nhân Danbury tối qua đã giả vờ hứng thú với em.”

Simon, đang hờ hững dựa vào cạnh bàn, đột ngột thẳng người dậy. “Chà, hiện tại,” anh nói nhanh, “tôi sẽ không diễn đạt sự việc theo hướng ấy.”

Cô quay qua anh, ánh mắt điềm tĩnh khác thường. “Vậy anh diễn đạt nó theo cách nào?”

Anh mới nói được mỗi từ, “Tôi...” thì cô đã xen vào, “Bởi vì tôi có thể đảm bảo với anh rằng trước đây những người đó chưa bao giờ sẵn lòng đến thăm tôi.”

“Nếu con mắt của họ kém cõi đến thế,” Simon lặng lẽ nói, “thì cô còn quan tâm đến thái độ của họ làm gì?”

Cô đột ngột im lặng, hơi lùi lại. Simon nghi ngờ một cách sâu sắc rằng có lẽ anh đã nói điều gì đó rất, rất sai, nhưng anh không thể khẳng định chắc chắn cho đến khi thấy cô chớp mắt liên hồi.

Ồ, chết tiệt.

Rồi cô chùi một bên mắt. Cô ho khan, cố gắng che giấu hành động của mình bằng cách vờ đưa tay che miệng, nhưng Simon vẫn cảm thấy vô cùng khó sở.

“Giờ thì nhìn xem cậu đã làm gì,” Anthony cau kỉnh. Anh dịu dàng đặt tay lên cánh tay em gái, mắt không rời khỏi Simon. “Đừng để ý đến hấn ta, Daphne. Hấn là một con lừa.”

“Có thể,” cô sụt sịt. “Nhưng anh ấy là một con lừa thông minh.”

Anthony há hốc miệng.

Cô ném cho anh cái nhìn gay gắt. “Ừm, nếu anh không muốn em nhắc lại câu này thì tốt hơn hết anh đừng nói thế.”

Anthony mặt mũi thở dài. “Chiều nay có sáu gã thật à?”

Cô gật đầu. “Bảy, tính cả Hastings.”

“Và,” anh thận trọng hỏi, “có bất kỳ ai khiến em cảm thấy có thể hứng thú với chuyện kết hôn không?”

Nhận ra ngón tay mình đang khoét thành những lỗ nhỏ trên đùi, Simon buộc

phải đặt tay lên bàn.

Daphne gật đầu lần nữa. “Tất cả họ trước đây đều là bạn bè em yêu mến. Chỉ có điều, trước khi Hastings mở đường, họ chưa bao giờ xem em là ứng viên cho một mối quan hệ lãng mạn. Nếu có cơ hội, em có thể phát triển mối quan hệ gắn bó với một người trong số họ.”

“Nhưng...” Simon vội ngậm miệng lại.

“Nhưng gì?” Daphne hỏi, quay qua anh với đôi mắt tò mò.

Anh bất chợt có ý nghĩ muốn nói với cô rằng nếu đám đàn ông đó chỉ chú ý đến sự quyến rũ của Daphne vì một Công tước đã thể hiện sự quan tâm đến cô, thì họ chỉ là lũ ngu, và vì vậy cô không nên tính chuyện cưới chúng. Nhưng nếu cân nhắc đến việc chính *anh* là người đầu tiên chỉ ra rằng sự quan tâm của anh sẽ mang lại cho cô nhiều người cầu hôn hơn - vậy đây, thẳng thắn mà nói, nhắc đến chuyện này thì có vẻ hơi thất sách.

“Không có gì,” cuối cùng anh nói, giơ tay ra hiệu dừng-bận-tâm-đến-tôi. “Chẳng có gì quan trọng đâu.”

Daphne nhìn anh một lúc như thể đợi anh thay đổi suy nghĩ, rồi lại quay về phía anh trai. “Vậy, anh có thừa nhận kế hoạch của bọn em rất khôn ngoan không?”

“Bảo ‘khôn ngoan’ thì có thể hơi quá đấy, nhưng,” Anthony nói với vẻ khỗ sở, “anh có thể hiểu được tại sao em nghĩ nó mang lại lợi ích cho em.”

“Anthony, em phải tìm một tấm chồng. Không những mẹ đang khiến em thấy phiền chết đi được, mà chính em cũng *muốn* một người chồng. Em muốn kết hôn và có gia đình riêng của mình. Em muốn điều đó nhiều hơn anh có thể biết đấy. Và tính cho đến thời điểm này, chưa đối tượng khả dĩ nào từng cầu hôn em cả.”

Simon không biết Anthony có cách nào để chống lại vẻ khẩn khoản trong đôi mắt sẫm ám áp ấy. Và quả nhiên, Anthony nghiêng người dựa vào bàn, bật ra một tiếng rên rỉ mệt mỏi. “Được rồi,” anh bảo, nhắm mắt lại như không tin nổi những gì mình đang nói. “Nếu bắt buộc phải thế thì anh sẽ tán thành chuyện này.”

Daphne nhảy xổ lại, vòng tay ôm anh trai.

“Ồ, Anthony, em biết anh là người anh tuyệt vời nhất mà.” Cô hôn lên má anh. “Anh chỉ thỉnh thoảng bị lầm đường lạc lối thôi.”

Mắt Anthony mơ màng hướng lên trời trước khi chiếu vào Simon. “Cậu đã thấy tôi phải chịu đựng chuyện gì chưa?” anh hỏi kèm theo cái lắc đầu. Giọng anh toát lên một âm sắc đặc biệt chỉ dùng giữa hai người đàn ông bị bao vây với nhau.

Simon khùng khục cười thầm trong lúc tự hỏi khi nào thì anh sẽ từ kẻ gã găm quỳ quyết trở lại với vai trò người bạn tốt.

“Nhưng,” Anthony nói lớn, khiến Daphne bật lùi lại, “anh có một số điều kiện.” Daphne không nói gì, chỉ chớp mắt chờ anh trai tiếp tục.

“Đầu tiên, cuộc nói chuyện này sẽ được giữ kín trong căn phòng này.”

“Đồng ý,” cô nói nhanh.

Anthony chữa ánh mắt vào Simon.

“Đương nhiên,” anh trả lời.

“Mẹ sẽ suy sụp mất nếu biết được sự thật.”

“Thực tình,” Simon lầm bầm, “tôi nghĩ mẹ cậu sẽ vỗ tay tán thưởng sự khéo léo của chúng tôi, nhưng hiển nhiên vì cậu biết bà lâu hơn, tôi đành nhượng bộ sự thận trọng của cậu vậy.”

Anthony bắn cho anh cái nhìn buốt giá. “Thứ hai, trong bất kỳ hoàn cảnh nào, hai người cũng không được ở một mình với nhau. Không bao giờ.”

“À, chuyện đó dễ thôi,” Daphne nói, “vì dù sao đi nữa, nếu bọn em có tán tỉnh nhau thật thì cũng sẽ không được phép ở một mình.”

Simon nhớ lại quãng thời gian ngắn ngủi của họ tại đại sảnh nhà phu nhân Danbury, và cảm thấy chút nuối tiếc vì anh sẽ không còn nhiều thời gian

riêng tư với Daphne nữa, nhưng anh biết nhận ra nơi nào có bức tường gạch, đặc biệt khi bức tường đó tình cờ lại mang tên Anthony Bridgerton. Nên anh chỉ gật đầu và lườm bà đồng ý.

“Thứ ba...”

“Có *thứ ba* sao?” Daphne hỏi.

“Nếu anh nghĩ ra được thì đến ba mươi cũng có,” Anthony càu nhàu.

“Tốt thôi,” cô tán thành, trông có vẻ buồn phiền tột độ. “Nếu anh phải làm thế.”

Trong tích tắc, Simon tưởng như Anthony sắp bóp cổ cô đến nơi.

“Cậu cười cái gì?” Anthony cất vấn.

Chỉ khi đó Simon mới nhận thấy anh vừa bật cười. “Không có gì,” anh vội nói.

“Tốt,” Anthony cấm cử, “bởi vì điều kiện thứ ba là: Nếu có khi nào, dù chỉ một lần, tôi bắt gặp cậu có bất cứ cách cư xử nào làm tổn thương con bé... Nếu có khi nào tôi bắt gặp cậu hôn bàn tay chết tiệt của con bé trong lúc không có người đi kèm, tôi sẽ cho cậu rơi đầu đấy.”

Daphne chớp mắt. “Anh không nghĩ như thế có hơi quá đáng sao?”

Anthony ném về phía cô cái nhìn nghiêm khắc. “Không.”

“Ồ.”

“Hastings?”

Simon không còn lựa chọn nào khác ngoài gật đầu.

“Tốt,” Anthony cộc cằn đáp trả. “Giờ chúng ta đã xong chuyện này rồi, cậu,” anh ngênh đầu có phần hơi xác về phía Simon, “có thể đi.”

“Anthony!” Daphne kêu lên.

“Tôi cho rằng như thế có nghĩa là tôi bị hủy lời mời về bữa tối nay?” Simon hỏi.

“Phải.”

“Không!” Daphne đánh mạnh vào tay anh trai. “Hastings đã được mời đến ăn tối? Sao anh không nói gì cả?”

“Chuyện từ nhiều ngày trước rồi,” Anthony càu nhàu. “Hàng năm trước rồi.”

“Đó là vào thứ Hai,” Simon nói.

“Vậy thì anh phải tham gia cùng chúng tôi rồi,” Daphne nói quả quyết. “Mẹ sẽ vui lắm. Còn anh,” cô huých tay anh trai, “đừng có nghĩ đến cách để hạ độc anh ấy nữa.”

Anthony chưa kịp trả lời, Simon đã cười cùng cục bác bỏ lời cô. “Đừng lo cho tôi, Daphne. Cô quên là tôi đã học cùng cậu ấy gần cả thập kỷ sao. Cậu ấy chẳng hiểu gì về các nguyên tố hóa học đâu.”

“Mình sẽ giết cậu ta,” Anthony nói với chính mình. “Trước khi hết tuần, mình sẽ giết cậu ta.”

“Không, anh sẽ không làm thế đâu,” Daphne nói tỉnh bơ. “Đến mai là anh sẽ quên hết chuyện này, và phì phèo xì gà ở White thôi.”

“Anh không nghĩ vậy,” Anthony nói với giọng đáng ngại.

“Tất nhiên là anh sẽ làm vậy. Anh có đồng ý không, Simon?”

Simon quan sát gương mặt người bạn thân, và nhận ra có một điều gì đó mới mẻ. Một điều gì đó trong đôi mắt. Điều gì đó nghiêm túc.

Sáu năm trước, khi Simon rời nước Anh, anh và Anthony hãy còn là những cậu trai. Ô, họ tưởng họ đã trưởng thành. Họ cờ bạc, gái gú, vênh váo với xã hội, làm suy giảm tầm quan trọng của bản thân, nhưng hôm nay họ đã khác.

Giờ đây họ đã là những người đàn ông thực thụ.

Simon đã cảm thấy sự thay đổi của bản thân trong các cuộc hành trình. Đó là sự chuyển biến chậm rãi, dần dần qua mỗi lần anh đối mặt với thách thức mới. Nhưng giờ anh mới nhận ra, khi quay trở lại Anh quốc, anh vẫn hình dung về Anthony như cậu trai hai-mươi-hai-tuổi mà anh đã bỏ lại phía sau.

Anh nhận ra mình đã chơi khăm bạn một vô vĩ đại khi không nhận ra rằng người bạn ấy cũng đã trưởng thành. Anthony phải gánh vác những trách nhiệm mà Simon chưa bao giờ mơ tới. Anh có các anh em trai để dẫn dắt, có các em gái để bảo vệ. Simon có địa vị Công tước, nhưng Anthony có một *gia đình*.

Đó là sự khác biệt quan trọng, và Simon nhận thấy anh không thể đổ lỗi cho bạn mình về thái độ bảo vệ quá mức và quả thực có phần bướng bỉnh này.

“Tôi nghĩ,” Simon chậm rãi nói, cuối cùng cũng trả lời câu hỏi của Daphne, “rằng cả anh trai cô và tôi đều không còn là những chàng trai hoang dã hồi sáu năm trước nữa. Và tôi cho rằng điều đó có lẽ cũng không đến nỗi quá tệ.”

Vài giờ sau, cả gia đình Bridgerton chìm trong hỗn loạn. Daphne đã thay bộ váy dạ hội bằng nhung màu xanh sẫm từng được nhận xét là làm cho màu nâu trong đôi mắt cô nhạt hơn, và giờ thì cô thơ thẩn trong đại sảnh mênh mông, cố tìm cách xoa dịu những dây thần kinh đang chạy đua hết tốc lực của mẹ cô.

“Mẹ không thể *tin* được,” phu nhân Violet nói, một tay run rẩy trên ngực, “Anthony lại quên nói cho mẹ biết nó đã mời Công tước tới ăn tối. Mẹ chẳng có thời gian chuẩn bị nữa. Không một chút xíu thời gian nào.”

Daphne liếc tờ thực đơn trong tay bà, bắt đầu bằng món xúp rùa và được nối tiếp bằng ba món chính nữa, trước khi kết thúc với món thịt cừu xốt bechamel (kéo theo, dĩ nhiên, bốn món tráng miệng khác nhau). Cô cố không để lộ sự mỉa mai khi nói, “Con không nghĩ Công tước sẽ than phiền đâu.”

“Mẹ cầu mong là không,” phu nhân Violet trả lời. “Nhưng giá biết trước cậu ấy sẽ đến, mẹ đã đảm bảo chúng ta có món thịt bò rồi. Chẳng bữa tiệc chiêu đãi nào lại thiếu món thịt bò được.”

“Anh ấy biết đây là bữa ăn thân mật mà.”

Phu nhân Violet nhìn cô gay gắt. “Chẳng bữa ăn nào là thân mật nếu Công tước có mặt.”

Daphne trầm ngâm nhìn mẹ. Phu nhân Violet đang vặn vẹo hai tay và nghiến răng ken két. “Mẹ,” Daphne nói, “con không nghĩ Công tước mong muốn chúng ta đột ngột thay đổi kế hoạch ăn tối của gia đình vì anh ấy đâu.”

“Cậu ấy có thể không mong điều đó,” phu nhân Violet nói, “nhưng mẹ thì có. Daphne, có những quy tắc nhất định trong xã hội. Những kỳ vọng. Và thật lòng mà nói, mẹ không hiểu nổi làm sao con có thể tỏ ra bình tĩnh và vô tâm như thế.”

“Con không vô tâm!”

“Con rõ ràng chẳng có vẻ lo lắng gì cả.” Phu nhân Violet nhìn cô ngờ vực. “Sao con có thể không lo lắng chứ? Vì Chúa, Daphne, người đàn ông này đang tính chuyện lấy con đấy.”

Daphne sững người một lúc trước khi rên lên. “Anh ấy có bao giờ nói đến chuyện xa xôi như thế đâu mẹ.”

“Cậu ấy không cần phải thế. Còn có lý do nào khác khiến cậu ấy khiêu vũ với con đêm qua chứ? Ngoài con ra, tiểu thư duy nhất được cậu ấy dành cho vinh dự đó là Penelope Featherington, và cả hai ta đều biết đó chỉ là do thương hại.”

“Con *quý* Penelope,” Daphne nói.

“Mẹ cũng *quý* Penelope,” phu nhân Violet đáp trả, “và mẹ nóng lòng chờ đến ngày mẹ con bé nhận ra một cô gái có nước da ấy không thể mặc bộ xatanh màu quả quýt đó được, nhưng chuyện đó không phải vấn đề cốt yếu.”

“Thế vấn đề cốt yếu *là* gì?”

“Mẹ không biết!” phu nhân Violet gằn như rên lên.

Daphne lắc đầu. “Con đi tìm Eloise đây.”

“Phải, thế đi,” phu nhân Violet mất hết bình tĩnh nói, “và đảm bảo là Gregory sạch sẽ nhé. Thằng nhỏ không bao giờ rửa phía sau tai cả. Còn Hyacinth - Lạy Chúa tôi, chúng ta làm gì với Hyacinth đây? Hastings sẽ không mong đợi một đứa bé mới-mười-tuổi-đầu trên bàn.”

“Có, anh ấy sẽ như thế đấy,” Daphne trả lời vẻ nhẫn nại. “Anthony đã nói với anh ấy chúng ta ăn tối như một gia đình.”

“Hầu như mọi gia đình đều không cho phép trẻ con cùng ăn tối với họ,” phu nhân Violet chỉ ra.

“VẬY ĐÓ LÀ VẤN ĐỀ CỦA HỌ,” Daphne cuối cùng cũng chịu thua cơn giận dữ của bà và thở dài thành tiếng. “Mẹ, con đã nói với Công tước rồi. Anh ấy hiểu đây không phải bữa tối trang trọng. Và anh ấy nói rất cụ thể là anh ấy rất trông đợi sự thay đổi này. Anh ấy không có gia đình nên chưa từng có kinh nghiệm về bất cứ thứ gì như bữa tối của gia đình Bridgerton.”

“Chúa phù hộ chúng ta,” mặt phu nhân Violet tái mét.

“Nào, mẹ,” Daphne vội nói, “con biết mẹ đang nghĩ gì, và con đảm bảo rằng mẹ không cần phải lo lắng về việc Gregory cho món khoai tây nghiền lên ghế Francesca lần nữa đâu. Con chắc chắn thằng bé đã bỏ được cách cư xử trẻ con ấy rồi.”

“Nó mới làm vậy tuần trước.”

“À, vậy thì,” Daphne nhanh nhẹn nói, không bỏ lỡ một giây, “vậy thì con đảm bảo thằng bé đã học được bài học.”

Ánh mắt phu nhân Violet trao cho con gái toát lên sự nghi ngờ tột độ.

“Tốt thôi, vậy,” Daphne nói, giọng thiếu dứt khoát hơn nhiều, “vậy thì con sẽ chỉ việc đe dọa sẽ giết chết nó nếu nó có bất cứ hành động nào làm phiền lòng mẹ.”

“Chết cũng không dọa được nó,” phu nhân Violet suy tư, “nhưng có lẽ mẹ có thể dọa bán con ngựa của nó.”

“Thằng bé sẽ không đòi nào tin mẹ đâu.”

“Phải, con nói đúng. Mẹ quá dễ mềm lòng,” phu nhân Violet cau mày. “Nhưng có lẽ nó sẽ tin nếu mẹ bảo sẽ cấm nó cười ngửa hàng ngày.”

“Cái đó có thể hiệu quả đấy,” Daphne đồng ý.

“Tốt. Mẹ sẽ đi răn dạy nó một chút,” phu nhân Violet bước được hai bước, rồi quay lại. “Có con cái là thử thách thế đấy.”

Daphne chỉ mỉm cười. Cô biết đó là thử thách mà mẹ cô luôn ngưỡng mộ.

Phu nhân Violet khẽ hắng giọng, báo hiệu cuộc trò chuyện sẽ xoay theo chiều nghiêm túc hơn. “Mẹ hy vọng bữa tối nay sẽ suôn sẻ, Daphne. Mẹ nghĩ Hastings có thể là một đối tượng tuyệt vời với con.”

“‘Có thể’?” Daphne trêu chọc. “Con cứ tưởng các Công tước luôn là đối tượng phù hợp ngay cả khi họ có hai đầu và phun nước bọt phì phì khi nói chuyện.” Cô phá ra cười. “Từ cả hai cái miệng!”

Phu nhân Violet mỉm cười độ lượng. “Con có thể thấy khó tin, Daphne, nhưng mẹ không muốn thấy con lấy bất kỳ ai cũng được. Mẹ có thể không ngừng giới thiệu con với những người đàn ông đủ tư cách, nhưng chỉ là do mẹ muốn con được càng nhiều người cầu hôn càng tốt, để từ đó con có thể chọn một tấm chồng.” Violet mỉm cười buồn bã. “Mơ ước lớn nhất của mẹ là được thấy con hạnh phúc, như mẹ đã từng hạnh phúc với cha con.”

Và rồi, trước khi Daphne có thể trả lời, phu nhân Violet đã biến mất khỏi đại sảnh.

Để lại Daphne cùng với những ý nghĩ ngổn ngang.

Có thể rốt cuộc kế hoạch với Hastings này lại không phải một ý tưởng hay ho đến thế. Phu nhân Violet sẽ suy sụp mất khi họ phá vỡ thỏa hiệp gian dối này. Simon đã nói rằng Daphne có thể là người chủ động chia tay, nhưng cô bắt đầu băn khoăn liệu có khi nào mọi chuyện sẽ dễ chịu hơn nếu diễn ra theo cách khác. Sẽ thật xấu hổ cho Daphne nếu bị Simon ruồng bỏ, nhưng ít ra như thế cô sẽ không phải chịu đựng màn hợp xướng hoang mang “Tại sao?” của phu nhân Violet.

Phu nhân Violet sẽ nghĩ cô đúng là kẻ mất trí khi để anh đi.

Và Daphne sẽ phải ở đó mà bắn khoản liệu có thể nào mẹ cô đã đúng.

Simon hoàn toàn bất ngờ trước bữa tối với gia đình Bridgerton. Đó là một bữa tối âm ỉ, náo nhiệt, với vô vàn trận cười và ơn Chúa, chỉ có một tai nạn liên quan tới món đậu bay.

(Có vẻ như hạt đậu đang được nói đến này bắt nguồn từ chỗ của Hyacinth ở cuối bàn, nhưng cô út nhà Bridgerton trông ngây thơ và thiên thần đến nỗi Simon khó lòng tin nổi cô bé thực sự nhắm quả đậu vào anh trai mình).

Ơn Chúa, phu nhân Violet đã không chú ý đến màn đậu bay, dù cho nó băng băng thẳng qua đầu bà trong một đường cung hoàn hảo.

Nhưng Daphne, ngồi ngay đối diện với anh, chắc chắn đã để ý thấy, vì chiếc khăn ăn của cô đã bay lên che miệng với một sự nhanh nhẹn đáng chú ý. Dựa vào khoe mắt nhắm lại của cô, có thể đoán được cô nhất định đang cười thầm đằng sau cái khăn vuông bằng vải lanh đó.

Simon không nói nhiều trong suốt bữa ăn. Thành thực mà nói, lắng nghe các thành viên Bridgerton nói thì dễ dàng hơn nhiều so với cố tham gia thảo luận với họ, nhất là khi tính đến vô vàn ánh mắt ác ý anh nhận được từ Anthony và Benedict.

Nhưng Simon được xếp ngồi ở cuối bàn phía bên kia, tách xa hai người anh lớn nhất nhà Bridgerton (anh đảm bảo phu nhân Violet không hề thu xếp một cách ngẫu nhiên), nên anh không gặp nhiều khó khăn khi phớt lờ họ đi, và thay vào đó là tận hưởng sự tương tác giữa Daphne với các thành viên còn lại của gia đình. Thỉnh thoảng, một người hỏi thẳng anh câu gì đó, vậy là anh trả lời, và rồi anh lại quay về với cách quan sát thỉnh lạng của mình.

Cuối cùng, Hyacinth, ngồi ngay bên phải Daphne, nhìn thẳng vào mắt anh và nói. “Anh không muốn nói nhiều, phải không?”

Phu nhân Violet suýt chết sặc vì ngum rượ vang.

“Ngài Công tước,” Daphne nói với Hyacinth, “đang tỏ ra lịch sự hơn chúng

ta nhiều, trong khi chúng ta cứ liên tục nhảy vào cuộc trò chuyện và ngắt ngang người khác cứ như thể sợ sẽ không ai nghe mình nói vậy.”

“Em không sợ sẽ không ai nghe em nói,” Gregory nói.

“Mẹ cũng không sợ chuyện đó,” phu nhân Violet bình luận cộc lốc.
“Gregory, ăn đậu đi.”

“Nhưng Hyacinth...”

“Phu nhân Bridgerton,” Simon nói lớn, “liệu tôi có thể nhờ phu nhân lấy thêm hộ tôi món đậu tuyệt vời này không?”

“Dĩ nhiên là được,” phu nhân Violet nhướn mày nhìn Gregory. “Con hãy để ý cách ngài Công tước ăn món đậu xem.”

Gregory ăn món đậu của mình.

Simon cười thầm trong lúc múc thêm một muỗng đậu nữa vào đĩa, tạ ơn Chúa vì phu nhân Bridgerton không quyết định phục vụ bữa tối theo phong cách Nga⁽¹⁾. Như vậy khi anh phải gọi người hầu đến phục vụ, sẽ khó lòng ngăn chặn được lời buộc tội chắc chắn của Gregory cho rằng Hyacinth chính là kẻ ném đậu.

Simon bận rộn với đĩa đậu, vì quả tình anh không còn lựa chọn nào khác ngoài việc giải quyết nốt đến hạt cuối cùng. Tuy nhiên, anh liếc trộm về phía Daphne, giờ đang đeo một nụ cười bí hiểm. Mắt cô đang đầy sự hài hước dễ lây, và Simon chẳng mấy chốc cảm thấy khóe miệng mình cũng nhếch lên.

“Anthony, sao anh tròng mắt lên thế?” một cô Bridgerton khác hỏi - Simon nghĩ có lẽ là Francesca, nhưng thật khó nói chắc. Hai cô con gái thứ nhìn giống nhau đến không tưởng, nhất là đôi mắt xanh biếc, giống hệt mắt mẹ họ.

“Anh không tròng mắt,” Anthony cấm cẫu, nhưng Simon, quá nửa giờ nay đã phải nhận không biết bao nhiêu cái tròng mắt ấy, khá chắc rằng anh đang nói dối.

“Anh có làm thế,” hoặc Francesca hoặc Eloise nói.

Giọng trả lời của Anthony ra vẻ nhún nhường hết sức. “Nếu em nghĩ anh sắp nói, ‘Anh không thể’, thì đáng tiếc là em đã làm rồi.”

Daphne lại bật cười sau chiếc khăn ăn.

Simon rút ra kết luận cuộc sống thú vị hơn rất nhiều so với hàng bao nhiêu năm đã qua.

“Các con có biết,” phu nhân Violet bỗng đứng lên tiếng, “rằng mẹ nghĩ đây có thể là một trong những buổi tối đáng hài lòng nhất trong năm không. Ngay cả khi,” bà gửi một ánh mắt thấu hiểu đến cuối bàn chỗ Hyacinth, “đứa con út của mẹ đang ném đậu dưới gầm bàn.”

Simon ngược lên đứng lúc Hyacinth la to. “Làm sao mẹ biết?”

Phu nhân Violet lắc đầu đảo tròn mắt. “Con yêu,” bà nói, “khi nào thì con mới nhận ra chuyện gì mẹ cũng biết?”

Simon đi đến kết luận anh đã dành cho phu nhân Violet Bridgerton lòng kính trọng vô bờ bến.

Tuy nhiên, bà đã tìm ra cách làm anh bối rối tột độ bằng một câu hỏi và nụ cười mỉm. “Xin vui lòng cho biết, thưa Công tước,” bà nói, “ngày mai ngài có bận gì không?”

Bất chấp mái tóc vàng óng và đôi mắt xanh biếc, khi hỏi anh câu đó trông bà giống Daphne đến nỗi khiến anh mù đi trong giây lát. Chắc hẳn đó là lý do duy nhất khiến anh chẳng thèm cân nhắc gì mà lắp bắp, “K-không. Tôi nhớ là không.”

“Tuyệt!” phu nhân Violet reo lên, rạng rỡ. “Vậy ngài phải tham gia chuyến đi chơi Greenwich với chúng tôi mới được.”

“Greenwich?” Simon lặp lại.

“Phải, vài tuần trước chúng tôi đã lên kế hoạch cho một buổi dã ngoại gia đình. Chúng tôi đã nghĩ là sẽ đi thuyền, sau đó có lẽ là chuyến picnic bên bờ sông Thames.” Phu nhân Violet mỉm cười với anh đầy tin tưởng. “Ngài sẽ

đến, phải không?”

“Mẹ,” Daphne xen ngang. “Con chắc là Công tước có rất nhiều cuộc gặp gỡ.”

Phu nhân Violet ném cho Daphne một cái nhìn băng giá đến mức Simon lấy làm ngạc nhiên khi thấy chẳng ai biến thành băng. “Vớ vẩn,” phu nhân Violet đáp trả. “Chính miệng ngài đây vừa nói rằng ngài ấy không bận.” Bà quay sang Simon. “Và chúng ta cũng có thể đi thăm Đài Thiên văn Hoàng gia, nên ngài không cần phải lo rằng đó sẽ là cuộc dạo chơi vô bổ. Tất nhiên nó không mở cửa cho công chúng, nhưng người chồng quá cố của tôi là khách quen lâu năm, nên chúng ta chắc chắn vào được.”

Simon nhìn Daphne. Cô chỉ nhún vai và xin lỗi bằng mắt.

Anh quay về phía phu nhân Violet. “Tôi rất vui lòng.”

Violet tươi cười rạng rỡ, vỗ vỗ vào tay anh.

Và Simon có cảm giác nôn nao rằng số mệnh của anh vừa được định đoạt.

Chương 8

Tác giả đây đã nghe nói rằng, vào thứ Bảy, toàn thể gia đình Bridgerton (cộng thêm một ngài Công tước!) đã lên tàu du hành đến Greenwich.

Tác giả đây còn nghe nói ngài Công tước mới được nhắc đến ở trên, cùng với một thành viên của gia đình Bridgerton, đã quay về London trong tình trạng quả là wót nhẹp.

THỜI BÁO XÃ HỘI CỦA PHU NHÂN WHISTLEDOWN, 3 tháng Năm 1813

“Nếu cô xin lỗi tôi thêm một lần nữa,” Simon nói, vùi đầu vào hai bàn tay. “Tôi có lẽ phải giết chết cô đấy.”

Daphne ném cho anh cái nhìn tức tối từ chỗ cô đang ngồi trên boong chiếc du thuyền nhỏ được mẹ cô huy động để đưa toàn thể gia đình - và Công tước, dĩ nhiên - đến Greenwich. “Tha lỗi cho tôi,” cô nói, “vì đã quá lịch sự khi xin lỗi cho sự lỗi kéo khá rõ ràng của mẹ tôi. Tôi cứ tưởng mục đích trò chơi nho nhỏ của chúng ta là bảo vệ anh khỏi lòng nhân từ mềm yếu của các bà mẹ mai mối.”

Phẩy tay gạt bỏ lời bình luận của cô, Simon ngồi lún sâu hơn vào trong ghế. “Chuyện đó sẽ chỉ thành vấn đề nếu tôi không thấy thích thú thôi.”

Daphne hơi rụt cảm lại ngạc nhiên. “Ồ,” cô nói (một cách ngô nghê, theo ý cô). “Thật tử tế quá.”

Anh bật cười. “Tôi rất thích đi du lịch bằng thuyền, cho dù chỉ là đi xuống Greenwich thôi, và hơn nữa, sau chừng ấy thời gian bôn ba trên biển, tôi khá háo hức với chuyến tham quan Đài Thiên văn Hoàng gia để ngắm kính tuyến Greenwich.” Anh nghiêng đầu về phía cô. “Cô có biết nhiều về ngành hàng hải và kinh độ không?”

Cô lắc đầu. “Rất ít, tôi e là thế. Tôi phải thú nhận là tôi thậm chí còn không chắc kính tuyến Greenwich này là cái gì nữa.”

“Nó là điểm dùng để đo lường mọi kinh độ. Nó đã từng được các thủy thủ và nhà hàng hải sử dụng để đo khoảng cách theo kinh độ tính từ vị trí khởi hành của họ, nhưng vào thế kỷ trước, nhà thiên văn học hoàng gia đã quyết định chọn Greenwich làm điểm khởi đầu.”

Daphne nhướn mày. “Anh có nghĩ là có vẻ như chúng ta đã quá tự cao tự đại khi đặt chúng ta vào vị trí trung tâm của thế giới?”

“Thực ra, cũng khá tiện lợi nếu có một điểm quy chiếu chung khi người ta cố gắng vượt biển cả.”

Cô vẫn toát lên vẻ ngờ vực. “Vậy nên tất cả mọi người đều đồng ý chọn Greenwich? Tôi thấy khó mà tin nổi người Pháp không khẳng khái đòi là Paris, và đức Giáo hoàng, tôi chắc chắn, sẽ thích Rome hơn...”

“Chà, nó không chính xác là một thỏa thuận,” anh thừa nhận kèm theo một nụ cười. “Không có một hiệp ước chính thức nào cả, nếu ý cô muốn hỏi thế. Nhưng Đài Thiên văn Hoàng gia hằng năm đều công bố các biểu đồ và bảng biểu tuyệt hảo - gọi là *Lịch Thiên văn Hàng hải*. Và họa có điên thì một thủy thủ mới thử vượt đại dương khi không mang theo một cuốn. Và vì khi đo đường kinh độ *Lịch Thiên văn Hàng hải* đã lấy Greenwich là điểm zero... vậy đây, mọi người khác đều chấp nhận nó.”

“Anh có vẻ khá hiểu biết về vấn đề này.”

Anh nhún vai. “Nếu rong ruổi đủ lâu trên biển, cô sẽ học được thôi.”

“À, tôi e rằng đó không phải là thứ người ta sẽ học được trong nhà trẻ Bridgerton.” Cô nghiêng đầu sang bên với cung cách có phần tự ti. “Hầu hết kiến thức của tôi bị hạn chế trong vòng hiểu biết của gia sư.”

“Thật đáng tiếc,” anh lầm bầm. Rồi anh hỏi, “Chỉ hầu hết?”

“Nếu hứng thú với vấn đề gì đó, tôi thường tìm vài quyển sách trong thư viện viết về chủ đề này.”

“Tôi dám cá là sự hứng thú của cô không dành cho toán học trừu tượng.”

Daphne phá lên cười. “Như anh, ý anh là thế? Hầu như không, tôi e là vậy.”

Mẹ tôi luôn nói sẽ thật kỳ diệu nếu tôi có đủ khả năng tự mình tính toán.”

Simon cau mày.

“Tôi biết, tôi biết,” cô nói, vẫn mỉm cười. “Anh là người xuất sắc trong môn số học nên sẽ không hiểu nổi tại sao những người kém cỏi hơn như chúng tôi đây lại có thể không biết câu trả lời khi nhìn vào tờ giấy dày đặc con số - hay ít nhất là cách *tìm ra* câu trả lời. Colin cũng y hệt thế.”

Anh mỉm cười, vì cô hoàn toàn đúng. “Vậy, môn học yêu thích của cô là gì?”

“Humm?Ồ, là Lịch sử và Văn chương. Thật may mắn, vì chúng tôi có rất nhiều sách về các chủ đề ấy.”

Anh uống thêm một ngụm nước chanh. “Tôi chưa bao giờ có bất kỳ đam mê sâu sắc nào với Lịch sử.”

“Thật sao? Tại sao anh lại nghĩ thế?”

Simon cân nhắc trong một thoáng, băn khoăn không biết có phải sự thiếu nhiệt tình với môn Lịch sử của anh bắt nguồn từ nỗi chán ghét địa vị Công tước và mọi giá trị truyền thống bao phủ quanh nó. Cha anh đã quá say đắm tước hiệu...

Nhưng đương nhiên anh chỉ nói, “Thật sự tôi không biết. Có lẽ chỉ không thích thế thôi.”

Họ chìm trong một khoảnh khắc im lặng đồng cảm, làn gió nhẹ từ sông thổi vào làm rối tung mái tóc họ. Rồi Daphne mỉm cười nói. “VẬY ĐẤY, tôi sẽ không xin lỗi lần nữa đâu, vì tôi quá yêu mến cuộc đời mình nên chẳng thể hy sinh nó vào tay anh một cách không cần thiết, nhưng tôi vui vì anh không cảm thấy khổ sở sau khi bị mẹ tôi hăm dọa phải đi cùng chúng tôi.”

Cái nhìn anh trao cho cô phảng phất sự mỉa mai. “Nếu tôi không muốn tham gia, cho dù mẹ cô có nói gì thì cũng không thể đảm bảo tôi sẽ có mặt.”

Cô khịt mũi. “Và đây là tuyên bố từ người đàn ông vờ tán tỉnh *tôi* chứ không phải ai khác, chỉ bởi vì anh ấy quá lịch sự đến nỗi không thể từ chối lời mời

từ những người vợ mới của bạn anh ấy.”

Một cái tròng mắt khá cáu kỉnh ngay lập tức làm khuôn mặt anh tối sầm. “Ý cô là gì khi bảo *cô* chứ không phải ai khác?”

“À, tôi...” Cô chớp mắt ngạc nhiên. Cô không biết ý cô là gì. “Tôi không biết,” cuối cùng cô nói.

“VẬY, ĐỪNG CÓ NÓI THẾ NỮA,” anh lườm bà, rồi lại ngồi xuống ghế.

Chẳng hiểu sao mắt Daphne lại xoáy vào một vết ướt trên rào chắn trong khi cô cố nén một nụ cười vô lý. Simon thật quyến rũ khi gất gồng.

“Cô đang nhìn gì vậy?” anh hỏi.

Môi cô giật giật. “Không gì cả.”

“VẬY THÌ CÔ CƯỜI CÁI GÌ?”

Đó là điều cô chắc chắn không thể tiết lộ. “Tôi không cười.”

“Nếu cô không cười,” anh lầm bầm, “vậy thì nếu không phải cô sắp lên con tai biến thì cũng là chuẩn bị hắt hơi.”

“Cả hai đều không,” cô nói bằng giọng hồ hởi. “Chỉ đang tận hưởng thời tiết tuyệt vời thôi.”

Simon đang dựa đầu vào lưng ghế nên chỉ cần xoay đầu là anh đã có thể nhìn cô. “Và bạn đồng hành cũng không tệ,” anh bõn cợt.

Daphne nhìn thẳng vào Anthony, lúc này đang dựa vào chân song ở phía bên kia boong tàu, quắc mắt với cả hai. “*Tất cả* bạn đồng hành sao?” cô hỏi.

“Nếu cô muốn nhắc đến người anh hiếu chiến của cô,” Simon đáp, “thì quả thực tôi thấy sự khổ sở của cậu ấy thú vị bậc nhất đây.”

Daphne cố nén cười nhưng không được. “Thế thì anh không tử tế lắm đâu.”

“Tôi có bao giờ bảo mình tử tế đâu. Và xem kìa...” Simon khề hắt đầu về

phía Anthony. Cái trừng mắt của Anthony, thật không thể tin được, thậm chí còn tồi tệ hơn. “Cậu ấy biết chúng ta đang nói về cậu ấy. Nó đang giết dần giết mòn cậu ấy đấy.”

“Tôi cứ tưởng hai người là bạn.”

“Chúng tôi *là* bạn. Đây là những gì bạn bè làm với nhau.”

“Cánh đàn ông điên hết cả rồi.”

“Nói chung thì thế,” anh đồng ý.

Cô đảo mắt. “Tôi cứ tưởng nguyên tắc cơ bản của tình bạn là người ta đứng ra không được chim chuột em gái bạn bè.”

“À, nhưng tôi có chim chuột đâu. Tôi chỉ *giả* vờ chim chuột thôi.”

Daphne gật đầu tư lự và liếc về phía Anthony. “Và nó vẫn khiến anh ắt chết dần chết mòn - ngay cả khi anh ấy đã biết thực chất của vấn đề.”

“Tôi biết.” Simon nhăn răng cười. “Không tuyệt sao?”

Đúng lúc đó, phu nhân Violet băng ngang qua boong tàu. “Các con!” bà gọi to. “Các con! Ô, tha lỗi cho tôi, thưa Công tước,” bà nói thêm khi phát hiện ra anh. “Tất nhiên thật không công bằng khi đánh đồng ngài với con tôi.”

Simon chỉ mỉm cười bỏ qua lời xin lỗi của bà.

“Thuyền trưởng nói chúng ta sắp tới nơi rồi,” phu nhân Violet giải thích. “Chúng ta nên thu dọn đồ đạc thôi.”

Simon vươn người dậy, chìa tay ra giúp Daphne, và cô nắm với vẻ biết ơn, loạng choạng đứng lên.

“Tôi vẫn chưa đi đứng vững vàng trên sàn tàu được,” cô cười phá ra, nắm chặt tay anh để giữ thăng bằng.

“Mà chúng ta chỉ đang ở trên sông thôi đấy,” anh lầm bầm.

“Ghét thật. Lẽ ra anh không nên chỉ ra sự thiếu duyên dáng và khả năng thăng bằng của tôi.”

Cô quay mặt về phía anh khi nói, và trong khoảnh khắc ấy, khi làn gió bắt được mái tóc và tô vẽ màu hồng trên má cô, cô trông đáng yêu một cách đầy mê hoặc đến nỗi Simon gần như quên cả thở.

Đôi môi căng mọng của cô nửa như cười mỉm, nửa như sắp cười thành tiếng, và ánh mặt trời phản chiếu màu đỏ trên tóc cô. Trên mặt nước, cách xa những phòng khiêu vũ ngọt ngào, giữa không khí trong lành đang xoay vần xung quanh, cô trông tự nhiên và xinh đẹp biết bao, và chỉ cần sự hiện diện của cô cũng đủ khiến cho Simon muốn toét miệng cười như một thằng ngốc.

Nếu không phải họ sắp cập bến tàu, với toàn thể gia đình cô chạy vòng vòng xung quanh, có lẽ anh đã hôn cô rồi. Anh biết anh không thể ve vãn cô, và anh biết anh sẽ không bao giờ cưới cô, ấy vậy mà anh vẫn thấy mình chồm về phía trước. Anh thậm chí còn không nhận ra mình đang làm gì cho đến khi anh đột nhiên mất thăng bằng và lao đảo ngã về phía sau.

Anthony, thật không may, đã chộp được toàn bộ cảnh tượng đó, vậy là anh bèn thô lỗ chen vào giữa Simon và Daphne, tóm lấy tay cô bằng sức mạnh thay vì sự nhã nhặn. “Với tư cách anh cả,” anh gầm gừ, “anh tin rằng vinh dự của anh là được hộ tống em vào bờ.”

Simon chỉ cúi chào và để Anthony làm theo ý mình, quá run rẩy và giận dữ trước khoảnh khắc mất kiểm soát tạm thời ấy nên chẳng còn tâm trí đâu mà tranh cãi.

Thuyền cập vào sát bến cảng, và tám ván cầu được đặt vào chỗ. Simon chỉ đứng quan sát khi toàn bộ gia đình Bridgerton bước lên bờ, rồi anh đi cuối cùng, theo họ đến bãi cỏ bên bờ sông Thames.

Đài Thiên văn Hoàng gia nằm trên đỉnh đồi, một tòa nhà cổ trang nghiêm xây bằng gạch đỏ au. Những tòa tháp được chụp mái vòm màu xám, và Simon có cảm giác anh, đúng như Daphne đã nhắc đến, đang ở trung tâm của thế giới. Mọi thứ, anh nhận ra, đều được đo từ điểm này.

Sau khi đã băng qua phần lớn bề mặt quả địa cầu, ý nghĩ này có phần khá khiêm tốn.

“Mọi người đông đủ chưa?” Nữ Tử tước gọi lớn. “Đứng yên nào, mọi người, để mẹ có thể đảm bảo tất cả chúng ta đều đã có mặt.” Bà bắt đầu đếm đầu người, cuối cùng kết thúc ở mình với vẻ hân hoan. “Mười! Tốt, tất cả chúng ta đều ở đây.”

“May là mẹ không còn bắt tội con đứng xếp hàng theo tuổi nữa.”

Simon nhìn sang trái và thấy Colin đang nhăn nhó cười với anh.

“Với vai trò một phương pháp duy trì thứ bậc, tuổi tác vẫn luôn hiệu quả miễn là nó tương đương với chiều cao. Nhưng rồi Benedict cao hơn Anthony hai phân, và Gregory cao hơn Francesca...” Colin nhún vai. “Mẹ đành bỏ cuộc thôi.”

Simon quét mắt qua đám đông và nhô vai lên thành một cái nhún vai. “Tôi chỉ đang cố hình dung xem mình đứng đâu cho phù hợp.”

“Đâu đó gần Anthony, nếu tôi phải đánh bạo đưa ra phán đoán,” Colin trả lời.

“Lạy Chúa đừng có chuyện đó,” Simon lầm bầm.

Colin liếc nhìn anh với ánh mắt vừa thích thú vừa tò mò.

“Anthony!” Violet hét lớn. “Anthony đâu?”

Anthony đánh tiếng cho sự hiện diện của mình bằng tiếng cầu nhàu có phần gắt gỏng.

“Ôi, con đây rồi, Anthony. Đến đây hộ tống mẹ nào.”

Anthony miễn cưỡng bỏ tay Daphne ra và bước về phía bà.

“Mẹ không biết xấu hổ, nhỉ?” Colin thầm thì.

Simon nghĩ tốt nhất là không bình luận gì.

“VẬY ĐÂY, ĐỪNG LÀM MẸ THẤT VỌNG NHÉ,” Colin nói. “Sau tất cả những âm

mưu của bà, ít ra anh cũng nên đến nắm tay Daphne đi.”

Simon quay qua Colin, hàng lông mày nhíu lại. “Cậu có thể cũng nguy hiểm không kém gì mẹ cậu.”

Colin chỉ bật cười. “Phải, trừ việc ít nhất tôi cũng không *giả vờ* tể nhị.”

Daphne chọn đúng lúc để bước tới. “Em nhận ra mình không có người hộ tống,” cô nói. “Cứ tưởng tượng đi,” Colin quay lại. “Bây giờ, nếu hai người thứ lỗi, tôi phải đi tìm Hyacinth đây. Nếu buộc phải hộ tống Eloise, tôi có khi phải bơi ngược về London mất. Từ khi được mười bốn tuổi, con nhóc đã trở nên ranh mãnh rồi.”

Simon chớp mắt bối rối. “Không phải cậu mới từ lục địa trở về tuần trước sao?”

Colin gật đầu. “Phải, nhưng sinh nhật mười bốn tuổi của Eloise đã cả năm rồi trước rồi.” Daphne đánh mạnh vào khuỷu tay anh. “Nếu anh may mắn, em sẽ không bảo con bé là anh nói thế.”

Colin chỉ đảo mắt và biến mất vào trong đám đông nhỏ, rống lên tên Hyacinth.

Daphne vòng tay qua khuỷu tay Simon khi anh giờ tay ra, và hỏi. “Chúng tôi có làm anh sợ không?”

“Cô nhắc lại được không?”

Cô trao cho anh nụ cười rầu rĩ. “Không có gì khiến người ta mệt lử như đi dạo với gia đình Bridgerton.”

“Ồ, cái đó à.” Simon bước vội sang phải để tránh Gregory, lúc này đang vừa đuổi theo Hyacinth vừa la hét gì đó về bùn và báo thù. “Nó là, à, một kinh nghiệm mới.”

“Ngài lịch sự quá, thưa Công tước,” Daphne nói vẻ thán phục. “Tôi bị ấn tượng đấy.”

“Vâng, à...” Anh nhảy lùi lại khi Hyacinth vừa lăn tới vừa ré lên chói lói đến

nổi Simon dám chắc sẽ khiến lũ chó từ đây tới tận London bắt đầu tru lên. “Xét cho cùng, tôi không có anh chị em nào cả.”

Daphne thở dài mơ màng. “Không anh chị em,” cô trầm ngâm. “Ngay bây giờ điều đó nghe như thiên đường vậy.” Ánh nhìn xa xăm lưu lại trong mắt cô thêm vài giây nữa, rồi cô thẳng người dậy rũ bỏ sự mơ màng. “Tuy nhiên, thế nào thì thế...” Cô vung tay ra vừa kịp lúc Gregory chạy qua, túm chặt tay thẳng bẻ. “Gregory Bridgerton,” cô quở trách, “lẽ ra em phải biết chạy xuyên qua đám đông như thế thì sẽ làm sao chứ. Em có thể xô ngã người khác đấy.”

“Sao cô làm được vậy?” Simon hỏi.

“Làm gì, bắt thẳng bẻ à?”

“Phải.”

Cô nhún vai. “Tôi được luyện tập nhiều năm rồi.”

“Daphne!” Gregory rên rỉ. Rốt cuộc, tay thẳng nhỏ vẫn đang bị cô nắm chặt.

Cô cho nó đi. “Nào, chậm thôi.”

Cậu nhóc bước hai bước với vẻ khoa trương rồi bắt đầu phóng hết tốc lực.

“Không khiến trách Hyacinth sao?” Simon hỏi.

Daphne ra hiệu về phía sau lưng. “Có vẻ như mẹ tôi túm được Hyacinth rồi.”

Simon nhìn thấy phu nhân Violet đang vung vẩy ngón tay về phía Hyacinth. Anh quay lại nhìn Daphne. “Cô định nói gì trước khi Gregory xuất hiện?”

Cô chớp mắt. “Tôi không biết.”

“Tôi tin rằng khi đó cô sắp bày tỏ sự phẫn khích trước suy nghĩ không có anh chị em.”

“Ồ, dĩ nhiên.” Cô bật cười khe khẽ trong lúc họ đi theo những thành viên khác trong gia đình Bridgerton leo lên đồi hướng tới đài thiên văn. “Thực sự

thì, tin hay không tùy anh, tôi định nói rằng mặc dù thỉnh thoảng ý niệm mãi mãi cô đơn khá lôi cuốn, nhưng tôi nghĩ tôi sẽ khá lẻ loi nếu không có gia đình.”

Simon chẳng nói gì.

“Tôi không thể hình dung được nếu là con một thì sao,” cô thêm.

“Đôi lúc,” Simon nói khô khốc, “người ta không có nhiều lựa chọn trong vấn đề ấy.”

Gò má Daphne ngay lập tức đỏ lựng. “Ồ, tôi xin lỗi,” cô lắp bắp, đôi chân không thể bước thêm được chút nào. “Tôi quên mất. Mẹ anh...”

Simon dừng lại cạnh cô. “Tôi không biết bà,” anh nói kèm theo cái nhún vai. “Tôi không nhớ thương gì cả.”

Nhưng đôi mắt xanh của anh sâu thẳm và tối lại một cách khác thường, và chẳng hiểu sao Daphne biết rõ những lời ấy không hề thật tâm.

Nhưng đồng thời, cô cũng biết anh tin chúng một trăm phần trăm.

Và cô băn khoăn tự hỏi - người đàn ông này đã gặp phải những chuyện gì để đến nỗi phải tự lừa dối bản thân trong chừng ấy năm trời?

Cô ngẩng nhìn gương mặt anh, khẽ nghiêng đầu khi đánh giá những đường nét của anh. Cơn gió đã tô màu lên gò má, và làm rối mái tóc đen của anh. Anh có vẻ không mấy thoải mái dưới cái nhìn chăm chú của cô, và cuối cùng anh chỉ càu nhàu, “Chúng ta đang tụt lại phía sau rồi.”

Daphne nhìn lên đôi. Gia đình cô đã đi trước họ một đoạn xa. “Phải, đúng vậy,” cô nói, thẳng lưng lên. “Chúng ta nhanh lên thôi.”

Nhưng khi chậm chạp leo lên đồi, cô không nghĩ về gia đình mình, hay đài thiên văn, hay thậm chí cả kinh độ. Thay vào đó, cô tự hỏi tại sao trong mình lại nảy sinh thôi thúc kỳ lạ được vòng tay ôm lấy Công tước và mãi mãi không bao giờ buông.

Vài giờ sau, tất cả họ đều đã quay lại bãi cỏ bên sông Thames, thưởng thức

nốt bữa trưa đơn giản mà tao nhã do đầu bếp nhà Bridgerton chuẩn bị. Cũng như đêm hôm trước, Simon rất kiêu kì, thay vì thể chỉ quan sát những mối tương tác huyền ảo thường lệ của gia đình Daphne.

Nhưng Hyacinth dường như có những ý tưởng khác.

“Chúc ngài một ngày tốt lành, thưa Công tước,” cô bé nói, ngồi xuống cạnh anh trên tấm khăn đã được một người hầu trải ra cho bữa ăn ngoài trời của họ. “Anh thích chuyển tham quan đài thiên văn chứ?”

Simon không thể ngăn được nụ cười khi trả lời. “Quả tình là có, thưa tiểu thư Hyacinth. Còn em?”

“Ồ, thích lắm lắm. Em đặc biệt đánh giá cao bài giảng của anh về kinh độ và vĩ độ.”

“À, anh không nghĩ mình sẽ gọi nó là *bài giảng*,” Simon nói, cách dùng từ đó khiến anh cảm thấy có chút già dặn và nặng nề.

Bên kia tấm khăn, Daphne toét miệng cười trước sự khỗ sở của anh.

Hyacinth chỉ mỉm cười vẻ tán tỉnh - *vẻ tán tỉnh?* - và nói. “Anh có biết Greenwich còn có một lịch sử lãng mạn vô cùng không?”

Daphne, kẻ phản bội bé nhỏ, bắt đầu rung lên vì cười.

“Thật sao?” Simon tìm cách xen vào.

“Đúng thế,” Hyacinth trả lời, sử dụng giọng điệu đầy trí thức đến mức Simon thoáng băn khoăn không biết liệu có một bà cô bốn chục tuổi bên trong cô bé con mười tuổi ấy hay không. “Chính tại đây ngài Walter Raleigh đã trải áo choàng của ngài ấy xuống đất để Nữ hoàng Elizabeth không bị vũng bùn làm dơ đôi giày.”

“Thế à?” Simon đứng dậy và quét mắt khắp xung quanh.

“Công tước!” Gương mặt Hyacinth lại trở về với vẻ sốt ruột của đứa trẻ mười tuổi khi cô bé nhảy dựng lên. “Anh đang làm gì vậy?”

“Nghiên cứu địa hình,” anh đáp. Anh kín đáo liếc nhìn Daphne. Cô đang ngược nhìn anh với vẻ vui tươi, hài hước, và một sắc thái nào đó nữa khiến anh cảm thấy mình như cao ba mét vậy.

“Nhưng anh đang tìm gì thế?” Hyacinth không buông tha.

“Những vũng bùn.”

“Những vũng bùn?” Gương mặt cô bé dần chuyển sang vẻ vui thích tột độ khi cô hiểu ra ý anh. “Những vũng bùn?”

“Đúng thế. Nếu anh sắp phải phá hỏng cái áo khoác để cứu lấy đôi giày của em, tiểu thư Hyacinth ạ, thì anh muốn biết trước hơn.”

“Nhưng anh có mặc áo khoác đâu.”

“Chúa ơi,” Simon đáp lại bằng một giọng khiến Daphne phá lên cười rũ rượi. “Em không định buộc anh phải cởi *áo sơ mi* ra đấy chứ?”

“Không!” Hyacinth ré lên. “Anh không phải cởi bất cứ gì hết! Ở đây không có vũng bùn nào cả.”

“Cám ơn Chúa.” Simon thở hắt ra, đặt một tay lên ngực để tăng thêm hiệu ứng. Chuyển đi này làm anh vui hơn rất nhiều so với tưởng tượng. “Các tiểu thư Bridgerton nhà em rất đòi hỏi, em biết vậy chứ?”

Hyacinth nhìn anh với vẻ vừa nghi hoặc vừa vui sướng. Nghi hoặc cuối cùng đã chiến thắng. Chống tay lên hông, cô bé nheo nheo mắt hỏi. “Anh đang đùa em phải không?”

Anh cười đáp lại. “Thế em nghĩ sao?”

“Em nghĩ anh đang đùa.”

“Anh nghĩ anh thật may mắn khi quanh đây không có vũng bùn nào.”

Hyacinth cân nhắc một lúc. “Nếu anh quyết định cưới chị em...” cô bé nói.

Daphne mắc nghẹn miếng bánh quy.

“... thì anh đã có sự chấp thuận của em rồi.”

Simon ghen thờ.

“Nhưng nếu không,” Hyacinth tiếp tục, mỉm cười e thẹn, “thì em sẽ hết sức cảm ơn nếu anh chịu khó đợi em.”

May mắn cho Simon, vốn chỉ có tí xíu kinh nghiệm với các cô bé con và không có chút manh mối gì về câu trả lời, Gregory đã phóng vụt tới và giật mạnh tóc Hyacinth. Cô bé ngay lập tức đuổi theo anh trai, mắt nheo lại dồn toàn tâm toàn ý vào sự trả thù.

“Tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ nói điều này,” Daphne nói, tiếng cười lẫn trong giọng cô, “nhưng tôi tin là anh vừa được em trai tôi giải cứu.”

“Em gái cô bao nhiêu tuổi?” Simon hỏi.

“Mười, sao vậy?”

Anh lắc đầu hoang mang. “Vì có lúc, tôi dám thề là con bé đã bốn mươi rồi.”

Daphne mỉm cười. “Đôi lúc con bé giống mẹ tôi khủng khiếp.”

Ngay lúc đó, người phụ nữ vừa được nhắc đến đã đứng dậy bắt đầu tập trung con cái quay lại thuyền. “Nhanh lên nào!” phu nhân Violet gọi lớn. “Sắp muộn rồi đây!”

Simon nhìn chiếc đồng hồ bỏ túi. “Chỉ mới ba giờ.”

Daphne nhún vai đứng dậy. “Với bà thế là muộn rồi. Theo lời mẹ, một quý cô lúc nào cũng nên có mặt ở nhà vào lúc năm giờ.”

“Tại sao?”

Cô cúi người nhấc tấm khăn trải lên. “Tôi không biết. Có lẽ là để sẵn sàng cho bữa tối. Đó là một trong những luật lệ tôi đã tuân thủ từ bé cho tới giờ, và cho rằng tốt nhất là đừng hỏi.” Cô thẳng người lên, áp tấm khăn xanh mềm mại vào ngực, và mỉm cười. “Chúng ta đi được chưa?”

Simon đưa tay ra. “Tất nhiên rồi.”

Họ bước vài bước về phía chiếc thuyền, rồi Daphne nói, “Anh chơi với Hyacinth khéo thật. Anh hẳn đã chơi rất nhiều với trẻ nhỏ.”

“Không,” anh nói cộc lốc.

“Ồ,” cô nói, cau mày bối rối. “Tôi biết anh không có anh chị em, nhưng chắc hẳn anh cũng đã gặp vài đứa trẻ trên đường du lịch chứ.”

“Không.”

Daphne im lặng một lúc, không biết có nên tiếp tục chuyện này hay không. Giọng Simon đã trở nên rắn đanh và đáng sợ, còn gương mặt anh...

Anh dường như không còn là người đàn ông đã trêu chọc Hyacinth chỉ mới vài phút trước.

Nhưng vì lý do nào đó - có thể bởi chiều nay đáng yêu biết bao nhiêu, hay có thể chỉ bởi thời tiết đẹp - cô vờ mỉm cười rạng rỡ và nói, “Chà, dù có kinh nghiệm hay không thì vẫn rõ là anh rất biết cách thấu hiểu. Có những người trưởng thành không biết cách nói chuyện với trẻ con đâu, anh biết đấy.”

Anh không nói gì.

Cô vỗ tay anh. “Rồi sẽ có ngày anh sẽ có những đứa con may mắn, và trở thành một người cha tuyệt vời.”

Anh quay phắt lại đối diện với cô, và ánh mắt anh gần như làm trái tim cô đông cứng. “Tôi tin mình đã nói với cô tôi không có ý định kết hôn,” anh nghiêng răng. “Không bao giờ.”

“Nhưng chắc chắn anh...”

“Vậy nên sẽ không có khả năng tôi có con cái.”

“Tôi... tôi hiểu rồi.” Daphne nuốt khan, cố gắng nở nụ cười run rẩy, nhưng cô có cảm giác mình chẳng làm được gì ngoài việc khẽ rung rung đôi môi.

Và dù biết rõ chuyện hẹn hò của họ chỉ đơn thuần là một trò chơi, cô vẫn cảm thấy một nỗi thất vọng mơ hồ.

Họ đến sát mép bến tàu, nơi hầu hết những thành viên còn lại của gia đình Bridgerton đang vây quanh. Vài người đã lên thuyền, và Gregory đang nhảy múa trên ván cầu.

“Gregory!” phu nhân Violet thét lớn, giọng đánh gọn. “Dừng lại ngay!”

Cậu đứng lại, nhưng vẫn không di chuyển.

“Nếu không lên thuyền thì trở về bến ngay.”

Simon thả tay anh ra khỏi tay Daphne, lẩm bẩm. “Cái cầu ván đó có vẻ ướt.” Anh bắt đầu di chuyển tới trước.

“Anh nghe mẹ nói rồi đấy!” Hyacinth hét lớn.

“Ồ, Hyacinth,” Daphne khẽ thở dài.

“Em đừng xen vào được không?”

Gregory lè lưỡi.

Daphne rên lên, rồi để ý thấy Simon vẫn đang bước về phía ván cầu. Cô vội đến bên anh, thì thầm, “Simon, tôi chắc là thằng bé sẽ ổn thôi.”

“Nếu nó trượt chân rồi bị mắc vào đám dây thừng thì không ổn đâu.” Anh hất cằm ra hiệu về phía đồng dây thừng treo lộn xộn quanh thuyền.

Simon bước đến cuối tấm ván cầu, sải bước ung dung như thể chẳng hề lo lắng chút nào. “Em sắp di chuyển chưa?” anh gọi lớn, bước lên thanh gỗ hẹp. “Đề anh có thể băng qua?”

Gregory chớp mắt. “Không phải anh hộ tống chị Daphne sao?”

Simon rên lên và tiến tới trước, nhưng đúng lúc đó, Anthony, vốn đã lên chiếc du thuyền nhỏ từ nãy, xuất hiện ở đầu tấm ván cầu.

“Gregory!” anh đánh giọng gọi. “Lên thuyền ngay lập tức!”

Từ dưới bên tàu, Daphne kinh hoàng chứng kiến Gregory ngạc nhiên xoay người lại, chân trượt ra khỏi thanh gỗ trơn. Anthony phóng tới, điên cuồng vươn tay ra chụp, nhưng Gregory đã ngã ngối xuống, nên Anthony chỉ chụp được không khí.

Anthony cố gắng giữ thăng bằng khi Gregory trượt xuống ván cầu, đâm sầm vào cẳng chân Simon.

“Simon!” Daphne hét lên thất thanh, lao nhanh tới.

Simon té nhào xuống dòng nước đen của sông Thames đúng lúc Gregory rên lên chân thành, “Em xin lỗi!” Vẫn trong tư thế ngối bệt, cậu giật lùi lỉnh lên trên tấm ván cầu - thực tình trông không khác gì con cua - mà chẳng hề nhìn xem mình đang đi đâu.

Có lẽ điều đó giải thích được tại sao cậu bé không hề biết rằng Anthony - lúc đó gần như đã lấy lại thăng bằng - chỉ cách cậu có vài mét.

Gregory đâm ụch vào Anthony, làm anh lảo đảo, và chưa ai kịp ý thức gì thì Anthony đã bị bồm dưới nước, ngay bên cạnh Simon rồi.

Daphne lấy tay che miệng, mắt mở to tròn xoe.

Phu nhân Violet giật tay con gái. “Mẹ chân thành đề nghị con đừng cười.”

Daphne mím chặt môi lại cố gắng tuân theo, nhưng quá khó. “Mẹ đang cười,” cô chỉ ra.

“Mẹ không thể,” phu nhân Violet nói dối. Cổ bà rung lên trong nỗ lực nén giữ tràng cười bên trong. “Và hơn nữa, mẹ là một *người mẹ*. Chúng không dám làm gì *mẹ* đâu.”

Anthony và Simon đang hiên ngang lội ra khỏi mặt nước, ướt sũng và lườm nhau chăm chặp.

“Có khi con đứng ra hòa giải thì hơn,” phu nhân Violet đề nghị.

“Con?” Daphne kêu lên the thé.

“Trông chúng như sắp lao vào nhau vậy.”

“Nhưng tại sao? Đó là lỗi của Gregory chứ.”

“Tất nhiên,” phu nhân Violet sốt ruột nói. “Nhưng bọn chúng là đàn ông, và cả hai đều đang vừa điên tiết vừa bẽ mặt, và chúng đều không thể trút giận vào một đứa bé mười hai tuổi.”

Quả nhiên, Anthony đang lầm bầm, “Tôi có thể chăm sóc thằng bé,” trong khi Simon gầm gừ, “Nếu cậu không làm nó ngạc nhiên...”

Phu nhân Violet đảo mắt, nói với Daphne. “Chẳng mấy nữa con sẽ học được rằng bất kỳ gã đàn ông nào cũng có một nhu cầu không thể khắc phục là phải đổ lỗi cho ai đó khi anh ta bị làm cho giống như một thằng ngốc.”

Daphne xông lên trước, dự định dùng lý lẽ thuyết phục hai người đàn ông, nhưng chỉ cần nhìn mặt họ, cô đã biết trong tình huống này, dù có là người thông minh nhạy cảm đến đâu thì cô cũng chẳng thể dùng lời lẽ gì để khuyên giải được họ, vậy nên cô chỉ dán lên khuôn mặt mình một nụ cười rạng rỡ, chộp lấy tay Simon và nói. “Hộ tống tôi chứ?”

Simon trừng trừng nhìn Anthony.

Anthony trừng trừng nhìn Simon.

Daphne giật mạnh tay.

“Chuyện này chưa kết thúc đâu, Hastings,” Anthony rít lên.

“Còn lâu mới kết thúc,” Simon rít lên đáp trả.

Daphne nhận ra họ chỉ đang tìm cách để xông vào nhau. Cô giật mạnh tay hơn, sẵn sàng làm trật khớp vai Simon nếu cần.

Sau cái lườm tóa lửa cuối cùng, anh bằng lòng theo cô về thuyền.

Cuộc hành trình trở về nhà dài dằng dặc.

Đêm đó, khi chuẩn bị đi ngủ, Daphne thấy thao thức một cách kỳ lạ. Cô có thể đoán chắc giấc ngủ sẽ chẳng tài nào đến được, vậy là cô mặc áo choàng rồi thả bộ xuống tầng dưới kiểm ly sữa nóng và tìm ai đó bầu bạn. Với nhiều anh chị em như thế, cô nghĩ với chút châm biếm, chắc hẳn phải có *ai đó* loanh quanh đâu đây.

Tuy nhiên, trên đường đến bếp, cô nghe tiếng sột soạt trong phòng làm việc của Anthony bèn thò đầu vào ngó. Người anh cả của cô đang gặp người xuống bàn, vết mực từ bức thư anh đang trả lời dầy cả lên ngón tay anh. Hiếm khi thấy anh ở đây vào tối muộn thế này. Dù đã chuyển đến khu trọ dành cho người độc thân nhưng anh vẫn thích giữ nguyên phòng làm việc của mình tại Dinh thự Bridgerton, tuy nhiên anh thường giải quyết các vấn đề công việc vào ban ngày.

“Anh không có thư ký giúp anh việc này sao?” Daphne mỉm cười hỏi.

Anthony ngẩng lên. “Tên gốc mắc dịch đó đã kết hôn và chuyển đến Bristol rồi,” anh lầm bầm.

“Ừm.” Cô bước vào phòng, ngồi xuống chiếc ghế đối diện bàn làm việc. “Vậy ra đó là lý do khiến anh có mặt ở đây lúc sáng sớm thế này.”

Anthony liếc nhìn cái đồng hồ treo tường. “Khó có thể gọi giữa đêm là sáng sớm được. Hơn nữa, anh đã mất cả buổi chiều chỉ để gột sạch nước sông Thames ra khỏi tóc.”

Daphne cố gắng không cười.

“Nhưng em nói đúng,” Anthony nói kèm theo tiếng thở dài, đặt cây viết lông ngỗng xuống. “Đã muộn rồi, và ở đây chẳng có chuyện gì không thể đợi đến sáng mai được.” Anh ngả người ra sau và vươn dài cổ. “Em đi loanh quanh làm gì vậy?”

“Em không ngủ được,” Daphne nhún vai giải thích. “Em xuống dưới nhà kiểm ít sữa nóng, và nghe tiếng chửi rửa của anh.”

Anthony bật ra tiếng làu bàu. “Cây viết lông ngỗng chết bầm này đây. Anh thề anh...” Anh mỉm cười ngượng ngùng. “Anh cho là câu ‘Anh thề’ cũng

khá lịch sự rồi đây nhỉ?”

Daphne mỉm cười đáp trả. Các anh cô không bao giờ quan tâm đến ngôn từ của họ khi ở gần cô. “Vậy ngay sau đó anh sẽ về nhà?”

Anh gật đầu. “Tuy nhiên ly sữa nóng em nhắc tới cũng khá hấp dẫn đấy. Sao em không rung chuông gọi người hầu lấy cho?”

Daphne đứng dậy. “Em có ý hay hơn. Sao chúng ta không tự phục vụ nhỉ. Chúng ta có phải những kẻ ngốc tuyệt đối đâu. Đáng ra chúng ta có thể đun nóng sữa lên được chứ. Hơn nữa, người hầu có lẽ ngủ cả rồi.”

Anthony theo cô ra cửa. “Tốt thôi, nhưng em sẽ phải làm hết đấy. Anh không biết chút gì về cách đun nóng sữa đâu.”

“Em cũng không biết cách đun nó lên đâu,” Daphne cau mày nói. Cô rẽ vào góc cuối cùng để tới bếp và đẩy cửa ra. Căn phòng tối om, chỉ được chiếu sáng nhờ ánh trăng xuyên qua cửa sổ. “Anh tìm đèn trong khi em đi kiếm ít sữa nhé,” cô nói với Anthony. Trên khuôn mặt cô thấp thoáng một nụ cười điệu đà, “Anh *có thể* thắp đèn đúng không?”

“Ồ, anh tin là mình có thể đảm đương được việc đó,” anh nói vẻ đôn hậu.

Daphne cười thầm trong lúc dò dẫm trong bóng tối, lôi một cái ấm nhỏ từ giá treo phía trên đầu xuống. Cô và Anthony thường cư xử khá thoải mái cũng như hay chọc ghẹo nhau, và thật dễ chịu biết bao khi thấy anh trở lại với con người bình thường của mình. Tuần vừa rồi anh đã tỏ ra rất khó chịu, và hầu như mọi sự giận dữ gắt gỏng đều nhắm thẳng vào cô.

Và tất nhiên là cả Simon nữa, nhưng Simon hiếm khi xuất hiện để nhận những cái trừng mắt của Anthony.

Một ánh sáng bắt đầu lập lòe phía sau cô, và Daphne quay lại, nhìn thấy Anthony đang mỉm cười đắc thắng. “Em đã tìm ra sữa chưa,” anh hỏi, “hay anh phải đánh liều tìm một con bò đây?”

Cô bật cười giơ cao cái chai lên. “Có rồi!” Cô thả bộ về phía cái bếp lò được che kín, một cái máy kỳ quái trông khá hiện đại đã được chị bếp mua hồi đầu năm. “Anh có biết nó hoạt động thế nào không?” cô hỏi.

“Không. Còn em?”

Daphne lắc đầu. “Cũng không.” Cô với tay ra thận trọng chạm vào bề mặt của đỉnh bếp lò. “Nó không nóng.”

“Chút xíu cũng không à?”

Cô lắc đầu lần nữa. “Thực ra nó khá lạnh.”

Cả anh trai và em gái đều im lặng trong vài giây.

“Em biết đấy,” cuối cùng Anthony nói, “sữa lạnh có lẽ khá mát mẻ.”

“Em cũng vừa nghĩ thế!”

Anthony cười toe và tìm thấy hai cái cốc. “Đây, em đổ ra đi.”

Daphne làm theo, và họ nhanh chóng yên vị trên ghế đầu uống sữa tươi. Thoáng cái Anthony đã uống cạn phần sữa của mình và rót thêm cốc khác. “Em cần thêm không?” anh hỏi, chùi sữa dính trên mép.

“Không, em vẫn còn gần nửa cốc,” Daphne nói, hớp thêm một ngụm nữa. Cô liếm môi, cựa quậy trên ghế. Hiện giờ cô đang ở một mình với Anthony, và anh có vẻ như đã lấy lại được tâm trạng vui vẻ thường ngày, có vẻ đây là thời gian thích hợp để... Vậy đấy, sự thật là...

Ôi, chết tiệt, cô nhủ thầm, cứ thế mà hỏi anh ấy thôi.

“Anthony?” cô hỏi, thoáng lưỡng lự. “Em hỏi anh một câu được không?”

“Tất nhiên.”

“Chuyện về Công tước.”

Cái cốc của Anthony đập cách xuống bàn. “Cái gì về Công tước?”

“Em biết anh không thích anh ấy...” cô bắt đầu, giọng nhỏ dần.

“Không phải anh không thích cậu ấy,” Anthony nói với tiếng thở dài mệt mỏi. “Cậu ấy là một trong những người bạn thân nhất của anh.”

Mày Daphne nhướn lên. “Dựa trên cách cư xử của anh gần đây thì người ta khó lòng suy luận ra điều đó được.”

“Anh chỉ không tin cậu ấy trong những vấn đề dính dáng đến phụ nữ. Đặc biệt lại liên quan tới em.”

“Anthony, chắc anh phải biết rõ đó là một trong những điều ngốc nghếch nhất anh từng nói. Công tước có thể từng là kẻ phóng đảng - và theo những gì em biết thì hẳn anh ấy vẫn là một kẻ phóng đảng - nhưng anh ấy không bao giờ quyến rũ em, chỉ vì em là em gái anh.”

Anthony có vẻ không tin.

“Cho dù không có cái sự luân thường đạo lý của cánh mày râu liên quan đến những vấn đề kiểu này,” Daphne chưa chịu dừng, không cưỡng lại được cái thôi thúc đảo tròn mắt, “anh ấy cũng biết thừa anh sẽ giết anh ấy nếu anh ấy dám chạm vào em. Đàn ông đâu có ngốc.”

Anthony cố không đưa ra bình luận gì, thay vào đó chỉ nói, “Đó là chuyện em muốn hỏi anh à?”

“Thực ra,” Daphne nói chậm rãi, “em chỉ băn khoăn liệu anh có biết tại sao Công tước lại phản đối hôn nhân không.”

Anthony phun sữa ra tới nửa bàn. “Vì Chúa, Daphne! Anh tưởng chúng ta đã đồng ý rằng đây chỉ là một màn kịch thôi! Tại sao em lại nghĩ về việc cưới cậu ta chứ?”

“Em có nghĩ thế đâu!” cô khẳng khái, thậm nghĩ có thể mình đang nói dối, nhưng cô vẫn chưa sẵn sàng xem xét kỹ càng cảm xúc của mình để có thể chắc chắn được. “Em chỉ tò mò thôi,” cô lầm bầm thủ thế.

“Tốt hơn hết em đừng cố tìm cách để cậu ấy cưới em,” Anthony càu nhàu, “bởi anh sẽ nói cho em ngay bây giờ là cậu ấy sẽ không đời nào làm chuyện đó đâu. Không bao giờ. Em có hiểu không, Daphne? Cậu ấy sẽ không bao giờ cưới em.”

“Em có là con ngốc mới không hiểu anh nói gì,” Daphne lầm bầm.

“Tốt. Vậy thì chấm dứt chuyện này tại đây thôi.”

“Không, vẫn chưa đâu!” cô đáp lại. “Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em.”

Anthony lạnh lùng nhìn cô từ phía bên kia bàn.

“Về lý do anh ấy sẽ không kết hôn?” cô hỏi thúc.

“Tại sao em lại quan tâm?” anh mệt mỏi hỏi.

Daphne e rằng sự thật quá gần với lời buộc tội của Anthony, nhưng cô chỉ nói. “Em tò mò thôi, hơn nữa, em nghĩ em có quyền được biết, bởi vì nếu không sớm tìm được một người cầu hôn phù hợp, em có thể trở thành kẻ ngoài lề sau khi bị Công tước bỏ rơi.”

“Anh tưởng *em* mới là người sẽ phụ tình *cậu ấy*,” Anthony nghi ngờ nói.

Daphne khịt mũi. “Ai sẽ tin *chuyện đó* chứ?”

Anthony không lập tức bác bỏ lời biện hộ của cô, một hành động khiến Daphne thấy khó chịu một cách mơ hồ. Nhưng anh chỉ nói. “Anh không biết tại sao Hastings nhất định không chịu kết hôn. Tất cả những gì anh biết là cậu ấy đã nuôi dưỡng ý tưởng đó từ rất lâu trước khi quen biết anh.”

Daphne định nói, nhưng Anthony đã ngắt ngang, “*Và* cậu ấy tuyên bố nó theo một cách khiến anh không tin rằng đó là lời thề dễ phá vỡ của một người độc thân bị bao vây.”

“Ý anh là gì?”

“Ý anh là không như phần lớn đàn ông khác, khi cậu ấy nói không bao giờ kết hôn nghĩa là cậu ấy thực sự có ý đó.”

“Em hiểu.”

Anthony bật ra một hơi thở dài, mệt mỏi, và Daphne để ý thấy trong khóe

mắt anh ẩn hiện những nét lo lắng mà trước nay cô chưa bao giờ thấy. “Chọn một người từ đám cầu hôn mới của em,” anh nói, “và quên Hastings đi. Cậu ấy là người tốt, nhưng không dành cho em đâu.”

Daphne bám lấy vế đầu của câu nói ấy. “Nhưng anh nghĩ anh ấy là người tốt...”

“Cậu ấy không dành cho em đâu,” Anthony lặp lại.

Nhưng Daphne không ngừng nghĩ rằng có thể, chỉ có thể thôi, Anthony đã sai.

Chương 9

Ngài Công tước Hastings một lần nữa bị bắt gặp ở cùng tiểu thư Bridgerton. (Có nghĩa là tiểu thư Daphne Bridgerton, phòng trường hợp có người, như tác giả đây, thấy khó phân biệt được đám đông con cái nhà Bridgerton). Cũng một thời gian rồi tác giả mới thấy có một cặp tình nhân rõ ràng tận tâm với nhau đến thế.

Tuy nhiên, có vẻ khá kỳ lạ rằng, ngoài cuộc dạo chơi Greenwich của gia đình Bridgerton, như đã được đăng tải trên số báo mười ngày trước, họ chỉ được nhìn thấy cùng nhau vào các dạ lễ. Theo một nguồn đáng tin cậy, tác giả đây được biết mặc dù hai tuần lễ trước, ngài Công tước đã đến nhà thăm tiểu thư Bridgerton, nhưng hành động lịch sự đó đã không lặp lại, và thật tình, thậm chí còn không ai bắt gặp họ cười ngửa cùng nhau trong công viên Hyde, dù chỉ một lần!

THỜI BÁO XÃ HỘI CỦA PHU NHÂN WHISTLEDOWN, 14 tháng Năm 1813

Hai tuần sau, Daphne thấy mình đang ở Hampstead Heath, đứng tại góc phòng khiêu vũ của phu nhân Trowbridge, cách xa đám đông thời thượng. Cô khá bằng lòng với vị trí hiện tại của mình.

Cô không muốn thành nhân vật trung tâm của buổi tiệc. Cô không muốn bị tìm thấy bởi hàng tá người cầu hôn đang kêu la âm ỉ mời cô khiêu vũ. Thật ra, cô không hề muốn có mặt tại phòng khiêu vũ của phu nhân Trowbridge.

Bởi Simon không ở đây...

Điều này không có nghĩa là tối nay cô sẽ không có bạn nhảy. Mọi dự đoán của Simon về sự nổi tiếng không ngừng gia tăng của cô đã được chứng minh là đúng, và Daphne, vốn luôn là cô gái được mọi người yêu quý nhưng không ai ngưỡng mộ, đột nhiên được công bố là nhân vật Độc Nhất Vô Nhị của mùa này. Tất cả những ai có nhã ý bày tỏ ý kiến về chủ đề đó (và vì đây là *xã hội thượng lưu*, nên có nghĩa là tất cả mọi người), tuyên bố rằng họ luôn luôn biết Daphne là người đặc biệt, chẳng qua chỉ là đang đợi tất cả

những người khác chú ý tới thôi. Phu nhân Jersey nói với tất cả những ai chịu lắng nghe rằng từ nhiều tháng trước, bà đã tiên đoán được thành công của Daphne, và điều huyền bí duy nhất là tại sao không ai chịu lắng nghe bà sớm hơn.

Điều này, tất nhiên, chỉ là chuyện tào lao. Mặc dù Daphne chắc chắn chưa bao giờ là đối tượng để phu nhân Jersey dè bủ, không một người Bridgerton nào có thể nhớ đã từng nghe phu nhân Jersey ám chỉ cô (như bà hiện đang làm) là “Kho báu của tương lai”.

Nhưng mặc dù thể khiêu vũ của Daphne hiện đã kín mít đến từng phút tại bất cứ buổi dạ vũ nào, và mặc dù đám đàn ông tranh giành nhau đặc quyền đem tới cho cô một ly nước chanh (Daphne suýt nữa đã phá ra cười rũ rượi khi chuyện *đó* xảy ra lần đầu tiên), cô nhận ra chẳng buổi tối nào thật sự đáng nhớ nếu không có Simon ở bên.

Cho dù anh dường như cảm thấy nhất thiết phải đề cập ít nhất một lần mỗi tối rằng anh chống đối một cách vô cùng kiên quyết vấn đề kết hôn thì cũng chẳng thành vấn đề. (Tuy nhiên, đúng với danh tiếng của mình, mỗi khi nhắc đến chuyện này, anh cũng không quên bày tỏ lòng cảm kích với Daphne vì đã cứu anh khỏi đám đông các Bà Mẹ Tham Vọng). Và nếu thỉnh thoảng, anh chìm vào im lặng và thậm chí tỏ ra gần như thô lỗ với một vài thành viên nào đó trong giới thượng lưu thì cũng chẳng sao cả.

Toàn bộ vấn đề dường như gói gọn trong những khoảnh khắc dù không ở một mình (họ không bao giờ ở một mình), nhưng chẳng hiểu sao họ vẫn được để mặc cho tự xoay sở lo liệu lấy. Một cuộc trò chuyện vui vẻ trong góc, một điệu van quanh phòng khiêu vũ. Daphne có thể nhìn vào đôi mắt xanh nhạt của anh và gần như quên mất cô đang bị vây quanh bởi năm trăm khán giả, tất cả đều quan tâm quá đáng tới tình trạng hẹn hò của cô.

Và cô cũng gần như quên mất mối quan hệ ấy không có chút thực lòng nào.

Daphne không cố gắng nói chuyện lần nữa với Anthony về Simon. Thái độ thù địch của anh trai cô hiển hiện hết sức rõ ràng mỗi khi tên của Công tước được nhắc đến. Và khi anh cùng Simon gặp nhau trực tiếp - ừ thì Anthony cũng thường cố tỏ ra thân thiện ở mức nào đấy, nhưng có vẻ như anh cũng chỉ nỗ lực được đến thế.

Vậy nhưng ngay trong cơn giận dữ này, Daphne vẫn có thể nhìn thấy thấp thoáng những tia sáng mờ nhạt của tình bạn cũ giữa họ. Cô chỉ có thể hy vọng khi mọi chuyện qua đi - và cô đã kết hôn với một Bá tước tẻ nhạt nhưng ân cần nào đó vốn chẳng bao giờ có thể khiến trái tim cô ngân vang - hai người đàn ông đó sẽ lại trở thành bè bạn.

Thế theo yêu cầu có phần quyết liệt của Anthony, Simon đã quyết định không có mặt tại tất cả các sự kiện xã hội mà phu nhân Violet và Daphne đã được mời và chắc chắn sẽ tham dự. Anthony nói lý do duy nhất khiến anh đồng ý với cái kế hoạch nực cười này là để Daphne có thể tìm được một ông chồng trong số những người cầu hôn. Thật không may, theo ý kiến của Anthony (và may mắn theo ý Daphne), không một quý ngài trẻ tuổi thiết tha nào trong đám đó dám tiếp cận cô khi có mặt Simon.

“Chuyện này cứ tưởng bỏ lăm đấy,” là nguyên văn câu nói của Anthony.

Thực ra, câu nguyên văn đó còn được kèm thêm vô khối tiếng nguyên rủa và chửi bới thậm tệ, nhưng Daphne không thấy có lý do gì để day đi day lại mãi chuyện ấy. Kể từ sau sự cố tại - hay đúng hơn là *trong* - sông Thames, Anthony đã dành không biết bao nhiêu thời gian gán những lời rủa xả vào sau tên Simon.

Nhưng Simon hiểu cái lý của Anthony, và Simon đã nói với Daphne rằng anh muốn cô tìm được người chồng phù hợp.

Rồi Simon giữ khoảng cách.

Và Daphne tan nát cõi lòng.

Cô cho rằng đáng lẽ cô nên biết rõ chuyện này sẽ xảy ra. Cô nên nhận thức được những nguy cơ từ việc bị tán tỉnh - dù là giả vờ - bởi người đàn ông được giới thượng lưu gần đây phong tặng là Ngài Công tước Hủy diệt.

Biệt danh đó bắt đầu xuất hiện khi Philipa Featherington tuyên bố anh “*đẹp trai một cách hủy diệt*”, và bởi Philipa không biết ý nghĩa của từ “thì thầm”, toàn bộ giới thượng lưu đã trở thành nhân chứng cho lời tuyên bố đó. Chỉ vài phút sau, một chàng công tử bột hài hước vừa từ Oxford xuống đã rút từ này lập từ kia, vậy là cái tên Ngài Công tước Hủy diệt ra đời.

Daphne nhận thấy cái tên này mới mĩa mai ghê gớm đến thế nào. Vì Ngài Công tước Hủy diệt đang hủy hoại trái tim cô.

Không phải anh cố ý làm thế. Simon đối xử với cô chỉ đơn thuần bằng sự trân trọng, tôn kính, và vui vẻ. Đến cả Anthony cũng buộc phải thừa nhận anh không có bất cứ lý do nào để phàn nàn về vấn đề đó. Simon chưa bao giờ tìm cách ở riêng với Daphne, chưa bao giờ làm gì trên mức hôn bản tay đeo găng của cô (và trước sự bối rối tột cùng của Daphne, chuyện này cũng chỉ xảy ra có hai lần).

Họ đã trở thành những người bạn tốt nhất, những cuộc trò chuyện của họ đi từ im lặng thoải mái đến những lời đối đáp hóm hỉnh. Ở mỗi buổi tiệc, họ khiêu vũ với nhau hai lần - số lần tối đa được phép mà không gây nên điều tiếng.

Và Daphne biết, không một mảy may nghi ngờ, rằng cô đang yêu.

Sự mĩa mai mới khéo làm sao. Dĩ nhiên, cô đã bắt đầu đồng hành cùng Simon nhiều đến nỗi đủ sức hấp dẫn những người đàn ông khác. Về phần mình, Simon cũng bắt đầu bầu bạn với *cô* nhiều đến mức có thể tránh được hôn nhân.

Nghiêng người tựa vào bức tường, Daphne trầm nghĩ, ngẫm lại mới thấy sự mĩa mai thật đau đớn làm sao.

Tuy Simon vẫn khá lớn tiếng về vấn đề hôn nhân cũng như về sự quyết tâm không bao giờ bước chân vào con đường thiêng liêng đó, thỉnh thoảng cô vẫn bắt gặp anh nhìn cô theo những cách khiến cô cho rằng anh có thể khát khao cô. Anh không một lần lặp lại bất kỳ lời bình luận khiếm nhã nào anh từng nói trước khi biết cô mang họ Bridgerton, nhưng đôi lúc, cô bắt gặp anh nhìn cô với đúng cái ánh mắt khao khát, hoang dã như trong buổi tối đầu tiên ấy. Tất nhiên, anh quay đi ngay khi thấy cô để ý, nhưng như thế cũng đủ khiến da cô ngứa ran còn hơi thở cô dồn dập hơn bởi ham muốn.

Và đôi mắt anh! Mọi người thường bảo chúng có màu băng giá, và khi quan sát anh nói chuyện cùng các nhân vật thượng lưu khác, Daphne có thể hiểu tại sao. Simon không trò chuyện với ai nhiều như với Daphne. Từ ngữ của anh cụt ngủn hơn, giọng cộc cằn hơn, còn đôi mắt phản chiếu thái độ cứng rắn của anh.

Nhưng khi họ cùng nhau phá lên cười, như lúc cả hai đều chế giễu những quy tắc xã hội ngu ngốc, mắt anh không còn như cũ. Chúng ôn hòa hơn, dịu dàng hơn và thanh thản hơn. Trong những khoảnh khắc mơ hồ, cô suýt nữa đã cho rằng chúng như đang tan chảy.

Cô thở dài, tí sát vào tường hơn. Có vẻ như dạo gần đây những giây phút mơ hồ của cô ngày càng dày đặc hơn.

“Ha, này, Daff, sao em lại trốn trong xó thế?”

Daphne ngược lên, thấy Colin đang lại gần, nụ cười tự mãn thường trực chễm chệ trên khuôn mặt đẹp trai. Từ khi trở lại London, anh đã gây bao sóng gió cho nơi đây, và Daphne có thể dễ dàng kể tên hàng tá tiểu thư *quả quyết* rằng họ yêu anh và khát khao đến *tuyệt vọng* được anh chú ý. Tuy nhiên, cô không phải lo rằng anh trai mình sẽ đáp trả lại bất kỳ tình cảm nào từ phía họ; Colin rõ ràng cần thêm nhiều cuộc chơi bởi trác táng hơn nữa trước khi ổn định.

“Em không trốn,” cô sửa lại. “Em chỉ tránh mặt thôi.”

“Tránh ai? Hastings?”

“Không, dĩ nhiên là không. Dù sao thì tối nay anh ấy cũng không ở đây.”

“Có chứ, anh ấy ở đây đây.”

Bởi vì đây là Colin, với mục đích sống hàng đầu (dĩ nhiên sau săn đuổi những phụ nữ phóng đảng và trò cá ngựa) là giày vò em gái, Daphne định phớt lờ câu nói này, nhưng cô vẫn không thể không quan tâm, “Anh ấy ở đây?”

Colin gật đầu ranh mãnh và hất đầu về hướng cửa vào phòng khiêu vũ. “Anh thấy anh ấy bước vào chưa đây mười lăm phút trước.”

Daphne nheo nheo mắt. “Anh lừa em sao? Anh ấy đã nói rõ với em là anh ấy không định tham dự tối nay.”

“VẬY mà em vẫn đến?” Colin ộp cả hai tay lên má vờ ngạc nhiên.

“Tất nhiên là em đến chứ,” cô vặn lại. “Cuộc sống của em có xoay quanh Hastings đâu.”

“Không phải thế sao?”

Daphne có cảm giác sâu sắc rằng anh không đùa. “Không, nó không như thế,” cô trả lời, nói dối một cách sống sượng. Cuộc đời cô có thể không xoay quanh Simon, nhưng suy nghĩ của cô thì chắc chắn có.

Đôi mắt xanh lục bảo của Colin trở nên nghiêm túc bất thường. “Em yêu sâu đậm lắm, đúng không?”

“Em không hiểu anh có ý gì.”

Anh mỉm cười đầy dụng ý. “Em sẽ hiểu thôi.”

“Colin!”

“Trong lúc ấy,” anh hất đầu về phía cửa ra vào, “sao em không ra xem anh ấy đang ở đâu đi? Rõ ràng sự đồng hành tế nhị của anh giờ chẳng có chút giá trị nào. Anh có thể thấy chân em đang nhích xa khỏi anh rồi.”

Sợ hãi cơ thể sẽ phản bội mình theo cách đó, Daphne cúi xuống nhìn.

“Ha! Xem em kìa.”

“Colin Bridgerton,” Daphne nghiêng rằng, “đôi lúc xin thề là em nghĩ anh không lớn hơn một đứa trẻ ba tuổi.”

“Một khái niệm thú vị,” anh trầm ngâm, “và nó sẽ đặt em vào độ tuổi đa sầu đa cảm của đứa trẻ một tuổi rưỡi, em gái à.”

Chẳng tìm được lời lẽ thích hợp để vặn lại một cách chua cay, Daphne chỉ chăm chăm nhìn anh bằng ánh mắt tăm tối nhất.

Nhưng Colin chỉ cười. “Chắc chắn là một vẻ mặt hút hồn đấy, em gái, nhưng có lẽ em sẽ muốn xóa bỏ nét biểu cảm ấy đi đấy. Công tước Hủy diệt đang trên đường đến kìa.”

Lần này Daphne không chịu mắc bẫy. Anh sẽ không có cơ hội Xem Em Kìa đâu.

Colin chồm tới trước và thì thầm bí ẩn, “Lần này anh không đùa đâu, Daff.”

Daphne vẫn trừng mắt.

Colin cười cùn cục.

“Daphne!” Giọng Simon. Ngay bên tai cô.

Cô quay phắt lại.

Tiếng cười cùn cục của Colin trở nên chân thành hơn. “Thật tình em nên tin tưởng người anh trai yêu dấu nhất của mình hơn, em thân mến ạ.”

“*Cậu ấy* là người anh trai yêu dấu nhất của cô?” Simon hỏi, một bên mày nhướn lên vẻ không tin.

“Chỉ vì tôi qua Gregory đã đặt con cóc lên giường tôi,” Daphne nghiêng răng, “còn vị trí của Benedict thì không bao giờ được khôi phục sau lần bẻ cổ con búp bê tôi yêu thích nhất.”

“Em khiến anh phải băn khoăn không biết Anthony đã làm gì để đến nỗi thậm chí chẳng được nhắc đến thế,” Colin lầm bầm.

“Anh không có chỗ nào khác để đi sao?” Daphne hỏi thẳng thừng.

Colin nhún vai, “Không hẳn.”

“Không phải,” cô hỏi qua hàm răng nghiêng chặt, “chẳng phải anh vừa bảo em là anh đã hứa khiêu vũ cùng Prudence Featherington sao?”

“Thánh thần ơi, không. Chắc em nghe nhầm rồi.”

“Vây, có lẽ mẹ đang tìm anh đấy. Thật ra, em tin chắc vừa nghe mẹ gọi tên anh.”

Colin toét miệng cười trước vẻ bức tức của cô. “Lẽ ra em không nên bày tỏ thái độ rõ ràng thế,” anh nói với giọng thì thầm điệu bộ, cố tình nói đủ lớn cho Simon nghe thấy. “Anh ấy sẽ tưởng em thích anh ấy đấy.”

Toàn bộ cơ thể Simon giật nảy lên bởi niềm hân hoan khó kiềm chế được.

“Không phải em đang cố tìm kiếm sự bầu bạn của anh ấy,” Daphne gay gắt nói. “Chỉ là em đang cố tránh phải bầu bạn với anh.”

Colin vỗ vỗ tay lên tim. “Em làm anh tổn thương đấy, Daff.” Anh quay qua Simon. “Ồ, con bé làm tôi tổn thương biết bao.”

“Cậu đã phí hoài năng khiếu của mình rồi đấy, Bridgerton,” Simon ân cần nói. “Cậu nên đứng trên sân khấu mới phải.”

“Một ý kiến thú vị,” Colin trả lời, “nhưng chắc chắn nó sẽ làm mẹ tôi bốc hơi mất.” Mắt anh ấy sáng lên. “Giờ thì nó cũng là một sáng kiến đấy. Lại đúng lúc buổi tiệc đang trở nên buồn tẻ. Chúc cả hai buổi tối tốt lành nhé.” Anh nhướn mày tinh nghịch và biến đi.

Daphne và Simon im lặng dõi mắt theo Colin khi anh biến mất vào đám đông. “Tiếng hét inh tai tiếp theo mà anh nghe được,” Daphne dịu dàng nói, “chắc chắn là từ mẹ tôi rồi.”

“Và tiếng huych là do bà ngã xuống bất tỉnh?”

Daphne gật đầu, nở nụ cười miễn cưỡng. “Nhưng dĩ nhiên.” Cô dừng một lúc trước khi nói tiếp, “tôi không nghĩ tối nay anh sẽ đến.”

Anh nhún vai, lớp vải đen của bộ lễ phục hơi nhăn lại bởi cử động đó. “Tôi buồn chán.”

“Anh buồn chán đến mức quyết định lặn lội đường xá đến Hampstead Heath tham dự vũ hội thường niên của phu nhân Trowbridge?” Đôi mày cô cong lại. Hampstead Heath cách Mayfair đến bảy dặm, ít nhất cũng mất một giờ cưỡi ngựa trong điều kiện tốt nhất, và còn lâu hơn nhiều với những buổi tối như tối nay, khi toàn bộ giới thượng lưu bít chặt các con đường. “Thứ lỗi cho tôi nếu tôi bắt đầu nghi ngờ về sự tỉnh táo của anh.”

“Tôi cũng đang tự hỏi mình câu đó đây,” anh lầm bầm.

“À, dù trường hợp nào đi nữa,” cô nói với tiếng thở dài hạnh phúc, “tôi mừng khi thấy anh ở đây. Tối nay thật kinh hoàng.”

“Thật sao?”

Cô gật đầu. “Tôi đã bị quấy rầy bởi hàng hà sa số các câu hỏi về anh.”

“Chà, chuyện có vẻ thú vị rồi đây.”

“Nghĩ lại mà xem. Người đầu tiên chất vấn tôi là mẹ. Bà muốn biết tại sao anh không bao giờ đến thăm tôi vào buổi chiều.”

Simon nhăn mặt. “Cô có nghĩ nó cần thiết không? Tôi cứ tưởng sự toàn tâm toàn ý của tôi dành cho những chuyện yêu đương buổi tối này đã đủ cho màn kịch rồi.”

Chính Daphne cũng thấy ngạc nhiên vì cô đã cố gắng để không làm bầm giân dữ. Anh đâu cần khiến cho chuyện này nghe như vấn đề vật vãn vậy. “Sự toàn tâm toàn ý của anh,” cô nói, “có lẽ sẽ đủ sức thuyết phục bất cứ kẻ ngốc nào ngoài mẹ tôi. Và bà chẳng nói bất cứ chuyện gì ngoài việc sự sao nhãng thăm viếng của anh đã được tường thuật lại trên *Whistledown*.”

“Thật sao?” Simon hỏi, vô cùng hứng thú.

“Thật. Nên tốt hơn hết anh nên đến thăm tôi ngày mai, nếu không mọi người sẽ bắt đầu đặt dấu hỏi đấy.”

“Tôi rất muốn biết các gián điệp của người phụ nữ đó là ai,” Simon làu bàu, “và rồi tôi sẽ thuê họ cho mình.”

“Anh cần gián điệp để làm gì?”

“Chẳng làm gì cả. Nhưng có vẻ như thật đáng hổ thẹn khi lãng phí tài năng xuất chúng như thế.”

Daphne không mấy tin rằng phu nhân Whistledown hư cấu sẽ đồng ý với chuyện đã có bất cứ tài năng nào bị lãng phí, nhưng cô không muốn thảo

luận về những giá trị và tác hại của tờ báo đó, nên chỉ nhún vai trước lời bình luận của anh. “Và rồi,” cô tiếp tục, “khi mẹ đã tra hỏi xong thì lại đến lượt tất cả những người khác, mà thậm chí họ còn tệ hơn.”

“Lạy Chúa không phải thế chứ.”

Cô nhìn anh chua chát. “Chỉ trừ một người còn tất cả những người chất vấn khác đều là phụ nữ, và dù ai cũng hùng hồn tuyên bố về hạnh phúc của họ nhân danh tôi, họ rõ ràng vẫn đang cố gắng suy diễn về khả năng chúng ta sẽ không kết hôn.”

“Tôi đoán cô đã nói với tất cả bọn họ là tôi đang yêu cô đến tuyệt vọng?”

Daphne cảm giác trong lòng nhộn nhạo. “Đúng vậy,” cô nói dối, trao cho anh nụ cười quá mức ngọt ngào. “Xét cho cùng, tôi phải giữ gìn danh tiếng của mình chứ.”

Simon bật cười. “Vậy, người đàn ông duy nhất tham gia trò hỏi han này là ai vậy?”

Daphne nhăn mặt. “Thực ra, đó là một Công tước khác. Một ông già kỳ lạ tuyên bố rằng đã từng làm bạn với cha anh.”

Mặt Simon đột nhiên căng ra.

Cô chỉ nhún vai, không để ý thấy vẻ mặt anh thay đổi. “Ông ấy cứ thao thao bất tuyệt về chuyện cha anh là một *Công tước tốt* như thế nào.” Cô khẽ cười khi cố bắt chước giọng ông già đó. “Tôi không biết là Công tước các anh phải để ý tới người khác nhiều đến thế. Xét cho cùng, chúng ta đâu muốn một Công tước kém cỏi đi bêu xấu tước hiệu đó.”

Simon không nói gì.

Daphne trầm ngâm gõ gõ ngón tay lên má, “Anh biết không, thực ra tôi chưa bao giờ nghe anh nhắc đến cha mình.”

“Đó là vì tôi không muốn thảo luận về ông,” Simon nói cụt ngủn.

Cô chớp mắt lo ngại. “Có gì không phải à?”

“Không hề,” anh nói, giọng nhát gừng.

“Ồ.” Cô nhận ra mình đang cắn môi dưới bèn cố ép mình dừng lại. “Vậy tôi sẽ không nhắc đến nữa.”

“Tôi đã nói *chẳng có gì không phải* hết.”

Daphne giữ vẻ mặt bình thản. “Tất nhiên rồi.”

Bầu không khí chìm trong sự im lặng dai dẳng khó chịu. Daphne ngượng ngùng vò vò vạt áo, rồi cuối cùng lên tiếng. “Những bông hoa phu nhân Trowbridge dùng để trang trí đẹp thật, anh có nghĩ vậy không?”

Anh dõi theo tay cô nhìn một tổ hợp hoa hồng màu hồng và trắng. “Phải.”

“Tôi đang băn khoăn không biết bà ấy có tự trồng không.”

“Tôi không biết.”

Một khoảng im lặng khó xử khác.

“Trồng hoa hồng rất khó.”

Lần này câu trả lời của anh chỉ là tiếng làu bàu.

Daphne hắng giọng, và rồi, khi anh thậm chí còn chẳng thèm nhìn, cô hỏi. “Anh muốn uống thử nước chanh không?”

“Tôi không uống nước chanh.”

“Tốt thôi, tôi thì có,” cô cáu kỉnh, quyết định mình chịu đựng quá đủ rồi. “Và tôi đang khát. Nên mong anh thứ lỗi, tôi sẽ đi lấy cho mình một ly, và để anh lại với tâm trạng u uẩn đó vậy. Tôi chắc rằng anh có thể tìm thấy người nào đó thú vị hơn tôi.”

Cô xoay lưng bỏ đi, nhưng chưa di chuyển được bước nào, cô đã cảm thấy một bàn tay nặng nề đặt lên cánh tay cô. Cô nhìn xuống, bị thôi miên trong khoảnh khắc khi thấy bàn tay đeo găng trắng của anh đặt trên chiếc áo lụa

màu quả đào của cô. Cô nhìn chăm chăm, hầu như chờ đợi bàn tay đó di chuyển, đi xuống hết chiều dài cánh tay cô cho đến khi chạm vào khuỷu tay trần.

Nhưng dĩ nhiên anh không làm thế. Anh chỉ làm những việc kiểu vậy trong giấc mơ của cô thôi.

“Daphne, làm ơn,” anh nói, “quay lại đi.”

Giọng anh trầm trầm, và toát lên một cảm xúc mãnh liệt khiến cô run rẩy.

Cô quay lại, và ngay khi mắt cô chạm mắt anh, anh nói. “Xin hãy chấp nhận lời xin lỗi của tôi.”

Cô gật đầu.

Nhưng rõ ràng anh cảm thấy cần phải giải thích rõ hơn. “Tôi không...” Anh dừng lại và húng hắng ho sau bàn tay. “Tôi không hòa thuận với cha mình. Tôi... Tôi không thích nói về ông ấy.”

Daphne mê mẩn nhìn anh chăm chú. Cô chưa bao giờ thấy anh nói năng thiếu mạch lạc như vậy.

Simon đang giận dữ. Thật lạ, Daphne nghĩ, vì có vẻ như anh đang giận dữ chính bản thân mình.

“Khi cô nhắc đến ông ấy...” Anh lắc đầu, như đang quyết định thử tìm một cách tiếp cận khác cho câu chuyện. “Nó đã in sâu vào tâm trí tôi. Tôi không thể ngừng nghĩ về ông ấy. Nó-nó-nó khiến tôi vô cùng giận dữ.”

“Tôi xin lỗi,” cô nói, biết rõ vẻ bối rối hằn phải lồ lộ trên khuôn mặt. Cô nghĩ nên nói thêm gì đó, nhưng không biết phải nói gì.

“Không phải giận cô đâu,” anh vội nói, và khi đôi mắt xanh nhạt của anh dán chặt vào mắt cô, có gì đó trở nên rõ ràng hơn giữa họ. Gương mặt anh có vẻ cũng thư giãn hơn, đặc biệt là những nếp nhăn căng thẳng quanh môi anh. Anh khò sở nuốt nước bọt, “Tôi đang giận dữ chính bản thân.”

“Và hình như là cả cha anh nữa,” cô dịu dàng nói.

Anh im lặng. Cô nhận ra mình không mong anh nói gì. Tay anh vẫn đặt trên cánh tay cô, và cô phủ bàn tay lên tay anh. “Anh có muốn chút khí trời không?” cô hỏi nhẹ nhàng. “Có vẻ anh cần nó đấy.”

Anh gật đầu. “Cô cứ ở lại đây. Anthony sẽ lấy đầu tôi nếu tôi dẫn cô ra hiên.”

“Anthony có thể treo cổ tất cả những ai tôi quan tâm.” Daphne mím chặt môi cái kính. “Dù sao tôi cũng phát ốm vì sự lớn vồn thường xuyên của anh ấy rồi.”

“Cậu ấy chỉ đang cố trở thành người anh tốt của cô.”

Cô hé miệng sừng sốt. “Vậy anh đang đứng về phía ai đây?”

Khéo léo phớt lờ câu hỏi của cô, anh nói, “Thôi được rồi. Nhưng chỉ đi dạo một lúc thôi nhé. Tôi có thể đối phó với Anthony được, nhưng nếu cậu ấy viện đến sự giúp đỡ của các anh trai cô, tôi chết là cái chắc.”

Có một cánh cửa dẫn ra hiên chỉ cách vài mét. Daphne gật đầu về hướng đó, và tay Simon trượt xuống cánh tay, vòng qua khuỷu tay cô.

“Dù sao thì ngoài hiên chắc hẳn có hàng tá cặp đôi,” cô nói. “Anh ấy sẽ không có gì để phàn nàn cả.”

Nhưng họ chưa kịp đi, một giọng đàn ông đã vang lên phía sau, “Hastings!”

Simon dừng bước và quay lại, khó chịu nhận ra mình đã trở nên quen thuộc với cái tên này. Gần như ngay lập tức, anh đã nghĩ đó chính là tên mình.

Không hiểu sao suy nghĩ ấy khiến anh phát ốm.

Một ông già tập tễnh chống gậy tiến về phía họ. “Đó là ngài Công tước tôi đã nói với anh,” Daphne nói. “Middlethorpe, tôi tin là thế.”

Simon gật đầu cụt ngủn, không muốn lên tiếng.

“Hastings!” ông già nói, vỗ vỗ cánh tay anh. “Ta muốn làm quen với cậu lâu

rồi. Ta là Middlethorpe. Cha cậu là người bạn tốt của ta.”

Simon chỉ gật đầu lần nữa, cử chỉ chính xác như trong quân đội.

“Ngài ấy rất nhớ cậu, cậu biết đó. Trong thời gian cậu đi du lịch.”

Cơn thịnh nộ bắt đầu bùng lên làm lưỡi anh căng ra, cơ mặt anh siết chặt, cứng nhắc. Anh biết, không chút nghi ngờ, rằng nếu anh cố lên tiếng, âm thanh duy nhất anh có thể phát ra sẽ giống như hồi anh tám tuổi.

Và không đời nào anh lại tự làm mình xấu hổ trước mặt Daphne theo cách đó.

Bằng cách nào đó - anh không bao giờ biết tại sao, có lẽ bởi vì anh không bao giờ gặp quá nhiều rắc rối với những âm tiết ngoài “Tôi” - anh cũng xoay sở được để nói, “Ồ?” Anh hài lòng khi thấy giọng mình vừa sắc bén vừa kẻ cả.

Nhưng dù có nghe thấy sự cay nghiệt trong giọng anh thì ông già ấy cũng không phản ứng lại. “Ta đã ở bên khi ngài ấy qua đời,” Công tước Middlethorpe lên tiếng.

Simon không nói gì.

Daphne - cầu Chúa phù hộ cho cô - nhảy vào giữa cuộc xung đột bằng sự thông cảm. “Lạy Chúa tôi.”

“Ngài ấy yêu cầu ta chuyển cho cậu vài thông điệp. Ta đang giữ mấy lá thư ở nhà.”

“Đốt chúng đi.”

Daphne hỏn hên chớp lấy tay Công tước Middlethorpe. “Ồ, không, xin đừng làm thế. Bây giờ anh ấy có thể không muốn thấy chúng, nhưng chắc chắn trong tương lai anh ấy sẽ thay đổi suy nghĩ.”

Simon ném cho cô ánh mắt băng giá trước khi quay trở lại phía Công tước Middlethorpe. “Tôi nói đốt chúng đi.”

“Ta... à...” Công tước Middlethorpe trông bối rối đến vô vọng. Ông hẳn đã biết hai cha con nhà Basset không mấy thuận hòa với nhau, nhưng hiển nhiên ngài Công tước quá cố đã không tiết lộ sự thật sâu xa của việc ghe lạnh này. Ông nhìn Daphne, cảm nhận được mối liên minh tiềm năng, và nói với cô, “Ngoài thư từ, ngài ấy còn có điều muốn nhắn gửi với cậu đây. Tôi có thể nói với cậu ấy ngay bây giờ.”

Nhưng Simon đã thả tay Daphne và sải bước ra ngoài.

“Thật vô cùng xin lỗi ngài,” Daphne nói với Công tước Middlethorpe, cảm thấy cần phải xin lỗi vì cách cư xử tồi tệ của Simon. “Tôi tin chắc anh ấy không muốn tỏ ra thô lỗ thế đâu.”

Vẻ mặt của Công tước Middlethorpe cho thấy ông biết Simon cố tình tỏ ra thô lỗ.

Nhưng Daphne vẫn nói, “Anh ấy hơi nhạy cảm trong những vấn đề liên quan đến cha mình.”

Công tước Middlethorpe gật đầu. “Ngài Công tước đã cảnh báo tôi rằng cậu ấy sẽ phản ứng theo cách này. Nhưng ngài ấy đã phá ra cười khi nói vậy, rồi đùa đùa về lòng kiêu hãnh của dòng họ Basset. Tôi phải thú nhận rằng tôi không nghĩ ngài ấy hoàn toàn nghiêm túc.”

Daphne lo lắng nhìn qua cánh cửa ra vào hướng ánh mắt ra hiên. “Hình như anh ấy ở đó,” cô lẩm bẩm. “Có lẽ tôi nên ra xem anh ấy thế nào thì hơn.”

Công tước Middlethorpe gật đầu.

“Xin ngài đừng đốt những lá thư,” cô nói.

“Ta không bao giờ tính đến chuyện đó. Nhưng...”

Daphne đã dợm bước về phía cửa dẫn ra hiên, bèn quay lại trước giọng ngập ngừng của ông già. “Có chuyện gì vậy ạ?” cô hỏi.

“Ta không phải người khỏe mạnh,” công tước Middlethorpe nói. “Ta... Bác sĩ nói rằng có thể là bất cứ lúc nào kể từ bây giờ. Liệu ta có thể tin tưởng cô sẽ giữ những lá thư an toàn không?”

Daphne chăm chăm nhìn Công tước, vừa choáng váng vừa kinh hãi. Choáng váng vì cô không thể tin nổi ông lại tin tưởng giao những thư từ cá nhân đó cho một phụ nữ trẻ ông mới quen biết chưa đầy một tiếng đồng hồ. Kinh hãi vì cô biết nếu cô chấp nhận giữ chúng, Simon có thể không bao giờ tha thứ cho cô.

“Tôi không biết,” cô nói giọng căng thẳng. “Tôi không chắc mình là người phù hợp.”

Đôi mắt già nua của Công tước Middlethorpe nhìn lại với sự hiểu biết. “Ta nghĩ có lẽ chính cô là người phù hợp nhất,” ông dịu dàng nói. “Và ta tin chắc cô sẽ biết khi nào là thời điểm đúng đắn để đưa những lá thư cho cậu ấy. Ta có thể giao chúng cho cô chứ?”

Im lặng, cô gật đầu. Cô không biết mình có thể làm gì khác.

Công tước Middlethorpe nhắc cây gậy lên chỉ về phía hiên. “Tốt hơn hết cô nên theo cậu ấy.”

Daphne bắt gặp cái nhìn của ông, gật đầu, và gấp gáp chạy đi. Khoảnh hiên được chiếu sáng bởi mấy cây nến treo tường, nên không gian buổi đêm thật mờ ảo, và chỉ nhờ ánh trăng cô mới nhận ra Simon đang đứng trong góc. Dáng anh to cao và giận dữ, tay khoanh lại quanh ngực. Anh đang đối diện với bãi cỏ bất tận trải dài trước hiên, nhưng Daphne thật tâm ngờ rằng anh chẳng nhìn thấy gì ngoài cảm xúc dữ dội của bản thân.

Cô im lặng di chuyển về phía anh, đón nhận làn gió mát mẻ với một bầu không khí khác hẳn sự tù túng trong phòng khiêu vũ. Những tiếng thì thầm trôi trong đêm cho biết họ không phải những người duy nhất trên hiên, nhưng Daphne không thấy bất cứ ai khác trong ánh sáng mờ ảo. Rõ ràng các vị khách khác đã quyết định ẩn mình trong góc tối. Mà cũng có thể họ đã bước xuống bậc cấp để ra vườn và giờ đang ngồi trên những băng ghế dài phía dưới.

Khi bước tới bên anh, cô đã định sẽ nói một câu gì đó đại loại, “Anh đã rất thô lỗ với ngài Công tước,” hay “Tại sao anh giận dữ cha anh như vậy?” nhưng cuối cùng cô quyết định, đây không phải lúc thăm dò cảm xúc của Simon, vậy nên khi đến cạnh anh, cô chỉ dựa vào lan can, và nói, “Giá như

tôi có thể nhìn thấy các vì sao.”

Simon nhìn cô, ban đầu với vẻ ngạc nhiên, sau là tò mò.

“Anh có thể sẽ chẳng bao giờ thấy chúng ở London,” cô tiếp tục, chủ tâm giữ cho giọng thật vui vẻ. “Nếu không phải tại ánh đèn quá sáng thì cũng là do bị sương mù che khuất. Hay thỉnh thoảng không khí quá vẩn đục nên chẳng thể nhìn rõ được.” Cô nhún vai, lại ngược mắt lên bầu trời tối đen như mực. “Tôi đã hy vọng có thể nhìn thấy chúng từ Hampstead Heath. Nhưng thể đấy, lũ mây lại không hợp tác rồi.”

Sự im lặng kéo dài. Rồi Simon hắng giọng hỏi. “Cô có biết rằng sao ở bán cầu Nam hoàn toàn khác không?”

Daphne không nhận ra cô đã căng thẳng thế nào, mãi cho đến khi cô cảm thấy toàn bộ cơ thể nói lỏng trước câu hỏi của anh. Rõ ràng, anh đang cố ép buổi tối của họ trở lại khuôn mẫu bình thường, và cô vui mừng để anh làm thế. Cô nhìn anh vẻ giễu cợt và nói. “Anh đang đùa.”

“Tôi không đùa. Cô có thể tìm hiểu trong bất kỳ quyển sách thiên văn học nào.”

“Hừmm.”

“Điều thú vị,” Simon tiếp tục, giọng đã thoải mái hơn khi dần sâu vào cuộc trò chuyện, “là cho dù cô không phải nhà thiên văn học - và tôi không...”

“Và hiển nhiên,” Daphne ngắt ngang với nụ cười tự đánh giá thấp mình, “tôi cũng không phải.”

Anh mỉm cười vỗ vỗ tay cô, và Daphne nhẹ nhõm nhận ra niềm hạnh phúc đã ánh lên trong mắt anh. Rồi sự nhẹ nhõm ấy chuyển thành một điều quý giá hơn - niềm vui sướng. Bởi vì cô là người đã xua tan bóng đen trong mắt anh. Cô nhận ra cô muốn xua chúng đi mãi mãi.

Giá như anh để cô...

“Dù sao cô cũng đã chú ý thấy sự khác biệt,” anh nói. “Lạ thật đấy. Tôi chưa bao giờ để tâm học về các chòm sao, thế mà hồi ở châu Phi, tôi nhìn lên bầu

trời - và đêm đó trong lành vô cùng. Cô chắc chưa bao giờ thấy một buổi đêm như thế.”

Daphne nhìn anh mê hoặc.

“Tôi nhìn lên bầu trời,” anh nói, lắc đầu bối rối, “và nó có vẻ không ổn.”

“Làm sao bầu trời lại không ổn được?”

Anh nhún vai, bắt giắc giờ một tay lên. “Nó chỉ thế thôi. Tất cả các ngôi sao đều nhằm chỗ.” “Có lẽ tôi cũng muốn được thấy bầu trời phương Nam,” Daphne trầm ngâm. “Nếu tôi xinh đẹp rạng rỡ và sôi nổi táo bạo, thuộc kiểu phụ nữ được đàn ông viết thơ ca ngợi, có lẽ tôi cũng muốn đi du lịch.”

“Cô *chính là* kiểu phụ nữ được đàn ông viết thơ tặng,” Simon nhắc cô nhớ lại kèm theo cái nghiêng đầu chế nhạo. “Chỉ có điều bài thơ đó quá tệ.”

Daphne bật cười. “Ồ, đừng trêu tôi chứ. Chuyện đó thật phẫn khích. Ngày đầu tiên trong đời tôi có sáu vị khách, và Neville Binsby còn viết thơ nữa.”

“Bảy vị khách,” Simon sửa lại, “tính cả tôi.”

“Bảy người tính cả anh. Nhưng anh không thật sự được tính.”

“Cô làm tôi tổn thương đấy,” anh chọc, bắt chước y hệt Colin. “Ồ, cô mới làm tôi tổn thương làm sao.”

“Có lẽ anh cũng nên nghĩ đến sự nghiệp trên sân khấu đi.”

“Có lẽ không,” anh đáp trả.

Cô mỉm cười nhẹ nhàng. “Có lẽ không. Nhưng điều tôi định nói là, vốn chỉ là một cô gái Anh nhạt nhẽo, tôi không có mong muốn đi bất cứ nơi nào khác. Tôi hạnh phúc ở đây.”

Simon lắc đầu, một tia sáng lạ lùng, gần như ánh điện lóe lên trong mắt anh. “Cô không nhạt nhẽo. Và” - giọng anh chùng xuống thành một tiếng thì thầm đầy cảm xúc - “Tôi vui vì cô hạnh phúc. Tôi không quen biết nhiều người có hạnh phúc đích thực.”

Daphne ngược nhìn anh, và cô dần dần ý thức được anh đang nhích lại gần cô. Chẳng hiểu sao, cô không nghĩ rằng anh nhận ra, nhưng cơ thể anh vẫn đang lắc lư tiến lại gần cô, và cô nhận thấy khoảng cách gần đến nỗi cô không sao dứt mắt ra khỏi mắt anh.

“Simon?” cô thì thầm.

“Quanh đây có người đấy,” anh nói, giọng nghèn nghẹt kỳ lạ.

Daphne quay đầu sang góc hiên. Những tiếng xì xào cô nghe thấy vừa nãy đã biến mất, nhưng như thế chỉ có nghĩa là những người ở cạnh họ lúc trước giờ đang nghe trộm.

Trước mặt cô, khu vườn đang vẫy gọi. Nếu đây là một buổi dạ vũ ở London, qua hàng hiên sẽ chẳng có nơi nào để đi, nhưng phu nhân Trowbridge luôn tự hào về sự khác biệt của mình, và do đó luôn tổ chức các buổi dạ vũ thường niên tại ngôi nhà thứ hai ở Hampstead Heath. Nó cách xa Mayfair gần mười dặm, nhưng cũng có thể thành một thế giới khác. Những ngôi nhà duyên dáng điểm xuyết những khoảng xanh rộng rãi, và trong khu vườn của phu nhân Trowbridge, có vô khối cây cối hoa cỏ, cây bụi và bờ rào - những góc tối để một cặp tình nhân có thể chìm đắm trong nhau.

Daphne cảm thấy một cảm giác hoang dã xấu xa. “Chúng ta ra vườn đi dạo đi,” cô dịu dàng nói.

“*Chúng ta không thể.*”

“Chúng ta phải làm thế.”

“Chúng ta không thể.”

Sự tuyệt vọng trong giọng Simon đã nói cho cô mọi thứ cô cần biết. Anh muốn cô. Anh khát khao cô. Anh *phát điên* vì cô.

Daphne cảm thấy trái tim như đang ngân vang giai điệu từ *Cây sáo ma thuật*, hoang dại nhào lộn vượt quá cả cung Đô trưởng.

Và cô nghĩ - nếu cô hôn anh thì sao nhỉ? Nếu cô kéo anh vào vườn và

ngiênng đầu cảm nhận môi anh chạm vào môi cô thì sao nhỉ? Anh có nhận ra cô yêu anh nhiều đến thế nào không? Anh có thể yêu cô đến mức nào? Và có lẽ - chỉ có lẽ thôi - anh sẽ nhận ra cô làm anh hạnh phúc đến nhường nào.

Rồi có lẽ anh sẽ không còn nói về quyết tâm tránh né hôn nhân nữa.

“Tôi sẽ vào vườn đi dạo,” cô thông báo. “Anh có thể đi theo nếu muốn.”

Khi cô bước đi - chậm rãi, để anh có thể bắt kịp - cô nghe anh lau bầu nguyên rửa, rồi cô nghe tiếng bước chân anh đang thu ngắn khoảng cách giữa họ.

“Daphne, chuyện này thật điên rồ,” Simon nói, nhưng giọng nói khàn khàn của anh cho cô biết anh đang cố gắng cùng cực để tự thuyết phục bản thân hơn là thuyết phục cô.

Cô không nói gì, chỉ rảo bước đi sâu vào vườn hơn.

“Vì Chúa, đúng là phụ nữ, cô có nghe tôi nói không đấy?” Tay anh khóa cổ tay cô, xoay cô lại. “Tôi đã hứa với anh trai cô,” anh nói dữ dội. “Tôi đã thề.”

Cô nở nụ cười của người phụ nữ biết rõ mình muốn gì. “VẬY anh đi đi.”

“Cô biết là tôi không thể. Tôi không thể để cô bơ vơ ngoài vườn. Ai đó có thể cố lợi dụng cô.”

Daphne khẽ nhún vai duyên dáng và cố vịn tay gắng thoát khỏi sự kìm cặp của anh.

Nhưng những ngón tay anh chỉ càng siết chặt hơn.

Và rồi, dù biết rõ đây không phải dụng ý của anh, cô vẫn để mặc cho mình bị kéo tới bên anh, chậm chạp di chuyển lại gần cho đến khi họ chỉ cách nhau tầm nửa mét.

Hơi thở Simon trở nên đứt quãng. “Đừng làm thế, Daphne.”

Cô cố gắng nói điều gì đó hài hước, cô nói điều gì đó quynh rữ. Nhưng nỗ

lực tỏ ra can đảm của cô thất bại vào phút chót. Từ trước đến nay cô chưa từng được hôn, và giờ đây, khi suýt môi mọc anh là người trao cho cô nụ hôn đầu, cô lại không biết phải làm gì.

Ngón tay anh nới lỏng cổ tay cô, nhưng rồi chúng giật mạnh, kéo cô theo anh bước ra sau một bờ rào cao, chạm trở cầu kỳ.

Anh thầm thì tên cô, chạm vào má cô.

Mắt cô mở lớn, môi hé ra.

Và cuối cùng, đó là điều không thể tránh được.

Chương 10

Rất nhiều phụ nữ bị hủy hoại chỉ bằng một nụ hôn.

THỜI BÁO XÃ HỘI CỦA PHU NHÂN WHISTLEDOWN, 14 tháng Năm 1813

Simon không chắc lúc nào anh biết mình sẽ hôn cô. Có lẽ đó là điều anh chẳng bao giờ biết mà chỉ có thể cảm nhận được thôi.

Đến tận phút cuối cùng anh vẫn tự thuyết phục bản thân rằng anh chỉ kéo cô ra sau hàng rào để quở trách, mắng mỏ cô về hành vi bất cần có thể đẩy cả hai vào rắc rối nghiêm trọng.

Nhưng rồi việc này đã xảy ra - mà cũng có khi xảy ra từ lâu lắm rồi, chỉ có điều anh luôn cố hết sức không chú ý tới nó. Đôi mắt cô thay đổi; chúng gần như rực sáng. Và cô hé miệng ra - chút xíu thôi, gần như chỉ đủ cho một hơi thở thoát ra, nhưng cũng đủ để mắt anh không thể rời đi.

Tay anh trườn lên cánh tay cô, phủ trên chiếc găng tay bằng xa tanh nhạt màu, lướt qua làn da trần, và rồi cuối cùng qua tay áo bằng lụa mỏng. Bàn tay khéo léo luồn ra sau lưng cô, kéo cô lại gần, rút ngắn khoảng cách giữa họ. Anh muốn cô gần hơn. Anh muốn cô bao quanh anh, bên trên anh, bên dưới anh. Anh muốn cô nhiều đến mức khiến anh kinh hãi.

Anh kéo cô lại, tay anh bao phủ tay cô như một mỏ kềm. Bây giờ anh có thể cảm thấy toàn bộ chiều dài cơ thể cô, tới từng centimet. Cô thấp hơn anh một cách đáng kể, nên ngực cô cọ vào bụng anh, còn đùi anh...

Anh rùng mình bởi ham muốn.

Đùi anh chêm vào giữa hai chân cô, những cơ bắp mạnh mẽ của anh cảm nhận được hơi nóng đang tràn ra từ da cô.

Simon rên rỉ, một âm thanh nguyên sơ hòa trộn giữa nhu cầu và thất vọng. Anh sẽ không thể có cô đêm nay - anh mãi mãi không thể có cô, và anh cần

phải làm sao cho sự đụng chạm này sẽ đủ cho cả cuộc đời anh.

Lớp vải lụa của váy cô mềm mại và mỏng manh dưới ngón tay anh, và khi lướt tay trên lưng cô, anh có thể cảm thấy từng đường nét thanh nhã của cô.

Và rồi bằng cách nào đó - cho tới chết anh cũng sẽ chẳng bao giờ biết bằng cách nào - anh lúi ra khỏi cô. Chỉ khoảng hai centimet thôi, nhưng cũng đủ cho luồng khí lạnh buổi đêm len lỏi vào giữa cơ thể họ.

“Không!” cô kêu lên, và anh tự hỏi liệu cô có biết một từ đơn giản đó hàm chứa bao lời mời gọi không.

Anh úp tay lên má cô, giữ chặt cô để anh có thể uống cạn bóng hình cô. Trời quá tối khiến anh chẳng thể nhìn ra chính xác những sắc màu đã hình thành nên khuôn mặt khó quên của cô, nhưng Simon biết môi cô đỏ hồng mềm mại, với sắc hồng đào nơi khóe môi. Anh biết mắt cô được tạo thành vô vàn sắc nâu, với một đường tròn xanh rêu mê hoặc không ngừng thách thức anh nhìn sát hơn để xem nó thực sự tồn tại ở đó hay chỉ là một sản phẩm từ trí tưởng tượng của anh.

Nhưng phần còn lại - cô mang đến cảm giác gì, cô có vị ra sao - anh chỉ có thể tưởng tượng ra.

Và lạ Chúa, anh đã tưởng tượng nó biết bao lần. Bất chấp cách cư xử bình tĩnh của anh, bất chấp mọi hứa hẹn với Anthony, anh vẫn bùng cháy vì cô. Khi anh thấy cô phía bên kia căn phòng đông đúc, da anh trở nên nóng hổi, và khi anh thấy cô trong những giấc mơ, anh biến thành một ngọn đuốc.

Giờ đây - giờ đây khi anh đã có cô trong vòng tay, hơi thở cô dồn dập và đứt quãng bởi ham muốn, mắt cô đỏ đẫm bởi một nhu cầu mà có lẽ cô không thể nhận thức được - giờ đây anh nghĩ anh có thể nổ tung.

Vậy nên hôn cô trở thành một sự thúc bách tự nhiên để sinh tồn. Một vấn đề đơn giản. Nếu không hôn cô bây giờ, nếu không *niếm* cô bây giờ, anh sẽ chết mất. Nghe có vẻ cường điệu, nhưng ngay khoảnh khắc ấy, anh có thể thề đó là sự thật. Ham muốn đang quấn thắt ruột gan anh có thể bùng lên thành ngọn lửa, và khiến anh bùng cháy lên cùng nó.

Anh cần cô vô cùng.

Khi môi anh cuối cùng cũng bao phủ môi cô, anh không còn nhẹ nhàng nữa. Anh không hung bạo, nhưng mạch máu anh quá rộn rã, quá gấp gáp, và nụ hôn anh trao là nụ hôn của tên người yêu đang đói khát, không phải của một quý ngài cầu hôn dịu dàng.

Anh thôi thúc cô tách đôi môi ra, nhưng cô cũng đã bắt nhịp với khoảnh khắc đam mê này, và khi lưỡi anh tìm kiếm đường vào, anh không cảm thấy sự kháng cự.

“Ồ, Chúa ơi, Daphne,” anh rên rỉ, tay anh bấu vào những đường cong mềm mại nơi hông cô, kéo cô lại gần hơn, cần cô cảm nhận mạch đập khao khát nơi háng anh. “Tôi chưa bao giờ biết... Tôi chưa bao giờ mơ...”

Nhưng đó là lời nói dối. Anh đã mơ. Anh đã mơ chi tiết và sống động. Nhưng không gì có thể sánh bằng thực tế.

Mỗi đụng chạm, mỗi chuyển động đều khiến anh muốn cô hơn, và mỗi giây trôi qua, anh cảm giác cơ thể anh vẫn đang xé toạc những nỗ lực kiểm soát ra khỏi tâm trí. Giờ đây chuyện đúng sai, phù hợp hay không chẳng còn là vấn đề nữa. Vấn đề chỉ còn là cô đang ở đây, trong vòng tay anh, và anh muốn cô.

Và, cơ thể anh nhận ra, cô cũng muốn anh.

Tay anh siết chặt tay cô, môi anh ngấu nghiến môi cô. Đến chừng nào cũng không đủ.

Anh cảm thấy bàn tay đeo găng của cô lưỡng lự trượt lên trên lưng anh, nhẹ nhàng dừng lại nơi gáy anh. Tay cô chạm vào đến đâu, da anh râm ran rồi bùng cháy đến đấy.

Nhưng thế vẫn chưa đủ. Môi anh rời khỏi môi cô, trượt xuống cổ đến chỗ hõm mềm mại bên trên xương đòn. Cô rên rỉ trước mỗi đụng chạm, thứ âm thanh khê khàng đốt cháy dữ dội hơn đam mê của anh

Bàn tay run rẩy, anh với tới đường viền trang trí tinh tế trên cổ áo cô. Đó là một sự đụng chạm nhẹ nhàng, và anh biết rõ chỉ cần khê đẩy là lớp lụa mỏng manh sẽ dễ dàng trượt xuống bầu ngực cô.

Đó là một cảnh tượng anh không được phép nhìn, một nụ hôn anh không xứng đáng được nhận, nhưng anh không thể ngăn được bản thân.

Anh cho cô cơ hội ngăn anh lại. Anh di chuyển với sự chậm rãi đau đớn, dừng lại trước khi lột trần cô ra để cho cô cơ hội cuối cùng nói không. Nhưng thay vì mất bình tĩnh như những cô gái trinh trắng, cô cong lưng lại và bật ra một hơi thở gấp gáp khẽ khàng và khuấy động nhất.

Simon đã được tự do.

Anh lật lớp vải áo xuống, và trong một khoảnh khắc ham muốn rừng mình chơi với, anh chỉ chăm chăm nhìn cô. Và rồi, khi môi anh hạ xuống để xác nhận cô là phần thưởng của anh, anh nghe thấy...

“Ồ con hoang!”

Daphne, nhận ra giọng nói ấy trước anh, kêu ré lên và nhảy phắt ra. “Ôi, lạy Chúa,” cô thở dốc. “Anthony!”

Anh trai cô chỉ cách khoảng ba mét, và nhanh chóng thu ngắn khoảng cách. Hai hàng lông mày đan lại thành một chiếc mặt nạ giận dữ tột cùng, và khi lao vào Simon, anh bật ra một tiếng gầm bản năng của người chiến binh, không giống bất cứ âm thanh gì Daphne từng được nghe trong đời. Nó gần như không giống tiếng người.

Cô chỉ đủ thời gian che cơ thể trước khi Anthony đâm sầm vào Simon với một sức mạnh khiến cô cũng ngã sóng soài xuống đất khi bị một cánh tay của ai đó quật qua.

“Tôi sẽ giết cậu, thằng khốn...” Phần cuối câu nguyên rủa có phần quá khích của Anthony chìm mất khi Simon đánh ngược lại khiến anh không thở nổi.

“Anthony, không! Dừng lại!” Daphne hét lên, vẫn nắm chặt vạt áo, dù cho nó đã được cô giật lên, và giờ không còn nguy cơ bị tuột xuống nữa.

Nhưng Anthony như phát rồ. Anh đâm Simon túi bụi, cơn thịnh nộ lộ lộ trên mặt, trong từng nắm đấm, trong tiếng càu nhàu cuồng loạn phát ra từ miệng anh.

Còn Simon - anh chồng đỡ, nhưng không thực sự đánh trả.

Đang đứng ngay bên cạnh, cảm thấy mình như một đũa ngọc vô dụng, Daphne đột nhiên nhận ra cô phải xen vào. Nếu không, Anthony sẽ giết chết Simon, ngay tại khu vườn của phu nhân Trowbridge. Cô cúi xuống cố lôi anh trai ra khỏi người đàn ông cô yêu, nhưng ngay lúc ấy, họ bỗng dừng xoay tròn, thúc mạnh vào đầu gối Daphne khiến cô ngã chúi vào trong bờ rào.

“Áaaaaaaaaaaaaaaaaa!” cô gào lên, cơn đau dữ dội đến không ngờ.

Tiếng thét của cô hẳn phải hàm chứa dấu hiệu đau đớn rõ ràng hơn cô tưởng, bởi vì cả hai người đàn ông ngay lập tức đứng yên.

“Ôi, Chúa ơi!” Simon, đang là người thắng thế tại thời điểm Daphne té ngã, vội vã xông tới giúp cô. “Daphne! Em không sao chứ?”

Cô chỉ sụt sùi, cô không di chuyển. Gai đang cào rách da cô, và mỗi cử động chỉ khiến vết xây xước nghiêm trọng hơn.

“Tôi nghĩ cô ấy bị thương rồi,” Simon lo lắng nói với Anthony. “Chúng ta phải nhắc thẳng cô ấy lên. Nếu ta xoay cô ấy lại, có khi cô ấy sẽ bị mắc kẹt tệ hơn.”

Anthony gật đầu cắt ngắn, cơn giận đối với Simon tạm thời được đặt sang một bên. Daphne đang đau đớn, và cô phải là ưu tiên hàng đầu.

“Cứ nằm yên nhé, Daff,” Simon khẽ nói, giọng anh dịu dàng và êm ái. “Tôi sẽ vòng tay quanh em. Rồi sau đó sẽ nâng em dậy và đưa em ra ngoài. Em hiểu không?”

Cô lắc đầu. “Anh sẽ làm mình bị trầy xước đấy.”

“Tay áo tôi dài lắm. Đừng lo cho tôi.”

“Đỡ đẩy tôi làm,” Anthony nói.

Nhưng Simon phớt lờ. Trong khi Anthony bắt lực đứng đó, Simon cúi người

vào giữa bờ rào bụi gai chẳng chịt, chậm rãi thọc bàn tay đeo găng xuyên qua đám hỗn độn, cố gắng len hai cánh tay phủ áo choàng vào giữa những nhánh cây đầy gai và làn da trần đang bị tra tấn của Daphne. Tuy nhiên, khi với đến ống tay áo cô, anh phải dừng lại để gỡ những mũi gai sắc như dao lam ra khỏi chiếc váy lụa của cô. Vài nhánh cây đã xuyên thẳng qua lớp vải và đang đâm vào da cô.

“Tôi không thể kéo hẳn ra được,” anh nói. “Váy em sẽ rách mất.”

Cô gật đầu, cử động giật cục. “Em không quan tâm,” cô hờn hển. “Dù gì nó cũng hỏng sẵn rồi.”

“Nhưng...” Dù mới vừa nãy Simon còn đang kéo đúng cái váy đó xuống eo cô, anh vẫn thấy không thoải mái khi phải chỉ ra rằng một khi các cành cây đã đâm xuyên qua lớp lụa, tấm váy sẽ rơi hẳn khỏi người cô. Thay vào đó, anh quay sang nói với Anthony, “Cô ấy sẽ cần áo khoác của cậu đấy.”

Anthony đã cởi sẵn áo khoác ra rồi.

Simon quay sang Daphne và khóa chặt mắt anh vào mắt cô. “Em sẵn sàng chưa?” anh dịu dàng hỏi.

Cô gật đầu, và có lẽ chỉ là anh tưởng tượng ra thôi, nhưng anh có cảm tưởng cô dường như bình tĩnh hơn khi mắt cô chú mục vào khuôn mặt anh.

Sau khi đảm bảo chắc chắn không còn nhánh cây nào đang đâm vào da cô, anh thọc tay sâu hơn vào bụi gai, rồi vòng tay qua người cô cho đến khi hai tay anh chạm vào nhau và đan chặt lại sau lưng cô.

“Đếm tới ba nhé,” anh thì thào.

Cô gật đầu lần nữa. “Một... Hai...”

Anh giật mạnh cô ra khỏi đó, lực tác động khiến cả hai ngã sóng soài.

“Anh nói ba cơ mà!” Daphne hét.

“Nói dối đấy. Tôi không muốn em căng thẳng.”

Có lẽ Daphne muốn tranh cãi tiếp, nhưng đúng lúc đó, cô nhận ra chiếc váy đã rách toạc, vậy là cô ré lên, vung tay che chắn cơ thể.

“Đỡ lấy này,” Anthony nói, dúi cái áo khoác vào người cô. Daphne cảm kích đón lấy và quần cơ thể lại trong chiếc áo khoác thượng hạng của Anthony. Nó vừa như in với anh, nhưng khi khoác lên người cô thì rộng đến mức cô có thể dễ dàng bọc mình lại.

“Em không sao chứ?” anh hỏi cộc lốc.

Cô gật đầu.

“Tốt.” Anthony quay sang Simon. “Cảm ơn cậu đã đưa con bé ra.”

Simon không nói gì, nhưng cảm anh cúi xuống chứng tỏ đã nghe thấy lời cảm ơn của Anthony.

Anthony ném ánh mắt trở lại phía Daphne. “Em chắc chắn không sao chứ?”

“Vẫn còn hơi đau một chút,” cô thú thật, “và chắc chắn khi về nhà em sẽ cần xoa thuốc, nhưng em vẫn chịu đựng được.”

“Tốt,” Anthony nói lần nữa. Rồi anh thu nắm đấm lại tống thẳng vào mặt Simon, dễ dàng hạ đo ván người bạn đáng tin tưởng của mình.

“Đó,” Anthony nói to, “là vì làm ô uế em gái tôi.”

“Anthony!” Daphne rú lên. “Dừng ngay chuyện vớ vẩn này lại! Anh ấy không làm ô uế em.”

Anthony xoay người lại trừng trừng nhìn cô, ánh mắt rực lửa. “Anh thấy...”

Dạ dày Daphne nhộn nhạo, và trong một thoáng cô sợ mình sẽ nôn ra thật. Chúa ơi, Anthony đã thấy ngực cô! Anh trai cô! Thế là trái với lẽ thường.

“Đứng lên,” Anthony xẵng giọng, “để tôi có thể đập cậu cú nữa.”

“Anh có điên không?” Daphne hét lớn, nhảy xổ vào giữa anh trai và Simon, lúc này vẫn đang nằm trên mặt đất, ép tay vào con mắt bị thương. “Anthony,

xin thề là nếu anh đánh anh ấy lần nữa, em sẽ không tha thứ cho anh đâu.”

Anthony đẩy cô qua bên, và chẳng dịu dàng gì. “Cứ tiếp theo,” anh nói, “là vì phản bội tình bạn của chúng ta.”

Chậm rãi, và trước sự kinh hoàng của Daphne, Simon đứng dậy.

“Không!” cô hét to, lại nhảy vào giữa họ.

“Tránh ra, Daphne,” Simon nhỏ nhẹ đề nghị. “Đây là chuyện giữa bọn tôi.”

“Tất nhiên là không! Nếu không ai nhớ, thì xin nhắc lại tôi là người duy nhất...” Cô dừng lại giữa chừng. Có nói cũng chẳng ích gì. Không người nào lắng nghe cô.

“Tránh ra, Daphne,” Anthony nói, giọng vẫn hầm hè. Anh thậm chí không nhìn cô, ánh mắt trừng trừng của anh vẫn tập trung về phía trên đỉnh đầu cô, thẳng vào mắt Simon.

“Thật nực cười! Chúng ta không thể thảo luận như những người trưởng thành sao?” Cô nhìn từ Simon qua anh trai, rồi xoay phắt đầu lại về phía Simon. “Chúa nhân từ! Simon! Nhìn mắt anh kìa!”

Cô vội chạy đến, với tay lên con mắt sưng vù của anh.

Simon vẫn bình thản, hoàn toàn bất động trước sự đụng chạm đầy quan tâm của cô. Những ngón tay cô nhẹ lướt trên làn da sưng phồng của anh, dễ chịu một cách kỳ lạ. Anh vẫn nhói đau vì cô, tuy nhiên lần này không phải do ham muốn. Cô tử tế biết bao khi so sánh với anh, tử tế, đáng trân trọng và trắng trong.

Vậy mà anh lại sắp làm điều tệ nhất trong đời.

Khi Anthony đã giải quyết xong chuyện này bằng bạo lực, chấm dứt cơn giận của anh ấy, và cuối cùng đề nghị Simon cưới cô, Simon sẽ nói không.

“Đi ra khỏi đây, Daphne,” anh nói, tự bản thân cũng thấy giọng thật lạ lẫm.

“Không, em...”

“*Đi!*” anh gầm lên.

Cô vội tránh ra, tì lưng vào chính cái bờ rào vừa cầm tù cô lúc trước, và kinh hãi nhìn chăm chăm hai người đàn ông.

Simon gật đầu dứt khoát với Anthony. “Đánh tôi đi.”

Anthony sững sờ trước yêu cầu đó.

“Làm đi,” Simon nói. “Để chấm dứt chuyện này.”

Nắm đấm của Anthony chùng lại. Anh không xoay đầu, nhưng mắt anh lia về phía Daphne. “Anh không thể,” anh buột miệng. “Anh không thể làm thế khi cậu ta đứng yên đó mà yêu cầu chuyện này.”

Simon bước tới một bước, đưa về mặt đầy nhạo báng của anh lại gần hơn. “Làm ngay đi. Bắt tôi trả giá đi.”

“Cậu sẽ trả giá tại bộ thờ hôn nhân,” Anthony đáp.

Daphne thở hổn hển, âm thanh thu hút sự chú ý của Simon. Tại sao cô ngạc nhiên? Chắc chắn cô phải hiểu rõ hậu quả khi sự ngu ngốc, nếu không muốn nói là hành động của họ bị phát hiện?

“Em không ép buộc anh ấy,” Daphne nói.

“Anh sẽ làm thế,” Anthony nghiêng răng.

Simon lắc đầu. “Ngày mai tôi sẽ lên đường tới Lục địa.”

“Anh đi sao?” Daphne hỏi. Giọng nói đầy cảm xúc của cô xuyên một con dao tội lỗi vào trái tim Simon.

“Nếu tôi ở lại, em sẽ mãi mãi bị ô uế vì sự hiện diện của tôi. Sẽ tốt hơn nếu tôi rời khỏi đây.”

Môi dưới cô run rẩy. Sự run rẩy đó như giết chết anh. Một âm thanh duy nhất thoát khỏi môi cô. Đó là tên anh, và nó chan chứa niềm khao khát bóp

nghet trái tim anh.

Phải mất một lúc Simon mới nói được nên lời, “Tôi không thể lấy em, Daff.”

“Không thể hay không muốn?” Anthony gặng hỏi.

“Cả hai.”

Anthony thui anh lần nữa.

Simon gục xuống đất, choáng váng bởi sức mạnh của cú đấm vào cằm. Nhưng anh đáng chịu từng cảm giác đốn đau này. Anh không muốn nhìn Daphne, không muốn thấy dù chỉ là thoáng qua khuôn mặt cô, nhưng cô đang quỳ cạnh anh, bàn tay dịu dàng của cô đang vòng sau vai anh giúp anh tự đứng thẳng dậy.

“Tôi xin lỗi, Daff.” Anh nói, cố ép mình phải nhìn cô. Anh cảm thấy chũnh choáng lạc lõng, và chỉ có thể nhìn bằng một mắt, nhưng cô đã đến giúp anh, thậm chí sau cả khi anh cự tuyệt cô, và anh nợ cô nhiều. “Tôi rất xin lỗi.”

“Giữ những ngôn từ lâm ly thống thiết ấy lại đi,” Anthony nói to. “Tôi sẽ gặp cậu vào lúc bình minh.”

“Không!” Daphne hét.

Simon ngược nhìn Anthony và gật đầu cụt ngùn. Rồi anh quay lại nói với Daphne, “Nếu nó c-có thể dành cho người nào đó, Daff, đó sẽ là em. Tôi hứa với em như thế.”

“Anh đang nói gì vậy?” cô hỏi, sự bối rối khiến đôi mắt sẫm biến thành hai hình tròn cuồng dại. “Ý anh là gì?”

Simon chỉ nhắm mắt lại thở dài. Giờ này ngày mai anh đã chết, vì chắc chắn không đời nào anh giương súng chĩa vào Anthony, và anh cũng không tin rằng cơn căm giận của Anthony đã hạ nhiệt đủ để anh ấy bắn vào không khí.

Vậy nhưng - theo một cách kỳ lạ và thảm bại, anh sẽ đạt được thứ anh cả đời luôn luôn mong muốn. Anh đã có sự trả đũa cuối cùng trước cha anh.

Nhưng dù vậy, điều kỳ lạ là anh không nghĩ nó sẽ kết thúc như thế này. Anh đã nghĩ - chà, anh chẳng biết mình đã nghĩ gì nữa - hầu như ai cũng tránh thử dự đoán cái chết của mình - nhưng không phải thế này. Không phải trước đôi mắt rực lửa căm thù của người bạn thân nhất. Không phải trên cánh đồng quanh vắng lúc rạng đông.

Không phải trong nhục nhã.

Bàn tay Daphne, đang dịu dàng vỗ vỗ người anh, phủ lên vai anh lắc lắc. Cử động đó khiến anh phải mở choàng đôi mắt ướt, và anh thấy gương mặt cô ngay sát sạt - gần và giận dữ.

“Có chuyện gì với anh vậy?” cô gắng hỏi. Anh chưa từng thấy vẻ mặt ấy của cô, đôi mắt lóe lên đầy giận dữ, và đau đớn, và thậm chí có chút tuyệt vọng. “Anh ấy sẽ giết anh! Ngày mai anh ấy sẽ gặp anh ở một cánh đồng hoang vắng nào đó và bắn chết anh. Ấy vậy mà anh hành động như thể muốn anh ấy làm điều đó.”

“Tôi k-không m-m-muốn c-chết,” anh nói, kiệt quệ cả về thể xác lẫn tinh thần đến mức chẳng thèm quan tâm chuyện mình đang nói lắp. “N-nhưng tôi không thể cưới em.”

Tay cô buông thõng khỏi vai anh, và cô lao đảo lùi lại. Ánh mắt chan chứa nỗi đau và sự chối bỏ của cô nhúc nhối đến mức gần như không thể chịu được. Bị bao bọc trong cái áo khoác quá lớn của anh trai, mái tóc vẫn còn vướng vài cành cây và mẩu gai, trông cô trông đến tột cùng. Khi cô lên tiếng, tưởng chừng như những lời ấy đã được xé toạc khỏi tâm hồn cô. “Tôi... tôi luôn biết mình không phải mẫu phụ nữ được cánh đàn ông mơ ước, nhưng tôi không bao giờ nghĩ sẽ có người tha chết còn hơn phải cưới tôi.”

“Không!” Simon thét, loạng choạng đứng dậy dù sự nhúc nhối âm ỉ và những cơn đau nhói vẫn làm cơ thể anh chơi vơi. “Daphne, không phải thế.”

“Cậu nói đủ rồi đây,” Anthony nói cụt ngủn, bước xen vào giữa họ. Anh đặt tay lên vai em gái, dẫn cô tránh xa khỏi người đàn ông đã làm vỡ nát trái tim và có thể sẽ vĩnh viễn hủy hoại danh tiếng cô.

“Chỉ một điều nữa thôi,” Simon nói, căm ghét ánh nhìn thăm hại và van xin

mà anh biết chắc đang lộ lộ trong mắt anh. Nhưng anh phải nói với Daphne. Anh phải làm cho cô hiểu.

Nhưng Anthony chỉ lắc đầu.

“Đợi đã.” Simon đặt tay lên ống tay áo của người đàn ông từng là bạn thân nhất của anh. “Tôi không thể sửa chữa chuyện này. Tôi đã...” Anh thở hắt ra, cố gắng suy nghĩ mạch lạc. “Tôi đã lập lời thề, Anthony. Tôi không thể cưới cô ấy. Tôi không thể sửa chữa chuyện này. Nhưng tôi có thể nói cho cô ấy...”

“Nói cho con bé chuyện gì?” Anthony hỏi với vẻ vô cảm tuyệt đối.

Simon nhấc tay khỏi ống tay áo Anthony và cào vào mái tóc đen. Anh không thể nói cho Daphne. Cô sẽ không hiểu. Hoặc tệ hơn, cô sẽ hiểu, và tất cả những gì anh có từ cô sẽ chỉ là lòng thương hại. Cuối cùng, nhận ra Anthony đang nhìn với vẻ sốt ruột, anh nói, “Biết đâu tôi có thể khiến chuyện này dễ chịu hơn một chút.”

Anthony không nhúc nhích.

“Làm ơn.” Và Simon tự hỏi không biết trước đây đã bao giờ anh khẩn cầu một cách nghiêm túc đến thế chưa.

Anthony vẫn bất động trong vài giây, rồi anh nhích qua một bên.

“Cám ơn cậu,” Simon nói bằng giọng nghiêm trang, liếc nhanh Anthony trước khi chú mục vào Daphne.

Anh đã tưởng cô nhất định sẽ không chịu nhìn anh, sẽ sỉ nhục anh bằng sự khinh rẻ của cô, nhưng thay vào đó anh thấy cô hást cằm lên, đôi mắt ngang ngạnh và thách thức. Chưa bao giờ anh ngưỡng mộ cô đến thế.

“Daff,” anh bắt đầu, không chắc phải nói gì, nhưng hy vọng những lời ấy bằng cách nào đó sẽ đến đúng lúc và liền mạch. “Chuyện... chuyện không như em nghĩ đâu. Nếu nó có thể dành cho người nào đó, thì đó sẽ là em. Nhưng nếu lấy tôi, em sẽ bị hủy hoại. Tôi không bao giờ có thể cho em những thứ em muốn. Em sẽ chết dần chết mòn, và tôi sẽ không sống nổi khi phải chứng kiến điều đó.”

“Anh sẽ không đời nào làm tổn thương em,” cô thầm thì.

Anh lắc đầu. “Em phải tin tôi.”

Cô dịu dàng nói, ánh mắt ấm áp và chân thành, “Em tin anh. Nhưng em không biết anh có tin em không.”

Lời nói của cô như cú đâm tông thẳng vào gan ruột anh, và Simon cảm giác những lời tiếp theo thật rỗng tuếch và chẳng có hiệu quả gì, “Xin hãy biết rằng tôi không bao giờ có ý làm em tổn thương.”

Cô bất động lâu đến nỗi Simon tự hỏi có phải cô đã ngừng thở hay không. Nhưng rồi, thậm chí không buồn nhìn anh trai, cô nói, “Em muốn về nhà ngay bây giờ.”

Anthony vòng tay xoay người cô lại, như thể chỉ cần giúp cô khỏi nhìn thấy Simon là anh đã có thể bảo vệ cô. “Chúng ta sẽ đưa em về nhà,” anh dịu dàng nói, “đưa em vào giường, và lấy brandy cho em.”

“Em không muốn brandy,” Daphne đánh giọng, “Em muốn suy nghĩ.”

Simon có cảm tưởng Anthony hơi hoang mang trước câu nói đó, nhưng đúng như bản tính của mình, tất cả những gì anh ấy làm chỉ là trù mẩn siết chặt cánh tay cô và nói. “Rất tốt, cứ vậy đi.”

Và Simon chỉ đứng đó, tơ tã và máu me, cho đến khi họ biến mất vào trong màn đêm.

Chương 11

Buổi dạ vũ thường niên của phu nhân Trowbridge tại Hampstead Heath tối thứ Bảy, như thường lệ, là một sự kiện nổi bật trong mùa lễ hội tầm phào. Tác giả đây do thám được Colin Bridgerton đã khiêu vũ với cả ba chị em nhà Featherington (không phải cùng một lúc, dĩ nhiên) mặc dù phải nói rằng chàng Bridgerton bảnh bao nhất này không có vẻ đã bị quyến rũ bởi định mệnh của đời mình. Thêm vào đó, Nigel Berbrooke đã bị bắt gặp đang tán tỉnh một phụ nữ không phải tiểu thư Daphne Bridgerton - có lẽ ngài Berbrooke cuối cùng đã nhận ra sự phù phiếm của hành động theo đuổi ấy.

Còn về tiểu thư Daphne Bridgerton, cô rời khỏi buổi tiệc khá sớm. Benedict Bridgerton thông báo một tin đáng tò mò rằng cô bị nhức đầu, nhưng tác giả đây đã bí mật theo dõi cô đầu buổi tối, khi cô trò chuyện với ngài Công tước Middlethorpe già nua, và cô có vẻ đang trong trạng thái sức khỏe hoàn hảo.

THỜI BÁO XÃ HỘI CỦA PHU NHÂN WHISTLEDOWN, 17 tháng Năm 1813

Tất nhiên, giờ thì chẳng thể nào ngủ được.

Daphne đi tới đi lui trong phòng, đôi chân mệt mỏi giẫm trên tấm thảm trắng xanh vốn được đặt ở đây từ thời cô thơ ấu. Tâm trí cô đang xoay vòng vòng theo vô vàn hướng khác nhau, nhưng có một điều rất rõ ràng.

Cô phải ngăn cuộc đọ súng này lại.

Tuy nhiên, cô không đánh giá thấp những khó khăn liên quan đến nhiệm vụ này. Đầu tiên, cánh đàn ông thường tỏ ra ngu ngốc và cứng đầu cứng cổ trước những vấn đề kiểu như danh dự hay đấu súng đấu gươm, và cô không tin rằng Anthony hay Simon sẽ đánh giá cao sự can thiệp của cô. Thứ hai, cô thậm chí không biết cuộc đấu súng sẽ diễn ra ở đâu. Hai tên đàn ông không thảo luận chuyện ấy trong vườn nhà phu nhân Trowbridge. Daphne đoán Anthony sẽ cử người hầu đến báo tin cho Simon. Mà cũng có thể Simon được quyền chọn địa điểm vì anh là người bị thách đấu. Daphne biết chắc phải có quy ước này nọ quanh chuyện đấu súng đấu gươm, nhưng hiển nhiên

cô không rõ nó là gì.

Daphne dừng lại cạnh cửa sổ, kéo tấm màn sang bên để ngó ra ngoài. Đêm vẫn còn sớm so với tiêu chuẩn của giới thượng lưu; cô và Anthony đã rời buổi tiệc khá sớm. Theo cô biết, Benedict, Colin và mẹ cô vẫn đang ở nhà phu nhân Trowbridge. Việc họ vẫn chưa trở về (Daphne và Anthony đã về nhà gần hai giờ rồi) được Daphne xem như một dấu hiệu tốt. Nếu có người chứng kiến cảnh tượng giữa cô và Simon, hiển nhiên những lời xì xào sẽ ào ào tuôn khắp phòng khiêu vũ chỉ sau vài giây, khiến mẹ cô phải nhục nhã phóng về nhà.

Và có lẽ đêm nay Daphne chỉ cho đi đời mỗi bộ váy tơ tằm - chứ *không phải* thanh danh cô.

Nhưng thanh danh tốt đẹp của cô là điều Daphne ít lo lắng nhất. Cô cần gia đình ở nhà vì lý do khác. Cô chẳng thể nào tự mình ngăn được cuộc đấu súng này. Chỉ có kẻ ngốc mới cười ngửa khắp London lúc sáng sớm và cố gắng một mình phân tích lý lẽ với hai gã đàn ông đang trong cuộc chiến. Cô cần sự giúp sức.

Cô e rằng Benedict sẽ lập tức đứng về phía Anthony trong mọi chuyện; thực ra, cô sẽ lấy làm lạ nếu Benedict không đóng vai trò phụ tá cho Anthony.

Nhưng Colin - Colin có thể hiểu được quan điểm của cô. Colin sẽ cầu nhàu, và có lẽ Colin sẽ nói rằng Simon xứng đáng nhận một phát đạn lúc tỉnh mơ, nhưng nếu Daphne van xin, anh sẽ giúp cô.

Và cuộc đấu súng sẽ phải ngừng lại. Daphne không hiểu được Simon đang nghĩ gì, nhưng rõ ràng có điều gì đó khiến anh đau đớn, chắc là điều gì đó liên quan tới cha anh. Từ lâu cô đã thấy rõ anh bị hành hạ bởi một con quái vật tinh thần nào đó. Dĩ nhiên anh che giấu nó rất giỏi, đặc biệt khi anh ở cạnh cô, nhưng cô cũng thường xuyên nhìn thấy vẻ trống trải đến nao lòng trong đôi mắt anh. Và đó phải là lý do anh thường rơi vào im lặng như vậy. Đôi lúc, Daphne có cảm giác cô là người duy nhất anh từng thực sự thấy thoải mái, đủ để cười đùa và trò chuyện này nọ.

Và có thể cả Anthony nữa. Thôi được, có thể là Anthony trước khi toàn bộ *chuyện này* xảy ra.

Nhưng bất chấp tất cả những điều ấy, đúng hơn là bất chấp thái độ có phần nào phớt lờ cho số mệnh mà Simon thể hiện trong vườn nhà phu nhân Trowbridge, cô không nghĩ anh muốn chết.

Nghe thấy tiếng bánh xe nghiêng trên sỏi, Daphne vội trở lại mở cửa sổ, đúng lúc nhìn thấy cỗ xe ngựa của nhà Bridgerton lăn bánh qua ngôi nhà tiến đến chuồng ngựa.

Vặn hai tay, cô vội băng qua phòng và áp tai lên cửa. Nếu giờ cô xuống dưới nhà thì không ổn chút nào; Anthony tưởng cô đã ngủ; hay ít nhất anh cũng đã ấn cô vào giường và phàn nàn về hành động của cô tối nay.

Anh bảo sẽ không nói gì với mẹ. Hay ít nhất sẽ chưa nói cho đến khi anh có thể xác định bà đã biết những gì. Sự trở về chậm trễ của phu nhân Violet khiến Daphne tin rằng không có tin đồn nghiêm trọng hay chết người nào liên quan tới cô, nhưng thế không có nghĩa cô bình an vô sự. Sẽ có những lời thì thầm. Lúc nào chẳng có những lời thì thầm. Và những lời thì thầm, nếu không bị cản trở, chẳng mấy chốc sẽ phát triển thành những tiếng gầm rống.

Daphne biết cuối cùng cô vẫn phải đối mặt với mẹ cô. Chẳng sớm thì muộn phu nhân Violet sẽ nghe thấy gì đó. Giới thượng lưu sẽ đảm bảo chắc chắn bà phải nghe thấy gì đó. Daphne chỉ biết hy vọng đến lúc phu nhân Violet bị các tin đồn tấn công - đáng tiếc hầu hết đều là sự thật - con gái bà đã an toàn hứa hôn với một Công tước rồi.

Công chúng sẽ thứ tha bất cứ chuyện gì nếu nó liên quan đến một Công tước.

Và đó chính là điểm then chốt trong chiến lược cứu mạng Simon của Daphne. Anh sẽ không cứu bản thân, nhưng anh có thể cứu *cô*.

Colin Bridgerton nhón chân đi xuống đại sảnh, đôi giày ống khê khàng di chuyển trên tấm thảm trang trí trải dọc sàn nhà. Mẹ anh đã lên giường ngủ, còn Benedict đang ngồi thu lu cùng Anthony trong phòng làm việc của người anh cả. Nhưng anh không quan tâm tới bất cứ ai trong số họ. Người anh muốn gặp là Daphne.

Anh gõ nhẹ vào cửa phòng cô, được khuyến khích bởi ánh sáng mờ nhạt lọt qua khe cửa. Rõ là cô vẫn để vài cây nến đang cháy. Với một người khôn

ngoan như cô còn lâu mới có chuyện đi ngủ khi chưa tắt nến, vậy nên cô chắc vẫn còn thức.

Và nếu còn thức, cô phải nói chuyện với anh.

Anh đưa tay gõ cửa lần nữa, nhưng cánh cửa đã êm ái mở ra, và Daphne im lặng ra hiệu cho anh vào.

“Em cần nói chuyện với anh,” cô thầm thì, từ ngữ bật ra chân thành và khẩn thiết.

“Anh cũng cần nói chuyện với em.”

Daphne dẫn anh vào trong, rồi, sau khi liếc nhanh trước sau khắp đại sảnh, cô đóng cửa lại. “Em đang gặp rắc rối lớn,” cô nói.

“Anh biết.”

Mặt cô tái nhợt không còn chút máu. “Anh biết?”

Colin gật đầu, đôi mắt màu lục lập tức trở nên vô cùng nghiêm túc. “Em có nhớ Macclesfield bạn anh không?”

Cô gật đầu. Macclesfield là vị Bá tước trẻ tuổi mẹ đã khăng khăng đòi giới thiệu với cô hai tuần trước đây. Đúng đêm cô gặp Simon.

“Vậy đây, tôi nay cậu ấy đã thấy em biến mất vào trong vườn với Hastings.”

Cổ họng Daphne đột nhiên có cảm giác ngứa ran và phình ra, nhưng cô cố gắng nói, “Anh ấy thấy?”

Colin gật đầu dứt khoát. “Cậu ấy sẽ không nói đâu. Anh chắc chắn đây. Bọn anh bạn bè với nhau gần thập kỷ rồi. Nhưng nếu cậu ấy thấy em thì người khác cũng có thể. Phu nhân Danbury đã nhìn bọn anh với vẻ ngờ vực đúng lúc cậu ấy kể cho anh biết những gì cậu ấy thấy.”

“Phu nhân Danbury nhìn thấy?” Daphne cao giọng hỏi.

“Anh không biết bà ấy có thấy không. Tất cả những gì anh biết là” - Colin

hơi rùng mình - “bà ấy nhìn anh cứ như thể biết rõ mọi tội lỗi của anh.”

Daphne khẽ lắc đầu. “Tính bà ấy là thế mà. Và nếu nhìn thấy gì, bà ấy cũng sẽ không nói lời nào đâu.”

“Phu nhân Danbury ấy à?” Colin nghi ngờ hỏi.

“Bà ấy là một con rồng, và có thể khá cay độc, nhưng bà không phải hạng người hủy hoại ai đó chỉ để mua vui. Nếu thấy gì đó, bà sẽ đối chất trực tiếp với em.”

Colin không có vẻ bị thuyết phục.

Daphne hắng giọng vài lần, cố hình dung xem nên diễn đạt câu hỏi tiếp theo như thế nào. “Thế chính xác thì anh ấy đã thấy gì?”

Colin quan sát cô với vẻ nghi ngờ. “Ý em là gì?”

“Chính xác như những gì em nói,” Daphne vô cùng cau kỉnh, các dây thần kinh của cô căng ra như dây đàn bởi buổi tối căng thẳng dài đằng đẵng này. “Anh ấy đã thấy gì?”

Colin duỗi thẳng lưng, và cảm anh hất ngược lên trong tư thế phòng thủ. “Chính xác như những gì anh nói,” anh trả miếng. “Cậu ấy thấy em biến mất vào vườn với Hastings.”

“Nhưng chỉ có thể thôi sao?”

“Chỉ có thể thôi sao?” anh lặp lại. Mắt anh mở to, rồi nheo lại. “Chuyện quái quỷ gì đã xảy ra ngoài đó?”

Daphne lún sâu vào chiếc ghế đệm dài và vùi mặt vào hai bàn tay. “Ôi, Colin, em đang gặp rắc rối lớn.”

Anh không nói gì, nên cuối cùng cô quệt mắt, không hẳn cô đang khóc, nhưng đôi mắt lại ướt một cách đáng ngờ, và cô ngẩng đầu lên. Anh trai cô trông già hơn - và khắc nghiệt hơn - bao giờ hết. Tay anh khoanh lại, đôi chân dang rộng ra trong tư thế kiên quyết, và đôi mắt anh, bình thường vui vẻ và tinh quái là thế, giờ cứng rắn như hai viên ngọc lục bảo. Rõ ràng anh

chờ cho đến khi cô nhìn lên rồi mới nói.

“Giờ khi đã than thân trách phận xong rồi,” anh đánh giọng, “có lẽ em sẽ kể cho anh nghe những gì em và Hastings đã làm trong vườn nhà phu nhân Trowbridge tối nay chứ.”

“Đừng có nói với em bằng cái giọng đấy,” Daphne cau kinh đáp lại. “Và đừng buộc tội em là kẻ thích than thân trách phận. Vì Chúa, ngày mai một người sẽ chết. Em được quyền đau khổ một chút chứ.”

Colin ngồi xuống cái ghế đối diện cô, khuôn mặt anh lập tức dịu lại, toát lên vẻ quan tâm tột độ. “Em nên nói với anh mọi chuyện thì hơn.”

Daphne gật đầu và bắt đầu thuật lại những sự kiện đêm nay. Tuy nhiên, cô không giải thích chi tiết về nỗi hổ thẹn của cô. Colin không cần biết chính xác những gì Anthony đã thấy; nguyên việc cô bị bắt gặp trong tình thế dễ bị công kích cũng đủ lắm rồi.

Cô kết thúc với, “Và giờ sắp có một cuộc đấu súng, và Simon sẽ chết!”

“Làm sao em biết được chứ, Daphne.”

Cô lắc đầu khổ sở. “Anh ấy sẽ không bắn Anthony. Em có thể cược cả mạng sống của mình vào điều đó. Còn Anthony...” Giọng nghẹn lại, cô phải nuốt nước bọt trước khi tiếp tục. “Anthony quá giận dữ. Em không nghĩ anh ấy sẽ nung tay.”

“Em muốn làm gì?”

“Em không biết. Em thậm chí không biết trận đấu súng sẽ diễn ra ở đâu. Em chỉ biết là mình phải ngăn nó lại!”

Colin khẽ chửi thề rồi dịu giọng nói. “Anh không biết liệu em có làm được không, Daphne.”

“Em phải làm được!” cô kêu lên. “Colin, em không thể ngồi đây dán mắt lên trần nhà trong khi Simon đang chết.” Giọng cô vụn vỡ, rồi cô thêm, “Em yêu anh ấy.”

Mặt anh trắng bệch. “Ngay cả khi anh ấy đã hắt hủi em?”

Cô gật đầu chán nản. “Cho dù điều đó có biến em thành một kẻ khờ dại thảm hại thì cũng mặc, nhưng em không thể làm khác được. Em vẫn yêu anh ấy. Anh ấy cần em.”

Colin khề nói, “Nếu đúng như vậy, em không nghĩ anh ấy sẽ đồng ý cưới em nếu Anthony yêu cầu sao?”

Daphne lắc đầu. “Không. Còn có chuyện gì đó mà em không biết. Em không giải thích được, nhưng dường như một phần trong anh ấy muốn cưới em.” Cô có thể cảm thấy mình đang trở nên kích động, hơi thở bắt đầu hỗn hển đứt quãng, nhưng cô vẫn tiếp tục. “Em không biết nữa, Colin. Nhưng nếu có thể thấy gương mặt anh ấy, anh sẽ hiểu. Anh ấy đang cố bảo vệ em khỏi cái gì đó. Em tin chắc vậy.”

“Anh không biết rõ Hastings bằng Anthony,” Colin nói, “hay thậm chí bằng em, nhưng anh chưa bao giờ nghe phong thanh về một bí mật sâu kín, đen tối nào đó. Em có chắc...” Anh bỏ lửng câu nói, vùi đầu vào hai tay một lúc trước khi lại ngẩng lên. Khi anh nói tiếp, giọng anh dịu dàng đến nhức nhối. “Em có chắc mình không tưởng tượng ra cảm xúc của anh ấy dành cho em không?”

Daphne không hề phản bác. Cô biết câu chuyện của cô nghe thật kỳ lạ. Nhưng từ sâu thẳm tâm hồn, cô biết mình đã đúng. “Em không muốn anh ấy chết,” cô thấp giọng nói. “Xét cho cùng, chỉ điều đó mới quan trọng.”

Colin gật đầu, nhưng rồi hỏi một câu cuối. “Em không muốn anh ấy chết, hay em không muốn anh ấy chết vì em?”

Daphne loạng choạng đứng dậy. “Em nghĩ anh nên đi đi,” cô nói, vận hết nguồn năng lượng ít ỏi còn lại để giữ giọng bình tĩnh. “Em không thể tin được anh lại hỏi em câu đó.”

Nhưng Colin không rời đi. Anh chỉ vươn người siết chặt tay cô em gái. “Anh sẽ giúp em, Daff. Em biết anh sẽ làm bất cứ chuyện gì vì em mà.”

Vậy là Daphne ngã vào vòng tay anh và thả bung ra tất cả những giọt nước mắt cô đã can đảm giữ chặt bên trong.

Ba mươi phút sau, mắt cô đã khô và đầu óc đã rõ ràng. Cô nhận ra cô cần khóc. Có quá nhiều thứ bị giam hãm bên trong cô - quá nhiều cảm xúc, quá nhiều bối rối, tổn thương và giận dữ. Cô phải buông nó ra. Nhưng giờ không còn thời gian cho cảm xúc nữa. Cô cần giữ đầu óc tỉnh táo, và tập trung vào mục tiêu của mình.

Colin đã đi hỏi chuyện Anthony và Benedict, theo lời anh thì họ đang nhỏ giọng trò chuyện khá căng thẳng trong phòng làm việc của Anthony. Anh cũng đồng ý với cô rằng rất có khả năng Anthony đã đề nghị Benedict làm phụ tá cho mình. Nhiệm vụ của Colin là dụ cho họ nói ra địa điểm đấu súng. Daphne biết Colin chắc chắn sẽ thành công. Anh ấy luôn biết cách khiến bất kỳ ai nói với anh bất kỳ chuyện gì.

Daphne mặc bộ đồ cưỡi ngựa cũ và thoải mái nhất. Cô không biết buổi sáng sẽ ra sao, nhưng điều cô ít mong muốn nhất là bị vấp vào đám dây buộc và váy lót dài.

Tiếng gõ cửa gấp gấp thu hút sự chú ý của cô, và cô còn chưa kịp với tay về phía nắm đấm cửa, Colin đã vào phòng. Anh cũng đã thay bộ lễ phục rồi.

“Anh có tìm hiểu được mọi chuyện không?” Daphne hỏi hả hoi.

Anh gạt đầu ngắn gọn và dứt khoát. “Chúng ta không có nhiều thời gian đâu. Anh cho là em muốn tới đó trước khi có bất kỳ ai khác đến?”

“Nếu Simon đến đó sớm hơn Anthony, biết đâu em có thể thuyết phục anh ấy cưới em trước khi bất cứ ai rút súng ra.”

Colin thở hắt ra đầy căng thẳng. “Daff,” anh lên tiếng, “Em có nghĩ đến khả năng mình không thành công không?”

Cô nuốt nước bọt, cổ họng nghẹn ứ. “Em đang cố không nghĩ đến điều ấy.”

“Nhưng...”

Daphne cắt ngang lời anh. “Nếu nghĩ thế,” cô đáp lại bằng giọng căng thẳng, “em có thể đánh mất sự tập trung. Em có thể đánh mất can đảm. Và em không thể làm thế. Vì Simon, em không thể làm thế.”

“Anh hy vọng anh ấy biết em đôi với anh ấy như thế nào,” Colin lẳng lẳng nói. “Vì nếu không, anh có thể phải tự mình bắn anh ấy.”

Daphne chỉ nói, “Chúng ta nên đi thôi.”

Colin gật đầu, và họ rời đi.

Simon dẫn ngựa dọc Broad Walk, tiến về góc xa xôi hẻo lánh nhất trong công viên mới mở Regent. Anh đã đồng ý với đề nghị của Anthony là họ nên giải quyết chuyện này cách xa khu vực Mayfair. Tất nhiên, giờ mới sáng tinh mơ, và không ai thích ra ngoài, nhưng chẳng có lý do gì để phô trương một cuộc đấu súng trong công viên Hyde.

Không phải Simon quan tâm đến chuyện cuộc đấu súng này là bất hợp pháp. Xét cho cùng, anh sẽ đâu còn quần quanh ở đây để mà hứng chịu những hậu quả hợp pháp.

Tuy nhiên, đây là một cách chết chẳng dễ chịu gì. Nhưng Simon không thấy bất cứ sự lựa chọn nào khác. Anh đã làm ô nhục một tiểu thư gia giáo trong khi chẳng thể cưới cô, và giờ đây anh phải lãnh chịu hậu quả. Đó là điều Simon đã biết trước khi anh hôn cô.

Khi đến bãi đất được chỉ định, anh thấy Anthony và Benedict đã xuống khỏi ngựa và đang đợi anh. Mái tóc màu hạt dẻ của họ rối bù trong làn gió nhẹ, và gương mặt vô cùng u ám.

U ám ngang bằng những gì đang chất chứa trong trái tim Simon.

Anh dừng ngựa cách hai anh em nhà Bridgerton khoảng vài mét, rồi bước xuống.

“Phụ tá của anh đâu?” Benedict hỏi.

“Đừng bận tâm đến chuyện đó,” Simon trả lời.

“Nhưng anh phải có phụ tá! Cuộc đấu súng tay đôi không còn là cuộc đấu súng tay đôi nếu thiếu người phụ tá.”

Simon chỉ nhún vai. “Ồ đây chẳng có vấn đề gì cả. Cậu mang súng. Tôi tin cậu.”

Anthony bước về phía anh. “Tôi không muốn làm chuyện này,” anh nói.

“Cậu không có lựa chọn.”

“Nhưng cậu thì có,” Anthony hồi thúc. “Cậu có thể cưới con bé. Có thể cậu không yêu con bé, nhưng tôi biết cậu thích nó. Tại sao cậu không muốn lấy nó?”

Simon định nói hết với họ, toàn bộ lý do đã khiến anh thề không bao giờ cưới vợ và sinh con. Nhưng họ sẽ không hiểu. Đó sẽ là chuyện chẳng thể nào hiểu nổi đối với những người nhà Bridgerton vốn chỉ biết rằng gia đình là hạnh phúc, là sự quan tâm và tình cảm chân thành. Họ không biết gì về những từ ngữ cay độc và những giấc mơ tan vỡ. Họ không biết cảm giác không thể chịu nổi khi bị chối bỏ.

Rồi Simon nghĩ sẽ nói điều gì đó thật tàn nhẫn, điều gì đó khiến Anthony và Benedict khinh miệt anh và để cho cái trò hề đấu súng này kết thúc nhanh hơn. Nhưng nếu vậy, anh buộc phải làm tổn hại Daphne, và anh không thể làm thế.

Vậy nên, cuối cùng, anh chỉ ngược nhìn Anthony Bridgerton, người bạn từ những ngày đầu tiên anh ở Eton, và nói, “Chỉ cần biết là chuyện không phải do Daphne. Em gái cậu là người phụ nữ tốt nhất mà tôi có đặc ân được biết.”

Và rồi, gật đầu với cả Anthony và Benedict, anh chọn một trong hai khẩu súng Benedict đã để trên mặt đất, rồi sải dài về phía Bắc bãi đất.

“Đợi đããaaaaaaaaaaaaa!”

Simon thở dốc, quay ngoắt người lại. Lạy Chúa, là Daphne!

Cô rập người trên lưng con ngựa cái đang phi nước đại băng qua bãi đất, và trong khoảnh khắc choáng váng, Simon quên mất đáng lẽ anh phải giận dữ tột độ với cô vì dám xen vào cuộc đấu súng, thay vào đó anh lại chỉ ngạc nhiên đến sững sờ trước vẻ lộng lẫy của cô khi ngồi trên yên ngựa.

Tuy nhiên, lúc cô giật mạnh dây cương dừng ngựa lại ngay trước mặt anh, cơn thịnh nộ trở lại trong anh với nguyên vẹn sức mạnh của nó.

“Em nghĩ em đang làm cái *chết tiệt* gì ở đây vậy?” anh hỏi.

“Cứu cái mạng khốn khổ của anh!” Mắt cô nhìn anh tóe lửa, và anh nhận ra anh chưa từng thấy cô giận dữ thế bao giờ.

Giận dữ gần bằng anh. “Daphne, cô ngốc này. Em có nhận ra cái trò biểu diễn này nguy hiểm đến thế nào không?” Không ý thức được mình đang làm gì, anh phủ tay lên vai cô lắc mạnh. “Một người trong bọn tôi có thể bắn em.”

“Ồ, xin anh đây,” cô nhạo báng. “Anh còn chưa đi đến cuối bãi đất.”

Cô đã đúng, nhưng anh quá điên tiết để có thể nhận ra điều đó. “Và một mình một ngựa đến đây lúc nửa đêm về sáng,” anh gào lên. “Em đáng lẽ nên suy nghĩ chín chắn hơn.”

“Em suy nghĩ chín chắn hơn đây chứ,” cô bắn trả. “Colin hộ tống em.”

“Colin?” Simon quay phắt đầu lại, tìm kiếm người anh trẻ nhất của cô. “Tôi sẽ giết tên đó.”

“Trước hay sau khi Anthony bắn thủng tim anh?”

“Ồ, hiển nhiên là trước,” Simon gầm lên. “Tên đó đâu? Bridgerton!” anh gầm vang.

Ba mái đầu màu hạt dẻ xoay thẳng về phía anh.

Simon huỳnh huých băng qua bãi cỏ, ánh mắt đầy sát khí. “Tôi muốn nói tên Bridgerton đàn độn ấy.”

“Cái đó, anh tin là,” Anthony du dương nói, nghiêng cằm về phía Colin, “ám chỉ đến em.”

Colin quay cái nhìn chết chóc về phía anh. “Và đáng lẽ em nên để con bé ở nhà khóc hết nước mắt?”

“Phải!” Câu trả lời vọng đến từ ba hướng.

“Simon!” Daphne gào, băng qua bãi cỏ đuổi theo anh. “Trở lại đây!”

Simon quay sang Benedict. “Đưa cô ấy ra khỏi đây đi.”

Benedict có vẻ phân vân.

“Làm đi,” Anthony ra lệnh.

Benedict vẫn đứng im, đôi mắt hết nhìn hai anh em trai và cô em gái lại sang người đàn ông đã làm cô ô nhục.

“Vì Chúa lòng lành,” Anthony chửi thề.

“Con bé xứng đáng có quyền được nói,” Benedict lên tiếng, và khoanh tay lại.

“Có chuyện chết tiệt gì với hai đứa vậy?” Anthony rú lên, trừng trừng nhìn hai em trai.

“Simon.” Daphne nói, thở hổn hển sau cuộc đua băng qua bãi cỏ. “Anh phải nghe em.”

Simon cố phớt lờ chuyện cô đang giật mạnh ống tay áo anh. “Daphne, để kệ mọi việc đi. Em chẳng làm được gì đâu.”

Daphne nhìn các anh trai khấn nài. Colin và Benedict rõ ràng rất cảm thông, nhưng họ chẳng làm được gì nhiều nhận để giúp cô. Anthony vẫn vô cùng điên tiết.

Cuối cùng, cô làm điều duy nhất cô có thể nghĩ ra để trì hoãn cuộc đấu súng. Cô đâm Simon.

Vào đôi mắt lạnh lặn của anh.

Simon rú lên đau đớn, loạng choạng lùi lại. “Cái chết giẫm này là sao hả?”

“Ngã xuống, anh ngốc,” cô rít lên. Nếu anh ngã chổng gọng trên mặt đất, Anthony không thể bắn trúng anh.

“Chắc chắn tôi sẽ không ngã!” Ép tay lên mắt, anh làm bầm, “Chúa tôi, bị đâm ngã bởi một phụ nữ. Thật không thể chịu đựng nổi.”

“Đúng là đàn ông,” Daphne làu bàu. “Ngu ngốc cả lũ.” Cô quay sang các anh trai, đang sừng sốt nhìn cô lom lom. “Các anh nhìn cái gì?” cô cáu kỉnh.

Colin bắt đầu vỗ tay.

Anthony đập vào vai em trai.

“Em có thể có một giây phút riêng tư, ngăn ngủi, vô-cùng-chớp-nhoáng với Công tước được không?” cô hỏi, một nửa câu nói gần như chỉ là tiếng rít. Colin và Benedict gật đầu bước đi. Anthony không di chuyển.

Daphne trừng trừng nhìn anh. “Em sẽ đánh cả anh đấy.”

Và cô suýt nữa đã làm thế thật, chỉ có điều Benedict đã quay lại, và gần như phải giật đứt tay Anthony ra mới lôi được anh đi.

Cô chăm chăm nhìn Simon, vẫn đang ấn tay vào trán, cứ như thể làm thế sẽ giảm được cơn đau ở mắt anh không bằng.

“Không tin được là em đánh tôi,” anh nói.

Cô liếc nhìn các anh trai để chắc chắn họ đã ra khỏi tầm nghe. “Lúc ấy đó có vẻ là ý hay.”

“Tôi không biết em hy vọng đạt được gì tại đây,” anh nói.

“Tôi cứ tưởng điều này phải quá hiển nhiên rồi chứ.”

Anh thở dài, và trong khoảnh khắc ấy, trông anh thật mệt mỏi, buồn bã và già đi thấy rõ. “Tôi đã nói tôi không thể lấy em.”

“Anh phải làm thế.”

Lời nói của cô toát lên sự thúc bách và mạnh mẽ đến mức anh phải ngược nhìn lên, đôi mắt cảnh giác. “Ý em là gì?” anh hỏi, giọng rất kiềm chế.

“Ý em là chúng ta đã bị nhìn thấy.”

“Bởi ai?”

“Macclesfield.”

Simon thư giãn thấy rõ. “Cậu ấy sẽ không nói đâu.”

“Nhưng còn những người khác nữa!” Daphne cắn môi. Đó không hẳn là lời nói dối. Có thể còn có người khác. Thực ra, rất có khả năng còn có *nhiều* người khác.

“Ai?”

“Em không biết,” cô thú thật. “Nhưng em đã nghe có tiếng xầm xì. Đến ngày mai nó sẽ tràn khắp London.”

Simon chửi thề hằn học đến nỗi Daphne phải lùi một bước.

“Nếu anh không cưới em,” cô thấp giọng nói, “em sẽ bị hủy hoại.”

“Không đúng.” Nhưng giọng anh thiếu sự quả quyết.

“Đúng thế đấy, và anh biết điều đó.” Cô khóa mắt mình trong mắt anh. Toàn bộ tương lai cô - và mạng sống anh! - đang phụ thuộc vào giây phút này. Cô không thể chùn bước. “Sẽ không ai muốn có em. Em sẽ phải thu dọn hành lý đi đến một góc khỉ ho cò gáy nào đó...”

“Em biết mẹ sẽ không bao giờ đẩy em đi đâu hết.”

“Nhưng em sẽ không bao giờ kết hôn. Anh biết điều đó.” Cô bước tới vài bước, bắt anh phải ý thức được sự gần gũi của cô. “Em sẽ mãi bị dán nhãn hàng đã qua sử dụng. Em sẽ không bao giờ có một người chồng, không bao giờ có cơ hội sinh con...”

“Ngừng lại!” Simon kêu lên. “Vì Chúa, ngừng lại đi.”

Anthony, Benedict và Colin đều dợm bước khi nghe anh thét lên, nhưng Daphne lắc đầu điên cuồng buộc họ ở nguyên chỗ cũ.

“Tại sao anh không thể cưới em?” cô khẽ hỏi. “Em biết anh quan tâm đến em. Vậy thì là gì?”

Simon đưa tay ôm mặt, ngón cái và ngón trỏ ấn mạnh vào thái dương. Chúa ơi, anh nhức đầu quá. Và Daphne - lạ Chúa, cô càng lúc càng gần hơn. Cô với tay ra chạm vào vai anh, rồi má anh. Anh không đủ mạnh mẽ. Chúa ơi, anh sẽ không đủ mạnh mẽ.

“Simon,” cô cầu xin, “hãy cứu em.”

Và anh đầu hàng.

Chương 12

Đấu súng, đấu súng, lại đấu súng. Liệu có bất cứ thứ gì kích thích hơn, lãng mạn hơn... hay tuyệt đối trẻ con hơn không?

Tác giả đây nghe nói đầu tuần này một cuộc đọ súng đã diễn ra tại công viên Regent. Vì đọ súng là hành vi bất hợp pháp, tác giả đây sẽ không tiết lộ danh tính các thủ phạm, nhưng xin hãy biết rằng tác giả đây kịch liệt phản đối hình thức bạo lực như thế.

Dĩ nhiên, khi vấn đề này được đăng tải trên báo thì có vẻ như hai đấu sĩ ngu ngốc đó (tôi miễn cưỡng gọi họ là các quý ông; cách gọi bao hàm một mức độ thông minh nhất định, một phẩm chất mà, nếu họ từng có khi nào sở hữu thật, rõ ràng sáng ấy đã lẫn như chạch) đều nguyên vẹn.

Có người sẽ tự hỏi, vào buổi sáng định mệnh ấy, phải chăng đã có một thiên thần nhảy cảm và hiểu lý lẽ mỉm cười với họ.

Nếu đúng vậy, thì tác giả đây tin rằng, thiên thần này nên tỏa sức ảnh hưởng của mình lên nhiều đàn ông trong giới thượng lưu hơn nữa. Một hành động như thế chỉ có thể tạo ra một môi trường hòa bình và thân thiện hơn, dẫn đến sự tiến bộ lớn lao của thế giới chúng ta.

THỜI BÁO XÃ HỘI CỦA PHU NHÂN WHISTLEDOWN, 19 tháng Năm 1813

Simon nhướng đôi mắt bị thương của mình lên để nhìn thẳng vào mắt cô. “Tôi sẽ lấy em,” anh khẽ nói, “nhưng em cần biết...”

Câu nói của anh bị ngắt ngang bởi tiếng hét hân hoan và cái ôm mãnh liệt của cô. “Ôi, Simon, anh sẽ không hối tiếc đâu,” cô nói, từ ngữ bật ra trong sự hồi hả nhẹ nhõm. Đôi mắt cô long lanh đầm lệ, nhưng rạng rỡ niềm vui. “Em sẽ làm cho anh hạnh phúc. Em hứa với anh. Em sẽ làm cho anh vô cùng hạnh phúc. Anh sẽ không phải hối tiếc về chuyện này.”

“Dừng lại!” Simon gầm lên, đẩy cô ra. Niềm vui sượng chân thành của cô

quá lớn đến mức anh không chịu được. “Em phải nghe tôi.”

Cô bất động, gương mặt dần toát lên vẻ e sợ.

“Em nghe những gì tôi phải nói đã,” anh khàn giọng, “rồi hãy quyết định liệu em còn muốn cưới tôi hay không.”

Cô cắn chặt môi dưới và gật đầu trống rỗng.

Simon hít một hơi thở run rẩy. Nói cho cô như thế nào đây? Nói gì với cô đây? Anh không thể nói cho cô sự thật. Ít ra không phải tất cả sự thật. Nhưng cô phải hiểu... Nếu cô lấy anh...

Cô sẽ phải từ bỏ nhiều hơn những gì cô tưởng.

Anh phải cho cô cơ hội để từ chối anh. Cô xứng đáng với điều đó. Simon nuốt khan, cảm giác tội lỗi trượt xuống cổ họng anh một cách khó chịu. Cô xứng đáng được nhận nhiều hơn thế này, nhưng đây là tất cả những gì anh có thể cho cô.

“Daphne,” anh nói, tên cô luôn làm dịu đôi môi mệt mỏi của anh, “nếu em lấy tôi...”

Cô bước tới và vươn tay ra, nhưng rồi đành rút lại khi chạm phải ánh mắt cảnh cáo rực lửa của anh. “Chuyện gì vậy?” cô thì thào. “Chắc chắn không gì có thể khủng khiếp đến độ...”

“Tôi không thể có con.”

Đó. Anh đã xong rồi. Và nó cũng gần như sự thật.

Môi Daphne hé mở, nhưng ngoài ra, không có biểu hiện gì chứng tỏ cô đã nghe anh.

Anh biết lời nói của anh thật độc ác, nhưng anh chẳng thấy còn cách nào khác để buộc cô phải hiểu. “Nếu lấy tôi, em sẽ không bao giờ có con. Em sẽ không bao giờ được ẵm một đứa bé trong tay và biết rằng đó là con em, rằng em đã sinh ra nó từ tình yêu. Em sẽ không bao giờ...”

“Làm sao anh biết?” cô ngắt ngang, giọng đều đều và lớn một cách bất thường.

“Tôi chỉ biết thế thôi.”

“Nhưng...”

“Tôi không thể có con,” anh lặp lại một cách tàn nhẫn. “Em cần phải hiểu điều đó.”

“Em hiểu.” Môi cô run run, như thể cô không chắc mình có thể nói gì hay không, còn mi mắt cô dường như chớp chớp nhanh hơn bình thường.

Simon quan sát gương mặt cô, nhưng không như thường lệ, anh chẳng tài nào đọc được những cảm xúc trên đó. Bình thường, cảm xúc của cô thường không bị che giấu, đôi mắt cô chân thật đến ngạc nhiên - cứ như anh có thể nhìn vào tận sâu thẳm tâm hồn cô. Nhưng giờ đây cô như đông cứng và khép kín.

Cô đang đau khổ - điều đó quá rõ ràng. Nhưng anh không hề đoán được cô sẽ nói gì. Không hề đoán được cô sẽ phản ứng ra sao.

Và Simon có cảm giác kỳ lạ tột bậc là chính Daphne cũng không biết.

Anh bắt đầu nhận thức được một sự hiện diện bên phải anh, và khi quay sang, anh thấy Anthony, gương mặt giằng xé giữa giận dữ và lo âu.

“Có chuyện gì không ổn à?” Anthony dịu dàng hỏi, đôi mắt hướng đến gương mặt đau khổ của em gái.

Simon chưa kịp trả lời, Daphne đã nói, “Không.”

Mọi ánh mắt đều dồn về phía cô.

“Sẽ không đấu súng gì nữa,” cô nói. “Công tước và em sẽ kết hôn.”

“Anh hiểu.” Anthony dường như muốn phản ứng lại bằng một thái độ nhẹ nhõm rõ rệt hơn, nhưng vẻ mặt nghiêm nghị của cô em gái buộc anh phải tỏ ra bình thản một cách lạ lùng trước cảnh tượng này. “Anh sẽ nói cho hai đứa

kia biết,” anh nói và bước đi.

Simon cảm thấy một thứ tuyệt đối xa lạ nào đó đang cuộn cuộn dâng lên đòi lấp đầy hai lá phổi anh. Đó là không khí, anh tỉnh lặng nhận ra. Anh đang nín thở. Anh thậm chí còn không nhận ra mình đang nín thở.

Và còn có thứ gì khác nữa cũng đang đong đầy trong anh. Thứ gì đó bỏng cháy và kinh hãi, thứ gì đó hân hoan và tuyệt vời. Đó là xúc cảm, trong trẻo và thuần thiết, một sự hòa quyện lạ lùng giữa cảm giác nhẹ nhõm, vui sướng, khát khao, và sợ hãi. Và Simon, người đã dành phần lớn cuộc đời lẫn tránh những cảm xúc lẫn lộn ấy, không hề biết phải đối phó với chúng như thế nào.

Mắt anh tìm thấy mắt Daphne. “Em chắc không?” anh hỏi, trong tiếng thì thầm dịu dàng.

Cô gật đầu, khuôn mặt trông rộng kỳ lạ. “Anh xứng đáng được thế.” Rồi cô chậm chậm quay lại chỗ con ngựa của mình.

Còn Simon bị bỏ lại đó, tự hỏi phải chăng anh vừa được quăng lên thiên đường - hay có lẽ bị tống xuống nơi địa ngục tăm tối nhất.

Suốt ngày còn lại, Daphne bị cả gia đình bao vây. Tất cả mọi người, đương nhiên, đều chấn động trước tin tức đính hôn của cô. Tất cả mọi người, nghĩa là trừ mấy ông anh trai vốn nửa phần vui mừng nửa phần thờ ơ. Daphne không trách các anh mình. Chính cô cũng cảm thấy có phần thờ ơ. Những sự kiện trong ngày đã khiến tất cả họ đều kiệt sức.

Đám cưới được quyết định tổ chức càng nhanh càng tốt. (Phu nhân Violet đã nghe nói *có thể* có người nhìn thấy Daphne hôn Simon trong vườn nhà phu nhân Trowbridge, và thế là quá đủ để bà ngay lập tức đề nghị Tổng Giám mục cấp một giấy phép đặc biệt). Sau đó, phu nhân Violet đắm chìm trong cơn lốc về những chi tiết của buổi tiệc; chỉ bởi vì lễ cưới được tổ chức với quy mô nhỏ, bà tuyên bố, không có nghĩa nó sẽ phải xoàng xĩnh.

Eloise, Francesca và Hyacinth, đều vô cùng hào hứng trước viễn cảnh được vận trang phục phù dâu, và không ngừng đều đặn tuôn ra hàng tràng câu hỏi. Simon đã cầu hôn như thế nào? Anh ấy có quỳ một gối xuống không? Daphne mặc quần áo màu gì và anh ấy trao nhẫn khi nào?

Daphne đã cố gắng hết sức để trả lời những câu hỏi đó, nhưng cô khó mà tập trung vào các em gái được, và đến khi buổi chiều trôi dần vào đêm, cô rút ngắn câu trả lời xuống chỉ còn vồn vện một âm tiết. Cuối cùng, sau khi Hyacinth hỏi cô muốn bó hoa cưới được làm bằng hoa hồng màu gì và Daphne trả lời, “Ba,” các cô em gái đành từ bỏ nỗ lực trò chuyện và để cô lại một mình.

Những hành động của cô có tầm cỡ đến nỗi khiến Daphne gần như không nói nên lời. Cô đã cứu mạng một con người. Cô đã nhận được cam kết hôn nhân từ người đàn ông cô yêu sâu sắc. Và cô đã gắn đời mình vào một cuộc sống không con cái.

Tất cả chỉ trong một ngày.

Cô bật cười, có phần tuyệt vọng. Mọi chuyện khiến người ta phải tự hỏi ngày mai cô có thể làm gì để lặp lại quy trình này đây.

Cô ước sao có thể biết được mình đã suy nghĩ gì trong những giây phút cuối cùng trước khi cô quay sang Anthony mà nói, “Sẽ không đâu sủng gì nữa,” nhưng thật tình, cô không chắc mình có thể nhớ được bất cứ điều gì. Cho dù thứ chạy đua trong tâm trí cô lúc ấy có là gì đi nữa, thứ đấy cũng không được tạo nên bởi từ ngữ, câu chữ hay suy nghĩ tinh tảo nào. Cứ như cô đã được bao bọc bởi sắc màu. Những màu vàng màu đỏ, và một đồng hồ hỗn độn màu cam xoay vần khi vàng đỏ gặp nhau. Những bản năng và xúc cảm tinh nguyên. Đó là tất cả những gì đã xảy ra. Không lý do, không logic, không có gì sáng suốt hay lý trí.

Và chẳng biết bằng cách nào, khi tất cả chúng khuấy đảo dữ dội trong cô, cô biết mình phải làm gì. Cô có thể sống mà không có những đứa con chưa từng được cô sinh ra, nhưng cô không thể sống thiếu Simon. Những đứa trẻ không hình không dạng, những sinh linh chưa từng được biết đến mà cô không thể hình dung hay chạm tới.

Nhưng Simon - Simon là thực, và anh ở ngay *đây*. Cô biết cảm giác khi chạm vào má anh, khi bật cười trước sự hiện diện của anh. Cô biết vị ngọt ngào của nụ hôn anh trao, nụ cười anh với cái nhếch môi chế giễu.

Và cô yêu anh.

Và dù gần như cô chẳng dám nghĩ đến, nhưng biết đâu anh có thể đã sai. Biết đâu anh *có thể* có con. Biết đâu anh đã nhầm lẫn do một cuộc phẫu thuật không như ý, hoặc giả có lẽ Chúa đang chờ đợi khoảnh khắc phù hợp để ban tặng một điều diệu kỳ. Cô không mong chờ mình sinh được một đàn con đông đúc như gia đình Bridgerton hiện giờ, nhưng chỉ cần có dù chỉ một đứa con độc nhất thôi, cô biết mình sẽ cảm thấy trọn vẹn.

Dù vậy, cô không đề cập đến những suy nghĩ ấy với Simon. Nếu anh nghĩ cô vẫn nuôi dưỡng hy vọng có con dù là nhỏ nhoi nhất, anh sẽ không cưới cô. Cô chắc chắn như vậy. Anh đã phải đấu tranh vật vã đến thế nào mới có thể chân thành đến mức tàn nhẫn như vậy. Anh sẽ không cho phép cô quyết định, nếu anh nghĩ cô chưa hoàn toàn hiểu chính xác vấn đề.

“Daphne?”

Daphne, đang ngồi phờ phạc trên ghế sofa trong phòng khách nhà Bridgerton, ngược lên thấy mẹ đang chăm chú nhìn mình với vẻ quan tâm sâu sắc.

“Con ổn chứ?” phu nhân Violet hỏi.

Daphne gượng gạo mỉm cười mệt mỏi. “Con chỉ mệt thôi,” cô trả lời. Và cô mệt thật. Cho đến tận lúc ấy, cô mới sực nhớ ra mình đã không ngủ hơn ba mươi sáu tiếng đồng hồ rồi.

Phu nhân Violet ngồi xuống cạnh cô. “Mẹ cứ tưởng con phải phấn khởi hơn cơ. Mẹ biết con yêu Simon nhiều như thế nào mà.”

Daphne ngạc nhiên nhìn mẹ.

“Không khó nhận ra đâu,” phu nhân Violet dịu dàng nói. Bà vỗ vỗ vào bàn tay cô. “Câu ấy là người tốt. Con lựa chọn giỏi lắm.”

Daphne mỉm cười lưỡng lự. Cô *đã* lựa chọn giỏi. Và cô sẽ làm điều tốt nhất cho hôn nhân của mình.

Nếu họ không được ban phúc với những đứa con - vậy đấy, cô lập luận, dù sao đi nữa biết đâu cô hóa ra lại là người hiếm muộn thì sao. Cô biết vài cặp

đôi chẳng bao giờ có con, và cô không tin là có bất kỳ ai trong số họ biết đến những thiếu hụt của mình trước khi lập lời thề hôn nhân. Và với bảy anh chị em, chắc chắn cô sẽ có vô số cháu trai cháu gái để mà ôm hôn chiều chuộng.

Thà sống với người cô yêu còn hơn là có con với người cô không có tình cảm.

“Sao con không chợp mắt một chút đi?” phu nhân Violet gợi ý. “Trông con mệt mỏi kinh khủng quá. Mẹ không thích nhìn thấy những quầng thâm dưới mắt con như vậy.”

Daphne gật đầu và loạng choạng đứng dậy. Mẹ cô biết rõ nhất. Giác ngủ chính là điều cô cần. “Con chắc sau một hai giờ con sẽ thấy dễ chịu hơn,” cô nói, không tìm được một cái ngáp dài.

Phu nhân Violet đứng dậy chìa tay ra giúp con gái. “Mẹ không nghĩ con có thể tự đi lên cầu thang đâu,” bà nói, mỉm cười dẫn Daphne ra khỏi phòng khách bước lên cầu thang. “Và mẹ thực lòng nghi ngờ khả năng chúng ta sẽ gặp con sau một hai giờ tới đây. Mẹ sẽ ra chỉ thị dứt khoát cho mọi người để không ai làm phiền con cho đến sáng.”

Daphne gật đầu ngái ngủ. “Tốt ạ,” cô lầm bầm, lão đảo bước vào phòng. “Đến sáng được đấy ạ.”

Phu nhân Violet giúp Daphne trèo vào giường. Cô đã cởi đôi giày ra, nhưng chỉ được mỗi thế. “Con cứ mặc nguyên quần áo mà ngủ cũng được,” bà nhẹ nhàng nói, rồi cúi xuống đặt nệm hôn lên trán con gái. “Mẹ không thể tưởng tượng nổi mẹ có thể xoay người con để cởi quần áo con ra được.”

Daphne chỉ đáp lại bằng tiếng ngáy khe khẽ.

Simon cũng đã kiệt sức. Không phải ngày nào người ta cũng sẵn sàng chấp nhận cái chết. Và rồi được cứu - và hứa hôn - bởi người phụ nữ đã xuất hiện đều đặn trong mọi giấc mơ của anh suốt hai tuần nay.

Nếu không bị biến dạng với hai con mắt bầm tím và vết thâm khá lớn trên cằm, anh hẳn đã tưởng toàn bộ chuyện này chỉ là một giấc mơ.

Daphne có nhận ra cô đã làm gì không? Cô đã chấp nhận thiếu thứ gì? Cô là

một cô gái điềm đạm, không đắm chìm vào những giấc mơ ngốc nghếch hay các ý tưởng viễn vông; anh không nghĩ cô sẽ đồng ý cưới anh khi chưa cân nhắc mọi hậu quả.

Nhưng ngẫm lại, chưa đến một phút cô đã đưa ra quyết định rồi. Làm sao cô có thể suy nghĩ thấu đáo mọi chuyện trong chưa đầy một phút?

Trừ phi cô tự huyễn hoặc bản thân bằng tình yêu với anh. Liệu cô có từ bỏ giấc mơ gia đình của mình vì cô yêu anh không?

Hoặc lẽ, cô làm thế để tránh khỏi cảm giác tội lỗi. Nếu anh chết trong cuộc đấu súng ấy, anh dám chắc Daphne có thể sẽ kết luận đó là lỗi do cô. Chết tiệt, anh *thích* Daphne. Cô là một trong những người tốt nhất anh từng biết. Anh không nghĩ anh có thể sống được khi lương tâm bị đè nặng bởi cái chết của cô. Có thể cô cũng có cảm giác tương tự về anh.

Nhưng bất kể động cơ của cô là gì, đơn giản là đến thứ Bảy này (phu nhân Bridgerton đã gửi tin nhắn báo cho anh biết thời gian đính hôn sẽ không kéo dài) anh sẽ ràng buộc với Daphne cả cuộc đời.

Và cô cũng ràng buộc với anh như vậy.

Anh nhận ra giờ không gì có thể ngăn cản được điều đó. Đến nước này rồi Daphne sẽ không bao giờ rút chân ra khỏi cuộc hôn nhân, và anh cũng thế. Và trước sự ngạc nhiên tột độ của anh, sự phó thác cho số phận này mang đến một cảm giác thật...

Dễ chịu.

Daphne sẽ là của anh. Cô biết những thiếu sót của anh, cô biết anh không thể cho cô điều gì, vậy nhưng cô vẫn chọn anh.

Điều ấy sưởi ấm trái tim anh nhiều hơn những gì anh từng tưởng tượng.

“Công tước?”

Đang ngồi buông thõng vai trong chiếc ghế da ở phòng làm việc, Simon ngẩng lên nhìn. Thật ra anh chẳng cần làm thế; giọng nói trầm và đều đều rõ ràng là từ viên quản gia của anh. “Gì vậy, Jeffries?”

“Ngài Bridgerton đến gặp ngài. Tôi có nên thông báo rằng ngài vắng nhà không?”

Simon cố gắng đứng lên. Khi thật, nhưng anh quá mệt rồi. “Cậu ấy sẽ không tin đâu.”

Jeffries gật đầu. “Vậy được rồi, thưa ngài.” Ông bước ba bước, rồi quay lại. “Ngài chắc muốn tiếp khách chứ ạ? Trông ngài có vẻ hơi, ơ, miễn cưỡng.”

Simon bật cười không mấy vui vẻ. “Nếu người ám chỉ đến mắt ta thì ngài Bridgerton chính là người chịu trách nhiệm cho vết thâm tím lớn hơn đây.”

Jeffries chớp chớp mắt như một con cú. “Vết lớn hơn, thưa ngài?”

Simon nhếch nụ cười nửa miệng. Chẳng dễ dàng gì. Toàn bộ cơ mặt anh đều đau nhức. “Ta nhận ra thật khó phân biệt, nhưng thực tình ta cảm thấy mắt phải khó chịu hơn mắt trái.”

Jeffries bước tới gần hơn, rõ ràng rất tò mò.

“Tin ta đi.”

Người quản gia thẳng lưng lên. “Dĩ nhiên thưa ngài. Tôi có nên dẫn ngài Bridgerton đến phòng khách không?”

“Không, đưa cậu ấy đến đây.” Nhận thấy Jeffries lo lắng nuốt nước bọt, Simon thêm. “Và người không cần lo lắng cho sự an toàn của ta. Trong thời điểm này thì có lẽ ngài Bridgerton sẽ không gia tăng tổn thương cho ta đâu. Mà đúng ra,” anh làm bầm thêm vào, “chẳng dễ gì mà tìm ra còn chỗ nào cậu ấy chưa làm tổn hại đến.”

Mắt Jeffries mở lớn, và rồi ông hồi hã ra khỏi phòng.

Một lúc sau, Anthony Bridgerton sải bước vào. Anh liếc nhìn Simon và nói. “Trông cậu kinh quá.”

Simon đứng dậy, nhướn một bên mày - không phải một chiến tích dễ dàng trong điều kiện hiện tại của anh. “Cậu ngạc nhiên sao?”

Anthony phá ra cười. Âm thanh nhuốm chút buồn bã, nhuốm chút trống rỗng, nhưng Simon nghe thấy thấp thoáng trong đó bóng dáng người bạn cũ. Bóng dáng tình bạn cũ của họ. Anh ngạc nhiên nhận thấy điều này khiến anh cảm kích xiết bao.

Anthony chỉ hai mắt của Simon. “Cái nào là của tôi?”

“Bên phải,” Simon trả lời, cẩn thận chạm vào chỗ da bị thương. “So với một cô gái thì Daphne đã thui một cú ra trò, nhưng mức độ và sức lực thì vẫn thua cậu.”

“Đứng yên coi.” Anthony nói, chồm tới trước để xem xét thành quả của cô em gái, “con bé làm tốt đấy.”

“Cậu nên tự hào về cô ấy,” Simon cần nhắc. “Đau muốn chết ấy.”

“Tốt.”

Và rồi cả hai đều im lặng, quá nhiều điều muốn nói nhưng lại không biết nói thế nào.

“Tôi không bao giờ muốn mọi chuyện thành ra thế này,” cuối cùng Anthony nói.

“Tôi cũng không.”

Anthony dựa vào mép bàn làm việc của Simon, nhưng anh cự mình một cách khó chịu, thật kỳ lạ là lại có vẻ không thoải mái trong chính cơ thể mình. “Tôi không dễ dàng gì chấp nhận chuyện cậu tán tỉnh con bé.”

“Cậu biết chuyện đó không phải sự thật.”

“Tôi qua cậu đã biến nó thành sự thật.”

Anh nói gì đây? Rằng Daphne mới là người quyến rũ chứ không phải anh? Rằng chính cô là người dẫn anh ra hiên và lướt vào trong bóng tối của đêm? Chẳng nghĩa lý gì cả. Anh có nhiều kinh nghiệm hơn Daphne. Lẽ ra anh đã có thể dừng lại.

Anh không nói gì.

“Tôi hy vọng có thể để mọi chuyện lại phía sau chúng ta,” Anthony nói.

“Tôi chắc hẳn đó là mong ước cháy bỏng nhất của Daphne.”

Mắt Anthony nheo lại. “Và giờ mục tiêu của cuộc đời cậu là đáp ứng những mong ước cháy bỏng nhất của con bé?”

Tất cả trừ một điều, Simon nghĩ. *Tất cả trừ một điều thực sự quan trọng.* “Cậu biết tôi sẽ làm tất cả những gì có thể để cô ấy được hạnh phúc,” anh khẽ nói.

Anthony gật đầu. “Nếu cậu làm tổn thương con bé...”

“Tôi sẽ không bao giờ làm tổn thương cô ấy,” Simon thề, mắt anh rực sáng.

Anthony trao cho anh cái nhìn chăm chú kéo dài và bình thản. “Tôi đã sẵn sàng giết chết cậu vì làm mất danh dự con bé. Nếu cậu làm tổn thương tâm hồn nó, tôi cam đoan cậu sẽ không bao giờ được bình yên chừng nào cậu còn sống. Mà,” anh nói thêm, mắt trở nên cứng rắn hơn, “cũng chẳng lâu đâu.”

“Chỉ đủ lâu để khiến tôi phải chịu đựng nỗi đau tột cùng chứ gì?” Simon nhẹ nhàng hỏi.

“Chính xác.”

Simon gật đầu. Dù Anthony đang đe dọa sẽ hành hạ và giết chết anh, Simon vẫn không thể không cảm thấy tôn trọng anh ấy. Sự tận tâm tận lực vì em gái là một điều đáng trân trọng.

Simon tự hỏi phải chăng Anthony đã nhìn thấy trong anh một điều gì đó mà không ai khác thấy. Họ đã biết nhau quá nửa đời người. Liệu bằng cách nào đó, Anthony đã nhìn thấu những góc tối tăm nhất trong tâm hồn anh? Nhìn thấu nỗi đau đớn và cơn giận dữ anh đã cố gắng cùng cực để che giấu?

“Tôi hứa với cậu,” Simon nói. “Tôi sẽ làm tất cả những gì có thể để giữ mang lại cho Daphne sự tin cậy và hài lòng.”

Anthony gật đầu cụt ngùn. “Cứ chờ xem.” Anh rời khỏi bàn và bước về phía cửa. “Nếu không cậu sẽ phải gặp tôi đây.”

Anh rời đi.

Simon rên rỉ chìm sâu vào cái ghế da. Từ khi nào cuộc đời anh lại trở nên phức tạp một cách mắc toi thế này? Từ khi nào bạn bè đã thành kẻ thù còn chuyện tán tỉnh trở thành lòng tham khao khát?

Và anh biết làm gì với Daphne đây? Anh không muốn làm tổn thương cô, không thể chịu được việc làm tổn thương cô, ầy vậy nhưng anh lại bắt buộc phải làm điều này chỉ đơn giản bằng cách cưới cô. Anh héo hon vì cô, nhức nhối chờ đến ngày anh có thể đặt cô nằm xuống và phủ cơ thể anh lên cô, chậm rãi thâm nhập cho đến khi cô rên rỉ tên anh...

Anh rùng mình. Những suy nghĩ như thế có lẽ chẳng thể nào có lợi cho sức khỏe của anh được.

“Thưa ngài?”

Lại là Jeffries. Quá mệt mỏi đến độ chẳng thể ngược nhìn lên, Simon chỉ ra hiệu bằng tay rằng anh đã nghe thấy.

“Có lẽ ngài nên nghỉ ngơi buổi tối rồi, thưa ngài.”

Simon cố ngó cái đồng hồ treo tường, nhưng chỉ bởi để làm thế, anh sẽ không phải di chuyển đầu của mình. Chưa đến bảy giờ tối. Không phải giờ ngủ thường lệ của anh. “Giờ hãy còn sớm,” anh lầm bầm.

“Dù vậy,” viên quản gia của anh nhấn mạnh, “có lẽ ngài muốn nghỉ ngơi.”

Simon nhắm mắt lại. Jeffries nói đúng. Có thể điều anh cần bây giờ là một mối ràng buộc lâu dài với tấm nệm bằng lông vũ, và chiếc khăn lạnh trải giường mịn màng. Anh có thể trốn vào phòng ngủ, nơi anh có thể cuối cùng cũng tìm ra cách tránh phải gặp bất kỳ Bridgerton nào trong suốt buổi tối.

Chết tiệt thật, theo như anh cảm thấy, anh có thể ở lì trong đó nhiều ngày.

Chương 13

Một cuộc hôn nhân dành cho Công tước Hastings và Tiểu thư Bridgerton!

Tác giả đây phải nhắc nhở các bạn, hồi toàn thể độc giả thân mến, rằng lễ cưới sắp tới từng được tiên đoán tại chính tờ báo này. Một sự việc cũng không thoát khỏi sự chú ý của tác giả là khi bốn báo thông tin về mối quan hệ lãng mạn mới giữa một quý ngài phù hợp và một tiểu thư chưa chồng, tỷ lệ trong các cuốn sổ cá cược tại câu lạc bộ của quý ông thay đổi hằng giờ, và luôn luôn ủng hộ hôn nhân.

Dù không được cho phép vào White, tác giả đây vẫn có lý do tin rằng tỷ lệ cược chính thức liên quan đến đám cưới của Công tước và tiểu thư Bridgerton là 2-1.

THỜI BÁO XÃ HỘI CỦA PHU NHÂN WHISTLEDOWN, 21 tháng Năm 1813

Những ngày còn lại trong tuần trôi qua hối hả. Đã mấy ngày Daphne không gặp Simon. Cô những tưởng anh đã rời thành phố, chỉ có điều Anthony cho biết anh ấy đã tới Dinh thự Hastings để thu xếp chi tiết vấn đề giấy tờ hôn nhân.

Trước sự ngạc nhiên của Anthony, Simon đã nhất quyết không nhận của hồi môn dù chỉ một đồng xu. Cuối cùng, hai người đàn ông quyết định Anthony sẽ bỏ số tiền cha anh để dành cho đám cưới của Daphne vào một tài sản riêng và chính anh ấy là người được ủy thác. Đó sẽ là phần tiền cho cô tùy ý tiêu xài hay tiết kiệm.

“Em có thể chuyển nó cho con em,” Anthony gợi ý.

Daphne chỉ mỉm cười. Nếu không cười chắc cô sẽ òa khóc mất.

Một buổi chiều vài ngày sau đó, Simon ghé qua Dinh thự Bridgerton. Chuyến thăm diễn ra trước lễ cưới hai ngày.

Daphne đợi trong phòng khách sau khi được Humboldt thông báo anh đến. Cô ngồi nghiêm nghị trên mép ghế sofa dệt hoa, thẳng lưng, thu hai bàn tay vào lòng. Cô dám chắc trông mình rất giống hình mẫu chuẩn mực của một nữ quý tộc Anh.

Cô cảm thấy trong mình như có cả bọc lo lắng.

Nói đúng hơn, cô thăm nghĩ khi bụng dạ lộn nhào, là một bọc lo lắng toi tả sồn mép.

Cô nhìn xuống tay, nhận ra các móng tay đang để lại những vết lõm màu đỏ hình lưỡi liềm trong hai lòng bàn tay.

Nói cho đúng hơn nữa, là một bọc lo lắng toi tả sồn mép bị một mũi tên đâm xuyên qua. Có khi là một mũi tên rừng rục cháy cũng nên.

Nỗi mong muốn được phá lên cười cuộn cuộn dữ dội đến mức chẳng phù hợp chút nào. Từ trước đến giờ cô chưa bao giờ cảm thấy bồn chồn như thế khi gặp Simon. Thật ra, có thể đó chính là khía cạnh đặc biệt nhất trong tình bạn của họ. Thậm chí ngay cả khi cô bắt gặp ánh nhìn bỏng cháy của anh, và cô dám chắc đôi mắt cô cũng phản chiếu cùng một nhu cầu, cô vẫn cảm thấy hoàn toàn thoải mái với anh. Phải, dạ dày cô thót lại, da cô ngứa ran, nhưng đó là những triệu chứng của niềm khao khát, không phải lo âu. Đầu tiên và trên hết, Simon là bạn cô, và Daphne biết rõ, cảm giác dễ chịu, vui sướng mà cô được trải nghiệm bất cứ khi nào anh ở gần không phải một điều hiển nhiên.

Cô tự tin họ có thể tìm ra cách quay lại với tình bạn và cảm giác thoải mái đó, nhưng sau cảnh tượng ở công viên Regent, cô rất sợ điều này sẽ không sớm xảy ra.

“Chào em, Daphne.”

Simon xuất hiện trên ngưỡng cửa, lấp đầy nó bằng dáng vẻ tuyệt vời của anh. Được rồi, có lẽ dáng vẻ của anh không tuyệt vời như thường lệ. Đôi mắt anh vẫn còn vết thâm tím, còn vết bầm ở cằm đã bắt đầu chuyển sang màu xanh lá ảm tượng.

Tuy vậy, thế vẫn còn tốt hơn là một viên đạn vào tim.

“Simon,” Daphne trả lời. “Gặp được anh thật tuyệt quá. Điều gì mang anh đến Dinh thự Bridgerton vậy?”

Anh nhìn cô ngạc nhiên. “Không phải chúng ta đã hứa hôn sao?”

Cô đỏ mặt. “Vâng, dĩ nhiên.”

“Anh có cảm tưởng là cánh đàn ông nên đến thăm vị hôn thê của mình.” Anh ngồi đối diện với cô. “Phu nhân Whistledown không nói gì về mục đích này à?”

“Chắc là không,” Daphne lầm bầm, “nhưng em tin chắc mẹ hẳn phải làm thế.”

Cả hai cùng mỉm cười, và trong một khoảnh khắc, Daphne nghĩ mọi chuyện sẽ đều ổn cả, nhưng ngay khi nụ cười của họ nhạt dần, cả căn phòng lại chìm trong sự im lặng ngọt ngào.

“Mất anh đỡ hơn chưa?” cuối cùng cô hỏi. “Trông chúng có vẻ không sung lắm.”

“Em nghĩ vậy sao?” Simon quay lại đối diện tấm gương lớn mạ vàng. “Anh thì nghĩ những vết thâm đã chuyển sang màu xanh da trời khá đẹp mắt.”

“Tím.”

Anh chồm người tới trước, nhưng như thế cũng chẳng khiến anh lại gần tấm gương hơn mấy. “Thì tím, nhưng anh cho là chuyện đó có thể tranh luận được.”

“Có đau không?”

Anh mỉm cười không mấy vui vẻ. “Chỉ khi có ai thọc vào thôi.”

“Vậy em sẽ ráng không làm thế,” cô lầm bầm, môi cong lại rần rật khi cô cố nín cười. “Tất nhiên là chẳng dễ gì, nhưng em sẽ kiên nhẫn.”

“Đúng vậy,” anh nói với vẻ ngây ngô hoàn hảo. “Người ta vẫn thường nói

anh luôn khiến phụ nữ muốn chọc vào mắt anh.”

Daphne mỉm cười nhẹ nhõm. Nếu họ có thể nói đùa về những thứ như thế này, chắc chắn mọi thứ sẽ trở lại như xưa.

Simon hắng giọng. “Anh có lý do đặc biệt để đến gặp em.”

Daphne lom lom nhìn anh hy vọng, chờ anh nói tiếp.

Anh giơ ra một hộp trang sức. “Cái này là cho em.”

Cô gần như nghẹn thở khi với tới chiếc hộp nhỏ bọc nhung. “Anh chắc không?” cô hỏi.

“Anh tin rằng nhẫn đính hôn được coi là chuyện bắt buộc,” anh khẽ nói.

“Ồ, em ngốc quá. Em không nhận ra...”

“Rằng đây là nhẫn đính hôn? Thế em nghĩ nó là gì?”

“Em *chưa* nghĩ tới,” cô bẽn lẽn thú nhận. Từ trước tới giờ anh chưa bao giờ tặng quà cho cô. Cô đã sững sốt bởi hành động ấy đến mức quên bém mắt anh nợ cô một chiếc nhẫn đính ước.

“Nợ”. Cô không thích từ ấy, không thích cả việc cô nghĩ về nó. Nhưng cô khá chắc chắn đó là những gì Simon đã nghĩ khi anh chọn chiếc nhẫn.

Điều đó khiến cô buồn bã.

Daphne guồng mỉm cười. “Đây là một vật gia truyền?”

“Không!” anh nói, với một sự kích động khiến cô phải chớp mắt.

“Ồ.”

Thêm một quãng im lặng ngượng ngùng khác.

Anh ho khan, rồi nói. “Anh nghĩ em có thể thích thứ gì đó chỉ thuộc về em. Tất cả nữ trang của Hastings đều được chọn cho một người khác. Cái này

anh chọn cho em.”

Daphne nghĩ chỉ có phép màu mới khiến không tan chảy ngay lập tức. “Thật ngọt ngào quá,” cô nói, cố lắm mới ngăn được tiếng sụt sùi ủy mị.

Chẳng có gì ngạc nhiên khi Simon cựa quậy trên ghế. Đàn ông ghét bị gọi là ngọt ngào.

“Em không mở ra sao?” anh làu bàu.

“Ồ, phải rồi, tất nhiên.” Daphne nhẹ lắc đầu khi đã lấy lại sự tập trung. “Em mới ngớ ngẩn làm sao.” Đôi mắt cô hơi dờ ra khi cô chăm chăm nhìn vào hộp trang sức. Chớp mắt vài lần để nhìn cho rõ, cô cẩn thận gỡ cái móc cài rồi mở hộp ra.

Và không thể thốt lên được bất cứ từ nào ngoài, “Ôi Chúa ơi,” và thậm chí nó cũng nghe như một tiếng thở.

Nép mình trong hộp là chiếc nhẫn vàng trắng lộng lẫy, được tô điểm bằng viên ngọc lục bảo lớn quý phái, hai bên đính hai viên kim cương hoàn hảo. Đó là món nữ trang đẹp nhất Daphne từng thấy, lấp lánh nhưng tao nhã, rõ ràng rất quý giá nhưng không quá phô trương.

“Đẹp quá,” cô thầm thì. “Em yêu nó.”

“Em chắc không?” Simon bỏ găng tay, rồi nghiêng người lấy chiếc nhẫn ra khỏi hộp. “Vì đây là chiếc nhẫn của em. Em sẽ là người đeo nó, và nó phải phản ánh được sở thích của em, không phải của anh.”

Giọng Daphne hơi choáng váng khi cô nói, “Rõ ràng sở thích của chúng ta trùng nhau.”

Simon khẽ thở phào nhẹ nhõm. Cho đến tận giây phút này, anh mới nhận ra việc cô thích chiếc nhẫn có ý nghĩa với anh nhiều như thế nào. Anh căm ghét việc mình cảm thấy lo lắng lúc ở bên cô trong khi mới vài tuần trước họ còn là bạn bè thoải mái. Anh căm ghét những khoảnh khắc im lặng xen vào giữa cuộc chuyện trò của họ trong khi trước đó cô là người duy nhất anh không bao giờ cảm thấy cần phải dừng lại cân nhắc đến từ ngữ của mình.

Nói như thế không phải bây giờ anh gặp rắc rối trong việc trò chuyện. Chỉ là anh dường như không biết phải nói gì.

“Anh đeo nó cho em được chứ?” anh dịu dàng hỏi.

Cô gật đầu, và bắt đầu cởi găng ra.

Nhưng Simon đã giữ ngón tay cô, rồi tiếp nhận nhiệm vụ này. Anh giật các đầu ngón găng tay rồi chậm rãi kéo đôi găng trượt khỏi tay cô. Cử chỉ khêu gợi không chút nao núng, rõ ràng là phiên bản rút gọn của điều anh muốn làm: cởi bỏ từng phần trang phục ra khỏi cơ thể cô.

Daphne thở hắt lên khi mép găng trượt ra khỏi các đầu ngón tay cô. Hơi thở gấp gáp bật thoát khỏi môi cô khiến anh càng muốn cô hơn.

Hai bàn tay run rẩy, anh lỏng nhẫn vào ngón tay cô, trượt nó qua khớp ngón tay cho đến khi chiếc nhẫn yên vị đúng chỗ.

“Nó vừa vặn một cách hoàn hảo,” cô nói, di chuyển bàn tay theo nhiều hướng để có thể thấy nó phản chiếu ánh sáng như thế nào.

Tuy nhiên, Simon không thả tay cô ra. Khi cô di chuyển tay, da cô lướt qua da anh, gây nên sự ấm áp dễ chịu đến kỳ lạ. Rồi anh nâng tay cô lên môi, nhẹ nhàng hôn các khớp ngón tay. “Anh rất mừng,” anh thì thầm. “Nó hợp với em.”

Môi cô cong lên - dấu hiệu cho một nụ cười rộng mở mà anh ngưỡng mộ. Có thể là dấu hiệu cho thấy mọi chuyện giữa họ rồi sẽ tốt đẹp.

“Làm sao anh biết em thích ngọc lục bảo?” cô hỏi.

“Anh không biết,” anh thú nhận. “Chúng làm anh nhớ tới mắt em.”

“Tới mắt em...” Cô khẽ nghiêng đầu trong khi miệng cong lên như sắp nở nụ cười quở trách. “Simon, mắt em màu nâu.”

“Gần như màu nâu,” anh sửa lại.

Cô vẫn cong môi lên cho đến khi đối diện với tấm gương mạ vàng lúc này

anh đã dùng để kiểm tra vết bầm, rồi chớp mắt vài lần. “Không,” cô nói chậm rãi, như đang nói với một người thiếu năng, “chúng màu nâu.”

Anh vươn tới dịu dàng chà một ngón tay vào phía dưới viền mắt cô, hàng lông mi mảnh mai cọ vào da anh nhờn nhột như nụ hôn của một con bướm bướm. “Ồ đường viền mắt thì không.”

Cô nhìn anh hoài nghi, nhưng cũng thấp thoáng hy vọng, rồi khẽ bật ra một hơi thở là lạ và đứng dậy. “Em sẽ tự xem vậy.”

Simon thích thú quan sát trong lúc cô đứng dậy bước tới tấm gương kề sát mặt vào tấm kính hơn. Cô chớp mắt vài lần, rồi mở to mắt một lúc, rồi lại chớp chớp mắt vài lần nữa.

“Ôi, lạy Chúa!” cô kêu lên. “Em chưa bao giờ nhìn thấy thế.”

Simon đứng dậy tiến tới cạnh cô, cùng dựa vào cái bàn gỗ gụ đặt trước gương. “Em sẽ sớm nhận ra anh luôn luôn đúng.”

Cô bắn cho anh cái nhìn chế nhạo. “Nhưng làm sao anh để ý thấy?”

Anh nhún vai. “Anh đã nhìn rất sát.”

“Anh...” Có vẻ như cô đã quyết định không kết thúc câu nói mà lại dựa vào bàn, mở to mắt ngắm nghía chúng lần nữa. “Không tưởng tượng nổi,” cô lầm bầm. “Em có đôi mắt màu lục.”

“À, anh sẽ không đi xa đến mức nói...”

“Từ hôm nay,” cô ngắt ngang, “em sẽ nhất định không tin là chúng có bất kỳ màu nào khác ngoài xanh lục.”

Simon cười toe. “Tùy ý em.”

Cô thở dài. “Em vẫn luôn ghen tị với Colin. Thật phí phạm khi đôi mắt đẹp như thế lại thuộc về một người đàn ông.”

“Anh tin chắc các quý cô tự tưởng tượng rằng mình đang yêu cậu ấy sẽ không đồng ý đâu.”

Daphne trao cho anh ánh mắt tự mãn. “Phải, nhưng họ thì có gì quan trọng đâu, đúng không?”

Simon nhận thấy mình chỉ muốn phá lên cười. “Nếu em nói thế thì không thật.”

“Anh sẽ sớm học được là,” cô tinh nghịch nói, “em luôn luôn đúng.”

Lần này thì anh cười thật. Anh chẳng tài nào kìm lại được. Cuối cùng anh ngừng lại, nhận ra Daphne đang im lặng. Dù vậy, cô đang nhìn anh ằm ắp, môi cong lên thành nụ cười hoài niệm.

“Thật dễ chịu,” cô nói, đặt tay lên tay anh. “Vẫn giống như trước kia, anh có nghĩ vậy không?”

Anh gạt đầu, ngửa lòng bàn tay ra để có thể nắm chặt tay cô.

“Mọi chuyện sẽ lại như thế này, phải không?” Đôi mắt cô thoáng vẻ lo lắng. “Chúng ta sẽ vẫn như trước, đúng không? Mọi thứ sẽ y hệt như cũ.”

“Phải,” anh nói, dù biết rõ nó không thể là sự thật. Họ có thể tìm thấy sự mãn nguyện, nhưng nó sẽ không bao giờ như xưa.

Cô mỉm cười, nhắm mắt lại, và tựa đầu vào vai anh. “Thật tốt.”

Simon quan sát hình ảnh phản chiếu của họ trong vài phút. Và anh gần như tin chắc mình có thể mang lại hạnh phúc cho cô.

Buổi tối tiếp theo - tối cuối cùng của Daphne với tư cách tiểu thư Bridgerton - phu nhân Violet gõ cửa phòng ngủ của cô.

Khi tiếng gõ cửa vang lên, Daphne đang ngồi trên giường, những vật kỷ niệm thời thơ ấu bày khắp xung quanh. “Vào đi ạ!” cô nói vọng ra.

Phu nhân Violet thò đầu vào, nụ cười lúng túng nở trên gương mặt. “Daphne,” bà nói, nghe như đang ồm. “Con rảnh không?”

Daphne lo lắng nhìn mẹ. “Có chứ ạ.” Cô đứng dậy khi phu nhân Violet bước

vào phòng. Làn da mẹ cô tiếp màu một cách khác thường với bộ váy vàng.

“Mẹ ồ cả chứ?” Daphne hỏi. “Trông mẹ có vẻ hơi xanh.”

“Ồn mà. Mẹ chỉ...” Phu nhân Violet hắng giọng và cứng vai lại. “Đã đến lúc chúng ta phải nói chuyện rồi.”

“Ôiiiiii,” Daphne thở hắt ra, tim đập thành thịch hồi hộp. Cô đang đợi chuyện này. Tất cả bạn bè đã nói cho cô biết đêm trước lễ cưới, người mẹ sẽ chuyển giao toàn bộ những bí mật của hôn nhân. Vào khoảnh khắc cuối cùng đó, hai mẹ con sẽ có cuộc tâm sự giữa cánh phụ nữ với nhau, và người mẹ sẽ kể tất cả những sự việc thú vị và tội lỗi vốn phải được giữ tuyệt đối tránh xa đôi tai các cô gái chưa chồng. Tất nhiên, một vài tiểu thư cô quen biết đã kết hôn, và Daphne cùng bạn bè đã cố gắng khai thác từ họ những chuyện thông tin chẳng ai khác tiết lộ, nhưng những mệnh phụ trẻ tuổi ấy chỉ khúc khích cười mà nói, “Các em sẽ sớm khám phá ra thôi.”

“Sớm” đã trở thành “lúc này”, và Daphne không thể đợi được.

Trong khi đó, phu nhân Violet trông như thể lúc nào cũng có thể nôn ra mật xanh mật vàng vậy.

Daphne vỗ vỗ lên giường. “Mẹ có thích ngồi xuống đây không?”

Phu nhân Violet chớp mắt lia lịa. “Đúng, phải, thế được đấy.” Bà ngồi mấp mé trên giường. Trông bà có vẻ không thoải mái.

Daphne quyết định giúp mẹ và bắt đầu cuộc trò chuyện. “Về việc kết hôn phải không ạ?” cô hỏi dịu dàng.

Cái gật đầu của phu nhân Violet gần như không nhận thấy được.

Daphne cố không để lộ niềm hân hoan háo hức. “Đêm tân hôn?”

Lần này phu nhân Violet cũng có thể nhắc cầm xuống xúu xiu. “Mẹ thật không biết phải nói thế nào với con về chuyện này. Nó hết sức khiếm nhã.”

Daphne cố kiên nhẫn chờ đợi. Cuối cùng mẹ cô cũng bắt đầu đi vào điểm chính.

“Con thấy đó,” phu nhân Violet ngắc ngứ nói, “có vài việc con cần phải biết. Vài việc sẽ xảy ra vào tối mai. Vài việc,” bà húng hắng ho, “liên quan tới chồng con.”

Daphne nghiêng người tới trước, mắt mở lớn.

Phu nhân Violet lùi ra sau, rõ ràng không thoải mái trước sự hào hứng rõ mồn một của Daphne. “Con thấy đó, chồng con... phải nói là, Simon, dĩ nhiên, vì cậu ấy sẽ là chồng con...”

Vì phu nhân Violet không tỏ ra bất cứ dấu hiệu nào là sẽ kết thúc câu nói đó, nên Daphne lầm bầm. “Vâng, Simon sẽ là chồng con.”

Phu nhân Violet rên rỉ, đôi mắt xanh chăm chăm không sao nhìn thẳng vào mặt Daphne. “Chuyện này thật khó khăn với mẹ.”

“Rõ là thế,” Daphne lầm bầm.

Phu nhân Violet hít thở sâu và ngồi thẳng lưng lên, bờ vai nhỏ bé của bà rụt lại cứ như thể bà đang vận hết dũng khí cho nhiệm vụ khó chịu nhất. “Vào đêm tân hôn của con,” bà bắt đầu, “chồng con sẽ mong đợi con thực hiện nghĩa vụ của một người vợ.”

Chuyện đó Daphne đã biết.

“Đêm tân hôn của con phải được hoàn thành.”

“Đương nhiên,” Daphne lầm bầm.

“Cậu ấy sẽ ngủ chung giường với con.”

Daphne gật đầu. Cô cũng đã biết chuyện này.

“Và cậu ấy chắc chắn sẽ thực hiện,” phu nhân Violet dò dẫm tìm từ, hai bàn tay phe phẩy trong không trung, “*những cử chỉ hôn hít vuốt ve* trên người con.”

Môi Daphne nhẹ hé ra, hơi thở đứt quãng của cô là thứ âm thanh duy nhất

trong phòng. Chuyện này cuối cùng đã đến hồi thú vị

“Mẹ ở đây là để nói với con,” phu nhân Violet nói, giọng chuyển sang gấp gáp, “với bốn phận làm vợ, con không được tỏ vẻ khó chịu.”

Nhưng thế là sao?

Gò má phu nhân Violet đỏ như hai quả cà chua. “Mẹ biết có vài phụ nữ thấy, ờ, không thích thú, nhưng...”

“Thật sao ạ?” Daphne tò mò hỏi. “Vậy tại sao con lại thấy nhiều cô hầu gái lén lút với các anh hầu trai đến thế?”

Phu nhân Violet ngay tức khắc chuyển sang tâm trạng bà chủ bị xúc phạm. “Cô hầu nào thế?” bà gắng hỏi.

“Mẹ đừng cố thay đổi chủ đề,” Daphne cảnh cáo. “Con đã đợi chuyện này cả tuần rồi.”

Mẹ cô dường như mất hẳn can đảm. “Con đã đợi?”

Ánh mắt của Daphne rõ ràng là chứ-mẹ-mong-muốn-điều-gì. “Chà, dĩ nhiên.”

Phu nhân Violet thở dài làm bầm. “Mẹ đang nói tới đâu?”

“Mẹ đang nói với con vài phụ nữ cảm thấy không hài lòng với bốn phận làm vợ của họ.”

“Đúng. À. Hừmmm.”

Daphne nhìn xuống bàn tay mẹ cô, để ý thấy bà gần như đã xé vụn chiếc khăn tay.

“Điều mẹ thực sự muốn con biết,” phu nhân Violet nói, từ ngữ tuôn ra như thể bà chỉ muốn thoát khỏi chúng cho nhanh, “chỉ là không cần phải khó chịu gì hết. Nếu hai người quan tâm đến nhau... và mẹ tin là Công tước rất quan tâm tới con...”

“Và con cũng quan tâm anh ấy,” Daphne khẽ khàng cắt ngang.

“Tất nhiên. Phải. À thì, con thấy đây, khi hai con quan tâm đến nhau, nó hẳn sẽ trở thành khoảnh khắc đáng yêu và đặc biệt.” Phu nhân Violet bắt đầu lùi về phía chân giường, chiếc váy lụa màu vàng nhạt xòe trên tấm chăn khi bà di chuyển. “Và con không nên căng thẳng. Mẹ chắc Công tước sẽ rất nhẹ nhàng.”

Daphne nghĩ tới nụ hôn đói khát của Simon. “Nhẹ nhàng” có vẻ không hề thích hợp. “Nhưng...”

Phu nhân Violet đứng bật dậy như giẫm phải đinh. “Tốt lắm. Chúc con ngủ ngon. Mẹ đến nói cho con thế thôi.”

“*Thế thôi à?*”

Phu nhân Violet phóng tới cánh cửa. “Ồ, phải.” Mắt bà đảo lia về tội lỗi. “Con trông đợi gì khác nữa sao?”

“Phải!” Daphne chạy đuổi theo mẹ và quăng mình chắn trước cửa để bà không thể thoát. “Mẹ không thể đi khi chỉ nói với con như thế!”

Phu nhân Violet tha thiết liếc nhìn cửa sổ. Daphne thầm tạ ơn Chúa vì phòng cô ở tầng hai; nếu không, cô cho rằng mẹ cô dám tính chuyện trốn thoát ra ngoài theo cách đó lắm.

“Daphne,” phu nhân Violet nói, giọng như bị bóp nghẹt.

“Nhưng con sẽ *làm* gì?”

“Chồng con sẽ biết,” phu nhân Violet nghiêm nghị nói.

“Mẹ, con không muốn tự biến mình thành con ngốc.”

Phu nhân Violet rên lên. “Con sẽ không thể đâu. Tin mẹ đi. Đám đàn ông...”

Daphne chớp ngay lấy câu nói dang dở này. “Đàn ông thì sao? Sao hả mẹ? Mẹ định nói gì?”

Bây giờ, toàn bộ gương mặt Violet đã chuyển thành màu đỏ tươi, còn cổ và tai bà thì đang ửng hồng. “Đàn ông rất dễ hài lòng,” bà lầm bầm. “Cậu ấy sẽ không thất vọng đâu.”

“Nhưng...”

“Nhưng đủ rồi!” Cuối cùng phu nhân Violet kiên quyết nói. “Mẹ đã nói cho con mọi điều bà ngoại đã nói với mẹ. Đừng có bồn chồn ngớ ngẩn thế, và làm đủ độ thì con sẽ có em bé thôi.”

Daphne há hốc miệng. “*Sao ạ?*”

Phu nhân Violet tắc lưỡi lo âu. “Có phải mẹ quên ám chỉ một chút tới em bé?”

“Mẹ!”

“Được rồi. Bồn phận làm vợ của con - có nghĩa là, ờ, việc trải qua đêm tân hôn - là cách để con có em bé.”

Daphne ép sát vào tường. “Vậy mẹ đã làm việc đó tám lần?” cô thì thầm.

“Không!”

Daphne chớp mắt bối rối. Những lời giải thích của mẹ cô mập mờ không thể chịu được, và cô vẫn không biết chính xác bồn phận làm vợ là gì, nhưng có một điều đã không được thêm vào. “Nhưng không phải mẹ cần làm chuyện đó tám lần sao?”

Phu nhân Violet bắt đầu tự quạt phành phạch. “Đúng. Không! Daphne, chuyện này rất riêng tư.”

“Nhưng sao mẹ có thể có tám đứa con nếu mẹ...”

“Mẹ làm chuyện đó hơn tám lần,” phu nhân Violet nghiêng răng, trông như thể bà muốn tan luôn vào bức tường.

Daphne nhìn mẹ cô vẻ không tin nổi. “Mẹ làm vậy sao?” “Thỉnh thoảng,” phu nhân Violet nói, gần như không di chuyển môi, và chắc chắn không di

chuyển mắt khỏi một điểm cố định trên sàn, “mọi người làm chuyện đó chỉ đơn thuần do họ thích thôi.”

Mắt Daphne mở lớn. “Họ làm chỉ vì thích?” cô thở hắt ra.

“Ồ, phải.”

“Như khi đàn ông và phụ nữ hôn nhau?”

“Phải, chính xác,” phu nhân Violet nói, thở phào nhẹ nhõm. “Rất giống như...” Mắt bà nheo lại. “Daphne,” bà nói, giọng đột nhiên rít lên, “con đã hôn Công tước?”

Daphne cảm thấy làn da mình đã đổi sang một màu sắc ngược hẳn màu da mẹ cô. “Có thể con đã làm thế,” cô lầm bầm.

Phu nhân Violet xĩa ngón tay về phía con gái. “Daphne Bridgerton. Mẹ không thể tin con có thể làm một chuyện như vậy. Con biết rất rõ mẹ đã cảnh báo con về việc cho phép đàn ông có những quyền tự do kiểu thế.”

“Giờ khi chúng con sắp cưới nhau rồi thì nó khó mà thành vấn đề được!”

“Nhưng dù vậy...” phu nhân Violet thở dài xiu xuống. “Đừng bận tâm. Con đúng. Nó không thành vấn đề. Con sẽ kết hôn, và hiển nhiên là với Công tước, và nếu cậu ấy hôn con, thì, vậy, nó không nằm ngoài sự trông đợi.”

Daphne chỉ chăm chăm nhìn mẹ vẻ không tin nổi. Những lo lắng của phu nhân Violet, lời nói huyền thuyên ngắc ngứ này rõ là không đúng với tính cách của bà.

“Giờ thì,” phu nhân Violet tuyên bố, “miễn là con không còn câu hỏi nào nữa, mẹ sẽ để con lại với, ơ,” bà điên cuồng liếc nhìn những kỷ vật Daphne đã trút ra, “bất cứ việc gì con đang làm.”

“Nhưng con còn nhiều câu hỏi nữa!”

Tuy nhiên, phu nhân Violet đã kịp thoát thân.

Và Daphne, cho dù vô cùng khao khát được biết về những bí mật của sinh

hoạt vợ chồng, cũng chẳng đời nào đuổi theo mẹ cô xuống sảnh - trước sự quan sát của toàn thể gia đình và tất cả người hầu - để hỏi cho ra nhẽ.

Hơn nữa, buổi trò chuyện với mẹ đã khơi dậy trong cô những lo lắng mới mẻ. Phu nhân Violet đã nói sinh hoạt vợ chồng là điều kiện tất yếu để tạo nên những đứa trẻ. Nếu Simon không thể có con, phải chăng có nghĩa là anh không thể thể hiện những cử chỉ vượt ve mà mẹ cô đã ám chỉ?

Và chết tiệt, những cử chỉ vượt ve ấy *là* gì nhỉ? Daphne ngờ rằng chúng có liên quan tới chuyện hôn nhau, bởi xã hội có vẻ quá kiên quyết đảm bảo các quý cô trẻ tuổi giữ sao cho đôi môi trong trắng trinh nguyên. Và, cô nghĩ, màu đỏ ửng lên trên gò má khi cô nhớ đến quãng thời gian trong vườn cùng Simon, chúng cũng có thể liên quan đến ngực phụ nữ nữa.

Daphne rên rỉ. Mẹ cô đã đề nghị cô đừng căng thẳng, nhưng cô không biết làm sao có thể không lo lắng được - làm sao có thể khi cô sẽ bước vào cuộc hôn nhân này mà không có ý tưởng nào dù là mơ hồ nhất về cách thực hiện các bổn phận của mình.

Còn Simon thì sao? Nếu anh không thể hoàn thành đêm tân hôn, đây có thể được gọi *là* một cuộc hôn nhân không?

Thật tình, chỉ thế đã đủ để cho một cô dâu mới sợ hãi tới cùng rồi.

Cuối cùng, có một vài chi tiết vặt vãnh về lễ cưới mà Daphne còn nhớ. Những giọt lệ trong đôi mắt mẹ cô (và rồi cả trên gương mặt bà nữa), và giọng nói khàn khàn đến lạ của Anthony khi anh tiến lên trao em gái mình cho chú rể. Hyacinth rắc cánh hoa hồng quá nhanh, vậy nên đến lúc con bé tới được bệ thờ thì chẳng còn sót lại chút cánh hoa nào. Gregory thì hất hơi tận ba lần khi họ còn chưa kịp trao lời thề.

Và cô nhớ về tập trung trên gương mặt Simon khi anh lặp lại lời thề nguyện. Từng âm tiết phát ra chậm rãi và cẩn trọng. Đôi mắt anh bừng cháy niềm say mê, và giọng anh nhỏ nhưng chân thành. Đối với Daphne, dường như không gì trên thế giới có thể quan trọng bằng những lời anh thốt ra khi họ đứng trước ngài Tổng Giám mục.

Trái tim cô tìm thấy sự bình an trong thực tế này; không người đàn ông nào thề nguyện với cảm xúc mãnh liệt như thế lại có thể coi hôn nhân thuần túy

mang tính lợi lộc.

Những người này đã được Chúa kết hợp lại với nhau, không ai có thể tách rời.

Một cơn rung mình chạy dọc sống lưng Daphne, khiến cô chơi vơi. Chỉ một khoảnh khắc nữa, cô sẽ thuộc về người đàn ông này mãi mãi.

Simon khẽ xoay đầu, mắt anh bắn nhanh về phía cô. *Em ổn không?* đôi mắt anh hỏi.

Cô gật đầu, cảm chuyển động một cách khê khàng đến mức chỉ anh mới có thể nhìn thấy. Một ánh sáng rực lên trong mắt anh - có thể nào đó là sự nhẹ nhõm?

Ta tuyên bố bây giờ hai con...

Gregory hắt hơi lần thứ tư, rồi lần thứ năm, thứ sáu, át hẳn từ “vợ chồng” của Tổng Giám mục. Daphne cảm thấy một cơn buồn cười khủng khiếp cuộn trào trong cổ họng. Cô mím chặt môi, quyết tâm giữ vẻ mặt nghiêm túc phù hợp. Xét cho cùng, hôn nhân là một sự kết hợp trang nghiêm, và không ai lại có thể cư xử như đây là một trò đùa.

Cô lia mắt về phía Simon, để rồi phát hiện ra anh đang nhìn cô với vẻ lạ lùng. Đôi mắt nhạt màu của anh tập trung vào môi cô, và khóe môi anh bắt đầu nhếch lên.

Daphne cảm thấy cơn buồn cười kia lại cuộn trào cao hơn.

Con có thể hôn cô dâu.

Simon chộp lấy cô bằng hai cánh tay khát khao đến mức gần như tuyệt vọng, môi anh phủ xuống môi cô với một sức mạnh khiến toàn thể nhóm khách mời khiên tốn đồng loạt bật lên tiếng hỗn hển.

Và rồi cả hai đôi môi - của cô dâu và chú rể - bùng nổ tiếng cười, dù chúng vẫn đang bện chặt vào nhau.

Phu nhân Violet Bridgerton sau đó nói rằng, đây là nụ hôn kỳ lạ nhất bà có

đặc ân được chứng kiến.

Gregory Bridgerton - khi đã hắt hơi xong - bảo nó thật kinh tởm.

Vị Tổng Giám mục, vốn khá cao tuổi, trông vô cùng bối rối.

Nhưng Hyacinth Bridgerton, cô bé mười tuổi đáng lẽ không biết chút gì về nụ hôn của bất cứ ai, chỉ chớp mắt thấu hiểu, và nói. “Con nghĩ nó thật tuyệt. Nếu họ có thể cười bây giờ, họ sẽ có thể vui cười mãi mãi.” Cô bé quay sang mẹ. “Như thế không phải chuyện tốt sao?”

Phu nhân Violet siết chặt tay cô con gái út. “Tiếng cười luôn luôn là điều tốt, Hyacinth ạ. Và cảm ơn con vì nhắc nhở chúng ta về điều đó.”

Vậy là bắt đầu rộ lên tin đồn Công tước và nữ Công tước mới của Hastings là cặp cô dâu chú rể hạnh phúc và tận tụy với nhau nhất trong thập kỷ gần đây. Xét cho cùng, ai có thể nhớ được một lễ cưới nào khác tràn ngập nhiều tiếng cười hơn?

Chương 14

Chúng ta nghe nói rằng đám cưới giữa Công tước Hastings và người vốn là tiểu thư Bridgerton tuy nhỏ nhưng lại có nhiều sự kiện nhất. Tiểu thư Hyacinth Bridgerton (mười tuổi) thì thắm với tiểu thư Felicity Featherington (cũng mười tuổi) rằng cô dâu chú rể đã cười lớn tiếng suốt tiệc cưới. Sau đó, tiểu thư Felicity nhắc lại thông tin này với mẹ cô, bà Featherington, và đến lượt bà ấy nhắc lại với cả thế giới.

Tác giả đây đành phải tin tưởng vào sự tường thuật của tiểu thư Hyacinth, vì tác giả không được mời tham dự buổi lễ.

THỜI BÁO XÃ HỘI CỦA PHU NHÂN WHISTLEDOWN, 24 tháng Năm 1813

Không hề có chuyến du lịch hôn nhân. Xét cho cùng, họ đâu có thời gian để lên kế hoạch. Thay vào đó, Simon đã thu xếp để họ trải qua vài tuần tại lâu đài Clyvedon, cơ ngơi do tổ tiên dòng họ Basset truyền lại. Daphne nghĩ đó là một ý hay; cô rất háo hức được thoát khỏi London, tránh xa đôi mắt soi mói cùng đôi tai tọc mạch của giới thượng lưu.

Hơn nữa, cô cũng háo hức một cách kỳ lạ được nhìn thấy nơi Simon đã lớn lên.

Cô tưởng tượng ra anh hồi còn nhỏ. Anh có sôi nổi như khi ở bên cô bây giờ không? Hay anh là một đứa trẻ lặng lẽ với thái độ dè chừng như anh đã thể hiện với toàn thể xã hội?

Cặp đôi mới cưới rời khỏi Dinh thự Bridgerton giữa những ôm hôn và tiếng hò reo cổ vũ, rồi Simon nhanh chóng ấn Daphne vào trong cỗ xe ngựa đẹp nhất của anh. Dù đang là mùa hè, thời tiết vẫn lạnh lẽo, và anh cẩn thận kéo tấm chăn phủ lên lòng cô. Daphne phá ra cười. “Không phải như vậy có phần thái quá sao?” cô trêu. “Em không dễ bị cảm lạnh khi chỉ đi qua vài tòa nhà để đến nhà anh đâu.”

Anh nhìn cô hơi trêu chọc. “Chúng ta đi tới Clyvedon.”

“Tối nay?” Cô không giấu nổi sự ngạc nhiên. Cô những tưởng đến hôm sau họ mới lên tàu thực hiện cuộc hành trình. Ngôi làng Clyvedon nằm gần Hastings, cách cả một đoạn đường dài dằng dặc, trên bờ biển phía Đông Nam nước Anh; lúc họ đến lâu đài, hẳn đã là nửa đêm rồi.

Đây không phải đêm tân hôn Daphne đã hình dung.

“Chẳng phải sẽ hợp lý hơn nếu nghỉ lại London một đêm rồi sau đó mới xuống Clyvedon sao?” cô hỏi.

“Mọi việc đã được sắp xếp rồi,” anh cần nhắc.

“Em... hiểu.” Daphne cố hết sức che giấu nỗi thất vọng. Cô im lặng một lúc lâu trong khi cỗ xe tròng trành di chuyển, bánh xe nảy xóc không giấu được sự khấp khểnh của đám sỏi nằm lổm chổm phía dưới. Khi xe rẽ vào Park Lane, cô hỏi. “Chúng ta sẽ dừng lại quán trọ chứ?”

“Tất nhiên,” Simon trả lời. “Chúng ta cần ăn tối. Làm sao anh có thể để em chết đói ngay ngày đầu tiên trong cuộc sống hôn nhân của chúng ta chứ, đúng không?”

“Vậy ta sẽ qua đêm ở quán trọ ấy luôn?” Daphne chưa chịu dừng lại.

“Không, chúng ta...” Môi Simon mím chặt lại thành một đường thẳng cứng rắn, rồi bất ngờ dịu lại. Anh quay sang cô với vẻ dịu dàng tan chảy trái tim. “Anh thô lỗ quá à?”

Cô đỏ mặt. Cô luôn đỏ mặt khi anh nhìn cô như thế. “Không, không, chỉ là em ngạc nhiên...”

“Không, em nói đúng. Chúng ta sẽ nghỉ đêm tại quán trọ. Anh biết một quán tốt trên đường xuống bờ biển. Quán Săn Giấy. Thức ăn nóng sốt, giường ngủ sạch sẽ.” Anh chạm vào cằm cô. “Anh sẽ không ngược đãi em bằng cách buộc em trải qua cả cuộc hành trình tới Clyvedon chỉ trong một ngày.”

“Không phải em không chịu đựng được chuyến đi,” cô nói, mặt càng lúc càng đỏ khi cân nhắc những lời tiếp theo. “Chỉ là chúng ta mới lấy nhau hôm nay, và nếu không dừng lại quán trọ, chúng ta sẽ ở đây, trong xe ngựa khi

màn đêm buông xuống, và...”

“Không cần nói thêm đâu,” anh nói, đặt một ngón tay lên môi cô.

Daphne gật đầu cảm kích. Cô thực sự không muốn thảo luận về đêm tân hôn như thế này. Ngoài ra, có vẻ những chủ đề như thế nên do người chồng đưa ra, không phải người vợ. Xét cho cùng, Simon chắc chắn biết nhiều hơn về chủ đề đó.

Anh không thể nào *không* am hiểu được, cô vừa nghĩ vừa nhăn mặt bất bình. Mẹ cô, cho dù đăng hăng ậm ừ hết lần này đến lần khác, cuối cùng vẫn tuyệt đối chẳng nói gì hết. À thì, ngoại trừ chút xiu về việc tạo ra em bé, nhưng ngay cả chuyện đó Daphne cũng chẳng hiểu gì. Nhưng mặt khác, có thể...

Hơi thở Daphne tắc nghẹn trong cuống họng. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu Simon không thể... hay chuyện gì xảy ra nếu anh không muốn...

Không, cô dứt khoát kết luận, anh chắc chắn muốn. Hơn nữa, anh chắc chắn muốn *cô*. Cô không hề tưởng tượng ra ánh lửa rực lên trong đôi mắt anh, hay tiếng trái tim anh đập thành thịch trong buổi tối ở khu vườn hôm ấy.

Cô liếc mắt ra ngoài cửa sổ, quan sát London tan vào trong cảnh thôn quê. Một người phụ nữ có thể phát điên nếu bị ám ảnh bởi những chuyện thế này. Cô sẽ gạt nó ra khỏi tâm trí. Cô sẽ chắc chắn, tuyệt đối, vĩnh viễn gạt chuyện này ra khỏi tâm trí.

Chà, ít nhất cho đến tối nay.

Đêm tân hôn của cô.

Ý nghĩ ấy khiến cô rùng mình.

Simon liếc nhanh về phía Daphne - vợ anh, anh tự nhủ, mặc dù điều ấy vẫn còn hơi chút khó tin. Anh chưa từng dự định có một người vợ. Thực ra, anh đã hoạch định hoàn toàn rõ ràng là, anh sẽ *không* có vợ. Vậy mà giờ anh ở đây, với Daphne Bridgerton - không, Daphne *Basset*. Chết tiệt, cô là nữ Công tước Hastings, cô chính là thế đấy.

Đó có lẽ là điều lạ lùng hơn hết thảy. Suốt cả đời anh, cái tước Công ấy

không hề có một nữ Công tước nào. Tước vị ấy nghe mới kỳ lạ, lỗi thời làm sao.

Simon thở ra một hơi dài, bình tĩnh, dừng ánh mắt trên nét mặt nhìn nghiêng của Daphne. Rồi anh cau mày. “Em lạnh à?” anh hỏi. Cô đang rung mình.

Môi cô khê hé mở, nên anh có thể thấy lưỡi cô ép vào vòm miệng để chuẩn bị bật ra âm K, rồi cô khê di chuyển và nói. “Phải. Vâng, nhưng chỉ một chút thôi. Anh không cần...”

Simon cuộn tấm chăn quanh người cô chặt hơn, tự hỏi việc quái gì khiến cô phải nói dối về một sự thật vô hại như thế. “Hôm nay là một ngày dài,” anh lầm bầm, không phải vì anh cảm thấy thế - mặc dù, khi anh dành thời gian nghĩ lại thì đây *đúng* là một ngày dài - mà bởi vì có vẻ như đó là lời nhận xét êm ái phù hợp nhất vào thời điểm này.

Anh đã suy nghĩ rất lung về những nhận xét êm ái và sự quan tâm dịu dàng. Anh đang cố trở thành một người chồng tốt với cô. Ít nhất cô cũng xứng đáng với điều đó. Có quá nhiều thứ anh không thể trao cho Daphne, thật không may trong đó gồm cả hạnh phúc trọn vẹn đích thực, nhưng anh có thể cố hết sức để bảo vệ cô, giữ cho cô được an toàn và tương đối mãn nguyện.

Cô đã chọn anh, anh nhắc nhở bản thân mình. Dù biết sẽ không bao giờ có con, cô đã chọn anh. Trở thành một người chồng tốt và chung thủy có vẻ như là điều tối thiểu anh có thể làm để đền đáp cô.

“Em thích nó,” Daphne nhẹ nhàng nói.

Anh chớp mắt, quay nhìn cô với vẻ ngơ ngác. “Em nói gì cơ?”

Nụ cười thấp thoáng trên môi cô. Nó thật dễ chịu, vừa ấm áp, vừa tinh nghịch lại có chút ranh ma. Nó khiến bụng anh cuộn lên ham muốn, và tất cả những gì anh có thể làm là tập trung vào lời cô nói, “*Anh* đã nói đây là một ngày dài. *Em* nói em thích nó.”

Anh nhìn cô đờ đẫn.

Cô cau mặt lại với vẻ thất vọng quuyền rũ, khiến Simon cảm thấy một nụ cười rần rật trên môi. “Anh đã nói đây là một ngày dài,” cô nhắc lại lần nữa. “Em

nói em thích nó.” Khi anh vẫn không nói gì, cô khẽ khịt mũi và đề thêm. “Có lẽ chuyện này sẽ rõ ràng hơn nếu em chỉ rõ ràng em muốn nói ‘phải’ và ‘nhưng’ như ‘Phảiiiiiiii, nhưng em thích nó.’”

“Anh hiểu rồi,” anh làm bầm với tất cả sự nghiêm túc có thể tập hợp được.

“Em cho là anh hiểu rất rõ,” cô làm bầm, “và phớt lờ ít nhất là một nửa vấn đề.”

Anh cong mày giễu cợt, khiến cô tự làm bầm một mình, và điều đó dĩ nhiên lại khiến anh muốn hôn cô.

Mọi thứ đều khiến anh muốn hôn cô.

Nó bắt đầu khiến anh thấy khá khổ sở.

“Chúng ta nên có mặt ở quán trọ lúc chập tối,” anh nói rõ ràng, cứ như thể vẻ mặt quả quyết sẽ xoa dịu được sự căng thẳng nơi anh.

Dĩ nhiên, nó không thể. Tất cả những gì nó làm được là nhắc anh rằng anh đã trì hoãn đêm tân hôn của mình trọn một ngày. Trọn một ngày của ham muốn, nhu cầu, của cơ thể anh gào thét đòi được giải thoát. Nhưng anh sẽ bị đày xuống địa ngục nếu chiếm lấy cô trong một quán trọ bên đường nào đó mà không cần biết nó sạch sẽ hay ngăn nắp ra sao.

Daphne xứng đáng với những điều tốt hơn. Đây là đêm tân hôn đầu tiên và duy nhất của cô, và anh sẽ làm cho nó trở nên hoàn hảo.

Cô bắn cho anh một ánh nhìn có phần sùng sốt trước sự thay đổi chủ đề đột ngột. “Thế thì thật dễ chịu.”

“Đạo này đường phố không thực sự an toàn sau khi trời tối,” anh thêm vào, cố không tự nhắc bản thân rằng chính anh là người lên kế hoạch thẳng tiến xuống Clyvedon.

“Phải,” cô đồng ý.

“Và chúng ta sẽ đói meo.”

“Phải,” cô nói, bắt đầu có vẻ bối rối trước nỗi ám ảnh hiện tại của anh với chuyện dừng chân tại quán trọ vừa được lên lịch. Simon không thể đổ lỗi cho cô, nhưng nếu không duy trì cuộc thảo luận về kế hoạch du lịch này, chắc chắn anh sẽ tóm lấy cô và xâm chiếm cô ngay trong cỗ xe ngựa này.

Mà điều đó *không* phải một phương án để chọn lựa.

Nên anh nói, “Họ có thức ăn ngon.”

Cổ chớp mắt, chỉ một lần, trước khi chỉ ra, “Anh đã nói vậy rồi.”

“Anh đã nói vậy.” Anh húng hắng ho. “Anh sẽ chớp mắt một lúc.”

Đôi mắt sẫm màu của cô mở lớn, và toàn bộ gương mặt cô căng ra ngạc nhiên. “Ngay bây giờ?”

Simon gật đầu nhanh. “Có vẻ như anh đang lặp lại lời nói của mình, nhưng đúng như em đã chu đáo nhắc nhở, anh đã nói rằng đây là một ngày dài.”

“Thật thế.” Cô tò mò quan sát trong khi anh thay đổi tư thế, tìm vị trí thoải mái nhất. Cuối cùng, cô hỏi. “Anh có thể ngủ ngay trong chiếc xe ngựa đang di chuyển thật đấy à? Anh không thấy đường xá có chút gập ghềnh sao?”

Anh nhún vai. “Hễ muốn thì anh có thể ngủ đâu cũng được. Các cuộc hành trình đã dạy cho anh điều đó.”

“Đó là một tài năng,” cô lẩm bẩm.

“Tài năng hết sức thú vị,” anh đồng ý. Rồi anh nhắm mắt, giả vờ ngủ trong ba giờ.

Daphne chăm chăm nhìn anh. Rõ ràng rành rành ra đấy. Anh đang làm bộ làm tịch. Với bảy anh chị em ruột, cô biết thừa từng mảnh trong sách, và Simon chắc chắn *không* ngủ.

Ngực anh phập phồng trong một nhịp điệu đều đặn đáng ngưỡng mộ, và hơi thở anh nén lại chỉ phát ra một lượng vừa đủ tiếng o o và khò khè, để nghe như anh đang ngáy nhưng thật ra không hẳn là ngáy.

Nhưng Daphne biết rõ hơn nhiều.

Mỗi lần cô di chuyển, gây ra âm thanh sột soạt, hay thở hơi mạnh một chút, cảm anh lại di chuyển. Cử động gần như khó nhận thấy, nhưng đúng là thế. Còn khi cô ngáp, khe khẽ phát ra tiếng rên ngái ngủ, cô để ý đôi mắt anh di chuyển dưới hàng mi nhắm chặt.

Tuy nhiên, vẫn không thể không ngưỡng mộ khi anh đã tìm ra cách duy trì trò chơi ấy suốt hơn hai tiếng đồng hồ.

Riêng cô chưa bao giờ trụ được hai mươi phút.

Nếu anh muốn giả đồ ngủ, cô quyết định trong cơn độ lượng hiếm có, cô cũng nên để anh làm thế. Cô không đời nào phá hỏng một màn trình diễn tuyệt diệu như vậy.

Với cái ngáp cuối cùng - lần này khá to, chỉ cốt để xem đôi mắt anh lộ rõ vẻ chú ý bên dưới mí mắt - cô quay mặt về phía cửa sổ xe, kéo tấm màn nhưng dầy ra để có thể ngắm nghía khung cảnh bên ngoài. Vàng mặt trời đỏ ối tỏa rạng màu cam trên đường chân trời phía Tây, khoảng một phần ba đã lặn khỏi tầm mắt.

Nếu Simon ước lượng chính xác về thời gian họ di chuyển - và cô có cảm giác anh thường đúng về những việc như thế này; những người thích toán thường thế - thì họ đi được gần nửa chặng đường rồi. Đã gần đến Quán Săn Giấy.

Gần đến đêm tân hôn của cô.

Lạy Chúa, cô phải thôi nghĩ ngợi theo cái kiểu cách thống thiết như thế. Chuyện này ngày càng trở nên lố bịch.

“Simon?”

Anh không động đậy. Hành động này khiến cô phát cáu.

“Simon?” Lần này lớn hơn một chút.

Khóe môi anh khẽ rần rật, trễ xuống trong vẻ khó chịu mơ hồ. Daphne dám

chắc anh đang cố quyết định xem cô nói có đủ ảnh hưởng để anh tiếp tục vờ ngủ hay không.

“Simon!” Cô thọc anh. Mạnh bạo, ngay chỗ tay anh khoanh lại trước ngực. Anh không cách nào có thể cho rằng người ta sẽ vẫn ngủ được với hành động đó. Hàng mi anh chớp mở, và anh bật thốt ra một âm thanh khe khẽ buồn cười - đúng kiểu người ta vẫn làm khi thức giấc.

Anh giỏi thật, Daphne nghĩ với sự thán phục miễn cưỡng.

Anh ngáp. “Daff?”

Cô nói toạc ra. “Chúng ta tới nơi chưa?”

Anh dụi dụi mắt xua đuổi cơn buồn ngủ không tồn tại. “Em nói gì cơ?”

“Chúng ta tới nơi chưa?”

“Ừmmm...” Anh liếc khắp bên trong cỗ xe, lẽ đương nhiên chẳng giúp anh biết thêm gì. “Không phải chúng ta vẫn đang di chuyển sao?”

“Phải, nhưng chúng ta có thể gần đến rồi.”

Simon khẽ thở dài và ngó ra ngoài cửa sổ. Chỗ anh ngồi nhìn ra hướng Đông, nên bầu trời tối hơn nhiều so với phía bên cửa sổ của Daphne. “Ồ,” anh nói, giọng ngạc nhiên. “Thực ra, chúng ta đến ngay đây rồi.”

Daphne cố hết sức để không mỉm cười tự mãn.

Cỗ xe dừng lại, và Simon nhảy xuống. Anh trao đổi vài lời với xà ích, đoán chừng là thông báo họ đã thay đổi kế hoạch và bây giờ dự định sẽ nghỉ qua đêm. Rồi anh vươn tay đỡ Daphne bước xuống.

“Thế này có được em chấp thuận không?” anh hỏi, vừa gật đầu vừa phẩy tay về phía quán trọ.

Daphne chẳng hiểu nổi làm sao cô có thể đánh giá khi chưa quan sát nội thất bên trong, nhưng dù sao cô cũng nói vâng. Simon dẫn cô vào trong, rồi để cô lại bên cửa ra vào trong lúc anh tới thương lượng với chủ quán trọ.

Daphne thích thú quan sát khách khứa kẻ đến người đi. Ngay lúc này một cặp tình nhân trẻ - có vẻ thuộc tầng lớp quý tộc địa chủ nhỏ - đang được hộ tống vào phòng ăn riêng, và một người mẹ dẫn bốn đứa con lên cầu thang. Simon đang tranh cãi với chủ quán, và một quý ông cao gầy đang dựa lưng vào...

Daphne quay ngoắt đầu lại phía chồng. Simon đang tranh cãi với chủ quán trọ? Có chuyện quái gì thế nhỉ? Cô ngẩng cổ lên. Hai người đàn ông đang nói khe khẽ, nhưng rõ ràng Simon không hề hài lòng. Tên chủ quán nhìn như thể sẽ chết vì xấu hổ nếu không có cách nào làm hài lòng Công tước Hastings.

Daphne cau mày. Chuyện có vẻ không ổn.

Cô có nên can thiệp?

Cô quan sát họ tranh cãi thêm một lúc nữa. Rõ ràng, cô nên can thiệp.

Bước vài bước dù không ngập ngừng nhưng cũng không thể gọi là dứt khoát, cô tiến tới cạnh chồng. “Có chuyện gì không ổn sao?” cô lịch sự hỏi thăm.

Simon liếc nhìn cô. “Anh tưởng em đang đợi ở phía cửa.”

“Em đợi đây chứ.” Cô mỉm cười rạng rỡ. “Em chỉ chuyển chỗ thôi.”

Simon cau có quay về phía tên chủ quán.

Daphne húng hắng ho, chỉ cốt khiến anh quay lại. Anh không làm thế. Cô nhăn mặt. Cô không thích bị phớt lờ. “Simon?” Cô chọc vào lưng anh. “Simon?”

Anh chậm chậm quay lại, mặt sa sầm.

Daphne mỉm cười lần nữa, với tất cả sự ngây thơ. “Có chuyện gì vậy?”

Tên chủ quán giơ tay khăn khăn và nói trước khi Simon có thể đưa ra bất kỳ lời giải thích nào. “Tôi chỉ còn một phòng trống,” lão nói, giọng hối lỗi vô cùng khẩn thiết. “Tôi không hề biết ngài Công tước đã dự định làm rạn

đánh chúng tôi bằng sự hiện diện của ngài vào tối nay. Nếu biết trước, tôi sẽ không bao giờ để căn phòng cuối cùng đó cho mẹ con bà Weatherby. Tôi xin cam đoan,” - lão chủ quán rướn người về phía trước, nhìn Daphne với ánh mắt van nài - “tôi sẽ để họ vào đúng chỗ của mình!”

Kèm theo câu cuối cùng là cả hai bàn tay phẩy lia phẩy lia, khiến Daphne cảm thấy như say sóng. “Có phải bà Weatherby là người phụ nữ chỉ vừa đi qua với bốn đứa con?”

Tên chủ quán gật đầu. “Nếu không phải vì bọn trẻ, tôi...”

Daphne cắt ngang, không muốn nghe nốt câu nói rõ ràng liên quan đến việc tống cổ người phụ nữ vô tội ra giữa đêm tối. “Tôi không thấy có lý do nào khiến chúng tôi không thể xoay xở được với một phòng. Chúng tôi hiển nhiên không đòi hỏi cao đến thế.”

Bên cạnh cô, Simon siết chặt quai hàm cho đến khi cô dám thề mình đã nghe thấy tiếng răng anh nghiến ken két.

Anh muốn các phòng riêng rẽ, phải không? Thề đã đủ để khiến cô dâu mới cảm thấy mình không nhận được chút quý trọng nào.

Tên chủ quán trở quay về phía Simon chờ anh chấp thuận. Simon gật đầu cắt ngắn, vậy là lão ta vỗ tay phấn khích (và có lẽ nhẹ nhõm nữa; công việc sẽ tệ hơn ít nhiều nếu trong quán có một ngài Công tước giận dữ). Lão vỗ lấy chìa khóa và hồi hả rời khỏi bàn. “Xin cho phép tôi...”

Simon ra hiệu cho Daphne đi trước, nên cô lướt qua anh và trèo lên cầu thang sau tên chủ quán. Chỉ sau đôi lần rẽ, họ đã được tiếp quản một căn phòng rộng rãi đầy đủ đồ đạc nhìn về phía ngôi làng.

“Vậy, thế đấy,” Daphne nói, khi chủ quán đã lui ra, “như thế này trông cũng dễ chịu lắm rồi.”

Simon trả lời bằng tiếng lầm bầm.

“Anh nói mới rõ ràng làm sao,” cô lầm bầm, rồi biến mất sau tấm màn che thay trang phục. Mất vài giây quan sát Simon mới chợt nhận ra cô đã đi đâu. “Daphne?” anh gọi lớn, giọng nghệt lại. “Em đang thay phục trang sao?”

Cô thò đầu ra. “Không. Em chỉ nhìn xung quanh thôi.”

Tim anh tiếp tục đập thình thịch, dù không đến nỗi nhanh quá. “Tốt,” anh lầu bầu. “Chúng ta sẽ xuống dùng bữa tối sớm thôi.”

“Dĩ nhiên.” Cô mỉm cười - một nụ cười tự tin và hân hoan có phần khiêu khích, theo ý kiến anh. “Anh đói không?” cô hỏi.

“Đói muốn chết.”

Nụ cười của cô hơi ngập ngừng trước giọng nói cộc lốc của anh. Simon thâm mắng mình. Chỉ vì anh đang giận dữ bản thân không có nghĩa anh phải đẩy cả sự giận dữ ấy qua cô. Cô chẳng làm gì sai. “Còn em?” anh hỏi, giữ giọng nhẹ nhàng.

Cô bước hẳn ra từ phía sau tấm màn và ngồi ghé xuống cuối giường. “Một chút,” cô thừa nhận. Cô nuốt khan lo lắng. “Nhưng em không biết mình có ăn được gì không.”

“Lần cuối cùng anh dùng bữa tại đây, thức ăn rất tuyệt. Anh đảm bảo với em...”

“Em không lo về chất lượng thức ăn,” cô ngắt ngang. “Em chỉ bồn chồn thôi.”

Anh nhìn cô không lộ chút cảm xúc gì.

“Simon,” cô nói, rõ ràng cố giấu vẻ nôn nóng trong giọng (nhưng theo ý kiến của Simon, không thành công), “chúng ta mới kết hôn sáng nay.”

Cuối cùng anh cũng hiểu ra. “Daphne,” anh nói dịu dàng. “Em không cần lo lắng.”

Cô chớp mắt. “Không ư?”

Anh hít thở. Trở thành người chồng chu đáo, dịu dàng rõ không phải chuyện đơn giản như vẽ bề ngoài. “Chúng ta sẽ đợi cho tới khi đến Clyvedon để hoàn thành cuộc hôn nhân.”

“Chúng ta sẽ đợi?”

Simon cảm thấy mắt mình mở lớn ngạc nhiên. Rõ là giọng cô không có vẻ thất vọng? “Anh sẽ không làm chuyện đó với em trong một quán trọ bên đường,” anh nói. “Anh tôn trọng em nhiều hơn thế.”

“Anh sẽ không làm? Thế sao?”

Anh ngưng thở. Cô *đúng là* có vẻ thất vọng.

“Ừ, không.”

Cô tiến lại gần hơn. “Tại sao không?”

Simon chăm chăm nhìn cô một lúc lâu, cứ ngồi yên trên giường mà chăm chăm nhìn cô. Đôi mắt sẫm màu của cô mở lớn khi đáp lại ánh nhìn của anh, đong đầy sự dịu dàng, tò mò và cả thoáng chút ngập ngừng. Cô liếm môi - rõ ràng chỉ là một dấu hiệu lo lắng khác, nhưng cơ thể không được thỏa mãn của Simon ngay lập tức phản ứng lại cử động quyến rũ ấy.

Cô mỉm cười bẽn lẽn, nhưng không nhìn vào mắt anh. “Em không đề tâm đâu.”

Simon vẫn đông cứng, chết sững tại chỗ trong tiếng gào thét của cơ thể anh. *Túm lấy cô ấy! Lôi cô ấy vào giường! Làm gì cũng được, miễn sao để cô ấy ở dưới mày!*

Và rồi, đúng lúc sự thôi thúc bắt đầu vượt quá lòng tôn trọng của anh, cô khẽ bật ra một tiếng khóc đau đớn và bật dậy, quay lưng về phía anh trong khi lấy tay che miệng.

Định vung một cánh tay lên để kéo cô về phía mình, Simon mất thăng bằng và ngã dập mặt xuống giường. “Daphne?” anh lầm bầm nói dưới tấm nệm.

“Lẽ ra em nên biết,” cô sụt sịt. “Em rất xin lỗi.”

Cô xin lỗi? Simon nhấc lưng lên. Cô đang thút thít? Chuyện chết giẫm gì vậy? Daphne chưa bao giờ thút thít.

Cô quay lưng lại, nhìn anh với đôi mắt đau khổ. Simon lẽ ra phải lo lắng nhiều hơn, chỉ có điều anh thậm chí không thể hình dung nổi chuyện gì đã đột nhiên làm cô buồn bã thế. Và một khi không tưởng tượng được, anh thường có khuynh hướng tin rằng nó không quá nghiêm trọng.

Anh mới ngao mạn làm sao, nhưng ta nên thế.

“Daphne,” anh nói, giữ giọng dịu dàng, “có chuyện gì sao?”

Cô ngồi xuống đối diện anh, và đặt một tay lên má anh. “Em đã quá vô ý,” cô thì thầm. “Em đáng ra nên biết. Em lẽ ra không nên nói gì.”

“Lẽ ra nên biết gì?” anh nghiêng răng.

Cô buông lỏng tay xuống. “Rằng anh không thể... rằng anh không thể...”

“Không thể *cái gì*?”

Cô nhìn xuống vạt áo, nơi hai bàn tay đang cố vắn xoắn vào nhau. “Làm ơn đừng buộc em phải nói ra,” cô nói.

“Cái này,” Simon lầm bầm, “hẳn phải là lý do khiến cánh đàn ông tránh né hôn nhân.”

Những lời ấy anh muốn nói với bản thân hơn là với cô, nhưng cô đã nghe thấy và, thật không may, phản ứng lại với một tiếng rên rỉ thống thiết hơn nữa.

“Chuyện quái quỷ gì thế?” cuối cùng anh gắng hỏi.

“Anh không thể hoàn thành hôn nhân,” cô thều thào.

Thật ngạc nhiên là sự cương cứng của anh không xui đi ngay lập tức. Thẳng thắn mà nói, thật ngạc nhiên khi anh có thể nghiền ngệht thốt nên lời. “Em vừa nói gì?”

Cô cúi đầu. “Em vẫn sẽ là một người vợ tốt của anh. Em sẽ không bao giờ nói với ai, em hứa.”

Từ hồi còn nhỏ, khi tật cà lăm và nói lắp tấn công khả năng giao tiếp của anh, chưa một lần nào Simon gặp khó khăn trong phát ngôn đến thế.

Cô nghĩ anh *bất lực!*

“Tại sao... tại sao... tại sao?” Lắp bắp? Hay chỉ đơn giản là quá choáng váng? Simon nghĩ là choáng váng. Não bộ anh dường như không thể tập trung vào bất cứ thứ gì ngoài một từ độc nhất ấy.

“Em biết đàn ông rất nhạy cảm về những thứ như thế,” cô khẽ nói.

“Đặc biệt khi nó không phải sự thật!” Simon lớn tiếng.

Cô giật nẩy đầu lên. “Nó không phải sự thật?”

Đôi mắt anh nheo lại thành hai khe hở nhỏ xíu. “Anh trai em nói vậy với em?”

“Không!” Cô trượt ánh nhìn khỏi gương mặt anh. “Mẹ em.”

“Mẹ em?” Simon nghệt thở. Rõ ràng không thằng đàn ông nào phải chịu đựng đến mức thế này vào đêm tân hôn. “Mẹ em nói với em anh *bất lực?*”

“Đó là từ dùng để nói về điều đó?” Daphne hỏi một cách tò mò. Rồi trước ánh nhìn đông tố của anh, cô vội vã đề thêm. “Không, không, mẹ không nói nhiều về chuyện đó.”

“Thế,” Simon hỏi, giọng nhát gừng, “bà đã nói chính xác như thế nào?”

“À, không nhiều,” Daphne thú nhận. “Thực ra, nó khá phiền phức, nhưng mẹ giải thích rằng sinh hoạt vợ chồng...”

“Bà gọi đó là sinh hoạt?”

“Không phải mọi người đều gọi thế sao?”

Anh phẩy tay bỏ qua câu hỏi của cô. “Bà còn nói gì nữa?”

“Bà nói với em rằng việc, à, dù anh *muốn* gọi nó là gì cũng được...”

Simon nhận thấy khiếu châm chọc của cô thật đáng ngưỡng mộ đến mức kỳ lạ trước tình huống này.

“... liên quan theo cách nào đó đến việc tạo ra em bé, và...”

Simon tưởng anh sắp nuốt phải lưỡi đến nơi. “Theo cách nào đó?”

“À, vâng,” Daphne nhả mặt. “Thực ra mẹ không cung cấp cho em bất kỳ chi tiết nào.”

“Rõ là thế.”

“Mẹ đã cố hết sức,” Daphne chỉ rõ, thậm nghĩ ít nhất cũng nên cố biện hộ cho mẹ. “Chuyện này khiến mẹ vô cùng xấu hổ.”

“Sau khi đã có tận tám đứa con,” anh làm bầm, “em không nghĩ giờ đã đến lúc bà vượt qua được chuyện đó rồi sao.”

“Em không nghĩ vậy,” Daphne nói, lắc đầu. “Và rồi khi em hỏi như thế có phải bà tham gia vào,” cô ngẩng lên nhìn anh với vẻ cău kỉnh. “Em thực sự không biết gọi nó là gì khác ngoài sinh hoạt.”

“Tiếp đi,” anh nói kèm theo cái phẩy tay, giọng nghe gượng gạo khủng khiếp.

Daphne chớp mắt âu lo. “Anh ổn không?”

“Ổn,” anh nghẹn giọng nói.

“Nghe có vẻ anh không ổn lắm.”

Anh phẩy tay mạnh hơn, khiến Daphne có ấn tượng kỳ lạ rằng anh không thể nói.

“À thì,” cô nói chậm rãi, trở lại với câu chuyện vừa rồi, “em hỏi mẹ có phải như thế nghĩa là mẹ đã tham gia vào hành động đó tám lần không, và bà tỏ ra rất lúng túng, và...”

“Em hỏi mẹ thế sao?” Simon kêu lên, ngôn từ bật ra khỏi miệng anh như một liều thuốc nổ.

“À ừ, phải.” Mắt cô nheo lại. “Anh đang cười à?”

“Không.” Anh thở dốc.

Môi cô nhếch lên thấp thoáng vẻ cáu kỉnh. “Trông anh chắc chắn là đang cười.”

Simon chỉ lắc đầu như điên.

“Được thôi,” Daphne nói, rõ là cáu kỉnh. “Em nghĩ câu hỏi của em hoàn toàn hợp lý nếu xét đến việc mẹ có tám người con. Nhưng rồi mẹ bảo em rằng...”

Anh lắc đầu, giơ tay lên, đến giờ thì trông anh như thể chẳng biết nên cười hay khóc. “Đừng nói với anh. Anh xin em đấy.”

“Ồ.” Daphne không biết phải nói gì trước những lời đó, nên cô chỉ chồng hai bàn tay lên lòng và ngậm miệng lại.

Cuối cùng, cô nghe Simon hít một hơi thở dài rồi nói. “Anh biết anh sẽ hối tiếc khi hỏi em điều này. Thực ra, anh đã rất hối tiếc rồi, nhưng chính xác thì *tại sao* em cho rằng anh” - anh rùng mình - “không thể hoàn thành chuyện ấy?”

“Chà, anh đã nói anh không thể có con.”

“Daphne, có rất, rất nhiều lý do khiến hai người không thể có con.”

Daphne buộc bản thân không được nghiêng rãnh nữa. “Em thật sự *ghét* cảm giác thấy mình xuẩn ngốc như lúc này,” cô lầm bầm.

Anh chồm tới tách hai tay cô ra. “Daphne,” anh nói khẽ, xoa xoa ngón tay cô, “em có biết chuyện gì sẽ xảy ra giữa một người đàn ông và một phụ nữ không?”

“Em không biết bất kỳ chuyện gì,” cô nói thành thật. “Có lẽ anh cho rằng với

ba anh trai, em sẽ phải biết, và tôi qua, em những tưởng cuối cùng mình đã biết sự thật khi mẹ...”

“Đừng nói gì nữa,” anh nói bằng giọng kỳ cục tốt độ. “Không một từ nào nữa. Anh không thể chịu được nữa.”

“Nhưng...”

Đầu anh gục vào tay, và trong một khoảnh khắc, Daphne nghĩ anh có lẽ đang khóc. Nhưng rồi, khi đang ngồi tự khiển trách bản thân vì đã làm cho chồng cô khóc ngay trong ngày cưới, cô nhận ra vai anh đang rung lên vì cười.

Quý tha ma bắt.

“Anh đang cười em?” cô gầm gừ.

Anh lắc đầu, không nhìn lên.

“Vậy thì anh cười cái gì?”

“Ôi, Daphne,” anh thở hồn hển. “Em còn nhiều thứ cần phải học đây.”

“Chà, em không bao giờ nghi ngờ về *điều đó*,” cô làu bàu. Thực ra, nếu mọi người không chăm chăm giữ cho các quý cô trẻ tuổi mù tịt về những sự thật của hôn nhân, các cảnh tượng kiểu này có thể tránh được.

Anh chồm tới trước, khuỷu tay chống lên đầu gối. Mắt anh như có điện. “Anh có thể dạy em,” anh thề thốt.

Dạ dày Daphne nhộn nhạo.

Không hề rời mắt khỏi cô, Simon nắm tay cô đưa lên môi anh. “Anh đảm bảo với em,” anh lầm bầm, búng lưỡi xuống ngón tay giữa của cô, “anh có thể làm em hoàn toàn thỏa mãn trên giường.”

Daphne bỗng dung thấy ngạt thở. Và từ bao giờ căn phòng trở nên quá nóng thế này? “Em... em không chắc mình hiểu ý anh.”

Anh kéo mạnh cô vào vòng tay. “Em sẽ biết.”

Chương 15

Tuần này, London có vẻ lặng lẽ khủng khiếp vì ngài Công tước yêu quý của xã hội và nữ Công tước yêu dấu của ngài Công tước đó đã khởi hành xuống miền thôn quê. Tác giả đây có thể tường thuật lại rằng người ta đã thấy cậu Berbrooke mời tiểu thư Penelope Featherington khiêu vũ, hay tiểu thư Penelope đó, bất chấp sự hồi thúc hân hoan của mẹ cô và lời chấp thuận cuối cùng của cô, không có vẻ gì là vô cùng hứng thú với ý kiến ấy.

Nhưng thực ra, ai lại muốn đọc về cậu Berbrooke và tiểu thư Penelope chứ? Đừng biến chúng ta thành những kẻ ngốc. Tất cả mọi người vẫn đang tò mò tột độ về Công tước và nữ Công tước.

THỜI BÁO XÃ HỘI CỦA PHU NHÂN WHISTLEDOWN, 28 tháng Năm 1813

Mọi chuyện giống hệt như khi ở trong khu vườn của phu nhân Trowbridge, Daphne nghĩ vu vơ, ngoại trừ lần này không có sự ngắt ngang nào - không hề có những ông anh trai điên tiết, không hề sợ hãi bị phát hiện, không gì ngoài người chồng, người vợ và lời hứa về sự đam mê.

Môi Simon tìm thấy môi cô, nhẹ nhàng nhưng đòi hỏi. Với mỗi cú chạm, mỗi cú búng lưỡi của anh, cô lại cảm thấy rung động, cảm thấy những khao khát mơ hồ đang lớn dần cả về cường độ lẫn tần suất.

“Anh đã nói với em,” anh thì thầm, “anh phải lòng khoe môi em như thế nào chưa?”

“C-chưa,” Daphne run rẩy nói, không ngờ nỗi anh đã có lúc để mắt đến nó.

“Anh mê mệt nó,” anh thêu thào, và rồi chứng tỏ cho cô thấy như thế nào. Răng anh cạ vào môi dưới cô, cho đến khi lưỡi anh phóng ra lần theo đường viền khoe môi ấy.

Nó nhột nhột, và Daphne cảm thấy môi cô hé ra thành một nụ cười tươi rói, rộng mở. “Dừng lại,” cô khúc khích.

“Không bao giờ,” anh thề. Anh lùi lại, nâng niu khuôn mặt cô trên tay anh.
“Em có nụ cười đẹp nhất mà anh từng thấy.”

Phản ứng tức thời của Daphne là nói, “Đừng ngốc thế,” nhưng rồi cô nghĩ - *Sao lại phải phá hủy một khoảnh khắc như thế này?* - nên cô chỉ nói, “Thật sao?”

“Thật.” Anh hôn vào chóp mũi cô. “Khi em mỉm cười, nụ cười ấy chiếm cả nửa khuôn mặt em.”

“Simon!” cô ré lên. “Nghe kinh quá.”

“Nó thật mê hoặc.”

“Xuyên tạc.”

“Khêu gợi.”

Cô nhăn nhó, nhưng chẳng hiểu sao cùng lúc đó lại phá ra cười. “Rõ ràng, anh không am hiểu về tiêu chuẩn sắc đẹp của phụ nữ.”

Anh cong một bên mày. “Khi gắn liền với em, chỉ duy nhất tiêu chuẩn của anh là có giá trị.”

Trong một khoảnh khắc cô không nói nên lời, rồi cô đổ rạp vào anh, một tràng cười làm cả hai rung lên. “Ôi, Simon,” cô hồn hên, “anh mới mãnh liệt làm sao. Mãnh liệt một cách tuyệt vời, hoàn hảo, và lồ bịch.”

“Lồ bịch?” anh lặp lại. “Em gọi anh là lồ bịch?”

Môi cô mím chặt để ngăn một tiếng khúc khích khác, nhưng không hoàn toàn thành công.

“Nó cũng tồi tệ ngang với bị gọi là bất lực,” anh gầm ghe.

Daphne ngay lập tức nghiêm túc. “Ôi, Simon, anh biết em không...” Cô không gắng giải thích, thay vào đó chỉ nói, “Em rất xin lỗi.”

“Đừng thế.” Anh phẩy tay trước lời hối lỗi của cô. “Anh có thể phải giết mẹ em thật, nhưng em không có gì phải xin lỗi.”

Một tiếng rúc rích kinh hãi thoát ra khỏi môi cô. “Mẹ đã cố hết sức, và nếu em không bối rối vì anh đã nói...”

“Ồ, vậy giờ tất cả là lỗi của anh?” anh nói với vẻ bị xúc phạm đầy chế giễu. Nhưng rồi vẻ mặt anh trở nên quỷ quyết, quyền rũ. Anh di chuyển lại gần hơn, nghiêng người khiến cô phải ngửa về phía sau. “Anh cho là anh sẽ chỉ cần lao động gấp đôi năng suất để chứng tỏ khả năng của mình.”

Một bàn tay anh trượt xuống tấm lưng mảnh dẻ của cô, đỡ lấy cô khi anh kéo cô xuống giường. Daphne cảm thấy như tắc thở khi nhìn vào đôi mắt xanh mãnh liệt của anh. Thế giới dường như khác hẳn khi người ta nằm xuống. Tối tăm hơn, nguy hiểm hơn. Và càng hồi hộp hơn nữa vì Simon đang lơ mơ phía trên cô, lấp đầy tầm nhìn cô.

Và trong thời khắc đó, khi anh chậm chạp thu ngắn khoảng cách giữa họ, với cô, anh đã trở thành toàn bộ thế giới.

Lần này, nụ hôn anh trao không nhẹ nhàng. Anh không mơn trớn; anh ngẫu nhiên. Anh không chọc ghẹo; anh chiếm hữu.

Tay anh trượt xuống dưới cô, đỡ lấy hông cô, ấn nó lên áp vào sự vuốt ve kích thích của anh. “Đêm nay,” anh thào thì, giọng khàn khàn và nóng hổi bên tai cô, “anh sẽ khiến em là của anh.”

Hơi thở Daphne bắt đầu gấp gáp dần, mỗi hơi thở nhẹ hỗn hển vang lên âm ỉ đến không tưởng trong tai cô. Simon gần quá, từng centimet cơ thể anh bao phủ lấy cô trong sự mật thiết vô bờ. Cô đã tưởng tượng đến buổi tối nay hàng ngàn lần, kể từ giây phút ở công viên Regent khi anh nói sẽ cưới cô, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ rằng sức nặng cơ thể anh phía trên cô có thể khiến cô run rẩy như thế. Anh to lớn và cơ bắp săn chắc; cho dù có muốn, cô cũng không sao thoát khỏi sự tấn công quyền rũ của anh.

Lạ kỳ làm sao, sự bắt lực ấy lại làm dấy lên trong cô một niềm vui đầy kích thích. Anh có thể làm bất cứ điều gì anh khát khao với cô - và cô muốn để anh làm thế.

Nhưng khi cơ thể anh run rẩy, và môi anh cố gọi tên cô nhưng chỉ bật ra được “D-D-Daph...” cô nhận ra mình cũng sở hữu một thứ quyền lực riêng. Anh muốn cô đến mức không thể thở, cần cô đến nỗi chẳng thể nói nên lời.

Và không hiểu bằng cách nào, khi đang say sưa với sức mạnh mới được khám phá của mình, cô thấy cơ thể cô dường như biết phải làm gì. Hồng cô rướn lên gặp hông anh, và khi tay anh kéo mép váy lên quá eo cô, cô vòng chân qua hông anh, kéo anh áp sát hơn vào cái nôi nữ tính của cô.

“Lạy Chúa, Daphne,” Simon hôn hển, chống khuỷu tay nâng cơ thể đang run rẩy của anh lên. “Anh muốn... anh không thể...”

Daphne chộp lấy lưng anh, cố gắng kéo anh trở lại với cô. Cảm giác lạnh lẽo ủa vào khoảng không gian nơi cơ thể anh vừa ở đó.

“Anh không thể làm chậm được,” anh lầu bàu.

“Em không quan tâm.”

“Anh thì có.” Đôi mắt anh rực cháy bởi ý định xấu xa. “Chúng ta có vẻ vượt quá cả bản thân rồi.”

Daphne chỉ chăm chăm nhìn anh, cố gắng lấy lại hơi thở. Anh đứng dậy, mắt lia dọc theo cơ thể cô trong khi một tay anh trượt dài từ chân đến đầu gối cô.

“Điều đầu tiên,” anh lầm bầm, “chúng ta phải làm gì đó với tất cả áo váy của em.”

Daphne giật mình hôn hển khi anh đứng dậy, kéo cô lên cùng anh. Cô chơi vơi, đôi chân yếu ớt, nhưng anh giữ cô đứng thẳng, hai tay anh xốc chiếc váy lên quanh eo cô. Anh thì thào vào tai cô. “Thật khó có thể cởi hết áo váy em ra khi em đang nằm như thế.”

Một tay anh tìm thấy đường cong của mông cô, và bắt đầu xoa tròn. “Câu hỏi là,” anh trầm ngâm, “anh kéo áo váy em lên, hay tuột nó xuống?”

Daphne cầu mong sao anh không thực sự mong cô trả lời câu hỏi ấy, vì cô không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào.

“Hay,” anh chậm rãi nói, một ngón tay trượt xuống dưới phần thân trên thất ruy băng của váy cô, “cả hai?”

Và rồi, khi cô còn chưa kịp phản ứng, anh đã tuột chiếc váy xuống, để toàn bộ lớp váy ngoài cuộn quanh eo cô. Chân cô trần trụi, và nếu không có tấm áo lót bằng lụa mỏng, cô sẽ hoàn toàn khỏa thân.

“Giờ mới ngạc nhiên đây,” Simon thăm thì, đặt bàn tay lên lớp lụa che chắn bầu ngực cô. “Dĩ nhiên, không phải hoàn toàn không được hoan nghênh. Lụa không bao giờ mềm mại như da, nhưng cũng có những mặt tích cực của nó.”

Daphne gần như không thở nổi khi cô quan sát anh chậm rãi lướt từ bên này sang bên kia tấm vải lụa, sự mơn trớn dịu dàng khiến núm vú cô săn lại và cứng hơn.

“Em đã không biết đấy,” Daphne thăm thì, hơi thở nóng hổi và ẩm ướt trên đôi môi.

Simon đang lần tới bầu ngực bên kia của cô. “Không biết gì?”

“Rằng anh quá xấu xa.”

Anh mỉm cười, chậm chạp và đầy quỷ quyết. Môi anh dịch chuyển đến bên tai cô, thì thào. “Em là em gái người bạn thân nhất của anh. Hoàn toàn bị cấm đoán. Anh có thể làm gì chứ?”

Daphne run lên bởi ham muốn. Hơi thở anh chỉ chạm tới mỗi tai cô, nhưng toàn bộ cơ thể cô đều đang râm ran.

“Anh chẳng thể làm gì,” anh tiếp tục, tuột một sợi dây áo lót rơi khỏi vai cô, “ngoại trừ tưởng tượng.”

“Anh đã nghĩ về em?” Daphne thì thào, cơ thể cô run lên trước ý nghĩ đó. “Anh đã nghĩ về điều này?”

Tay anh ép chặt vào hông cô. “Mỗi đêm. Mỗi khoảnh khắc trước khi anh ngủ, cho đến khi da anh bùng cháy, còn cơ thể anh van nài được giải thoát.”

Daphne cảm thấy chân cô nghiêng ngả, nhưng anh đã giữ chặt chúng lại.

“Và khi anh tỉnh giấc...” Anh di chuyển đến cổ cô, hơi thở anh nóng hổi chẳng khác nào một nụ hôn. “Đó là khi anh thực sự trở nên hư hỏng.”

Một tiếng rên thoát khỏi đôi môi cô, nghẹn ngào, rời rạc, và đầy khát khao.

Quai áo thứ hai rơi xuống khỏi vai cô, đúng lúc môi Simon tìm thấy chỗ hõm đầy khiêu khích giữa ngực cô. “Nhưng đêm nay...” anh thăm thì, kéo lớp lụa xuống cho đến khi một bên ngực cô lộ ra, rồi đến bên còn lại. “Đêm nay tất cả giấc mơ của anh đều thành sự thật.” Daphne chỉ kịp thở hổn hển trước khi môi anh tìm đến ngực cô, và tập trung vào núm vú đã cứng lên của cô.

“Đây là những gì anh muốn làm ở vườn nhà phu nhân Trowbridge,” anh nói. “Em có biết điều đó không?”

Cô lắc đầu quây quây, túm lấy vai anh làm chỗ tựa. Tâm trí cô đang xoay vòng vòng, gần như chẳng thể giữ thẳng đầu được. Những cơn lốc cảm xúc thuần khiết phóng khắp cơ thể cô, đánh cắp hơi thở, sự thăng bằng, thậm chí cả suy nghĩ của cô.

“Đương nhiên là em không biết,” anh thăm thì. “Em là một cô gái trong trắng.”

Với những ngón tay khéo léo và thành thực, Simon thả những phần trang phục còn lại ra khỏi cơ thể cô, cho đến khi cô trần trụi trong vòng tay anh. Rất dịu dàng, vì anh biết cô hẳn đang e sợ không kém gì hứng thú, anh nhẹ kéo cô xuống giường.

Đến khi anh giật quần áo của mình ra, cử động của anh lại vô cùng lóng ngóng, mắt kiểm soát. Da anh như đang trên ngọn lửa, toàn bộ cơ thể anh ngùn ngụt nhu cầu. Tuy nhiên, chưa một lần nào anh rời mắt khỏi cô. Cô nằm sõng soài trên giường, một sự cảm dỗ anh chưa từng được thấy. Làm da cô mơn mớn mịn màng dưới ánh nến, và mái tóc cô, vốn đã bung ra từ lâu, buông lòa xòa quanh khuôn mặt cô.

Những ngón tay vừa cởi bỏ quần áo cô với sự tinh tế và nhanh chóng đến thế, giờ lại có vẻ vụng về lóng ngóng biết bao khi anh cố gắng xử lý đám khuy cúc trên áo mình.

Và khi tay anh di chuyển về phía chiếc quần, anh thấy cô kéo tấm khăn trải giường lên che. “Đừng,” anh nói, gần như không nhận ra giọng mình.

Mắt cô gặp mắt anh, và anh bảo, “Anh sẽ là tấm chăn của em.”

Anh lột bỏ nốt quần áo của mình, và cô chưa kịp thốt lên từ nào, anh đã đến bên giường, che phủ cơ thể cô bằng cơ thể anh. Anh cảm giác cô hân hân ngạc nhiên khi cảm thấy anh, và rồi cơ thể cô hơi cứng lên.

“Shhh,” anh khẽ rên, rúc vào cổ cô trong khi đưa một tay dịu dàng xoa tròn trên đùi cô. “Hãy tin anh.”

“Em tin anh,” cô run rẩy nói. “Chỉ là...”

Tay anh chuyển đến hông cô. “Chỉ là gì?”

Anh có thể nhận thấy vẻ nhăn nhó toát ra từ giọng nói cô khi cô tiếp, “Chỉ là giá như em đừng hoàn toàn không biết gì cả.”

Một tiếng cười khe khẽ làm ngực anh rung rung.

“Đừng có thế,” cô phàn nàn, đánh vào vai anh.

“Anh không cười em,” Simon khẳng định.

“Anh chắc chắn đang cười,” cô thì thào. “Và đừng có nói không phải anh cười em, vì lý do đó không bao giờ ăn thua đâu.”

“Anh đang cười,” anh dịu dàng nói, chống tay nâng người lên để anh có thể ngắm nghía khuôn mặt cô, “vì anh thấy vui sướng đến thế nào trước sự ngốc nghếch của em.” Anh cúi mặt xuống cho đến khi môi anh chà xát vào môi cô, nhẹ nhàng mon trón. “Anh thật vinh hạnh khi được làm người đàn ông duy nhất chạm vào em theo cách này.”

Mắt cô sáng bừng lên với sự trinh nguyên của cảm xúc, khiến Simon gần như chết sững. “Thật không?” cô thầm thì.

“Thật,” anh nói, ngạc nhiên bởi giọng anh nghe cộc cằn đến thế. “Mặc dù vinh dự có lẽ chỉ chiếm một nửa thôi.”

Cô chẳng nói gì, nhưng đôi mắt toát lên vẻ tò mò mê hoặc.

“Có lẽ anh sẽ phải giết chết thằng đàn ông nào sau này dám ngó nghiêng em,” anh gầm gừ.

Trước sự ngạc nhiên tột độ của anh, cô phá ra cười rũ rượi. “Ôi, Simon,” cô hỏn hển, “thật *tuyệt diệu* không gì so sánh được khi có thể trở thành đối tượng của lòng ghen tuông phi lý như thế. Cảm ơn anh.”

“Rồi sau em sẽ còn cảm ơn anh nữa,” anh thề.

“Và có lẽ,” cô thăm thì, đôi mắt sẫm màu đột nhiên quynh rũ hơn bình thường, “anh cũng sẽ cảm ơn em.”

Simon cảm thấy hai đùi cô nhẹ nhàng tách ra khi cơ thể anh dựa vào cô, cái đàn ông của anh nóng bỏng ép vào bụng cô. “Anh đã cảm ơn rồi,” anh lên tiếng, từ ngữ tan chảy vào da cô, khi anh hôn lên chỗ hõm nơi vai cô. “Tin anh đi, anh đã cảm ơn rồi.”

Chưa bao giờ anh lại biết ơn khả năng kiểm soát bản thân mà anh đã học được đến thế. Toàn bộ cơ thể anh nhúc nhối bởi khát khao được thâm nhập vào cô, để cuối cùng biến cô đích thực thành của anh, nhưng anh biết đêm nay - đêm tân hôn của họ - là cho Daphne, không phải cho anh.

Đây là lần đầu tiên của cô. Anh là người yêu đầu tiên của cô - tình yêu *duy nhất* của cô, anh thăm nghĩ với sự tàn bạo khác thường - và anh có trách nhiệm đảm bảo rằng đêm nay sẽ chỉ mang đến cho cô sự thỏa mãn tuyệt diệu.

Anh biết cô muốn anh. Hơi thở của cô đứt quãng, đôi mắt cô đờ đẫn khát khao. Anh gần như không thể chịu được khi ngắm gương mặt cô, vì mỗi lần nhìn đôi môi hé mở và đầy khao khát của cô, anh lại đắm chìm trong thôi thúc được đi vào trong cô.

Nên thay vào đó anh hôn cô. Anh hôn cô ở khắp mọi nơi, phớt lờ dòng máu nóng đang sôi lên trong anh mỗi lần anh nghe cô thở hỏn hển hay rên lên vì ham muốn. Và rồi cuối cùng, khi cô quằn quại và rên rỉ bên dưới anh, khi anh biết cô đã mất trí vì anh, anh trượt tay xuống giữa hai chân cô và chạm

vào cô.

Thanh âm duy nhất anh có thể phát ra là tên cô, nhưng ngay cả nó cũng chỉ như tiếng làu bàu. Cô đã hoàn toàn sẵn sàng đón nhận anh, ấm nóng và ẩm ướt hơn cả những gì anh dám mơ. Nhưng dù vậy, chỉ để cho chắc chắn - hoặc có lẽ là bởi anh không thể kháng cự lại sự hồi thúc vẫn ngoan cố tra tấn anh - anh trượt một ngón tay vào trong cô, kiểm tra sự nóng ẩm, mơn trớn nơi bảo vệ cô.

“Simon!” cô hồn hển, cong người bên dưới anh. Cơ bắp cô căng ra, và anh biết cô sắp đạt đến sự trọn vẹn rồi. Bất ngờ, anh rút tay ra, làm ngơ tiếng rên rỉ phản đối của cô.

Đùi anh thúc vào mở đùi cô ra, và với một tiếng gập gù run rẩy, định vị được cửa mình cô. “Nó c-có thể hơi đau,” anh khàn giọng thì thầm. “Nhưng anh h-hứa với em...”

“Anh cứ *tới đi*,” cô rên lên, hất đầu điên cuồng từ bên này qua bên kia.

Và vậy nên anh tiến vào. Với một cú thúc mạnh, anh thâm nhập cô hoàn toàn. Anh cảm thấy sự trinh bạch của cô bị lấy mất, nhưng cô dường như không hề nao núng trước nỗi đau. “Em ổn không?” anh lầm bầm, mọi cơ bắp căng ra trong nỗ lực ngăn cản anh di chuyển bên trong cô.

Cô gật đầu, hơi thở hồn hển đứt quãng. “Cảm giác thật lạ lùng,” cô thú nhận.

“Nhưng không tệ chứ?” anh hỏi, gần như phát ngượng vì vẻ tuyệt vọng trong giọng mình.

Cô lắc đầu, một nụ cười nữ tính thấp thoáng trên môi. “Không tệ chút nào,” cô thàn thì. “Nhưng trước đó... khi anh... bằng ngón tay...”

Dù dưới ánh nền mờ ảo, anh vẫn có thể thấy hai gò má cô bừng lên e thẹn. “Em muốn thế à?” anh thì thào, rút ra cho đến khi chỉ còn một nửa trong cô.

“Không!” cô thét lên.

“Vậy có lẽ em muốn *thế này*.” Anh đâm lút trở lại.

Cô hôn hên. “Vâng. Không. Cả hai.”

Anh bắt đầu di chuyển trong cô, nhịp khoan thai điềm đặn. Với mỗi cú thúc vào, anh khiến đôi môi cô bật ra tiếng hôn hên, mỗi tiếng rên khe khẽ đều là sự kích thích hoàn hảo khiến anh phát cuồng.

Và rồi những tiếng rên trở nên dữ dội hơn, tiếng hôn hên dồn dập hơn, và anh biết cô gần đạt đỉnh. Anh di chuyển nhanh hơn, răng nghiến chặt khi cố duy trì sự kiểm soát, trong lúc cô quay cuồng đạt tới sự trọn vẹn.

Cô rên tên anh, rồi cô hét to lên, và toàn bộ cơ thể cô cứng lại bên dưới anh. Cô bấu chặt vai anh, hông cô nâng lên khỏi giường với sức mạnh anh khó lòng tin nổi. Cuối cùng, với một cái rùng mình mạnh mẽ lần cuối, cô sụm xuống bên dưới anh, quên lãng tất cả ngoại trừ khả năng giải phóng của chính cô.

Dù thấy rõ như thế là ngu ngốc, Simon vẫn cho phép mình thúc vào lần cuối cùng, chìm đắm hoàn toàn, nhắm nháp sự ấm nóng ngọt ngào của cơ thể cô.

Sau đó, nồng nàn hôn lên môi cô, anh rút lên và nằm xuống bên cô trên tấm khăn trải giường.

Đó chỉ là đêm đầu tiên trong nhiều đêm đam mê. Cặp đôi mới cưới đi xuống Clyvedon, và sau đó, trong nỗi ngượng ngùng tột độ của Daphne, dính chặt nhau trong căn phòng chính suốt hơn một tuần.

(Dĩ nhiên Daphne không quá ngượng đến nỗi làm bất cứ chuyện gì trên mức cố gắng miễn cưỡng *rời* khỏi phòng).

Đến khi họ xuất hiện sau tuần trăng mật riêng tư, Daphne được đưa đi tham quan một vòng Clyvedon - một chuyến đi vô cùng cần thiết, vì tất cả những gì cô thấy từ khi đến đây là đoạn đường dẫn từ cửa ra vào tới phòng ngủ của Công tước. Sau đó, cô dành vài tiếng đồng hồ giới thiệu bản thân với những người hầu cấp cao. Dĩ nhiên, lúc mới đến cô đã được trang trọng giới thiệu với những người giúp việc, nhưng Daphne nghĩ tốt nhất là gặp gỡ những người hầu quan trọng hơn theo một cách thức mang tính riêng tư hơn.

Vì đã nhiều năm Simon không ở tại Clyvedon nên không ít kẻ tôi tớ mới không biết anh, nhưng theo Daphne nhận thấy, những ai đã ở Clyvedon từ

hồi anh còn nhỏ đều có vẻ tận tâm tận lực tới mức gần như mù quáng đối với chồng cô. Cô cười trêu Simon về chuyện này khi họ đi dạo cùng nhau trong khu vườn, để rồi nhận được một ánh mắt chăm chăm tối sầm.

“Anh sống ở đây cho đến khi tới Eton,” là tất cả những gì anh nói, như thể chỉ cần vậy cũng đủ giải thích rồi.

Daphne ngay lập tức cảm thấy không thoải mái trước giọng nói đều đều của anh. “Anh chưa bao giờ đến London chơi sao? Khi còn nhỏ, chúng ta thường...”

“Anh không sống ở đâu ngoài đây.”

Giọng điệu của anh cho thấy anh mong muốn - không, *yêu cầu* - chấm dứt cuộc trò chuyện, nhưng dù sao đi nữa, Daphne cũng chẳng thêm thận trọng mà cứ quyết định đeo đuổi chủ đề này. “Anh hẳn phải là một đứa trẻ được thương yêu,” cô nói, giọng cố ý tỉnh bơ, “hoặc có lẽ cực kỳ tinh quái thì mới giành được lòng tận tụy lâu năm như thế.”

Anh không nói gì.

Daphne bước nặng nề. “Anh trai em - Colin, anh biết đấy - cũng giống y như thế. Hồi nhỏ anh ấy rất ranh ma, nhưng lại quyến rũ một cách không thể chịu nổi, khiến cho tất cả những người hầu kẻ hạ đều vô cùng ngưỡng mộ. Này nhé, một lần...”

Môi cô đờ ra, hé mở. Có vẻ như nói tiếp cũng chẳng ích gì. Simon đã quay gót bước đi.

Anh không thích hoa hồng. Và anh chẳng bao giờ suy nghĩ về sự tồn tại của hoa violet dù theo cách này hay cách khác, nhưng giờ Simon nhận thấy mình đang dựa vào hàng rào gỗ, trân trối nhìn ra vườn hoa nổi tiếng của Clyvedon, như thể anh đang nghiêm túc cân nhắc đến chuyện theo đuổi sự nghiệp làm vườn.

Tất cả bắt nguồn từ việc anh không thể đối mặt với những câu hỏi của Daphne về thời thơ ấu của anh.

Nhưng sự thật là, anh căm ghét ký ức. Anh khinh miệt những hồi tưởng. Chỉ

cần ở lại Clyvedon này cũng đủ khiến anh khó chịu lắm rồi. Lý do duy nhất anh đưa Daphne về ngôi nhà thời ấu thơ là vì trong mọi Dinh thự anh sở hữu, đây là nơi duy nhất luôn sẵn sàng cho anh cư ngụ trong chuyến đi hai ngày từ London.

Những ký ức kéo theo vô vàn cảm xúc. Và Simon không muốn trở lại với cảm giác của thằng nhóc con ngày xưa. Anh không muốn nhớ đến biết bao lần gửi thư cho cha, chỉ để rồi phải chờ đợi hồi đáp trong vô vọng. Anh không muốn nhớ đến nụ cười ân cần của đám người hầu kẻ hạ - những nụ cười ân cần luôn đi kèm ánh mắt thương hại. Họ yêu anh, phải, nhưng họ cũng cảm thấy xót xa cho anh.

Và chuyện vì anh mà họ căm ghét cha anh - vậy đấy, chẳng hiểu sao điều đó chẳng bao giờ khiến anh cảm thấy dễ chịu hơn. Anh đã không - và, thành thực mà nói, vẫn không - cao thượng đến mức chẳng hề cảm thấy hài lòng trước chuyện cha anh không được họ yêu mến, nhưng nó chẳng bao giờ xóa tan được cảm giác bế bàng hay bức bối.

Hoặc nổi nhục nhã.

Anh muốn được ngưỡng mộ chứ không phải bị thương hại. Và mãi đến khi nẩy ra sáng kiến bất ngờ khăn gói đến Eton, anh mới lần đầu tiên được ném trái mùi vị thành công.

Anh đã tiến rất xa; anh đã du hành tới tận địa ngục trước khi trở về đường cũ.

Dĩ nhiên, chuyện này hoàn toàn không phải lỗi của *Daphne*. Anh biết cô không có động cơ tiềm ẩn nào khi hỏi anh về quãng thời gian thơ ấu. Làm sao cô có thể chứ? Cô chẳng biết gì về những khó khăn ngôn ngữ mà đôi khi anh phải đối mặt. Anh đã cố hết sức để giấu cô điều này.

Không, anh nghĩ với một tiếng thở dài mỗi một, anh chẳng mấy khi phải cố hết sức giấu Daphne chuyện này. Cô luôn tạo cho anh sự thoải mái, khiến anh cảm thấy dễ chịu. Đạo này, tất nói lấp lếm khi xuất hiện, nhưng mỗi khi xảy ra thì y như rằng đó là trong lúc anh đang căng thẳng và giận dữ.

Và dù cuộc sống của anh và Daphne có màu sắc gì đi chăng nữa thì cũng không hề vương chút căng thẳng hay giận dữ nào.

Anh dồn thêm trọng lực vào hàng rào, cảm giác tội lỗi khiến vai anh thông xuống. Anh đã đối xử với cô một cách đáng ghê tởm. Có vẻ như đó là điều tất yếu anh phải làm lần này và về sau nữa.

“Simon?”

Anh cảm thấy sự hiện diện của cô trước cả khi cô nói. Cô tiến lại từ đằng sau, đôi chân đi ủng bước trên thảm cỏ khô khàng và im ắng. Nhưng anh biết cô ở đó. Anh có thể ngửi thấy hương thơm cô dịu dàng, và nghe tiếng gió thì thầm qua tóc cô.

“Hoa hồng đẹp quá,” cô lên tiếng. Anh biết, đó là cách cô xoa dịu tâm trạng cáu kỉnh của anh. Anh biết, cô đang khao khát được hỏi rõ mọi chuyện. Nhưng cô lại là người khôn ngoan trước tuổi, và dù anh thích chọc ghẹo cô về chuyện này đến đâu chẳng nữa, rõ ràng cô biết rất rõ về đàn ông và những cơn thịnh nộ ngốc nghếch của họ. Cô sẽ không nói thêm gì cả. Ít ra không phải hôm nay.

“Nghe nói mẹ anh đã trông chúng,” anh đáp lời. Giọng anh cộc cằn hơn dự định, nhưng anh hy vọng cô nhìn nhận đúng bản chất hòa giải của những lời nói này. Khi cô không nói gì, anh thêm vào như để giải thích. “Bà mất khi sinh anh.”

Daphne gật đầu. “Em đã nghe qua. Em rất tiếc.”

Simon nhún vai. “Anh không biết bà.”

“Như vậy không có nghĩa là không mất mát.”

Simon ngẫm lại về tuổi thơ mình. Anh chẳng tài nào biết được liệu mẹ có thông cảm với những khó khăn của anh hơn cha hay không, nhưng anh cho rằng không đời nào bà có thể khiến mọi chuyện tệ hơn. “Đúng vậy,” anh lầm bầm, “anh cho là thế.”

Cũng trong ngày hôm đó, giữa lúc Simon kiểm tra sổ sách thu chi, Daphne quyết định đã đến lúc thích hợp để làm quen với bà quản gia Colson. Mặc dù cô và Simon vẫn chưa thảo luận xem họ sẽ sống tại đâu, nhưng Daphne không thể tưởng tượng được họ sẽ không dành thời gian lưu lại Clyvedon,

căn nhà do tổ tiên Simon để lại, và có một điều cô đã học được từ mẹ, đó là một bà chủ nhất thiết *phải* có mối quan hệ tốt đẹp với quản gia của mình.

Nói như thế không có nghĩa Daphne cảm thấy vô cùng lo lắng về việc kết mối thân tình với bà Colson. Cô từng gặp qua bà quản gia khi Simon giới thiệu cô với những người giúp việc, và có thể nhanh chóng nhận ra bà thuộc kiểu người thân thiện và hay chuyện.

Cô dừng lại trước phòng làm việc của bà Colson - một căn phòng nhỏ xíu nằm sát gian bếp - ngay trước giờ uống trà. Bà quản gia, một người đàn bà ưa nhìn tuổi ngoài năm mươi, đang cúi xuống trên chiếc bàn nhỏ, bận bịu với thực đơn của tuần.

Daphne gõ vào cánh cửa mở. “Bà Colson?”

Bà quản gia ngược nhìn lên và ngay lập tức đứng thẳng dậy. “Công tước phu nhân,” bà lên tiếng, khẽ nhún gối chào. “Bà nên gọi tôi mới phải.”

Daphne ngượng ngừng mỉm cười, vẫn chưa quen với việc được nâng cao địa vị so với thuở còn là một tiểu thư đơn thuần. “Tôi đang đi loanh quanh,” cô nói, giải thích cho sự hiện diện không hợp thức tại khu vực dành cho người hầu. “Nhưng nếu bà có chút thời gian, bà Colson, tôi hy vọng chúng ta có thể tìm hiểu về nhau kỹ hơn, vì bà đã sống ở đây nhiều năm rồi, và tôi cũng hy vọng được sống lâu dài ở đây.”

Bà Colson mỉm cười trước giọng nói ấm áp của Daphne. “Dĩ nhiên, thưa phu nhân. Bà có muốn hỏi thăm về bất kỳ vấn đề cụ thể nào không, thưa bà?”

“Cũng chẳng có gì đặc biệt cả. Nhưng tôi vẫn còn nhiều điều cần học hỏi về Clyvedon nếu muốn trông nom mọi chuyện đầu ra đấy. Chúng ta đến uống trà ở căn phòng màu vàng được không nhỉ? Tôi rất thích cách bài trí tại đó. Thật ấm áp và tràn ngập ánh nắng. Tôi đang hy vọng có thể biến nó thành phòng khách riêng của mình.”

Bà Colson nhìn cô với ánh mắt lạ lùng. “Nữ Công tước quá cố cũng cảm thấy y như vậy.”

“Ồ,” Daphne trả lời, không biết chắc liệu mình có nên cảm thấy không thoải mái hay không.

“Nhiều năm qua tôi vẫn dành cho căn phòng ấy sự quan tâm đặc biệt,” bà Colson tiếp tục. “Vì quay về hướng Nam nên nó không nhận được nhiều ánh sáng mặt trời lắm. Ba năm trước tôi đã bọc lại toàn bộ đồ nội thất.” Cầm bà héch lên với vẻ tự hào. “Đi đến tận London để kiếm được loại vải đồng bộ.”

“Tôi hiểu,” Daphne trả lời, dợm bước rời khỏi căn phòng. “Ngài Công tước quá cố hẳn phải yêu vợ lắm nên mới đòi hỏi tốn công tốn sức như vậy để giữ gìn căn phòng yêu thích của bà ấy.”

Bà Colson không nhìn vào mắt cô. “Đó là quyết định của tôi,” bà lặng lẽ nói. “Công tước luôn giao cho tôi một khoản ngân quỹ nhất định để sửa sang nhà cửa. Tôi nghĩ đây là cách sử dụng số tiền thích hợp nhất.”

Daphne chờ đợi trong khi bà quản gia gọi một cô hầu và ra lệnh chuẩn bị buổi trà. “Căn phòng đáng yêu thật,” cô nói khi họ đã ra khỏi gian bếp, “và mặc dù Công tước hiện nay chưa từng có cơ hội được sống cùng mẹ, tôi chắc chắn anh ấy sẽ rất xúc động khi bà chăm sóc chu đáo căn phòng yêu thích của mẹ anh ấy.”

“Đó là điều tối thiểu tôi có thể làm,” bà Colson nói khi họ băng qua hành lang. “Xét cho cùng, tôi không phải trước giờ chỉ phục vụ cho gia đình Basset.”

“Ồ?” Daphne tò mò hỏi. Những người hầu có cấp bậc vốn khét tiếng trung thành, thường chỉ phục vụ một gia đình duy nhất qua hết thế hệ này đến thế hệ khác.

“Đúng vậy đây, tôi là cô hầu riêng của nữ Công tước.” Bà Colson đứng chờ bên ngoài cánh cửa của căn phòng màu vàng để Daphne đi trước. “Và trước đó, tôi từng là bạn của bà ấy. Mẹ tôi là bảo mẫu của bà. Gia đình của nữ Công tước rất tốt, đã cho phép tôi cùng học với bà ấy.”

“Hai người chắc phải rất gần gũi,” Daphne thì thầm.

Bà Colson gật đầu. “Sau khi bà qua đời, tôi giữ nhiều chức vụ khác nhau tại Clyvedon, cho đến khi cuối cùng trở thành quản gia.”

“Tôi hiểu.” Daphne mỉm cười với bà, rồi ngồi xuống ghế sofa. “Bà ngồi đi,”

cô nói, ra đầu về phía chiếc ghế đối diện.

Bà Colson có vẻ do dự trước cử chỉ thân mật ấy, nhưng cuối cùng cũng ngồi xuống. “Tôi đã vô cùng đau khổ khi bà ấy ra đi,” bà nói. Bà nhìn Daphne vẻ hơi e sợ. “Hy vọng phu nhân không phiền khi tôi nói thế.”

“Tất nhiên là không,” Daphne vội nói. Cô đang vô cùng tò mò về tuổi thơ của Simon. Anh nói về nó rất ít, nhưng cô cảm giác chuyện này vô cùng ý nghĩa. “Bà cứ nói tiếp đi. Tôi rất muốn được nghe kể về bà ấy.”

Đôi mắt bà Colson trở nên mơ hồ. “Bà ấy là người tử tế nhất, dịu dàng nhất trên thế giới này. Bà và Công tước - vậy đấy, nó không phải cuộc hôn nhân vì tình yêu, nhưng họ khá thuận hòa với nhau. Họ là bạn theo cách riêng của mình.” Bà ngược nhìn lên. “Cả hai đều nhận thức được trách nhiệm của một Công tước và nữ Công tước. Nghiêm túc thực hiện các nghĩa vụ của họ.”

Daphne gật đầu hiểu biết.

“Bà ấy rất quyết tâm sinh cho ông một người con trai. Bà không ngừng cố gắng, ngay cả khi tất cả bác sĩ đều nói bà không được làm thế. Bà thường khóc trong vòng tay tôi hằng tháng, mỗi khi thấy chu kỳ.”

Daphne gật đầu lần nữa, hy vọng cử động ấy che giấu được vẻ căng thẳng đột ngột. Thật khó để lắng nghe những câu chuyện về việc không thể có con. Nhưng cô cho là cô sẽ quen với điều đó thôi. Thậm chí đến khi phải trả lời các câu hỏi về vấn đề ấy thì còn khó khăn hơn nhiều.

Và sẽ có các câu hỏi. Những câu hỏi tế nhị đến đau đớn và tràn đầy vẻ thương hại đến mức đáng kinh tởm.

Nhưng may thay, bà Colson không chú ý đến nỗi đau khổ của Daphne. Bà sụt sịt tiếp tục câu chuyện. “Bà ấy luôn nói về những chuyện kiểu như làm sao bà có thể trở thành một nữ Công tước chuẩn mực nếu không thể sinh cho ông một đứa con. Điều ấy khiến tim tôi tan nát. Cứ mỗi tháng, tim tôi lại vỡ tan.”

Daphne tự hỏi liệu tim cô có vụn vỡ vào mỗi tháng. Có lẽ là không. Ít nhất cô cũng biết được sự thật mình sẽ không bao giờ có con. Cứ bốn tuần một, mẹ Simon lại tiêu tan hy vọng.

“Và dĩ nhiên,” bà quản gia tiếp tục, “mọi người đều nói cứ như thể tại *bà ấy* nên hai vợ chồng mới chẳng có đứa con nào. Làm sao họ biết được chứ, thưa bà? Có phải chỉ phụ nữ mới là người không có khả năng sinh đẻ đâu. Đôi lúc, đó là sai sót của người đàn ông, bà biết đấy.”

Daphne không nói gì.

“Tôi đã nói với bà ấy hết lần này đến lần khác, nhưng bà ấy vẫn cảm thấy tội lỗi. Tôi nói với bà ấy...” Gương mặt bà quản gia ửng hồng. “Bà không phiền nếu tôi nói thẳng thắn chứ?”

“Bà cứ nói đi.”

Bà gật đầu. “Vậy đây, tôi nói với bà ấy những gì mẹ đã nói với tôi. Khi không có hạt giống tốt và khỏe mạnh, tử cung sẽ chẳng làm được gì.”

Daphne giấu mặt trong chiếc mặt nạ vô cảm. Cô chỉ có thể làm được đến thế.

“Nhưng rồi cuối cùng bà có cậu chủ Simon.” Bà Colson bật ra một tiếng thở dài đậm tình mẫu tử, rồi nhìn Daphne với vẻ sợ hãi. “Xin bà thứ lỗi,” bà vội nói. “Tôi không nên gọi ngài ấy như thế. Hiện giờ ngài ấy là Công tước rồi.”

“Không cần để ý đến tôi đâu,” Daphne lên tiếng, vui mừng vì có cái để mỉm cười.

“Đến độ tuổi này rồi thì chẳng dễ mà thay đổi cung cách quen thuộc của mình,” bà Colson thở dài nói. “Và tôi e rằng một phần trong tôi sẽ luôn nhớ tới ngài ấy như một cậu bé con đáng thương.” Bà ngược lên nhìn Daphne và lắc đầu. “Cuộc sống của ngài ấy sẽ dễ chịu hơn nhiều nếu nữ Công tước còn sống.”

“Cuộc sống dễ chịu hơn nhiều?” Daphne thăm thì, hy vọng bà Colson chỉ cần được cổ vũ đến thế để có thể giải thích rõ hơn.

“Chỉ là Công tước không bao giờ hiểu cậu bé tội nghiệp ấy,” bà quản gia nói mạnh mẽ. “Ông ấy quát tháo gọi cậu ấy là ngớ nghếch, và...”

Daphne ngẩng phắt lên. “Công tước nghĩ Simon ngớ nghếch?” cô ngắt

ngang. Thật lộ bịch. Simon là một trong những người thông minh nhất mà cô biết. Cô đã có lần hỏi anh đôi chút về việc học hành của anh tại Oxford, và choáng váng khám phá ra thứ toán học của anh thậm chí còn chẳng dụng đến các *con số*.

“Công tước có bao giờ nhìn được quá mũi mình đâu,” bà Colson nói kèm theo tiếng khịt mũi. “Ông chưa từng cho cậu bé ấy một cơ hội.”

Daphne cảm thấy toàn bộ cơ thể mình đang vươn tới trước, tai vểnh lên đón từng lời của bà quản gia. Ngài Công tước đã làm gì với Simon? Và đây có phải là lý do khiến anh trở nên lạnh băng mỗi lần tên cha anh được nhắc đến?

Bà Colson kéo khăn tay lên chấm chấm mắt. “Giá mà bà được chứng kiến những nỗ lực cải thiện bản thân của cậu ấy. Nó làm tan nát trái tim tôi. Hoàn toàn làm tan nát trái tim tôi.”

Daphne bấu tay vào ghế sofa. Bà Colson sẽ *chẳng bao giờ* đi đến điểm cốt yếu cho mà xem.

“Nhưng cậu ấy có làm gì thì ngài Công tước vẫn cảm thấy chưa đủ. Tất nhiên đây chỉ là suy diễn của tôi thôi, nhưng...”

Đúng lúc đó, một cô hầu bước vào phòng cùng với khay trà. Daphne gần như gào lên thất vọng. Phải mất những hai phút để dọn dẹp rồi rót trà ra, và suốt trong thời gian đó bà Colson luôn miệng tán chuyện về mấy cái bánh quy, rồi hỏi Daphne thích dùng bánh tron hay bánh có phủ đường.

Daphne phải cạy tay ra khỏi ghế sofa, sợ rằng cô đã đâm thủng mấy lỗ lên tấm bọc mà bà Colson đã vất vả gìn giữ. Cuối cùng, cô hầu rời đi, bà Colson hóp một ngụm trà và nói, “Vây, chúng ta tới đâu rồi nhỉ?”

“Bà đang nói về Công tước,” Daphne vội nói. “Ngài Công tước quá cố. Rằng chồng tôi có làm gì thì ông ấy cũng vẫn cảm thấy chưa đủ, và theo ý bà...”

“Lạy Chúa tôi, bà *đang* lắng nghe,” bà Colson rạng rỡ. “Tôi thật hãnh diện làm sao.”

“Nhưng bà đang nói...” Daphne nhắc.

“Ồ vâng, dĩ nhiên. Tôi chỉ muốn nói là tôi từ lâu vẫn cho rằng ngài Công tước quá cố chưa bao giờ tha thứ cho con trai vì tội không hoàn hảo.”

“Nhưng bà Colson,” Daphne khẽ nói, “có ai là người hoàn hảo đâu.”

“Tất nhiên là không, nhưng...” Trong một thoáng, đôi mắt bà ánh lên vẻ khinh bỉ đối với ngài Công tước quá cố. “Nếu bà biết Công tước, bà sẽ hiểu. Ông ấy đã chờ đợi quá lâu để có một người con trai. Và trong tâm trí ông, cái tên Basset đồng nghĩa với sự hoàn hảo.”

“Và chồng tôi không phải đứa con trai ông ấy muốn?” Daphne hỏi.

“Ông ấy không muốn một đứa con trai. Ông muốn một bản sao bé nhỏ lý tưởng của chính mình.”

Daphne không thể kìm nén sự tò mò lâu hơn được. “Nhưng Simon đã làm gì khiến Công tước ghét bỏ thế?”

Đôi mắt bà Colson mở lớn ngạc nhiên, và bà đặt một tay lên ngực. “Ôi chao, bà không biết,” bà nói nhẹ nhàng. “Dĩ nhiên bà sẽ không biết.”

“Biết gì cơ?”

“Cậu ấy không biết nói.”

Môi Daphne hé ra vì choáng váng. “Bà nói gì?”

“Cậu ấy không biết nói. Không một từ cho đến khi cậu ấy lên bốn, và lúc đó thì cũng chỉ là những tiếng cà lăm, lấp bắp. Mỗi lần cậu ấy mở miệng là tôi lại tan nát trái tim. Tôi có thể nhìn thấy một cậu bé thông minh sáng láng ẩn bên trong. Cậu ấy chỉ không biết bật từ ngữ ra đúng cách thôi.”

“Nhưng giờ anh ấy nói rất tốt,” Daphne lên tiếng, ngạc nhiên bởi vẻ biện hộ trong giọng cô. “Tôi chưa bao giờ nghe nói anh ấy mắc tật nói lắp. Hoặc nếu có, t-t-tôi cũng không để tâm đến. Thấy chưa! Nhìn xem, chính tôi vừa mới làm điều đó. Mọi người đều lấp bắp khi bối rối.”

“Cậu ấy đã cố gắng hết sức để cải thiện bản thân. Suốt bảy năm trời, tôi vẫn

còn nhớ rõ. Trong bảy năm, cậu không làm gì ngoài tập nói với bảo mẫu.”
Gương mặt bà Colson nhăn lại vì suy nghĩ. “Xem nào, tên bà ấy là gì nhỉ? À phải rồi, bảo mẫu Hopkins. Bà ấy là một vị thánh, đúng vậy đấy. Dành trọn cuộc đời cho cậu bé đó như với chính con ruột của mình. Thời ấy, tôi đang là phụ tá quản gia, nhưng bà thường để tôi tới giúp cậu ấy thực hành giao tiếp.”

“Chuyện có quá khó khăn với anh ấy không?” Daphne thì thầm.

“Có những ngày, tôi tưởng cậu ấy chắc chắn sẽ suy sụp hoàn toàn vì thất vọng. Nhưng cậu ấy rất cứng đầu. Lạy Chúa tôi, nhưng cậu ấy đúng là một thằng nhỏ cứng đầu. Tôi chưa bao giờ thấy một người nào chuyên tâm đến thế.” Bà Colson buồn bã lắc đầu. “Ấy vậy mà cha cậu vẫn cự tuyệt cậu. Điều đó...”

“Làm tan nát trái tim bà,” Daphne kết thúc giúp bà quản gia. “Nó cũng làm vỡ nát trái tim tôi.”

Bà Colson hớp thêm một ngụm trà nữa trong khoảng im lặng dài, gượng gạo ngay sau đó. “Cám ơn phu nhân rất nhiều vì đã cho phép tôi cùng uống trà, thưa phu nhân,” bà nói, nhằm tưởng sự yên lặng của Daphne là do không hài lòng. “Thật không đúng quy cách khi bà làm thế, nhưng thật tình rất...”

Daphne ngược nhìn lên trong khi bà Colson tìm từ phù hợp.

“Tử tế,” bà quản gia cuối cùng cũng nghĩ ra. “Bà thật tử tế quá.”

“Cám ơn,” Daphne lơ đãng lầm bầm.

“Ồ, nhưng tôi vẫn chưa trả lời bất cứ câu hỏi nào của bà về Clyvedon,” bà Colson đột ngột nói.

Daphne khẽ lắc đầu. “Có lẽ để lúc khác,” cô dịu dàng nói. Ngay bây giờ cô còn có quá nhiều chuyện để suy nghĩ.

Nhận thức được chủ nhân đang mong muốn sự riêng tư, bà Colson bèn đứng dậy, nhún gối chào, và im lặng rời khỏi phòng.

Chương 16

Hơi nóng ngọt ngào của London tuần này hiển nhiên đã ngăn cản các buổi lễ của xã hội thượng lưu. Tác giả đây đã thấy tiểu thư Prudence Featherington ngất xỉu tại vũ hội Huxley, nhưng không thể xác định được là do tạm thời bị mất thăng bằng vì sức nóng hay do sự hiện diện của cậu Colin Bridgerton, một nhân vật từng làm xã hội thượng lưu nổi sóng kể từ khi cậu trở về từ Lục địa.

Sự nóng bức trái mùa cũng gây ra sự cố cho phu nhân Danbury, vốn vừa rời London vài ngày trước, và bà quả quyết rằng con mèo của bà (một con vật lông dài rậm rạp) không thể chịu nổi thời tiết như thế. Hoàn toàn có thể tin rằng bà đã lui về quê nhà ở Surrey.

Người ta hẳn sẽ đoán rằng vợ chồng Công tước Hastings không bị ảnh hưởng bởi sự gia tăng nhiệt độ này; họ đang ở miền duyên hải, nơi làn gió biển luôn đem lại sự thoải mái. Nhưng tác giả đây không dám chắc về sự dễ chịu của họ; không như mọi người vẫn tin tưởng, tác giả đây không có gián điệp trong mọi gia đình tai to mắt lớn, và ở ngoài London thì càng không!

THỜI BÁO XÃ HỘI CỦA PHU NHÂN WHISTLEDOWN, 2 tháng Sáu 1813

Thật kỳ lạ, Simon thăm nghĩ, khi họ mới cưới được chưa đầy hai tuần mà đã rơi vào những cách thức và thói quen dễ chịu. Lúc này, anh đang chân trần đứng trước ngưỡng cửa phòng thay phục trang, vừa nói lỏng cà vạt vừa quan sát vợ anh chải tóc.

Và anh đã làm mọi thứ y hệt như ngày hôm qua. Chuyện này mang lại một cảm giác dễ chịu đến lạ kỳ.

Và, anh thăm nghĩ với nụ cười tình, cả hai lần anh đều lên kế hoạch dụ dỗ cô lên giường. Hôm qua, tất nhiên, anh đã thành công.

Khi cái cà vạt được thắt thành thạo của anh đã nằm ủ rũ và bị quên lãng trên sàn nhà, anh bước tới trước.

Hôm nay anh cũng sẽ thành công.

Anh dừng lại cạnh Daphne, ngồi lên mép bàn trang điểm của cô. Cô ngược lên chớp mắt nhìn anh nghiêm nghị.

Anh chạm tay vào tay cô, ngón tay họ bao phủ quanh tay cầm của bàn chải tóc. “Anh thích nhìn em chải tóc,” anh nói, “nhưng anh thích tự mình làm việc đó hơn.”

Cô nhìn anh bằng ánh mắt chăm chăm kỳ lạ. Rồi chậm rãi, cô buông cái bàn chải ra. “Anh đã giải quyết xong xuôi mọi sổ sách rồi chứ? Anh đã ở riêng với người quản lý điền trang khá lâu.”

“Phải, chuyện đó thật tẻ ngắt nhưng lại cần thiết, và...” Gương mặt anh đông cứng. “Em đang nhìn gì vậy?”

Đôi mắt cô trượt khỏi khuôn mặt anh. “Có gì đâu,” cô nói, giọng nhát gừng gượng gạo.

Anh khẽ lắc đầu, ra dấu với chính bản thân mình hơn là với cô, rồi anh bắt đầu chải tóc cho cô. Trong một thoáng, dường như cô đang nhìn chăm chăm vào miệng anh.

Anh cố không rung mình. Suốt thời thơ ấu, anh luôn bị mọi người nhìn chòng chọc vào miệng. Họ nhìn chăm chăm với sự chú tâm đáng sợ, đôi lúc cố gắng nhìn lên mắt anh, nhưng rồi luôn luôn trở lại miệng anh, như thể không sao tin được một đặc điểm trông có vẻ bình thường đến thế lại có thể phát ra những tiếng lấp bắp như vậy.

Nhưng chắc hẳn đây chỉ là sự tưởng tượng của anh thôi. Daphne nhìn miệng anh làm gì chứ?

Anh nhẹ nhàng kéo lược chạy suốt mái tóc cô, để ngón tay anh cũng trượt xuyên qua những dải tóc mượt mà. “Em trò chuyện vui vẻ với bà Colson chứ?” anh hỏi.

Cô hơi do dự. Đó chỉ là một chuyển động mơ hồ, và cô giấu nó khá tốt, nhưng dù sao anh vẫn để ý thấy. “Vâng,” cô nói, “bà rất hiểu biết.”

“Bà ấy nên thế. Bà đã luôn ở đây... Em đang nhìn gì thế?”

Daphne gần như nhảy dựng trên ghế. “Em đang nhìn vào gương,” cô khẳng định.

Quả đúng thế thật, nhưng Simon vẫn nghi ngờ. Mắt cô đã bắt động, chăm chú và tập trung vào một điểm duy nhất.

“Như em nói đấy,” Daphne vội vàng lên tiếng, “em chắc rằng bà Colson sẽ chứng minh được sự vô giá của mình khi em thích nghi với công việc quản lý ở Clyvedon. Đây là một Dinh thự lớn, và em có nhiều điều phải học.”

“Đừng gắng sức quá,” anh nói. “Chúng ta sẽ không ở đây lâu đâu.”

“Không ư?”

“Anh nghĩ chúng ta sẽ chọn London làm nơi ở chính.” Trước cái nhìn ngạc nhiên của cô, anh thêm, “Em sẽ được gần gũi với gia đình, ngay cả khi họ về miền thôn quê. Anh tưởng em thích thế.”

“Vâng, dĩ nhiên rồi,” cô nói. “Em nhớ mọi người. Trước đây chưa bao giờ em xa gia đình lâu đến thế. Hiển nhiên em luôn biết đến khi kết hôn, em sẽ bắt đầu gia đình riêng của mình, và...”

Không gian chìm trong một sự im lặng dễ sợ.

“Ồ, bây giờ anh là gia đình của em,” cô nói, giọng có chút đau khổ.

Simon thở dài, cái lược cán bạc dừng lại trên mái tóc sẫm màu của cô. “Daphne,” anh nói, “gia đình sẽ mãi là gia đình em. Anh không bao giờ có thể thay thế vị trí của họ.”

“Phải,” cô đồng ý. Cô xoay người đối diện anh, đôi mắt ấm áp như viên sỏi cô la khi cô thì thầm, “Nhưng anh có thể còn hơn cả thế.”

Và Simon nhận ra mọi kế hoạch quyền rũ vợ mà anh đang tính đến chẳng còn quan trọng nữa, vì rõ ràng *cô* đang lên kế hoạch quyền rũ *anh*.

Cô đứng dậy, chiếc áo choàng bằng lụa trượt khỏi vai. Bên trong cô mặc bộ

váy ngủ đồng bộ, nửa kín nửa hở.

Bàn tay to lớn của Simon đã tìm thấy lỗi vào bên ngực cô, ngón tay anh tương phản rõ rệt với màu váy xanh lá mạ của cô. “Em thích màu này, phải không?” anh khàn giọng hỏi.

Cô mỉm cười, và anh quên cả thở.

“Nó hợp với màu mắt em,” cô trêu chọc. “Anh nhớ không?”

Simon rút cuộc cũng xoay xở để có thể mỉm cười đáp lại, dù anh không biết bằng cách nào. Trước đây, anh chưa bao giờ nghĩ, người ta có thể mỉm cười khi sắp chết vì thiếu ôxy. Thảng hoặc, khát khao được chạm vào cô lớn đến nỗi khiến anh đau đớn khi chỉ nhìn cô.

Anh kéo cô lại gần hơn. Anh *phải* kéo cô lại gần hơn. Anh sẽ phát điên nếu không làm thế. “Có phải em đang nói với anh,” anh thì thầm vào cổ cô, “rằng em mua nó chỉ để cho anh?”

“Đương nhiên,” cô trả lời, giọng nghẹn lại khi lưỡi anh lần theo dải tai cô. “Còn ai khác có thể thấy em trong chiếc áo này cơ chứ?”

“Không ai cả.” Anh thề, vòng tay quanh tấm lưng nhỏ bé của cô, và kéo cô áp sát vào vật đàn ông đang cương cứng của anh. “Không một ai. Không bao giờ.”

Cô có vẻ hơi sững sốt trước khát khao sở hữu đột ngột của anh. “Ngoài ra,” cô thêm vào, “nó là một phần tư trang của em.”

Simon rên rỉ. “Anh yêu tư trang của em. Anh ngưỡng mộ chúng. Anh đã nói với em chưa?”

“Không phải bằng nhiều lời như thế này,” cô thở dốc, “nhưng không quá khó để nhận ra điều đó.”

“Đa phần,” anh nói, vừa đẩy cô lại phía giường vừa giật mạnh áo sơ mi anh ra, “anh thích em không có đám tư trang ấy hơn.”

Cho dù Daphne định nói gì - và anh chắc chắn cô định nói gì đó, vì môi cô

hé ra theo một cách đáng mê mẩn nhất - nó cũng đều bay biến khi cô ngã xuống giường.

Simon lập tức che phủ cô. Anh đặt tay lên hai bên hông cô, rồi trượt lên, kéo cánh tay cô lên quá đầu. Anh dừng lại nơi làn da trần phía bắp tay cô, rồi nhẹ nhàng ấn vào chúng.

“Em thật nồng nhiệt,” anh nói. “Nồng nhiệt hơn hầu hết phụ nữ khác.”

Daphne nhìn anh với chút tinh quái. “Em không muốn nghe về hầu hết phụ nữ khác.”

Dù không muốn, Simon vẫn bật cười cùng cục. Rồi, bằng một chuyển động nhanh như chớp, hai tay anh bay tới cổ tay cô và kẹp chặt chúng phía trên đầu cô. “Nhưng,” anh dài giọng, “không nồng nhiệt bằng anh.”

Cô hốt hể ngạc nhiên, một âm thanh khiến anh run rẩy, và anh nhanh chóng khóa một bàn tay quanh hai cổ tay cô, để bàn tay còn lại tự do lang thang trên cơ thể cô.

Và anh tiếp tục lang thang.

“Nếu em không phải người phụ nữ hoàn hảo,” anh rên rỉ, đẩy mép váy ngủ lên quá hông cô, “vậy thì thế giới là...”

“Dừng lại,” cô run giọng nói. “Anh biết là em không hoàn hảo mà.”

“Anh biết ư?” Nụ cười của anh đầy ám muội và ranh ma, khi tay anh lần xuống một bên mông cô. “Em chắc nhầm rồi, vì cái này” - anh khẽ bóp - “là hoàn hảo.”

“Simon!”

“Còn những cái này...” Anh với tay phủ lên một bên ngực cô, mơn trớn núm vú xuyên qua lớp lụa. “Chà, anh không cần phải nói anh cảm thấy như thế nào về chúng.”

“Anh khủng quá đi.”

“Rất có thể,” anh tán thành, “nhưng anh có sở thích tuyệt vời. Và em,” anh đột ngột cúi xuống và day day môi cô, “quá ngon lành.”

Daphne khúc khích, khó lòng kìm nén bản thân.

Simon ngo ngoáy lông mày. “Em dám chế nhạo anh?”

“Thường thì vậy,” cô trả lời. “Nhưng không phải khi cả hai cánh tay đều bị anh kẹp chặt trên đầu như thế.”

Bàn tay tự do của Simon tiến tới làm việc với cái khóa quần anh. “Rõ là anh đã cưới một phụ nữ cực kỳ khôn ngoan.”

Daphne nhìn anh bằng ánh mắt chan chứa tự hào và yêu thương khi chứng kiến lời nói dễ dàng thoát khỏi môi anh. Nghe anh nói lúc này, không ai có thể đoán được hồi nhỏ anh từng nói lắp.

Người đàn ông cô đã lấy làm chồng mới xuất sắc làm sao. Để đương đầu với chương ngại và đánh bại nó bằng ý chí cao độ - anh phải là người đàn ông mạnh mẽ nhất, có kỷ luật nhất mà cô từng biết.

“Em rất mừng vì đã lấy anh,” cô nói dịu dàng. “Rất tự hào vì anh là của em.”

Simon sững người, rõ ràng ngạc nhiên trước sự nghiêm trang đột ngột của cô. Giọng anh trầm khàn hẳn. “Anh cũng tự hào vì em là của anh.” Anh giật mạnh quần. “Và anh sẽ cho em thấy anh tự hào như thế nào,” anh lầm bầm, “nếu anh có thể cởi những thứ mắc dịch này ra.”

Daphne cảm thấy một trận cười rộn rã khác đang trào dâng trong cổ họng cô. “Có lẽ nếu anh dùng cả hai tay...” cô gợi ý.

Anh trao cho cô cái nhìn kiểu anh-không-ngốc-thế. “Nhưng nếu thế anh buộc phải buông tay em ra.”

Cô nghiêng đầu e thẹn. “Thế nếu em hứa không di chuyển tay thì sao?”

“Anh còn lâu mới bắt đầu tin em.”

Nụ cười của cô trở thành khêu gợi xấu xa hơn. “Vậy nếu em hứa sẽ di

chuyện chúng thì sao?”

“Chà, *chuyện này* có vẻ thú vị đấy.” Anh nhảy khỏi giường trong một chuyển động kỳ khôi kết hợp giữa vẻ duyên dáng và tràn trề năng lượng, rồi cũng xoay xở để khóa thân hoàn toàn sau chưa đầy ba giây. Nhảy ngược lại giường, anh duỗi người áp sát suốt chiều dài cơ thể cô. “Nào, chúng ta đang ở đâu?”

Daphne lại khúc khích. “Ngay đây, em tin thế.”

“À há,” anh nói với vẻ buộc tội khôi hài. “Em đã sao nhãng rồi. Chúng ta đang ở,” anh trượt chuôi lên trên người cô, sức nặng anh đè cô xuống tấm nệm, “ngay đây.”

Những tiếng khúc khích của cô bùng nổ thành tràng cười giòn giã.

“Không ai nói cho em biết đừng nên cười nhạo một người đàn ông khi anh ta đang cố quyến rũ em sao?”

Nếu lúc trước cô có bất cứ cơ hội ngưng cười nào thì giờ nó cũng đã biến mất. “Ôi, Simon,” cô hồn hên, “em yêu anh mất rồi.”

Anh hoàn toàn bất động. “Gì cơ?”

Daphne chỉ mỉm cười và chạm vào gò má anh. Bây giờ cô đã hiểu anh hơn. Sau khi phải đối mặt với việc bị chối bỏ hồi còn nhỏ, có lẽ anh đã không nhận ra mình xứng đáng được yêu thương. Và có lẽ anh không biết cách đáp trả. Nhưng cô có thể đợi. Cô có thể mãi mãi đợi người đàn ông này.

“Anh không cần phải nói gì cả,” cô thì thầm. “Chỉ cần biết rằng em yêu anh.”

Chẳng hiểu bằng cách nào, ánh mắt Simon vừa lộ niềm vui lại vừa toát lên vẻ chần chừ. Daphne tự hỏi đã từng có ai nói “Yêu” với anh chưa. Anh lớn lên mà không có gia đình, không nhận được sự chở che của tình thương yêu và sự ấm áp giống như cô đã có.

Khi anh có thể thốt lên thành lời, giọng anh khàn khàn và gần như vỡ vụn. “D-Daphne, anh...”

“Suyt,” cô bật thốt, đặt một ngón tay lên môi anh. “Đừng nói gì bây giờ. Cứ đợi đến khi nào anh thấy ổn.”

Và rồi cô tự hỏi phải chăng cô đã nói những lời lẽ dễ gây tổn thương nhất - với Simon, việc nói thành lời có *bao giờ* là ổn?

“Chỉ cần hôn em thôi,” cô thầm thì vội vã, mong mỗi vượt qua được khoảnh khắc mà cô e rằng có thể bị coi là lúng túng ngược ngùng.

“Xin anh, hôn em đi.”

Và anh hôn cô.

Anh hôn cô nồng nàn, bùng cháy với tất cả đam mê cùng khát khao quyện hòa giữa họ. Môi anh, tay anh không ngừng sờ, hôn, siết và vuốt ve cho đến khi chiếc áo ngủ của cô bị ném xuống sàn còn chăn và khăn trải giường xoắn lại thành cuộn ở cuối giường.

Nhưng không giống những đêm khác, khi anh chưa bao giờ khiến cô sao nhãng. Ngày hôm đó cô đã có quá nhiều chuyện để suy nghĩ - không thứ gì, ngay cả sự thèm khát cuồng nhiệt nhất của cơ thể, có thể ngăn cô quay cuồng suy nghĩ. Cô đang bơi trong ham muốn, mỗi dây thần kinh đều bùng bùng khao khát, thế nhưng cô vẫn bị phân tâm và đầu óc vẫn ong ong.

Khi đôi mắt anh, lấp lánh màu xanh ngay cả trong ánh nến, bùng cháy lên trong mắt cô, cô tự hỏi phải chăng sự cuồng nhiệt ấy bắt nguồn từ những cảm xúc anh không biết phải làm sao diễn tả thành lời. Khi anh hôn hên gọi tên cô, cô không thể không lắng nghe xem liệu có chút xiu lấp bắp nào khác không. Và khi anh đắm chìm trong cô, đầu anh ngửa ra sau cho đến khi những đường gân ở cổ anh hằn lên, cô băn khoăn tại sao anh lại có vẻ đau đón đến thế.

Đau đón?

“Simon?” cô ngập ngừng hỏi, nỗi lo lắng khiến ham muốn của cô hơi nhạt đi. “Anh ổn chứ?”

Anh gật đầu, hai hàm răng nghiến chặt. Anh đổ xuống người cô, hông anh

vẫn di chuyển theo nhịp cổ xưa của họ, và anh thì thào vào tai cô. “Anh sẽ đưa em đến đó.”

Chuyện đó chẳng có gì khó, Daphne nghĩ, hơi thở cô nghẹn lại khi anh giam cầm đầu vú cô trong miệng anh. Chuyện đó chẳng bao giờ khó. Anh dường như biết đích xác phải chạm vào cô như thế nào, khi nào thì chuyển động, và lúc nào cần trêu chọc bằng cách nắn nã trêu người ở nguyên một chỗ. Những ngón tay anh luồn vào giữa cơ thể họ, mon trón làn da nóng hổi của cô, đến khi hông cô cũng di chuyển và ghi siết mạnh mẽ y hệt anh.

Cô cảm thấy mình đang dần đắm mình trong sự chuyển động vô thức quen thuộc ấy. Và cảm giác rất tuyệt...

“Xin em,” anh cầu xin, trượt tay còn lại xuống dưới lưng cô để anh có thể ấn cô sát vào anh hơn. “Anh cần em - Ngay bây giờ, Daphne, ngay bây giờ!”

Và cô làm theo. Thế giới bùng nổ quanh cô, mắt cô nhắm chặt đến nỗi có thể thấy những chấm đen, những ngôi sao, và những dòng ánh sáng rực rỡ tuôn trào. Cô nghe thấy tiếng nhạc - hay có lẽ đó chỉ là tiếng rên rỉ cao trào của cô khi cô đạt tới đỉnh, mang đến một giai điệu át cả tiếng tim cô đang thành thịch.

Simon, với tiếng rên rỉ như những giọt tâm hồn đang nhỏ ra, giật mạnh ra khỏi cô gần như chỉ đúng một giây trước khi chính anh tuôn trào - như anh vẫn thường làm - vào tấm khăn trải ở mép giường.

Ngay sau đó, anh sẽ xoay người kéo cô vào vòng tay. Đó là một nghi lễ mà cô rất thích. Anh sẽ ôm chặt cô, áp lưng cô vào ngực anh, và anh vùi mặt vào tóc cô. Và rồi, khi hơi thở đã trở nên nhịp nhàng, họ sẽ chìm vào giấc ngủ.

Nhưng riêng đêm nay thì khác. Đêm nay Daphne cảm thấy thao thức lạ kỳ. Cơ thể cô rã rời sung sướng và thỏa mãn, nhưng vẫn có gì đó không ổn. Có gì đó mắc kẹt trong tâm trí cô, trêu chọc tiềm thức cô.

Simon lăn người áp sát cô, đẩy cô về phía giường sạch sẽ. Anh luôn làm thế, dùng cơ thể anh như hàng rào chắn để cô không thể lăn vào đống bừa bộn anh gây ra. Đó quả thực là một cử chỉ chu đáo, và...

Mắt Daphne vụt mở lớn. Cô gần như há hốc miệng.

Khi không có hạt giống tốt và khỏe mạnh, tử cung sẽ chẳng làm được gì.

Hồi chiều khi nghe bà Colson nói những lời này, Daphne chẳng suy nghĩ gì. Cô đã quá chú tâm đến câu chuyện về thời thơ ấu đau khổ của Simon, quá bận tâm tính xem làm sao cô có thể mang đủ tình yêu vào cuộc sống của anh để mãi mãi xua tan những ký ức tồi tệ đó.

Daphne ngồi bật dậy, tấm chăn tuột xuống eo. Với những ngón tay run rẩy, cô thấp sáng ngọn nến trên chiếc bàn cạnh giường.

Simon mở một con mắt ngái ngủ. “Chuyện gì vậy?”

Cô không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào vết ướm phía bên kia giường.

Hạt giống của anh.

“Daff?”

Anh đã bảo cô anh không thể có con. Anh đã *nói dối* cô.

“Daphne. Chuyện gì vậy?” Anh ngồi dậy. Mặt anh toát lên vẻ quan tâm.

Đó phải chăng cũng là sự dối trá?

Cô chỉ. “Cái gì đây?” cô hỏi, giọng nhỏ đến nỗi gần như không thể nghe thấy.

“Cái gì là cái gì?” Mắt anh dõi theo ngón tay cô và chỉ thấy mỗi cái giường. “Em đang nói về chuyện gì vậy?”

“Tại sao anh không thể có con, Simon?”

Đôi mắt anh tối sầm lại. Anh không nói gì.

“*Tại sao*, Simon?” cô gần như hét lên.

“Chi tiết không quan trọng, Daphne.”

Giọng anh mềm mỏng, xoa dịu, chỉ thoáng chút kẻ cả. Daphne cảm thấy một điều gì đó vỡ vụn trong mình.

“Ra ngoài,” cô ra lệnh.

Miệng anh há hốc. “Đây là phòng ngủ của anh.”

“Vây em sẽ đi.” Cô xồng xộc ra khỏi giường, quần một tấm chăn quanh người.

Simon ngay lập tức bám sát cô. “Em *không được phép* rời khỏi phòng,” anh rít.

“Anh nói dối em.”

“Anh không bao giờ...”

“Anh nói dối em,” cô gào lên. “Anh nói dối em, và em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh vì điều đó!”

“Daphne...”

“Anh lợi dụng sự ngu ngốc của em.” Cô bật ra hơi thở hoài nghi, một hơi thở thoát ra từ tận cuống họng, ngay trước khi nó tắc nghẹn vì choáng váng. “Anh chắc phải rất vui mừng khi nhận ra em biết ít ỏi đến thế nào về những mối quan hệ hôn nhân.”

“Đó gọi là ân ái, Daphne,” anh nói.

“Giữa chúng ta thì không, nó không phải thế.”

Simon gằn như lưỡng lự trước sự thù hằn trong giọng cô. Anh đứng dậy, hoàn toàn khóa thân, ngay giữa phòng, cố gắng đến tuyệt vọng tìm ra cách nào đó để giải quyết tình huống này. Anh thậm chí vẫn không chắc cô biết gì, hay cô *nghĩ* cô biết gì. “Daphne,” anh nói, rất chậm rãi để cảm xúc không ảnh hưởng đến ngôn ngữ của anh, “có lẽ em nên nói cho anh biết chính xác chuyện này là sao.”

“Ồ, chúng ta sẽ chơi trò *đó* nữa chứ gì?” Cô khịt mũi nhạo báng. “Tốt thôi,

để em kể chuyện cho anh nghe nhé. Ngày xưa ngày xưa, có...”

Vẻ giận dữ gay gắt trong giọng cô như con dao găm vào lòng anh. “Daphne,” anh nói, nhắm mắt lại và lắc đầu, “đừng làm như thế này.”

“Ngày xưa ngày xưa,” cô nói, lần này to hơn, “có một quý cô trẻ tuổi. Chúng ta gọi cô ấy là Daphne.”

Simon sai bước vào phòng thay phục trang và giật mạnh cái áo choàng. Có vài chuyện một người đàn ông không muốn thỏa thuận khi đang khóa thân.

“Daphne rất, rất ngốc nghếch.”

“Daphne!”

“Ồ, được thôi.” Cô thô bạo phẩy tay vào không trung. “Vậy thì, đốt nát. Cô rất, rất đốt nát.”

Simon khoanh tay lại.

“Daphne không hề biết về những chuyện xảy ra giữa một người đàn ông và một phụ nữ. Cô không biết họ làm gì, ngoại trừ việc họ làm chuyện đó trên giường, và đến một điểm nào đó, kết quả sẽ là một đứa bé.”

“Đủ rồi, Daphne.”

Dấu hiệu duy nhất chứng tỏ cô nghe thấy anh nói là cơn thịnh nộ u ám dâng lên trong đôi mắt. “Nhưng các bạn thấy đó, cô ấy thực sự không *biết* em bé được tạo nên như thế nào, vậy nên khi chồng cô nói rằng anh không thể có con...”

“Anh đã nói điều đó với em trước khi chúng ta lấy nhau. Anh cho em mọi quyền lựa chọn để rút lui. Đừng quên điều đó,” anh nói dữ dội. “Em *không được phép* quên điều đó.”

“Anh khiến em cảm thấy thương hại anh!”

“Ồ thôi nào, *đó* đúng là điều một thằng đàn ông muốn nghe đấy,” anh nhếch mép.

“Vì Chúa, Simon,” cô cúi kính, “anh biết em không cưới anh vì thương hại.”

“Vậy thì vì cái gì?”

“Vì em yêu anh,” cô đáp lại, nhưng giọng nói chua cay của cô khiến lời tuyên bố khá mong manh. “Và vì em không muốn thấy anh chết, một điều mà anh có vẻ sẽ ngu ngốc thực hiện.”

Anh không biết bình luận gì nên chỉ khịt mũi chăm chăm nhìn cô.

“Nhưng đừng cố làm thế này với em,” cô cúi kính tiếp tục. “Em không phải kẻ nói dối. Anh đã nói anh không thể có con, nhưng thật ra anh chỉ *không muốn* có chúng thôi.”

Anh chẳng nói gì, nhưng anh biết câu trả lời đã hiện rõ trong mắt anh.

Cô tiến một bước về phía anh trong cơn giận dữ gần như không thể kiểm soát. “Nếu anh thật sự không thể có con, việc hạt giống của anh nằm ở chỗ nào đâu có gì quan trọng, phải không? Anh đâu cần phát cuồng lên mỗi đêm để đảm bảo nó sẽ phải rơi vào bất kỳ đâu ngoại trừ ở trong em.”

“Em không biết gì v-về chuyện này, Daphne.” Giọng anh nhỏ, giận dữ, và chỉ thoáng chút tổn thương.

Cô khoanh tay. “Vậy nói cho em biết đi.”

“Anh sẽ không bao giờ có con,” anh rít lên. “*Không bao giờ*. Em hiểu không?”

“Không.”

Anh cảm thấy cơn thịnh nộ dâng lên, quay cuồng trong dạ dày, ép sát da anh cho đến khi anh tưởng mình sẽ nổ tung. Cơn thịnh nộ không phải dành cho cô, thậm chí cũng không phải dành cho anh. Nó, như thường lệ, nhắm thẳng đến người đàn ông mà sự hiện diện - hay thiếu hiện diện - của ông vẫn luôn tìm ra cách để điều khiển cuộc đời anh.

“Cha anh,” Simon nói, cố gắng hết sức để kiểm soát được bản thân, “không

phải người biết yêu thương.”

Mắt Daphne dán chặt vào mắt anh. “Em biết về cha anh,” cô nói.

Anh ngạc nhiên. “Em biết gì?”

“Em biết ông ấy làm tổn thương anh. Rằng ông chối bỏ anh.” Đôi mắt sẫm của cô sáng lên một ánh nhìn nào đó - không phải xót thương, nhưng cũng gần như thế. “Em biết ông nghĩ anh ngờ nghệch.”

Trái tim Simon thất lại. Anh không chắc làm sao mình có thể nói - anh không chắc làm sao mình có thể thờ - nhưng không hiểu sao, anh vẫn nói được. “Vậy em biết về...”

“Tật nói lắp của anh?” Cô kết thúc hộ anh.

Anh thầm cảm ơn cô. Mỉa mai thay, “cà lăm” và “nói lắp” là hai từ anh không bao giờ có thể phát ra được.

Cô nhún vai. “Ông ấy thật ngốc nghếch.”

Simon há hốc miệng nhìn cô, không thể hiểu nổi làm sao cô có thể bỏ qua hàng bao thập kỷ giận dữ chỉ với một câu bất cần như thế. “Em không hiểu,” anh lắc đầu nói. “Có lẽ em không thể hiểu được. Với một gia đình như em đã có thì không đâu. Điều duy nhất có ý nghĩa với ông là dòng dõi. Dòng dõi và tước vị. Và khi anh hóa ra không hoàn hảo... Daphne, ông nói với mọi người rằng anh đã chết!”

Mặt cô tái nhợt. “Em không biết mọi chuyện lại như thế,” cô thì thầm.

“Tệ hơn thế nhiều,” anh chua chát. “Anh gửi thư cho ông. Hàng trăm lá thư, van nài ông đến thăm anh. Ông không trả lời dù chỉ một lần.”

“Simon...”

“Em có biết chuyện anh không nói được cho đến khi lên bốn không? Không chứ gì? Tốt, anh đã không nói được. Và khi đến thăm, ông lắc anh, dọa đánh cho đến khi tiếng nói bật ra khỏi miệng anh. C-cha anh là thế đấy.”

Daphne cố không để tâm đến việc anh đang bắt đầu nói vấp. Cô cố gắng phớt lờ cảm giác nhộn nhạo trong bụng và cả cơn giận dữ đang cuộn trào trước cách đối xử gớm guốc mà Simon phải gánh chịu. “Nhưng giờ ông ấy mất rồi,” cô nói giọng run rẩy. “Ông ấy đã mất, còn anh đang ở đây.”

“Ông nói không thể chịu đ-được khi nhìn thấy anh. Ông đã mất bao nhiêu năm tháng cầu nguyện có một người thừa kế. Không phải một *đứa con*,” anh tiếp, giọng cao lên đầy đe dọa, “mà là một người thừa kế. Và đ-được cái gì? Hastings sẽ thành cái tên của kẻ ngốc. Tước Công quý báu sẽ bị c-cai trị bởi một đứa đàn độn!”

“Nhưng ông ấy đã sai,” Daphne thàn thì.

“Anh mặc xác ông ấy có sai hay không!” Simon rống lên. “Tất cả những gì ông quan tâm là tước vị. Ông không bao giờ nghĩ đến anh, không bao giờ nghĩ xem anh cảm thấy như thế nào khi bị mắc kẹt với một cái m-miệng không thể n-nói!”

Daphne lão đảo lùi lại một bước, chơi vơi trước cơn giận dữ ấy. Đó là cơn cuồng nộ của hàng bao thập kỷ oán hờn.

Simon đột nhiên bước tới trước và gí sát mặt vào mặt cô. “Nhưng em biết gì không?” anh hỏi với giọng đáng sợ. “Cuối cùng anh mới là người được cười. Ông ấy tưởng không có gì tồi tệ hơn việc cái tên Hastings bị gắn với một kẻ đàn độn...”

“Simon, anh không phải...”

“Em có nghe anh nói không đấy?” anh rền vang như sấm.

Khiếp đảm, Daphne vội lùi lại, tay vớ tới nắm đấm cửa phòng khi cần thoát thân.

“Tất nhiên anh biết anh không ngốc,” anh lớn tiếng, “và cuối cùng, anh nghĩ ô-ông ấy cũng biết. Và anh chắc chắn nhờ thế mà ông ấy thấy thoải mái k-không khiếp. Cái tên Hastings đã an toàn. K-không bao giờ để tâm đến việc anh không còn phải chịu đựng vấn đề xưa nữa. Cái tên Hastings - *đó* mới là vấn đề.”

Daphne cảm thấy buồn nôn. Cô biết tiếp theo sẽ là gì.

Simon đột nhiên mỉm cười. Một nụ cười tàn nhẫn, cứng rắn mà cô chưa bao giờ thấy ở anh. “Nhưng cái tên Hastings sẽ chết theo anh,” anh nói. “Tất cả những người họ hàng khiến ông lo lắng về chuyện thừa kế...” Anh nhún vai và bật ra một tiếng cười vụn vỡ. “Tất cả họ đều là nữ. Đó không thành vấn đề sao?”

Simon nhún vai. “Có thể đó là lý do khiến c-cha anh đột nhiên đi đến kết luận anh không phải một thằng ngốc. Ông biết anh là hy vọng duy nhất của ông.”

“Ông biết ông đã sai,” Daphne quả quyết nói. Cô chợt nhớ lại những bức thư Công tước Middlethorpe đã giao cho cô. Những bức thư cha anh viết cho anh. Cô đã để chúng lại dinh thự Bridgerton, ở London. Như vậy hóa ra lại hay, vì điều đó có nghĩa cô vẫn chưa phải quyết định nên làm gì với chúng.

“Chuyện đó không thành vấn đề,” Simon gạt nhả. “Sau khi anh chết, tước vị sẽ tuyệt diệt. Và anh thành người không thể hạnh phúc hơn.”

Nói xong câu đó, anh sai bước khỏi phòng, bỏ đi qua lối phòng thay phục trang, vì Daphne đang chặn trước cửa ra vào.

Daphne lún sâu vào ghế, vẫn quán tám chân bằng vải lanh mềm mại mà cô đã giật khỏi giường. Cô sẽ phải làm gì đây?

Cô cảm thấy cơn rùng mình chạy khắp châu thân, một sự run rẩy lạ lùng mà cô không thể điều khiển. Và rồi cô nhận ra mình đang khóc. Không thành tiếng, không ngay cả một hơi thở nghẹn ngào, cô đang khóc.

Chúa ơi, cô phải làm gì đây?

Chương 17

Nói đám đàn ông có thể trở nên cứng đầu như bò chẳng khác nào sỉ nhục bọn bò đực.

THỜI BÁO XÃ HỘI CỦA PHU NHÂN WHISTLEDOWN, 2 tháng Sáu 1813

Cuối cùng, Daphne làm điều duy nhất cô biết cách làm. Gia đình Bridgerton luôn luôn âm ỉ náo nhiệt, và chẳng ai khư khư giữ kín bí mật hay ấp ủ mỗi bực tức.

Nên cô cố gắng nói chuyện với Simon. Cố dùng lý lẽ thuyết phục anh.

Buổi sáng hôm sau (cô không biết anh qua đêm ở đâu; cho dù tại đâu thì cũng không phải trên giường ngủ của họ), cô tìm thấy anh trong phòng làm việc. Căn phòng tối tăm và đậm chất đàn ông độc đoán, có lẽ được cha Simon trang trí. Daphne thực lòng ngạc nhiên nếu Simon có thể cảm thấy thoải mái khi bị bao quanh bởi những thứ này; anh căm ghét những vật gợi nhớ đến ngài Công tước quá cố.

Nhưng rõ ràng Simon không thấy thoải mái. Anh đang ngồi sau bàn làm việc, chân ngang tàng gác lên lớp đệm da bảo vệ mặt bàn bằng gỗ anh đào đắt tiền. Anh cầm một viên đá nhẵn bóng, lật qua lật lại trong tay. Có một chai whiskey trên chiếc bàn cạnh anh; cô có cảm giác nó đã ở đó suốt đêm.

Tuy nhiên, anh đã không uống nhiều. Daphne thầm tạ ơn Chúa vì ân huệ nhỏ đó.

Cửa khép hờ, nên cô không gõ. Nhưng cô cũng không dừng cảm đến mức liều lĩnh sải bước vào trong. “Simon?” cô hỏi, đứng gần cánh cửa.

Anh ngược nhìn cô và hơi cau mày.

“Anh có bận không?”

Anh đặt viên đá xuống. “Rõ ràng là không.”

Cô ra hiệu về phía viên đá. “Nó là từ những chuyến du hành của anh à?”

“Vùng Caribbean. Một vật kỷ niệm về khoảng thời gian trên biển.”

Daphne nhận thấy anh đang nói với sự trôi chảy hoàn hảo. Không có bất cứ dấu hiệu nào về tật nói lắp mà mới tối qua còn rất rõ ràng. Giờ anh đang bình tĩnh. Bình tĩnh đến mức gần như khó chịu. “Vây bãi biển nơi đó có khác nhiều so với đây không?” cô hỏi.

Anh ngạo mạn nhường một bên mày. “Nó ấm hơn.”

“Ồ. À ừ, em cho là nhiều đấy.”

Anh nhìn cô với ánh mắt sắc lẹm, không nao núng. “Daphne, anh biết em không tìm anh để thảo luận về vùng nhiệt đới.”

Anh có lý, tất nhiên, nhưng đây sẽ không phải cuộc thảo luận dễ dàng, và Daphne không nghĩ cô lại hèn nhát đến mức muốn trì hoãn thêm chút nữa.

Cô hít một hơi thở sâu. “Chúng ta cần thảo luận về chuyện xảy ra tối qua.”

“Anh chắc chắn em nghĩ chúng ta nên thế.”

Cô cố gắng kiềm chế khát khao được chồm tới tát cho cái vẻ ôn hòa đó rơi ra khỏi mặt anh. “Em không *nghĩ* chúng ta nên làm thế. Em *biết* chúng ta cần làm thế.”

Anh im lặng một lát trước khi nói, “Anh xin lỗi nếu em cảm thấy anh đã phản bội...”

“Không hẳn thế.”

“... nhưng em phải nhớ anh đã *cố gắng* tránh né việc cưới em.”

“Đây chắc chắn là cách thu xếp thú vị đấy,” cô lầm bầm.

Anh nói như đọc diễn văn. “Em biết anh đã định sẽ không bao giờ kết hôn.”

“Đó không phải là vấn đề, Simon.”

“Đó chính xác là vấn đề đây.” Anh thả chân xuống nền nhà, và chiếc ghế anh đang ngồi, vốn chỉ được giữ thăng bằng bởi hai chân sau, chạm đánh rầm xuống đất. “Em nghĩ tại sao anh lại quyết tâm tránh né hôn nhân đến thế? Đó là vì anh không muốn lấy vợ rồi làm tổn thương cô ấy bằng cách không cho cô ấy có con.”

“Anh có bao giờ nghĩ đến người vợ mà anh có thể có đâu,” cô bắn trả. “Anh chỉ nghĩ đến bản thân thôi.”

“Có thể,” anh đồng ý, “nhưng khi người vợ mà anh có thể có lại chính là em, Daphne, mọi thứ đều thay đổi.”

“Rõ ràng là không,” cô cay đắng nói.

Anh nhún vai. “Em biết rõ anh dành cho em lòng quý trọng cao nhất. Anh không bao giờ muốn làm em tổn thương.”

“Ngay bây giờ anh đang làm tổn thương em,” cô thì thầm.

Một thoáng hồi hận ánh lên trong mắt anh, nhưng nó nhanh chóng được thay thế bởi vẻ quyết tâm sắt đá. “Nếu em còn nhớ thì anh đã từ chối cầu hôn em, ngay cả khi anh trai em đề nghị việc đó. Ngay cả khi,” anh nhấn mạnh, “điều đó đồng nghĩa với việc chính anh phải chết.”

Daphne không phủ nhận lời anh. Họ đều biết lẽ ra anh đã chết trên bãi đầu súng hôm ấy. Cho dù bây giờ cô nghĩ gì về anh như thế nào, cho dù cô khinh thường lòng căm ghét đã ăn sâu bén rễ trong anh đến đâu đi chăng nữa, rõ ràng Simon quá trân trọng Anthony nên chẳng thể bắn vào anh ấy được.

Còn Anthony lại trân trọng phẩm giá của em gái nhiều đến nỗi sẽ không nhắm vào bất cứ đâu khác ngoài trái tim Simon.

“Anh làm thế vì biết rõ anh sẽ không bao giờ có thể trở thành người chồng tốt của em,” Simon nói. “Anh biết em muốn có con. Em đã nói với anh hàng trăm lần, và anh chắc chắn không trách em. Em sinh trưởng trong một gia đình lớn tràn ngập tình yêu thương.”

“Anh cũng có thể có một gia đình như thế.”

Anh tiếp tục như thể không nghe thấy cô nói gì. “Sau đó, khi em chen ngang cuộc đấu súng, van nài anh cưới em, anh đã cảnh báo em. Anh đã nói anh không muốn có con...”

“Anh đã nói anh *không thể* có con,” cô xen ngang, mắt lóe lên giận dữ. “Khác nhau nhiều lắm đây.”

“Đối với anh thì không,” Simon lạnh lẽo nói. “Anh *không thể* có con. Lương tâm anh không cho phép điều đó.”

“Em hiểu.” Cái gì đó quặn thắt trong Daphne, và cô rất sợ rằng đó là con tim cô. Cô không biết tranh luận sao với lời tuyên bố như vậy. Lòng căm thù cha của Simon rõ ràng mạnh hơn bất cứ tình yêu nào anh có thể học được cách cảm nhận từ cô.

“Tốt thôi,” cô nói cộc lốc. “Đây rõ ràng không phải chủ đề để anh thảo luận cởi mở.”

Anh gật đầu cắt ngắn.

Cô gật đầu đáp lại. “Vâng, chúc anh một ngày tốt lành.”

Và cô bỏ đi.

Simon giam mình trong phòng gần trọn ngày. Anh đặc biệt không muốn gặp Daphne; làm thế chỉ khiến anh cảm thấy tội lỗi. Nói thế không phải anh có bất cứ lý do gì để cảm thấy tội lỗi, anh quả quyết với chính mình. Anh đã cho cô biết trước khi họ kết hôn rằng anh không thể có con. Anh đã cho cô mọi cơ hội rút lui, ấy vậy nhưng cô đã quyết định lấy anh. Anh không hề ép buộc cô. Đâu phải lỗi *của anh* khi cô hiểu nhầm lời anh và nghĩ vì có vấn đề về *thể chất* nên anh mới không thể sinh ra những đứa bé hỗn xược.

Tuy nhiên, dù anh vẫn bị ám ảnh bởi cảm giác tội lỗi mỗi lần anh nghĩ tới cô (có nghĩa là gần như suốt cả ngày), và tuy ruột gan anh vặn xoắn mỗi lần hình dung ra gương mặt đau khổ của cô trong đầu (có nghĩa là gần như cả ngày hôm ấy bao tử anh luôn quặn thắt), anh vẫn cảm thấy như thể một gánh nặng khủng khiếp đã được nhấc khỏi vai anh, khi bây giờ mọi chuyện đã

được phanh phui.

Những bí mật đã bị phơi bày, và giờ không còn gì giấu kín giữa họ nữa. Chắc hẳn đó phải là chuyện tốt.

Khi màn đêm buông xuống, anh gần như đã thuyết phục được bản thân rằng mình không làm gì sai. Gần như, chứ không phải hoàn toàn. Khi bước vào cuộc hôn nhân này, anh đã tin rằng mình sẽ làm tan nát trái tim Daphne, và điều ấy chẳng bao giờ khiến anh thoải mái. Anh thích Daphne. Chết tiệt thật, có lẽ anh thích cô hơn bất kỳ con người nào anh từng biết, và chính vì vậy anh mới không sẵn lòng lấy cô. Anh không muốn đập vỡ những giấc mơ của cô. Anh không muốn cướp đoạt của cô cái gia đình mà cô hằng khao khát. Anh đã sẵn sàng bước qua một bên để chứng kiến cô lấy người khác, một ai đó có thể cho cô một mái nhà đông đúc con cái.

Bỗng dưng Simon rùng mình. Hình ảnh Daphne với một người đàn ông khác vẫn khiến anh gần như không thể chịu đựng được giống như một tháng trước đó.

Tất nhiên không có chuyện đó, anh nghĩ, cố gắng sử dụng phần bán cầu não biết tư duy hợp lý của anh. Bây giờ cô là vợ anh. Cô là *của anh*.

Mọi thứ bây giờ đã khác.

Anh đã biết cô khao khát có con đến mức nào, và anh đã cưới cô, hoàn toàn biết rõ anh không thể cho cô dù chỉ một người con.

Nhưng, anh tự nhủ, *mày đã cảnh báo cô ấy*. Cô biết chính xác sẽ bước vào cuộc sống như thế nào.

Simon, từ sau bữa tối đến giờ vẫn ngồi trong phòng làm việc tung cục đá ngu ngốc từ tay này sang tay kia, đột ngột thẳng người dậy. Anh không dối gạt cô. Thực sự không. Anh đã nói với cô họ sẽ không có con, vậy nhưng cô vẫn đồng ý lấy anh. Anh có thể hiểu cô hơi cảm thấy đau khổ khi khám phá ra những lý do của anh, nhưng cô không thể nói khi bước vào cuộc hôn nhân này, cô đã nuôi dưỡng bất cứ hy vọng hay sự mong đợi ngu ngốc nào.

Anh đứng lên. Đã đến lúc họ có một cuộc trò chuyện khác, lần này là theo lệnh anh. Daphne đã không có mặt tại bữa tối, để mặc anh ăn một mình, sự

im lặng của buổi đêm chỉ bị phá vỡ bởi tiếng muổng đĩa của anh va vào nhau leng keng. Anh không gặp vợ từ sáng; đã đến lúc anh phải làm điều ấy rồi.

Cô là vợ anh, anh nhắc nhở bản thân. Anh phải gặp cô vào bất cứ thời điểm chết tiệt nào mà anh muốn.

Anh bước dọc hành lang, mở tung cánh cửa phòng ngủ của Công tước, sẵn sàng thuyết giáo cô về chuyện *gì đó* (chủ đề, anh chắc chắn, sẽ tự đến với anh khi cần), nhưng cô không có ở đây.

Simon chớp mắt, không thể tin được vào mắt mình. Cô đang ở nơi khi gió nào vậy? Đã gần nửa đêm. Cô đáng ra phải ở trên giường chứ.

Phòng thay phục trang. Cô phải ở phòng thay phục trang. Cô nàng ngốc nghếch ấy đêm nào cũng khăng khăng đòi mặc áo ngủ, dù chỉ vài phút sau Simon sẽ cởi nó ra ngay.

“Daphne?” anh quát, băng qua phòng tiến về phía cánh cửa phòng thay phục trang. “Daphne?”

Không có tiếng trả lời. Và không có ánh sáng luồn qua khe hở giữa cánh cửa và sàn nhà. Chắc chắn cô sẽ không thay đồ trong bóng tối.

Anh giật cửa ra. Cô rõ ràng không ở đây.

Simon kéo mạnh dây chuông. Cáu kỉnh. Rồi anh sai bước vào đại sảnh, chờ bất cứ tên hầu nào đủ bất hạnh để trả lời lệnh gọi của anh.

Đó là một trong những cô hầu phục vụ tầng trên, một cô nàng bé nhỏ tóc vàng mà anh không thể nhớ tên. Cô ta liếc nhìn anh và mặt mày trắng bệch.

“Vợ ta đâu?” anh quát.

“Vợ ngài, thưa ngài?”

“Phải,” anh sốt ruột nói, “vợ ta.”

Cô ta đờ người nhìn anh.

“Ta cho rằng cô biết ta đang nói về ai. Cô ấy cao khoảng bằng cô, tóc dài sẫm màu...” Simon còn định nói nữa, nhưng vẻ kinh hãi của cô hầu khiến anh cảm thấy khá xấu hổ trước vẻ châm chọc của mình. Anh thở ra một hơi dài, căng thẳng. “Cô có biết cô ấy ở đâu không?” anh hỏi, giọng mềm mỏng hơn, mặc dù không thể gọi là nhẹ nhàng được.

“Bà ấy không trong phòng ngủ sao, thưa ngài?”

Simon hất đầu về phía căn phòng trống rỗng của anh. “Rõ ràng là không.”

“Nhưng bà ấy có ngủ ở đâu không, thưa ngài.”

Hai hàng lông mày anh dính chặt vào nhau. “Cô nói gì.”

“Không phải phu nhân...” Đôi mắt của cô hầu mở to kinh hãi, rồi điên cuồng liếc khắp đại sảnh. Simon chắc chắn cô ta đang tìm kiếm đường thoát thân. Nếu không thể thì cũng là tìm ai đó có thể cứu cô ta khỏi cơn cuồng nộ của anh.

“Nói nhanh đi,” anh quát.

Giọng cô hầu rất nhỏ. “Không phải bà ấy ở tại phòng ngủ của nữ Công tước sao?”

“Phòng ngủ của...” Anh nén cơn thịnh nộ bất thường xuống. “Kể từ khi nào?”

“Từ hôm nay, tôi cho là thế, thưa ngài. Tất cả chúng tôi đều cho rằng sau kỳ trăng mật, ngài và phu nhân sẽ ngủ trong những phòng riêng biệt.”

“Cô làm thế hả?” anh gầm lên.

Cô hầu bắt đầu run bần bật. “Cha mẹ ngài đã làm thế, thưa ngài, và...”

“*Chúng ta không phải cha mẹ ta!*” anh gầm lên.

Cô hầu nhảy lùi lại một bước.

“Và,” Simon thêm vào bằng giọng chết chóc, “ta không phải cha ta.”

“Tất... tất nhiên, thưa ngài.”

“Phiền cô cho biết, vợ ta đã chọn căn phòng nào làm phòng ngủ của nữ Công tước?”

Cô hầu run rẩy chỉ tay về một cánh cửa cuối đại sảnh.

“Cám ơn.” Anh bước bốn bước, rồi quay phắt lại. “Cô đi đi.” Ngày mai, với việc Daphne chuyển ra khỏi phòng ngủ của họ, đám người hầu sẽ có hàng đống chuyện để mà buồn; anh không cần cung cấp thêm cho họ bất cứ chuyện gì bằng cách để cô hầu này chứng kiến màn tranh cãi long trời lở đất không thể tránh của hai vợ chồng.

Simon đợi cho đến khi cô ta đã nháo nhào khuất dạng dưới cầu thang rồi mới giật dử bước dọc đại sảnh đến phòng ngủ mới của Daphne. Anh dừng lại ngoài cửa, nghĩ xem sẽ nói gì, nhận ra anh không biết xoay xở ra sao, vậy là cứ thế tiến tới gõ cửa.

Không có tiếng trả lời.

Anh động ầm ầm.

Không có tiếng đáp lại.

Khi giờ năm đám lên định đập lần nữa, anh chợt nghĩ có lẽ cô không khóa cửa. Anh có như một thằng ngốc không nếu...

Anh vặn nắm đấm cửa.

Cô đã khóa cửa. Simon khẽ bật ra tiếng chửi thề trôi chảy. Thật khôi hài làm sao khi cả đời anh chưa từng vấp vấp lần nào khi chửi thề.

“Daphne! Daphne!” Giọng anh nửa như tiếng gọi nửa như tiếng thét.
“Daphne!”

Cuối cùng, anh nghe tiếng chân di chuyển trong phòng. Tiếng “Vâng?” của cô vọng ra.

“Để anh vào.”

Một khoảng im lặng, và rồi, “Không.”

Simon sừng sốt trùng trùng nhìn cánh cửa gỗ vững chắc. Anh chưa bao giờ nghĩ cô sẽ không tuân theo một mệnh lệnh trực tiếp như thế. Cô là vợ anh, chết tiệt thật. Không phải cô đã hứa sẽ vâng lời anh sao?

“Daphne,” anh điên tiết nói, “mở cửa ra ngay lập tức.”

Cô hẳn phải đứng rất gần cửa, vì anh có thể nghe tiếng cô thở dài trước khi nói, “Simon, anh chỉ có thể vào trong phòng này nếu em định để anh vào giường em, mà em sẽ không làm thế, nên em sẽ rất cảm kích - thật ra em tin rằng tất cả mọi người trong nhà sẽ rất cảm kích - nếu anh rời khỏi đây và đi ngủ đi.”

Miệng Simon há hốc. Anh bắt đầu nhằm tính trọng lượng của cánh cửa, và ước lượng xem muốn dịch chuyển cái thứ chết giẫm này thì mỗi giây phải đập vào nó một lực mạnh đến thế vào.

“Daphne,” anh nói, giọng bình tĩnh đến chính anh cũng phát sợ, “nếu em không mở cửa ngay lập tức, anh sẽ phá sập nó đấy.”

“Anh sẽ không làm thế.”

Anh không nói gì, chỉ khoanh tay đứng nhìn trần trời, tự tin rằng cô sẽ biết *chính xác* anh đang giữ vẻ mặt như thế nào.

“Phải không?”

Một lần nữa, anh quyết định im lặng là câu trả lời hiệu quả nhất.

“Em *mong rằng* anh sẽ không làm thế,” cô nói thêm, giọng thoáng nài nỉ.

Anh chăm chăm hoài nghi nhìn cánh cửa.

“Anh sẽ tự làm mình bị thương đấy,” cô tiếp tục.

“VẬY MỞ Cánh cửa ôn dịch này ra,” anh nghiêng răng.

Im lặng, theo sau là tiếng chìa khóa chậm chậm xoay trong ổ. Simon chỉ đủ tỉnh táo để không thô bạo tông cửa ra; Daphne chắc hẳn đang đứng ngay phía sau. Anh xồng xộc xông vào, thấy cô đang đứng cách anh khoảng năm bước, tay khoanh lại, chân hiên ngang dang rộng.

“Sau này đừng bao giờ khóa cửa chặn anh nữa,” anh nạt nộ.

Cô nhún vai. Cô nhún vai thật! “Em muốn có sự riêng tư.”

Simon tiến tới vài bước. “Anh muốn sáng mai em chuyển lại đồ đạc của em vào phòng ngủ của chúng ta. Và em sẽ chuyển về đó ngay đêm nay.”

“Không.”

“Em nói không là có ý chết tiệt gì hả?”

“Anh nghĩ em có ý chết tiệt gì?” cô đáp trả.

Simon không chắc chuyện gì khiến anh choáng váng và giận dữ hơn - việc cô thách thức anh hay việc cô đang lớn tiếng nguyên rủa.

“Không,” cô tiếp tục bằng giọng to hơn, “nghĩa là không.”

“Em là vợ anh!” anh gầm lên. “Em sẽ ngủ với anh. Trên giường *anh*.”

“Không.”

“Daphne, anh đang cảnh cáo em...”

Mắt cô nheo lại thành một đường thẳng. “Anh đã chọn từ chối em một thứ. Vậy đây, em đã chọn từ chối anh một thứ. Em.”

Anh không nói được nên lời. Hoàn toàn không nói được nên lời.

Tuy nhiên, cô thì không thế. Cô bước tới cửa và ra hiệu một cách khá thô lỗ mời anh ra ngoài. “Ra khỏi phòng em.”

Simon bắt đầu run lên vì giận dữ. “Anh sở hữu căn phòng này,” anh gầm

vang. “Anh sở hữu *em*.”

“Anh không sở hữu bất cứ thứ gì ngoại trừ tước hiệu của cha anh,” cô phản công. “Anh thậm chí còn chẳng sở hữu bản thân anh nữa.”

Một tiếng gầm khe khẽ lấp đầy hai tai anh - tiếng gầm của cơn cuồng nộ. Simon lao đảo lùi lại vài bước, lo sợ nếu không làm thế, anh có thể làm điều gì đó khiến cô tổn thương. “Em muốn nói cái chết tiệt g-gì?” anh truy hỏi.

Cô nhún vai lần nữa, chết tiệt thật. “Anh sẽ hiểu ra thôi,” cô nói.

Mọi ý định tốt đẹp của Simon bay biến, và anh nhào tới trước, túm lấy bắp tay cô. Anh biết cái siết tay của mình quá chặt, nhưng anh chẳng tài nào chống lại được cơn giận dữ điên cuồng đang tuôn trào trong mạch máu. “Em giải thích đi,” anh nói - giữa hai hàm răng nghiến chặt, vì anh không thể nói lỏng quai hàm. “Ngay lập tức.”

Cô nhìn thẳng vào anh với ánh mắt điềm tĩnh, thấu hiểu khiến anh gần như chết sững. “Anh không còn là mình nữa,” cô nói đơn giản. “Cha anh vẫn đang điều khiển anh từ dưới mồ.”

Simon choáng váng với cơn giận dữ không thể cân đo đong đếm, với những từ ngữ không thể nói thành lời.

“Hành động của anh, lựa chọn của anh...” cô tiếp tục, đôi mắt càng lúc càng u sầu, “chúng chẳng liên quan gì đến anh, đến những thứ anh muốn hay những cái anh cần. Mọi thứ anh làm, Simon, mỗi bước anh di chuyển, mỗi từ anh nói ra - tất cả chỉ nhằm chống lại cha anh.” Giọng cô vỡ ra khi kết thúc câu, “mà ông ấy thậm chí không *còn sống* nữa.”

Simon bước tới với vẻ duyên dáng kỳ lạ của động vật săn mồi. “Không phải mỗi bước đi,” anh thấp giọng. “Không phải mỗi từ ngữ.”

Daphne lùi lại, chẳng còn chút nhuệ khí nào vì vẻ hoang dã trong mắt anh. “Simon?” cô ngần ngừ hỏi, bỗng dưng mất hết dũng khí và sự can đảm vốn giúp cô có thể đương đầu với anh, người đàn ông to lớn gấp đôi và có lẽ mạnh mẽ gấp ba cô.

Đầu ngón tay trở anh rê dọc bắp tay cô. Cô đang mặc áo choàng lụa, nhưng

hơi nóng và sức hút của anh bùng bùng xuyên qua lớp vải. Anh đến gần hơn, một bàn tay lên ra sau lưng cô cho đến khi khum lấy hông cô mà khẽ bóp. “Khi anh chạm vào em như thế này,” anh thầm thì, giọng sát sạt tai cô đầy nguy hiểm, “không có gì liên quan tới ông ấy hết.”

Daphne run rẩy, căm ghét chính mình vì muốn anh. Căm ghét anh vì làm cho cô muốn anh.

“Khi môi anh chạm tai em,” anh lẩm bẩm, hai hàm răng giam giữ thùy tai cô, “không có gì liên quan tới ông ấy.”

Cô cố đẩy anh ra, nhưng khi hai tay cô tìm thấy vai anh, tất cả những gì chúng có thể làm là bầu chặt lấy.

Anh bắt đầu đẩy cô, chậm chạp, kiên quyết, đến thẳng giường. “Và khi anh đưa em vào giường,” anh thêm, lời nói của anh nóng hổi trên cổ cô, “và chúng ta da chạm da, chỉ hai...”

“Không!” cô thét lên, vận toàn lực đẩy anh ra. Anh lão đảo lùi lại, ngạc nhiên.

“Khi anh đưa em lên giường,” cô ghen lời, “đó không bao giờ chỉ là chuyện của hai ta. Cha anh *luôn luôn* ở đó.”

Những ngón tay anh, đã luồn vào trong ống tay áo rộng thùng thình của cô, ấn sâu vào da cô. Anh không nói gì, nhưng anh chẳng cần làm thế. Vẻ giận dữ lạnh lẽo trong đôi mắt xanh nhạt của anh đã nói lên tất cả.

“Anh có thể nhìn vào mắt em,” cô thì thào, “và nói rằng khi anh kéo ra khỏi cơ thể em, và thay vào đó trao hạt giống của anh lên giường, anh đang nghĩ tới *em*?”

Gương mặt anh nhăn nhúm, đôi mắt anh dán chặt vào môi cô.

Cô lắc đầu vặn người ra khỏi vòng tay đã được nói lỏng của anh. “Em không nghĩ thế,” cô nói nhỏ.

Cô bước ra tránh xa anh, nhưng cũng tránh xa chiếc giường. Cô tin chắc nếu muốn anh hoàn toàn có thể quyến rũ cô. Anh có thể hôn cô, vuốt ve mơn

trốn cô, khiến cô chuanh choáng trong cơn mê cao độ, và rồi đến sáng cô sẽ căm ghét anh.

Cô thậm chí sẽ căm ghét bản thân mình hơn.

Căn phòng chìm trong sự im lặng ngột ngạt khi họ đứng đối diện nhau. Simon đứng buông thông hai tay, trên khuôn mặt là sự trộn lẫn xé lòng giữa choáng váng, đau đớn và giận dữ. Nhưng, trái tim rạn vỡ khi nhìn vào mắt anh, Daphne thầm nghĩ, về mặt anh phần nhiều là hoang mang bối rối.

“Em nghĩ,” cô nhẹ nhàng nói, “anh nên đi đi thì hơn.”

Anh ngược nhìn lên, đôi mắt đầy ám ảnh. “Em là vợ anh.”

Cô không nói gì.

“Theo luật, anh sở hữu em.”

Daphne chăm chăm nhìn anh, “Đó là sự thật.”

Anh nhanh chóng thu ngắn khoảng cách giữa họ, tay anh tìm đến bờ vai cô. “Anh có thể khiến em muốn anh,” anh thì thầm.

“Em biết.”

Giọng anh hạ xuống thấp hơn, khàn khàn và gấp gáp. “Và thậm chí nếu anh không thể, em vẫn là của anh. Em thuộc về anh. Anh có thể ép em cho anh ở lại.”

Daphne cảm giác như hàng trăm năm đã trôi qua khi cô nói. “Anh sẽ không bao giờ làm thế.”

Và anh biết cô đúng, nên tất cả những gì anh làm là vùng ra khỏi cô, và nện bước rời khỏi phòng.

Chương 18

Có phải tác giả đây là người duy nhất chú ý, hay đúng là đạo gần đây các (quý) ngài của giới thượng lưu nốc rượu nhiều hơn thường lệ?

THỜI BÁO XÃ HỘI CỦA PHU NHÂN WHISTLEDOWN, 4 tháng Sáu 1813

Simon ra ngoài uống rượu. Đó không phải việc anh thường làm. Thậm chí đó còn chẳng phải việc anh thích thú, nhưng dù sao đi nữa anh đã làm thế.

Có vô số quán rượu nằm dọc bờ biển, chỉ cách Clyvedon vài dặm. Và ở đó cũng nhan nhản thủy thủ đang tìm cơ gây lộn. Hai tên trong số chúng tìm thấy Simon.

Anh đánh bại cả hai.

Trong anh đang sẵn một cơn giận dữ, một cơn cuồng nộ đã bị kìm nén trong thẳm sâu tâm hồn anh hàng bao nhiêu năm. Cuối cùng nó đã tìm được đường trỗi dậy, và nó đã vận dụng hết mọi khả năng khiêu khích của mình để xúi giục anh chiến đấu.

Lúc đó, anh đã chuyển choáng đến độ khi tung nắm đấm, anh không nhìn thấy những gã thủy thủ với làn da cháy nắng mà chỉ có cha anh. Mỗi cú đấm đều được giáng thẳng vào những lời chối bỏ dai dẳng đầy khinh bỉ đó. Và cảm giác thật tuyệt. Anh chưa bao giờ nghĩ mình là người ưa bạo lực, nhưng khi thật, cảm giác thật tuyệt.

Khi anh giải quyết xong hai gã thủy thủ, chẳng còn ai dám đến gần anh nữa. Người dân địa phương nhận ra sức mạnh, nhưng quan trọng hơn, họ nhận ra được cơn cuồng nộ. Và tất cả họ đều biết trong hai yếu tố đó, sự giận dữ luôn đáng sợ hơn.

Simon ở lại quán cho đến khi ánh bình minh đầu tiên ló rạng trên bầu trời. Anh nhăm nháp chai rượu đã mua, và rồi, đến lúc rời đi, anh lão đảo đứng dậy, nhét cái chai vào túi áo, và quay về nhà.

Anh vừa đi vừa nốc rượu, thứ whiskey rơm thiêu đốt ruột gan anh. Và khi cơn say mỗi lúc một sâu, trong tâm trí lơ mơ của anh chỉ tồn tại một ý nghĩ duy nhất.

Anh muốn Daphne trở lại.

Cô là vợ anh, trời đánh thánh vật cô đi. Anh đã quen với việc có cô ở bên. Cô không thể cứ thế mà chuyển khỏi phòng ngủ của họ.

Anh sẽ mang cô trở lại. Anh sẽ ve vãn cô, sẽ thắng cô, và...

Simon ợ lên thành tiếng. Chà, ve vãn và thắng cô là đủ rồi. Anh đã quá say để có thể nghĩ thêm bất cứ điều gì khác.

Đến lúc về tới lâu đài Clyvedon, anh đã chìm trong trạng thái tự mãn tuyệt đối của kẻ say. Và đến lúc chân nam đá chân chiêu tới được cửa phòng Daphne, anh làm ầm ỹ đến nỗi có khi cả người chết cũng bị dựng dậy.

“Daphneeeeeeeeeee!” anh hét, cố che giấu sự tuyệt vọng mơ hồ trong giọng nói. Anh không cần bị xem như kẻ thảm bại.

Anh cau mày tư lự. Tuy nhiên, nếu anh tỏ ra tuyệt vọng, biết đâu sẽ có nhiều khả năng cô mở cửa ra hơn. Anh ầm ỹ khịt mũi vài lần, rồi lại hét toáng lên, “Daphneeeeeeeeeee!”

Sau gần hai giây vẫn không thấy cô trả lời, anh dựa vào cánh cửa nặng nề (phần lớn là do cảm giác thăng bằng đang bơi trong dòng whiskey). “Ôi, Daphne,” anh thở dài, dựa trán vào mặt gỗ. “Nếu em...”

Cánh cửa mở ra và Simon ngã chổng gọng trên sàn.

“Sao em... sao em mở nó nhanh... *nhanh* vậy?” anh lầm bầm.

Daphne, vẫn đang giật mạnh chiếc áo ngủ của mình ra, nhìn xuống hình người đang nằm rũ rượi trên sàn nhà, gần như không nhận ra được đó là chồng cô. “Lạy Chúa, Simon,” cô nói. “Anh làm gì...” Cô cúi xuống định giúp anh, rồi lão đảo lùi lại khi anh mở miệng phả ra hơi thở vào cô. “Anh say rồi!” cô buộc tội.

Anh nghiêm trang gật đầu. “E là thế.”

“Anh đã ở đâu vậy?” cô gắng hỏi.

Anh chớp mắt nhìn cô như thể chưa từng nghe thấy câu hỏi nào ngu ngốc đến thế. “Ra ngoài,” anh đáp, rồi ợ lên.

“Simon, đáng ra anh phải ở trên giường chứ.”

Anh lại gật đầu, lần này hăng hái và nhiệt tình hơn. “*Phảii, phảii* anh nên như thế.” Anh cố đứng dậy, nhưng mới chỉ nhấc được đầu gối lên thì đã lại vấp ngã dúi dụi xuống thảm. “Hừmmm,” anh nói, chăm chăm nhìn xuống nửa dưới cơ thể. “Hừmmm, lạ quá.” Anh ngóc đầu nhìn Daphne bằng ánh mắt hoang mang tột độ. “Anh thế là chúng không phải chân anh.”

Daphne đảo mắt.

Simon cố đứng lên lần nữa, nhưng kết quả vẫn y chang. “Có vẻ như chân tay anh không hoạt động bình thường được,” anh bình luận.

“*Não* anh cũng có hoạt động bình thường đâu!” Daphne đáp trả. “Em biết làm gì với anh đây?”

Anh nhìn cô toe toét. “Yêu anh? Em biết mà, em đã nói em yêu anh.” Anh nhăn mặt. “Anh không nghĩ em có thể rút những lời đó lại.”

Daphne thở dài thườn thượt. Cô nên giận dữ với anh - đồ chết toi chết vật, cô *đã* giận dữ với anh! - nhưng thật khó lòng giữ được thái độ giận dữ thích hợp khi anh trông quá đáng thương thế này.

Hơn nữa, với ba người anh trai, cô có vài kinh nghiệm với những kẻ ngu say xỉn. Anh sẽ phải ngủ một giấc li bì. Anh sẽ thức dậy đầu đau như búa bổ, cái này cũng đáng đời anh thôi, và rồi anh sẽ khăng khăng đòi uống một thứ đồ pha chế độc hại nào đó mà anh tin chắc sẽ giúp anh loại trừ sạch sành sanh lượng cồn trong cơ thể.

“Simon?” cô kiên nhẫn hỏi. “Anh say đến mức nào?”

Anh nhăn nhó cười với cô. “Rất nhiều.”

“Em cũng nghĩ vậy,” cô lầm bầm. Cô cúi xuống, luồn hai bàn tay xuống dưới cánh tay anh. “Anh dậy nào, em sẽ đưa anh vào giường.”

Nhưng anh không di chuyển, chỉ ngồi đó ngược nhìn cô với vẻ ngớ ngẩn tột độ. “Sao anh phải đứng lên?” anh ngọng nghịu. “Em không thể ngồi zới anh sao?” Anh vòng tay ôm quanh người cô. “Đến ngồi zới anh, Daphne.”

“Simon!”

Anh vỗ lên tấm thảm cạnh anh. “Chỗ này lý tưởng đấy.”

“Simon, không, em không thể ngồi với anh được,” cô nghiêng rặng, cố vùng ra khỏi vòng tay anh. “Anh phải lên giường thôi.” Cô thử dịch chuyển anh lần nữa, nhưng kết quả cũng chẳng khả dĩ hơn. “Lạy Chúa,” cô nói rất khẽ, “sao anh phải ra ngoài uống đến say khướt thế chứ?”

Đáng lý ra anh không nghe thấy lời cô được, nhưng hẳn anh đã nghe, vì anh nghiêng đầu, nói. “Anh muốn em trở lại.”

Cô hé miệng ngạc nhiên. Cả hai đều biết rõ anh phải làm gì mới có thể mang cô trở lại, nhưng Daphne nghĩ anh đã quá say đến mức cô chẳng thể tiến hành bất cứ cuộc trò chuyện nào về chủ đề này. Nên cô chỉ kéo mạnh tay anh và nói. “Chúng ta sẽ nói chuyện đó vào ngày mai, Simon.”

Anh chớp mắt lia lịa. “Cứ cho là đã đến ngày mai rồi đi.” Anh rướn cổ lên, ghé mắt ra ngoài cửa sổ. Rèm vẫn đang buông, nhưng ánh sáng của ngày mới đã xuyên qua. “Ngày mới zới,” anh lầm bầm. “Thấy không?” Anh phẩy tay về phía cửa sổ. “Đã là ngày mai rồi.”

“Vậy chúng ta sẽ nói chuyện vào buổi tối,” cô nói, có chút tuyệt vọng. Cô cảm thấy trái tim mình như thể bị đẩy xuyên qua một cái cối xay gió; cô không nghĩ mình có thể chịu được nữa. “Xin anh, Simon, bây giờ bỏ qua chuyện này đi.”

“Vấn đề là, Daphrey...” Simon lắc đầu nguầy nguậy không khác gì cách con chó giữ lông cho khô. “DaphNe,” anh thận trọng nói. “DaphNe DaphNe.”

Daphne không thể nín cười. “Chuyện gì, Simon?”

“Vấn đề là, em thấy đó,” anh gãi đầu, “em chỉ là không hiểu.”

“Em không hiểu chuyện gì?” cô nhỏ nhẹ nói.

“Tại sao anh không thể làm chuyện đó,” anh đáp. Anh ngẩng mặt lên cho đến khi ngang tầm khuôn mặt cô, và cô suýt nữa đã do dự trước vẻ đau đớn đầy ám ảnh trong đôi mắt ấy.

“Anh không bao giờ muốn làm tổn thương em, Daff,” anh khàn giọng nói. “Em biết thế, phải không?”

Cô gật đầu. “Em biết, Simon.”

“Tốt, bởi vì vấn đề là...” Simon thở ra một hơi dài dường như làm toàn bộ cơ thể anh rung lên. “Anh không thể làm điều em muốn.”

Cô chẳng nói gì.

“Suốt cuộc đời anh,” Simon buồn bã nói, “suốt cuộc đời anh, ông ấy đã thắng. Em có biết điều đó không? Ông luôn luôn thắng. Lần này anh sẽ thắng.” Trong một chuyển động chậm rãi ngưng nghỉ, anh dùng đưa cánh tay theo đường vòng cung nằm ngang và thọc mạnh ngón cái vào ngực mình. “Anh. Anh muốn được chiến thắng một lần.”

“Ồ, Simon,” cô thì thào. “Anh đã thắng lâu rồi. Anh đã thắng khi vượt quá những kỳ vọng của ông. Mỗi lần anh hoàn thành xuất sắc công việc, anh kết bạn hay du hành đến một vùng đất mới, anh đã thắng. Anh đã làm tất cả những điều ông không bao giờ muốn ủng hộ anh.” Cô nín thở, rồi siết vai anh. “Anh đã đánh bại ông ấy. Anh đã thắng. Sao anh không thể thấy điều đó?”

Anh lắc đầu. “Anh không muốn trở thành người như ông ấy muốn,” anh nói. “Ngay cả khi...” Anh nắc cụt. “Ngay cả khi ông chưa bao giờ đặt mong đợi ấy vào a-anh, điều ông muốn là một đứa con trai hoàn hảo, người sẽ trở thành một Công tước hoàn hảo, rồi c-cưới một nữ Công tước hoàn hảo, và có những đứa con h-hoàn hảo.”

Daphne cắn môi dưới. Anh lại đang lấp bắp. Anh hẳn phải vô cùng đau đớn.

Cô cảm thấy trái tim tan nát vì anh, vì cậu bé không mong muốn gì ngoài sự thừa nhận của cha mình.

Simon nghiêng đầu nhìn cô bằng ánh mắt bình tĩnh đến bất ngờ. “Ông ấy sẽ chấp nhận em.”

“Ồ.” Daphne nói, không chắc phải hiểu câu nói đó như thế nào.

“Nhưng,” anh nhún vai và trao cho cô nụ cười bí ẩn tinh quái, “dù sao anh cũng đã cưới em rồi.”

Anh trông quá đổi tha thiết, với vẻ nghiêm túc thơ ngây tột độ khiến cô phải cố gắng lắm mới không vòng tay qua vỗ về anh. Nhưng dù nỗi đau của anh sâu sắc đến thế nào, tâm hồn anh thương tổn nặng tới đâu, anh vẫn hoàn toàn sai lầm trong chuyện này. Hành động trả thù cha anh hiệu quả nhất sẽ chỉ đơn giản là sống một cuộc đời trọn vẹn và hạnh phúc, đạt được mọi vinh quang và vươn tới mọi đỉnh cao mà cha anh đã kiên quyết tước đoạt của anh.

Daphne thəm nuốt tiếng nức nở chan chứa thất vọng. Cô không hiểu anh có thể sống sao cho hạnh phúc khi tất cả lựa chọn trong đời anh đều dựa vào việc làm trái với mong ước của một người đã chết.

Nhưng ngay lúc này cô không muốn đào sâu vào chuyện ấy. Cô đã mệt mỏi rồi, còn anh lại đang say, và đây hoàn toàn chưa phải lúc thích hợp. “Đưa anh vào giường thôi nào,” cuối cùng cô nói.

Anh chăm chăm nhìn cô một lúc lâu, đôi mắt đong đầy nhu cầu được an ủi. “Đừng rời bỏ anh,” anh thì thầm.

“Simon,” cô lặng người.

“Làm ơn đừng rời khỏi anh. Ông ấy đã bỏ đi. Mọi người đều bỏ đi. Rồi chính anh cũng bỏ đi.” Anh siết tay cô. “Em hãy ở lại.”

Cô run rẩy gật đầu và đứng dậy. “Anh có thể ngủ trên giường em,” cô nói. “Em chắc chắn đến sáng anh sẽ thấy dễ chịu hơn.”

“Nhưng em sẽ ở lại với anh chứ?”

Làm thế là sai lầm. Cô biết làm thế là sai lầm, nhưng cô vẫn nói, “Em sẽ ở lại với anh.”

“Tốt lắm.” Anh loạng choạng đứng lên. “Vì anh không thể... anh thực sự...” Anh thở dài và hướng đôi mắt đau đớn về phía cô. “Anh cần em.”

Cô dẫn anh vào giường, suýt ngã nhào lên anh khi anh đổ người xuống tấm nệm. “Nằm yên nhé,” cô yêu cầu, rồi quỳ xuống cởi đôi giày ra cho anh. Cô từng làm thế này cho các anh trai nên biết rõ phải túm phía gót chứ không phải phía mũi giày, nhưng chúng quá chật, nên cô ngã sóng soài khi cuối cùng cũng tuột được một chiếc ra.

“Lạy Chúa lòng lành,” cô lầm bầm, đứng dậy để lặp lại công đoạn đáng bực mình ấy. “Ấy vậy mà họ nói phụ nữ là nô lệ của thời trang đấy.”

Simon phát ra một âm thanh nghe rất giống với tiếng ngáy.

“Anh ngủ sao?” Daphne hoài nghi hỏi. Cô giật mạnh chiếc giày bên kia ra, có vẻ dễ dàng hơn một chút, và nhắc chân anh - nặng như chân người chết - lên giường.

Anh trông trẻ trung và thanh thản với hàng mi đen nhánh rợp xuống. Daphne vươn người vén những lọn tóc lòa xòa khỏi trán anh. “Ngủ ngon nhé, anh yêu,” cô thầm thì.

Nhưng khi cô định di chuyển, một cánh tay anh đã phóng ra bao quanh người cô. “Em đã nói em sẽ ở lại,” anh nói giọng trách móc.

“Em tưởng anh ngủ rồi!”

“Không cho em được quyền phá vỡ lời hứa!” Anh giật mạnh tay cô, và cuối cùng Daphne cũng từ bỏ nỗ lực chống cự mà nằm xuống cạnh anh. Anh thật ấm áp, anh là của cô, và cho dù cô sợ hãi đến cùng cực về tương lai của họ, nhưng ngay lúc này, cô không thể cưỡng được vòng tay ôm dịu dàng của anh.

Khoảng một tiếng sau Daphne thức dậy, ngạc nhiên khi thấy mình đã ngủ quên. Simon vẫn nằm cạnh cô, khe khẽ ngáy. Họ đều đang mặc quần áo, anh trong bộ trang phục sực nức mùi whiskey, còn cô trong chiếc áo ngủ.

Dịu dàng, cô chạm vào má anh. “Em biết làm gì với anh đây?” cô thì thầm. “Anh biết đó, em yêu anh. Em yêu anh, nhưng em căm ghét những gì anh đang làm với bản thân.” Cô buông ra một hơi thở run rẩy. “Và với em. Em căm ghét những gì anh đang làm với em.”

Anh xoay người ngái ngủ, và trong một khoảnh khắc kinh hãi, cô sợ rằng anh sẽ tỉnh dậy. “Simon?” cô thì thào, rồi thở phào nhẹ nhõm khi anh không trả lời. Cô biết cô không nên nói ra thành tiếng những điều cô vẫn chưa sẵn sàng để anh nghe, nhưng trông anh ngây thơ biết bao trên chiếc gối trắng như tuyết. Mỗi lúc anh như thế, thật quá dễ khiến những suy nghĩ thầm kín trong cô tuôn ra.

“Ôi, Simon,” cô thở dài, nhắm mắt lại để ngăn dòng nước mắt đang dâng trào. Cô nên đứng lên. Hiển nhiên cô nên kiên quyết đứng lên ngay lúc này, để yên cho anh nghỉ ngơi. Cô hiểu tại sao anh kịch liệt chống đối việc mang một đứa trẻ đến thế giới này, nhưng cô không tha thứ cho anh, và cô chắc chắn không đồng ý với anh. Nếu khi tỉnh dậy mà vẫn thấy cô trong vòng tay mình, anh có thể nghĩ cô đã sẵn sàng chấp nhận hình mẫu gia đình của anh.

Từ từ, miễn cưỡng, cô cố gắng thoát ra. Nhưng vòng tay của anh siết chặt, và giọng ngái ngủ của anh làm bầm vang lên, “Không.”

“Simon, em...”

Anh kéo cô lại gần hơn, và Daphne nhận ra anh đang cương cứng.

“Simon?” cô thì thào, mắt bừng mở. “Anh thức rồi sao.”

Câu trả lời của anh là tiếng làm bầm ngái ngủ khác, và anh không hề thể hiện nỗ lực quyến rũ nào, chỉ xích lại gần cô hơn.

Daphne ngạc nhiên chớp mắt. Cô đã không nhận ra trong giấc ngủ một người đàn ông vẫn có thể muốn một người phụ nữ.

Cô quay đầu lại để có thể thấy gương mặt anh, rồi cô với tay chạm vào quai hàm anh. Anh khẽ rên lên. Âm thanh vang lên trầm khàn, khiến cô tự tin. Bằng những ngón tay chậm rãi, đầy khiêu khích, cô cởi khuy áo anh, chỉ dừng lại một lần để lần tay quanh rốn anh.

Anh bồng chôn cửa mình, và Daphne cảm thấy một cơn sóng quyền lực lạ lùng và say sưa nhất dâng lên. Cô nhận ra, anh đang ở trong quyền điều khiển của cô. Anh đang ngủ, có lẽ vẫn còn ngà ngà say, và cô có thể làm bất cứ gì cô muốn với anh.

Cô có thể *có* bất cứ điều gì cô muốn.

Liếc mắt qua khuôn mặt anh, cô có thể thấy anh vẫn đang ngủ, và cô nhanh nhẹn cởi quần anh ra. Phía dưới, anh đang cương cứng, và cô bao phủ tay cô quanh anh, cảm nhận máu anh rần rật dưới ngón tay mình.

“Daphne,” anh hôn hên. Mắt anh bối rối mở ra, và anh bật thốt một tiếng rên rời rạc. “Ôi, Chúa ơi. Tuyệt quá.”

“Suýt,” cô thốt lên, chuôi ra khỏi chiếc áo lụa. “Để em làm mọi thứ.”

Anh nằm ngửa, hai bàn tay nắm lại bên hông khi cô vuốt ve anh. Anh đã dạy cô rất nhiều trong hai tuần ngắn ngủi của cuộc sống vợ chồng, và chẳng mấy chốc anh đã oằn mình vì khao khát, hơi thở chuyển thành những tiếng hôn hên dồn dập.

Và cầu Chúa phù hộ, nhưng cô cũng muốn anh. Cô cảm thấy mình đang ở trên anh một cách đầy uy quyền. Cô đang kiểm soát, và đó là sự kích thích tuyệt vời nhất mà cô có thể tưởng tượng ra. Cô cảm thấy dạ dày cuộn lên, rồi một sự kích thích lạ lùng, và cô biết cô cần anh.

Cô cần anh bên trong cô, lấp đầy cô, cho cô mọi thứ mà người đàn ông có thể cho người phụ nữ.

“Ôi, Daphne,” anh rên lên, đầu anh quay từ bên này sang bên kia. “Anh cần em. Anh cần em *ngay bây giờ*.”

Cô di chuyển lên trên anh, ấn tay vào vai anh khi cô cười lên anh. Cô đưa tay dẫn anh đến với cửa mình đã ẩm ướt bởi nhu cầu của cô.

Simon cong người bên dưới cô, và cô chậm chậm trượt xuống cái đàn ông của anh, cho đến khi anh gần như đã hoàn toàn ở trong cô.

“Hơn nữa,” anh hôn hên. “Ngay bây giờ.”

Daphne ngửa đầu ra khi di chuyển xuống từng centimet cuối cùng ấy. Hôn hên, cô bầu chặt tay vào vai anh. Rồi anh trọn vẹn ở trong cô, và cô tưởng như mình có thể chết vì thỏa mãn. Chưa bao giờ cô cảm thấy mình là một người phụ nữ đủ đầy, trọn vẹn như thế.

Cô cuồng nhiệt di chuyển phía trên anh, cơ thể cô uốn cong quăn quại do khoái cảm. Tay cô mở rộng ép vào bụng dưới trong khi cô quăn quại xoay người, rồi trượt dần lên vùng ngực cô.

Simon rên rỉ trong cuồng hống khi quan sát cô, mắt anh đờ ra còn hơi thờ nóng hổi nặng nề thoát ra ngoài qua đôi môi hé mở. “Ôi, Chúa ơi,” anh khàn giọng càu kỉnh. “Em đang làm gì với anh? Em đang...” Rồi cô mơn trớn một bên đầu vú cô, và toàn bộ cơ thể anh cong lên. “Em học cái đó ở đâu?”

Cô cúi xuống, ngượng ngùng mỉm cười với anh. “Em không biết.”

“Nữa đi,” anh rên rỉ. “Anh muốn xem em.”

Daphne không hoàn toàn biết chắc phải làm gì, nên cô cứ để mặc cho bản năng kiểm soát. Cô áp hông cô vào hông anh trong chuyển động vòng quanh và cong lưng lại khiến ngực cô nhô cao đầy kiêu hãnh. Cô khum đôi tay lên hai bầu ngực, nhẹ nhàng lấy ngón tay xoa bóp đầu vú, không một lần rời mắt khỏi gương mặt Simon.

Hông anh bắt đầu hẩy lên cuồng loạn, và anh tuyệt vọng bám chặt hai bàn tay to lớn vào tấm khăn trải giường. Và Daphne nhận ra anh đã gần đạt đỉnh. Anh luôn cẩn thận thỏa mãn cô, đảm bảo cô đạt đỉnh trước khi anh cho phép bản thân cũng như thế, nhưng lần này, anh sẽ bùng nổ trước.

Cô đã rất gần rồi, nhưng không gần bằng anh.

“Ồ, Chúa tôi!” anh đột nhiên bật thốt, giọng thô ráp và hoang sơ bởi nhu cầu. “Anh sắp... anh không thể...” Đôi mắt anh ghim chặt vào cô với ánh nhìn cầu khẩn lạ lùng, và trong một nỗ lực yếu ớt, anh cố rút mình ra.

Daphne vận toàn lực ấn anh xuống.

Anh bùng nổ trong cô, sức mạnh của cơn cực khoái làm hông anh nảy lên khỏi giường, đẩy cô lên cùng anh. Cô cầm chặt tay xuống bên dưới anh, dùng toàn bộ sức mạnh để giữ anh áp sát cô. Cô sẽ không để mất anh lần này. Cô sẽ không để mất đi cơ hội này.

Mất Simon bùng mở khi anh đến đỉnh, khi anh nhận ra đã quá trễ cho những gì anh đã làm. Nhưng cơ thể anh đã đi quá xa; không gì có thể ngăn được sức mạnh đạt đỉnh của anh. Nếu nằm trên, anh có thể tìm được sức mạnh để rút ra, nhưng nằm đây bên dưới cô, quan sát cô bốn cọt đưa cơ thể cô vào sự ham muốn tột độ, anh không tài nào chống lại được cơn cuồng phong khát khao của chính mình.

Khi rằng anh nghiêng chặt còn cơ thể anh nảy lên, anh cảm thấy bàn tay bé nhỏ của cô trượt xuống bên dưới ẩn người anh áp sát hơn nữa vào cái nôi của tử cung. Anh thấy vẻ ngây ngất thuần khiết lồ lộ trên gương mặt cô, và rồi anh đột ngột nhận ra - cô làm điều này một cách có mục đích. Cô đã lên kế hoạch cho chuyện này.

Daphne đã khuấy động anh trong giấc ngủ, lợi dụng khi anh còn đang ngà ngà say, và giữ anh trong cô khi anh trút hạt giống ra.

Mắt anh mở to dán chặt vào đôi mắt cô. “Làm sao em có thể?” anh thì thầm.

Cô không nói gì, nhưng anh thấy nét mặt cô thay đổi, và biết cô đã nghe thấy anh hỏi.

Simon đẩy cô tránh khỏi cơ thể anh đúng lúc anh cảm thấy cô bắt đầu siết chặt quanh anh, thô bạo từ chối trao cho cô cơn cực khoái mà anh vừa đạt được. “Làm sao em có thể?” anh lặp lại. “Em biết mà. Em *biết* r-rằng a-a-anh...”

Nhưng cô chỉ cuộn tròn lại như trái banh, đầu gối cô co sát ngực, rõ ràng quyết tâm không để mất một giọt nào của anh.

Vừa hần học chữ thề, Simon vừa đứng phắt dậy. Anh mở miệng định mắng mỏ cô, chỉ trích cô vì đã phản bội, đã lợi dụng anh, nhưng cổ họng anh thất lại, lưỡi anh cứng ngắc, và anh thậm chí không bắt đầu được một từ, chứ đừng nói là kết thúc câu.

“E-e-em...” cuối cùng anh cũng nói được.

Daphne nhìn anh kinh hoảng. “Simon?” cô thì thào.

Anh không muốn như thế này. Anh không muốn cô nhìn anh như nhìn một con quái vật. Ôi Chúa ơi, ôi Chúa ơi, anh cảm thấy như vừa trở lại hồi bảy tuổi. Anh không thể nói. Anh không thể khiến miệng anh hoạt động. Anh đã thua.

Gương mặt Daphne đong đầy lo lắng. Sự lo lắng đầy thương hại, thừa thãi. “Anh ổn không?” cô thăm thò. “Anh thở được chứ?”

“Đ-đ-đ-đ-đ...” Âm thanh bật ra còn lâu mới được xem như câu *đừng thương hại anh*, nhưng anh chỉ có thể làm đến thế. Anh có thể cảm thấy sự hiện diện đầy nhạo báng của cha anh đang siết chặt cổ họng anh, làm tắc nghẽn lưỡi anh.

“Simon?” Daphne nói, vội vã đến bên anh. Giọng cô trở nên hoang mang cực độ. “Simon, nói gì đi!”

Cô vội tới chạm vào tay anh, nhưng anh gạt cô ra. “Đừng chạm vào anh!” anh bùng nổ.

Cô rút tay lại. “Em đoán là vẫn còn vài điều anh có thể nói được,” cô khẽ nói bằng giọng buồn bã.

Simon căm ghét bản thân, căm ghét giọng nói đã từ bỏ anh, căm ghét vợ anh vì cô có sức mạnh đập tan mọi khả năng kiểm soát của anh. Sự triệt tiêu tuyệt đối khả năng giao tiếp bằng lời nói này, cảm giác tắc nghẽn, ngạt thở này - cả đời anh đã nỗ lực trốn chạy nó, áy vạy mà giờ đây cô đã mang tất cả trở lại với mức độ dữ dội hơn nhiều.

Anh không thể để cô làm thế. Anh không thể để cô khiến anh trở lại với con người ngày xưa.

Anh thử gọi tên cô, nhưng chẳng thể thành lời.

Anh phải đi nơi khác. Anh không thể nhìn cô. Anh không thể ở cùng cô. Anh thậm chí không muốn ở cùng chính bản thân mình, nhưng điều này, bất hạnh

thay, lại nằm ngoài tầm kiểm soát yếu ớt của anh.

“Đ-đừng đ-đến g-gần anh,” anh hỏn hển, chĩa ngón tay về phía cô trong lúc xóc quần lên. “E-e-e-em đã làm chuyện này!”

“Làm chuyện gì?” Daphne bật khóc, kéo chần quần quanh người. “Simon, dừng lại đi. Em làm thế thì có gì sai? Anh muốn em. Anh biết anh muốn em mà.”

“Ca-ca-cái này!” anh bật ra, chỉ vào cổ họng anh. Rồi anh chỉ vào bụng cô. “Ca-ca-cái đó.”

Rồi, không thể nhìn cô thêm được nữa, anh sầm sập ra khỏi phòng.

Ước gì anh có thể trốn chạy khỏi bản thân mình cũng dễ dàng như thế.

Mười tiếng sau, Daphne tìm thấy tờ giấy nhắn:

Áp lực công việc tại một trong những Dinh thự khác của anh đòi hỏi anh phải có mặt. Anh tin rằng em sẽ báo cho anh biết nếu nỗ lực thụ thai của em thành công.

Quản lý của anh sẽ trao cho em chỉ dẫn của anh, trong trường hợp em cần nó.

Simon.

Tờ giấy nhắn độc nhất trượt khỏi ngón tay Daphne, lờ lững xoay xoay rơi xuống sàn nhà. Một tiếng nấc khàn đục thoát khỏi cổ họng, và cô vội ấn ngón tay lên miệng, như thể việc ấy có thể ngăn lại dòng cảm xúc đang cuộn cuộn trong cô.

Anh đã rời bỏ cô. Anh thực sự đã rời bỏ cô. Cô biết anh giận dữ, biết anh có thể không tha thứ, nhưng cô không nghĩ anh lại bỏ đi thật.

Cô đã nghĩ - ồ, ngay cả khi anh sầm sầm bước ra khỏi cửa, cô đã nghĩ họ có thể xử lý được những khác biệt giữa họ, nhưng giờ thì cô không chắc.

Có lẽ cô đã quá thiên về tình cảm. Cô đã ích kỷ nghĩ rằng có thể chữa trị vết

thương lòng cho anh, khiến trái tim anh trở nên toàn vẹn. Giờ đây cô nhận ra cô đã ảo tưởng về một sức mạnh vượt quá thực tế. Cô đã tưởng tình yêu mãnh liệt, rạng ngời và tinh khôi của cô sẽ đủ sức khiến Simon ngay lập tức bỏ lại sau lưng những tháng năm oán giận và đớn đau đã cung cấp nguồn năng lượng cho sự tồn tại của anh.

Cô mới tự cao làm sao chứ. Và giờ đây cô cảm thấy mình mới ngốc nghếch làm sao.

Có những thứ nằm ngoài tầm với của cô. Trong cuộc sống luôn được chở che của mình, đến tận bây giờ cô mới nhận ra điều đó. Cô không hy vọng thế giới được mang đến cho cô trên một chiếc đĩa vàng, nhưng cô luôn nghĩ nếu cố gắng hết mình, đối xử với mọi người theo đúng cách cô mong muốn được nhận, thì cô sẽ được tưởng thưởng xứng đáng.

Nhưng lần này thì không. Simon vượt ngoài tầm với của cô.

Căn nhà dường như yên tĩnh một cách bất thường trong lúc Daphne đi đến căn phòng màu vàng. Cô tự hỏi phải chăng tất cả người hầu đều biết về chuyến đi của chồng cô và giờ họ đang cố tình lẩn tránh cô. Họ hẳn đã nghe lảng máng cuộc tranh cãi của họ đêm hôm trước.

Daphne thở dài. Nỗi khổ tâm sẽ khắc nghiệt hơn nhiều khi người ta có cả một tiểu đội khán giả.

Hoặc những khán giả ẩn mặt, như trong trường hợp này, cô thầm nghĩ trong lúc rung chuông. Cô không thể thấy họ, nhưng cô biết họ ở đó, thì thầm sau lưng và thương hại cô.

Thật buồn cười làm sao khi trước kia, cô chẳng mấy khi nghĩ đến chuyện ngồi lê đôi mách của đám người hầu kẻ hạ. Nhưng giờ đây - cô ngồi phịch xuống ghế sofa với một tiếng rên khe khẽ đau đớn - giờ đây cô cảm thấy trở trối đến đáng thương. Cô còn có thể nghĩ về điều gì khác đây?

“Thưa phu nhân?”

Daphne ngẩng lên và thấy một cô hầu đang ngần ngừ đứng bên ngưỡng cửa. Cô gái khẽ nhún gối chào, nhìn Daphne chờ đợi.

“Nhờ cô mang cho ta trà,” Daphne khẽ nói. “Không bánh quy, chỉ trà thôi.”

Cô gái gật đầu và chạy đi.

Trong lúc đợi cô hầu quay lại, Daphne đưa tay sờ bụng, cúi nhìn nó với vẻ sùng kính dịu dàng. Nhắm mắt lại, cô thầm cầu nguyện. *Lạy Chúa, cầu xin Người, cô van nài, hãy cho con một đứa trẻ.*

Có lẽ cô chẳng còn cơ hội nào khác.

Cô không xấu hổ về những hành động của mình. Đáng lẽ nên như vậy, nhưng cô lại không hề xấu hổ.

Cô không dự định làm thế. Cô không nhìn anh ngủ mà rồi nghĩ - *anh có thể vẫn còn say. Ta có thể ân ái với anh, đoạt lấy hạt giống của anh và anh sẽ không bao giờ biết.*

Chuyện không xảy ra theo cách đó.

Daphne không chắc nó xảy ra như thế nào, nhưng chớp mắt cô đã ở bên trên anh rồi, và điều tiếp theo cô nhận ra là anh sẽ không rút ra đúng lúc, và cô đã làm mọi cách để anh *không thể*...

Hay có lẽ... Cô nhắm mắt lại. Thật chặt. Có lẽ nó đã xảy ra theo cách khác. Có lẽ cô không chỉ lợi dụng thời điểm, có lẽ cô đã lợi dụng *anh*.

Chỉ là cô không biết. Tất cả đã hòa quyện vào nhau. Tất nói lắp của Simon, mong ước có con đến tuyệt vọng của cô, lòng căm thù cha của anh - tất cả xoay vần trộn lẫn vào nhau trong tâm trí cô, và cô không thể nói đâu là mở đầu đâu là kết thúc.

Và cô cảm thấy quá lẻ loi.

Cô nghe tiếng cửa mở và quay lại, tưởng sẽ thấy cô hầu rút rè mang theo khay trà, nhưng thay vào đó lại là bà Colson. Gương mặt bà buồn bã và đôi mắt lo âu.

Daphne uể oải mỉm cười với bà quản gia. “Ta tưởng là cô hầu,” cô thầm thì.

“Tôi có việc ở phòng bên nên nghĩ có lẽ nên tự mang trà đến,” bà Colson trả lời.

Daphne biết bà đang nói dối, nhưng dù sao cô cũng gật đầu.

“Cô hầu nói không cần bánh quy,” bà Colson thêm, “nhưng tôi biết bà đã bỏ bữa sáng nên dù sao cũng mang đến một ít.”

“Bà thật chu đáo quá,” Daphne không nhận ra giọng mình nữa. Nó nghe quá ư ám, gần như thuộc về một người khác.

“Không phiền gì đâu, thưa phu nhân.” Bà quản gia có vẻ muốn nói thêm, nhưng cuối cùng bà chỉ thẳng lưng lên và hỏi, “Phu nhân chỉ cần thế thôi sao?”

Daphne gật đầu.

Bà Colson tiến về phía cửa, và trong một thoáng, Daphne suýt nữa đã gọi bà. Cô suýt nữa đã bật thốt tên bà, đề nghị bà ngồi uống trà cùng cô. Và cô sẽ tiết lộ những bí mật cùng nỗi hổ thẹn của mình, rồi cô sẽ bật khóc nức nở.

Và không phải vì cô thân thiết đặc biệt với bà quản gia mà chỉ do cô không còn ai khác.

Nhưng cô không gọi, và bà Colson rời khỏi phòng.

Daphne đưa một miếng bánh quy lên miệng cắn. Có thể, cô nghĩ, đây là lúc về nhà.

Chương 19

Hôm nay người ta đã nhìn thấy nữ Công tước mới của Hastings ở Mayfair. Philpa Featherington đã trông thấy cựu tiểu thư Daphne Bridgerton đang hít thở khí trời trong lúc thoăn thoắt vòng qua khu nhà. Cô Featherington gọi to, nhưng nữ Công tước vờ như chẳng nghe thấy.

Và chúng ta đều biết nữ Công tước hẳn phải giả vờ, vì xét cho cùng, chỉ người điếc mới không chú ý đến tiếng hét của cô Featherington.

THỜI BÁO XÃ HỘI CỦA PHU NHÂN WHISTLEDOWN, 9 tháng Sáu 1813

Cuối cùng Daphne đã học được rằng nỗi đau không bao giờ thực sự biến mất; nó chỉ trở nên âm ỉ thôi. Con đau buốt nhói ta cảm thấy trong mỗi hơi thở cuối cùng đã thành cơn nhức nhối nhạt nhòa hơn - kiểu đau mà người ta có thể gần như - nhưng không bao giờ có thể hoàn toàn - phớt lờ.

Cô rời lâu đài Clyvedon ngay sau ngày Simon bỏ đi, hướng về London với một ý định duy nhất là trở lại Dinh thự Bridgerton. Nhưng việc quay về mái ấm xưa phần nào giống như sự thừa nhận thất bại, vậy nên vào phút chót, cô đề nghị người xà ích đưa cô đến Dinh thự Hastings. Cô sẽ ở gần gia đình nếu cảm thấy cần sự ủng hộ và bầu bạn, nhưng giờ đây cô là phụ nữ đã có chồng; cô nên ở lại nhà mình.

Vậy nên cô tự giới thiệu bản thân với đội ngũ người hầu mới, những người chấp nhận cô ngay lập tức mà không cần hỏi han gì (nhưng hiển nhiên là với sự tò mò đáng kể), và sắp đặt cuộc đời mới trong vai trò một người vợ bị bỏ rơi.

Mẹ cô là người đầu tiên đến thăm. Daphne không báo tin cho bất kỳ ai khác về chuyến trở về London, nên chuyện này chẳng quá ngạc nhiên.

“Cậu ấy đâu?” phu nhân Violet hỏi ngay không cần rào trước đón sau.

“Chồng con, con đoán thế?”

“Không, ông cố Edmund của con,” phu nhân Violet cúi kính. “Dĩ nhiên ý mẹ là chồng con.”

Daphne không nhìn vào mắt mẹ khi nói, “Con tin là anh ấy đang giải quyết công việc tại một trong những Dinh thự ở nông thôn của anh ấy.”

“Con *tin*?”

“À, con biết thế,” Daphne sửa lại.

“Và con có *biết* tại sao con không ở cùng cậu ấy không?”

Daphne định nói dối. Cô định trơ tráo nói với mẹ chuyện vợ vắn nào đó về một vụ việc cấp bách liên quan đến đám tá điền, và có thể là đàn gia súc hay bệnh tật hoặc *bất cứ chuyện gì*. Nhưng cuối cùng, với đôi môi run rẩy, với những giọt lệ bắt đầu dâng lên trong khóe mắt, và giọng lí nhí, cô nói. “Vì anh ấy quyết định không mang con theo.”

Phu nhân Violet nắm tay cô. “Ôi, Daff,” bà thở dài, “có chuyện gì vậy?”

Daphne lún vào ghế sofa, kéo mẹ cô theo cùng. “Nhiều hơn những gì con có thể giải thích.”

“Con có muốn thử không?”

Daphne lắc đầu. Cô chưa bao giờ, dù chỉ một lần trong đời, giữ bí mật với mẹ cô. Chưa bao giờ có bất cứ thứ gì cô cảm thấy không thể thảo luận với bà.

Nhưng chưa bao giờ có chuyện như thế này.

Cô vỗ vỗ tay bà. “Con sẽ ổn thôi.”

Phu nhân Violet có vẻ hoài nghi. “Con chắc không?”

“Không.” Daphne chằm chằm nhìn sàn nhà. “Nhưng dù sao đi nữa, con vẫn phải tin thế.”

Phu nhân Violet rời đi, còn Daphne đặt tay lên bụng cầu nguyện.

Colin là người tiếp theo đến thăm. Khoảng một tuần sau, khi trở về nhà sau chuyến đi dạo trong công viên, Daphne thấy anh đứng trong phòng khách, tay khoanh lại, vẻ mặt giận dữ.

“À,” Daphne nói, tháo đôi găng tay ra. “Em thấy anh đã được biết về sự trở lại của em.”

“Đang có chuyện mắc dịch gì vậy?” anh truy hỏi.

Rõ ràng, Daphne nhìn mặt nghĩ, Colin đã không thừa hưởng được tài năng ăn nói khôn khéo của người mẹ.

“Nói đi!” anh quát.

Cô nhắm mắt lại một lúc. Chỉ một lúc để cố gắng xoa dịu cơn nhức đầu mấy hôm nay không ngừng quấy rầy cô. Cô không muốn kể với Colin về những phiền muộn của cô. Thậm chí, cô còn chẳng muốn nói với anh như với mẹ cô, tuy nhiên cô đoán anh đã biết trước rồi. Tại Dinh thự Bridgerton, tin tức luôn di chuyển nhanh như chớp.

Cô không thực sự chắc mình lấy được năng lượng từ đâu, nhưng chắc chắn mạnh mẽ đương đầu sẽ có lợi, nên cô ưỡn vai ra, nhướn một bên mày, rồi nói. “Và khi nói thế anh có ý...?”

“Ý anh là,” Colin gầm lên, “chồng em đâu?”

“Anh ấy ở nơi khác,” Daphne đáp trả. Như thế nghe dễ chịu hơn là, “Anh ấy bỏ em.”

“Daphne...” Giọng Colin đầy đe dọa.

“Anh đến một mình à?” cô hỏi, phớt lờ tông giọng của anh.

“Anthony và Benedict về nông thôn rồi, nếu ý em là thế,” Colin nói.

Daphne gần như thở phào nhẹ nhõm. Ngay lúc này, điều cô không cần đến nhất chính là đối mặt với người anh cả. Cô đã ngăn anh giết Simon một lần, cô không chắc mình có thể thành công trong lần thứ hai hay không. Tuy

nhiên, cô chưa kịp nói gì, Colin đã đề thêm. “Daphne, anh đề nghị em nói ngay cho anh biết tên con hoang đó đang trốn ở đâu.”

Daphne cảm giác xương cốt cứng đờ. Cô có thể có quyền gọi người chồng lang thang của mình bằng những cái tên tồi tệ, nhưng anh trai cô thì chắc chắn không được phép. “Em tin rằng,” cô lạnh lùng nói, “anh ám chỉ ‘tên con hoang đó’ là chồng em.”

“Em đã nói đúng là anh...”

“Em sẽ buộc phải yêu cầu anh rời khỏi đây.”

Colin nhìn cô như thể cô vừa đột nhiên bị mọc sừng. “Em nói gì?”

“Em cóc quan tâm đến việc tranh luận với anh về cuộc hôn nhân của em, nên nếu không kiềm chế được những ý kiến tự phát ấy thì anh sẽ phải rời khỏi đây.”

“Em không thể yêu cầu anh rời khỏi đây,” anh nói với vẻ hoài nghi.

Cô khoanh tay lại. “Đây là nhà em.”

Colin trân trối nhìn cô, rồi nhìn quanh phòng - phòng khách của nữ Công tước Hastings - rồi lại nhìn Daphne, như thể chỉ vừa mới nhận ra cô em bé bỏng, người luôn được anh coi như bản sao vui vẻ của mình, giờ đã trở thành phụ nữ.

Anh vươn người nắm tay cô. “Daff,” anh khẽ nói. “Anh sẽ để em tùy ý giải quyết chuyện này.”

“Cám ơn anh.”

“*Tạm thời thôi,*” anh cảnh cáo. “Đừng nghĩ anh sẽ để tình trạng này tiếp diễn vô thời hạn.”

Nhưng nó sẽ không như thế, Daphne suy nghĩ khi Colin đã rời khỏi ngôi nhà nửa tiếng đồng hồ sau đó. Nó không thể tiếp diễn vô thời hạn. Trong hai tuần nữa, cô sẽ biết.

Sáng sáng, mỗi khi tỉnh giấc, Daphne lại nhận thấy mình đang nín thở. Thậm chí khi còn chưa đến chu kỳ, cô vẫn cắn môi, thì thầm cầu nguyện, và cẩn thận ngắm nghía tấm khăn trải giường để tìm vết máu.

Và sáng sáng, cô đều không thấy gì ngoài tấm vải lạnh trắng như tuyết.

Một tuần sau khi lẽ ra đã đến kỳ, cô tự cho mình một tia hy vọng đầu tiên. Chu kỳ của cô chưa bao giờ chính xác một cách hoàn hảo; chúng có thể, cô lập luận, vẫn đến vào bất cứ lúc nào. Nhưng dù sao, cô chưa bao giờ trễ như *thế này*...

Tuy vậy, sau một tuần nữa, cô nhận thấy mình mỗi sáng lại mỉm cười, ôm ấp bí mật của mình như một kho báu. Cô vẫn chưa sẵn sàng chia sẻ với bất kỳ ai. Mẹ cũng không, các anh trai cũng không, và dĩ nhiên Simon lại càng không.

Cô không cảm thấy quá tội lỗi vì giấu anh tin ấy. Xét cho cùng, anh đã cố gắng không trao hạt giống của anh cho cô. Nhưng quan trọng hơn, cô sợ anh sẽ có phản ứng tiêu cực thái quá, và cô chỉ chưa sẵn sàng để sự bất mãn của anh hủy hoại khoảnh khắc vui sướng hoàn hảo của cô. Tuy nhiên, cô đã gửi tin nhắn cho quản lý của anh, yêu cầu cậu ta gửi cho cô địa chỉ mới của Simon.

Nhưng rồi cuối cùng, sau tuần thứ ba, lương tâm cô đã thắng thế, và cô ngồi xuống bàn viết thư cho anh.

Không may cho Daphne, dấu niêm phong trên lá thư còn chưa kịp khô thì người anh trai Anthony, rõ ràng đã trở về sau thời gian tạm trú ở thôn quê, xông xộc xông vào phòng. Vì Daphne đang ở trên tầng, trong phòng riêng, nơi cô *không* cho tiếp khách, nên cô không muốn nghĩ xem anh đã đa thương bao nhiêu người hầu trên đường lên đây.

Anh trông vô cùng giận dữ, và cô biết chắc chắn không nên khiêu khích anh, nhưng anh luôn khiến cô cảm thấy muốn châm chọc, nên cô vẫn hỏi. “Sao anh lên được đây? Em không có quản gia sao?”

“Em có quản gia,” anh gầm lên.

“Ôi, trời.”

“Tên ấy đâu?”

“Không ở đây, rõ là thế.” Có vẻ như chẳng ích gì nếu cô giả vờ không biết chính xác anh đang nói về ai.

“Anh sẽ giết hắn.”

Daphne đứng dậy, mắt lóe sáng. “Không, anh sẽ không làm thế!”

Anthony, đang chống nạnh, chồm tới trước nhìn cô trừng trừng. “Anh đã từng lập lời thề với Hastings trước khi cậu ta cưới em, em có biết không?”

Cô lắc đầu.

“Anh đã nhắc nhở cậu ta rằng anh sẵn sàng giết chết cậu ta vì đã hủy hoại thanh danh em. Cầu Chúa phù hộ cậu ta nếu cậu ta phá hủy tâm hồn em.”

“Anh ấy không phá hủy tâm hồn em, Anthony.” Tay cô lạc đến bụng cô. “Thực ra ngược lại là khác.”

Nhưng Anthony có thấy lời nói của cô kỳ lạ hay không thì cô cũng chẳng bao giờ biết được, vì mắt anh đã lướt đến bàn viết, rồi nheo lại. “Cái gì đây?” anh hỏi.

Daphne dõi theo mắt anh đến mảnh giấy nhỏ lưu giữ những nỗ lực bất thành của cô trong việc viết thư cho Simon. “Chẳng có gì cả,” cô nói, với tay chộp lấy chứng cứ.

“Em viết thư cho gã đó, đúng không?” Vẻ đông tố của Anthony đã hoàn toàn biến thành cuồng nộ. “Ôi, vì Chúa, đừng có tính chuyện nói dối. Anh đã thấy tên cậu ta trên mảnh giấy rồi.”

Daphne vò nát những tờ giấy viết hỏng và quẳng vào thùng rác dưới bàn. “Không phải chuyện của anh.”

Anthony nhìn cái thùng rác như định chui xuống dưới gầm bàn để lấy lại những tờ thư mới viết được phân nửa ấy. Cuối cùng, anh chỉ quay lại nhìn Daphne, và nói. “Anh sẽ không để tên ấy thoát khỏi chuyện này.”

“Anthony, đây không phải việc của anh.”

Anh không thèm đếm xỉa đến lời cô, “Anh sẽ tìm ra cậu ta, em biết mà. Anh sẽ tìm ra và sẽ giết...”

“Ôi, vì Chúa,” cuối cùng Daphne cũng không kiềm chế được. “Đây là cuộc hôn nhân *của em*, Anthony, không phải của anh. Và nếu anh xía vào việc của em, thì thề có Chúa, em sẽ không bao giờ nói chuyện với anh nữa.”

Đôi mắt cô đăm đăm, giọng nói mạnh mẽ, và Anthony dường như khẽ run lên trước những lời đó. “Được rồi,” anh lầm bầm. “Anh sẽ không giết hẳn.”

“Cám ơn anh,” Daphne nói, có phần châm biếm.

“Nhưng anh sẽ tìm cho ra cậu ta,” Anthony thề. “Và anh sẽ làm rõ sự phản đối của mình.”

Daphne liếc nhìn anh, và biết rằng anh nói hoàn toàn nghiêm túc. “Tốt thôi,” cô nói, với tay lấy lá thư hoàn chỉnh cô cất trong ngăn kéo. “Em sẽ để anh chuyển cái này.”

“Tốt.” Anh với tới lá thư.

Daphne bước tránh xa tầm tay anh. “Nhưng chỉ khi anh hứa với em hai chuyện.”

“Hai chuyện...?”

“Thứ nhất, anh phải hứa sẽ không đọc nó.”

Trông anh có vẻ tổn thương khủng khiếp vì cô có thể nghĩ rằng anh sẽ làm thế.

“Đừng có thử cái điệu bộ ‘Anh là người đáng kính’ ấy với em,” Daphne nói kèm theo tiếng khịt mũi. “Em hiểu anh, Anthony Bridgerton, và em biết thừa anh sẽ đọc nó ngay lập tức nếu anh nghĩ mình có thể mang nó đi.”

Anthony trừng trừng nhìn cô.

“Nhưng em cũng biết,” cô tiếp tục, “anh sẽ không bao giờ phá vỡ lời hứa với em. Nên em cần anh hứa, Anthony.”

“Chuyện này hoàn toàn không cần thiết, Daff.”

“Hứa đi!” cô ra lệnh.

“Chắc, thôi được rồi,” anh gầm gừ. “Anh hứa.”

“Tốt.” Cô đưa anh lá thư. Anh nhìn nó đầy khao khát.

“Thứ hai,” Daphne nói lớn, lôi kéo sự chú ý của anh, “anh phải hứa không làm tổn hại anh ấy.”

“Ôi, nào, khoan đã, Daphne,” Anthony nói. “Em đòi hỏi quá nhiều rồi đây.”

Cô giờ tay ra. “Em sẽ phải lấy lá thư lại thôi.”

Anh giấu nó sau lưng. “Em đã đưa nó cho anh.”

Cô nhếch mép. “Em không đưa anh địa chỉ.”

“Anh có thể tìm ra địa chỉ,” anh đáp trả.

“Không, anh không thể, và anh biết thế,” Daphne phản pháo. “Anh ấy có vô số Dinh thự. Anh sẽ mất hàng tuần để tìm ra anh ấy đang ở đâu.”

“À há!” Anthony đắc thắng nói. “Vậy ra cậu ta đang ở tại Dinh thự của mình. Em gái yêu quý, em đã tiết lộ đầu mối cốt yếu rồi.”

“Đây là một *trò chơi* à?” Daphne kinh ngạc hỏi.

“Chỉ cần nói cho anh cậu ta ở đâu thôi.”

“Trừ phi anh hứa - không bạo lực, Anthony.” Cô khoanh tay lại. “Ý em là thế.”

“Được thôi,” anh làu bàu.

“Anh nói đi.”

“Em là người phụ nữ khó tính đấy, Daphne Bridgerton.”

“Là Daphne Basset, và em đã có những thầy giáo giỏi.”

“Anh hứa,” anh nói - ngắn gọn. Không được quả quyết lắm.

“Em cần nhiều hơn thế,” Daphne nói. Cô thả tay xuống và vặn vẹo bàn tay phải như muốn lời nói ra khỏi môi anh. “Anh hứa không...”

“Anh hứa không làm tổn thương tên chồng đàn độn chết giẫm của em,” Anthony phun ra. “Rồi. Thế đủ chưa?”

“Chắc rồi,” Daphne cảm thông nói. Cô thò tay vào ngăn kéo lấy lá thư viên quản lý của Simon đã gửi cô tuần trước, cho biết địa chỉ của anh. “Của anh đây.”

Anthony tiếp nhận lá thư bằng một cú quét tay không hề duyên dáng - và chẳng chút cảm kích. Anh liếc mắt xuống, sẫm soi các mép phong bì, và nói. “Anh sẽ trở lại trong bốn ngày.”

“Anh đi hôm nay?” Daphne ngạc nhiên hỏi.

“Anh không biết mình có thể kiềm chế thôi thúc bạo lực này trong bao lâu,” anh dài giọng.

“Vậy tất nhiên rồi, anh đi hôm nay đi,” Daphne nói.

Và anh làm theo.

“Cho tôi một lý do xác đáng để tôi không lôi hai lá phổi ra khỏi mồm cậu xem nào.”

Ngước mắt khỏi bàn, Simon nhìn thấy một chàng Anthony Bridgerton bám bụi đường trường đang ngùn ngụt lửa giận trên ngưỡng cửa phòng làm việc của anh. “Gặp anh thật hay quá, Anthony,” anh lầm bầm.

Bước vào phòng với toàn bộ nét duyên dáng của một con bão tố, Anthony đặt hai tay lên bàn Simon và nghiêng người về trước với vẻ đe dọa. “Cậu có phiền không nếu nói cho tôi biết tại sao em gái tôi ở London, đêm đêm khóc thầm trong giấc ngủ, trong khi cậu đang ở...” Anh nhìn quanh căn phòng và quắc mắt. “Chúng ta đang ở chỗ mắc dịch nào đây?”

“Wiltshire,” Simon cung cấp thông tin.

“Trong khi cậu đang ở Wiltshire, lãng xăng vô tích sự trong một Dinh thự tầm thường?”

“Daphne ở London?”

“Cậu đáng lẽ nên nghĩ rằng với tư cách chồng của con bé, cậu phải biết điều đó chứ,” Anthony gầm lên.

“Anh thì nghĩ nhiều lắm,” Simon lầm bầm, “nhưng hầu như đều sai.” Đã hai tháng kể từ ngày anh rời khỏi Clyvedon. Hai tháng kể từ khi anh giương mắt nhìn Daphne và chẳng thể nói được dù chỉ một từ. Hai tháng trống rỗng tột cùng.

Thật lòng, Simon ngạc nhiên khi thấy Daphne phải mất gần đầy thời gian để liên lạc với anh, cho dù cô đã quyết định làm thế thông qua người anh cả có phần hiếu chiến của mình. Simon không biết chính xác tại sao, nhưng anh nghĩ cô sẽ liên lạc với anh sớm hơn, có khi chỉ để quấy rầy lỗi tai anh thôi. Daphne không thuộc kiểu người vui mình trong im lặng mỗi khi đau khổ; anh đã phần nào chờ đợi cô sẽ tìm ra anh, sẽ giải thích bằng sáu cách khác nhau tại sao anh là một thằng ngốc tột độ.

Và sự thật là, sau khoảng một tháng, anh phần nào ước mong cô sẽ làm thế.

“Tôi sẽ bẻ gãy cái đầu chết toi của cậu,” Anthony sùng sộ, phá vỡ dòng suy nghĩ của Simon một cách khá thô bạo, “nếu không phải tôi đã hứa với Daphne là sẽ không làm tổn thương thân thể cậu.”

“Tôi dám chắc đó không phải một lời hứa dễ dàng,” Simon nói.

Anthony khoanh tay lại, trừng trừng nhìn Simon. “Không phải lời hứa dễ dàng giữ được.”

Simon hăng giọng trong khi cố tìm cách dò hỏi về Daphne mà không tỏ ra quá lộ liễu. Anh nhớ cô. Anh cảm thấy mình như một thằng ngốc, như một gã đàn, nhưng anh nhớ cô. Anh nhớ tiếng cười cô, nhớ mùi hương cô, nhớ cái cách thỉnh thoảng vào giữa đêm, cô lại quấn chân mình vào chân anh.

Simon đã quen với cảm giác cô đơn, nhưng anh không quen bị cô độc như thế này.

“Có phải Daphne nhờ anh đến đây lôi tôi về?” cuối cùng anh hỏi.

“Không,” Anthony thò tay vào túi, lấy ra một lá thư nhỏ màu ngà và quăng xuống bàn. “Tôi thấy con bé đang gọi người đưa tin tới để chuyển cho cậu thứ này.”

Simon chăm chăm nhìn bức thư với nỗi khiếp sợ mỗi lúc một tăng. Nó chỉ có thể có một ý nghĩa. Anh cố nói điều gì đó tự nhiên, kiểu như “Tôi hiểu,” nhưng cổ họng anh nghẹn lại.

“Tôi nói với con bé tôi sẽ rất vui lòng nếu được đưa bức thư cho cậu,” Anthony nói, hết sức mỉa mai.

Simon phớt lờ anh. Anh với bức thư, hy vọng Anthony sẽ không thấy những ngón tay anh đang run rẩy.

Nhưng Anthony đã thấy. “Cậu có chuyện quái gì vậy?” anh hỏi bằng giọng cộc lốc. “Trông cậu kinh quá.”

Simon vồ lấy lá thư kéo nó lại gần. “Gặp cậu lần nào cũng rất vui,” anh tìm cách nhạo báng.

Anthony không rời mắt khỏi anh, gương mặt lộ rõ sự giằng xé giữa giận dữ và lo lắng. Hăng giọng vài lần, cuối cùng Anthony hỏi, bằng giọng dịu dàng đến ngạc nhiên. “Cậu ồm à?”

“Dĩ nhiên không.”

Mặt Anthony trắng bệch. “Vậy Daphne ồm à?”

Simon ngẩng phắt đầu lên. “Cô ấy không nói thế. Sao? Cô ấy có vẻ ôm ư? Cô ấy có...”

“Không, con bé trông khỏe.” Đôi mắt Anthony ngập tràn sự tò mò. “Simon,” cuối cùng anh lắc đầu nói, “cậu đang làm gì ở đây? Rõ ràng là cậu yêu con bé. Và cho dù tôi không hiểu nổi, nhưng con bé có vẻ cũng rất yêu cậu.”

Simon ấn ngón tay vào hai bên thái dương, cố gắng ngăn chặn cơn đau đầu dữ dội dạo gần đây không ngừng đeo đuổi anh. “Có vài chuyện cậu không biết,” anh mệt mỏi nói, nhắm mắt để chống lại cơn đau. “Vài chuyện cậu không bao giờ hiểu.”

Anthony im lặng cả phút liền. Cuối cùng, ngay lúc Simon mở mắt ra, Anthony lùi khỏi bàn và bước về phía cửa. “Tôi sẽ không lôi cậu về London,” anh khẽ nói. “Lẽ ra nên như thế, nhưng tôi sẽ không làm. Daphne cần phải được biết rằng cậu về vì con bé chứ không phải do bị anh trai nó giáng súng vào lưng.”

Simon suýt nữa đã nói thẳng đó chính là lý do anh lấy cô, nhưng rồi anh vẫn im lặng. Đó không phải sự thật. Ít ra, không hoàn toàn là sự thật. Trong một cuộc đời khác, anh sẽ khụy gối xuống, cầu xin cô hãy đồng ý lấy anh.

“Tuy nhiên,” Anthony tiếp tục, “cậu nên biết mọi người đã bắt đầu xì xầm. Daphne trở lại London một mình, chỉ hai tuần sau đám cưới vội vã. Con bé vẫn bình tĩnh đối diện với mọi chuyện, nhưng chắc chắn nó vẫn bị tổn thương. Không ai ra mặt xúc phạm nó, nhưng người ta cũng chỉ chịu được những sự thông cảm mang thiện ý thôi. Và mẹ Whistledown chết giẫm lại đang viết về con bé nữa.”

Simon nhăn mặt. Anh chỉ mới trở lại Anh quốc, nhưng cũng biết rõ phu nhân Whistledown hư cấu có thể gây nên những tổn thương và đau đớn cùng cực.

Anthony chửi thề về kinh tởm. “Lê xác đi gặp bác sĩ đi, Hastings. Rồi tự lê thân trở lại với vợ cậu ấy.” Nói xong, anh sải bước ra khỏi cánh cửa.

Simon trân trối nhìn bức thư trong tay một lúc lâu trước khi mở ra. Nhìn thấy Anthony đã đủ khiến anh choáng váng rồi. Biết được anh ấy vừa mới ở chỗ Daphne càng khiến trái tim Simon nhói đau.

Khôn nạn. Anh không nghĩ sẽ nhớ cô.

Tuy vậy, không phải anh không còn giận cô nữa. Cô đã lấy đi từ anh một thứ anh thật lòng không hề muốn cho cô. Anh không muốn những đứa con. Anh đã nói với cô điều đó. Cô vẫn cười anh dù đã biết chuyện đó. Và cô lừa anh.

Hay không phải? Anh mệt mỏi chà tay vào mắt và trán trong lúc cố gắng nhớ lại chính xác những chi tiết của buổi sáng định mệnh đó. Daphne chắc chắn là người dẫn lái trong cuộc ái ân của họ, nhưng anh nhớ rõ ràng giọng anh hối thúc cô. Lẽ ra anh không nên cố vũ những gì anh biết rõ mình không thể dừng lại.

Dù sao đi nữa, chưa chắc cô sẽ mang thai, anh lập luận. Chẳng phải mẹ anh đã phải mất đến hàng thập kỷ mới sinh ra được đứa con còn sống độc nhất?

Nhưng đến tối nằm một mình trên giường, anh ý thức rõ sự thật. Anh không chạy trốn chỉ vì Daphne đã lừa dối anh, hay vì anh có cơ hội có một đứa con.

Anh trốn chạy vì anh không thể chịu được cách anh thể hiện khi ở bên cô. Cô đã khiến anh hóa thành một thằng ngốc cà lăm, lắp bắp như thời thơ ấu. Cô đã làm cho anh cảm lạnh, cô đã mang trở lại cảm giác tắc nghẽn kinh hoàng và nỗi hoảng sợ không thể nói những gì anh cảm thấy.

Anh chỉ không biết anh có thể sống cùng cô không nếu điều đó đồng nghĩa với việc anh sẽ trở lại là cậu bé không biết nói. Anh thử nhắc mình nhớ về thời gian tìm hiểu của họ - thời gian tìm hiểu vờ vịt, anh thăm nghĩ với nụ cười vu vơ - và nhớ rằng anh đã thoải mái thể nào khi ở bên cô, đã dễ dàng nói chuyện với cô ra sao. Nhưng từng ký ức đều bị vắn đục khi đến điểm cuối cùng - phòng ngủ của Daphne vào buổi sáng kinh tởm ấy, lưỡi anh cứng đờ còn cổ họng tắc nghẽn.

Và anh ghét bản thân mình trở thành như thế.

Nên anh vội vã chạy đến một Dinh thự khác của anh - vì là một Công tước, anh có đến hàng tá dinh thự. Ngôi nhà này ở Wiltshire, và anh đã lý luận rằng nó chẳng xa Clyvedon là mấy. Anh có thể trở về trong một ngày rưỡi nếu phi ngựa đủ nhanh. Nếu có thể dễ dàng trở về, thì đâu có giống như anh đang trốn chạy.

Và giờ đây có vẻ như anh sẽ phải trở về rồi.

Hít vào một hơi thở sâu, anh cầm con dao rọc phong bì. Anh kéo ra một mảnh giấy duy nhất và nhìn xuống.

Simon,

Những nỗ lực của em, như cách anh gọi, đã thành công. Em đã chuyển đến London, để có thể gần gia đình, và đợi lời chỉ dẫn của anh ở đây.

Em, Daphne.

Simon không biết anh đã ngồi đằng sau chiếc bàn bao lâu, hầu như không thở nổi, mảnh giấy màu kem kẹp trong ngón tay. Rồi cuối cùng, một cơn gió lạnh quét qua người anh, hay có lẽ ánh đèn thay đổi, hay có lẽ ngôi nhà kêu cọt két - nhưng một cái gì đó đã đập tan sự mơ màng của anh, và anh bật dậy, sai bước vào đại sảnh, gầm lên gọi người quản gia.

“Thăng xe ngựa cho ta,” anh lớn tiếng khi viên quản gia xuất hiện. “Ta sẽ đến London.”

Chương 20

Cuộc hôn nhân của mùa có vẻ đã trở nên xấu đi. Nữ Công tước Hastings (trước kia là tiểu thư Daphne Bridgerton) đã quay trở lại London gần hai tháng trước, và tác giả đây tuyệt nhiên không thấy bóng dáng người chồng mới của cô, ngài Công tước.

Nghe đồn Công tước không ở Clyvedon, nơi cặp đôi hạnh phúc tận hưởng tuần trăng mật. Thật ra, tác giả đây không sao tìm được bất cứ ai thừa nhận là biết chỗ ở hiện nay của ngài. (Nếu nữ Công tước có biết thì cô ấy cũng không nói ra, và hơn nữa, chẳng ai có cơ hội để hỏi vì cô tránh xa mọi khách khứa, ngoại trừ gia đình đông đúc của cô).

Dĩ nhiên, nhiệm vụ và bổn phận của tác giả là điều tra nguồn gốc của sự rạn nứt này, nhưng dù có bị ai ngăn cản, tác giả đây vẫn phải thú nhận một điều. Họ có vẻ rất yêu nhau...

THỜI BÁO XÃ HỘI CỦA PHU NHÂN WHISTLEDOWN, 2 tháng Tám 1813

Chuyến đi mất hai ngày, và là hai ngày dài hơn khoảng thời gian Simmon muốn có để được ở một mình suy nghĩ. Anh mang theo vài cuốn sách để đọc, hy vọng chúng có thể giúp anh sao nhãng trong suốt cuộc hành trình nhặt nhẻo, nhưng cuốn nào mở ra rồi cũng bị gấp lại trong khi anh vẫn chưa đọc được trang nào.

Thật khó giữ được tâm trí anh tránh xa hình ảnh Daphne.

Và còn khó hơn nữa để có thể giữ tâm trí anh tránh xa viễn cảnh làm cha.

Khi đến London, anh bảo người xà ích đưa anh đến thẳng Dinh thự Bridgerton. Anh đã mệt lử sau hành trình và có lẽ cũng cần thay trang phục, nhưng suốt hai ngày nay, anh chẳng làm được gì ngoài việc diễn tập màn đối đầu sắp tới với Daphne - có vẻ thật ngu ngốc nếu trì hoãn cuộc gặp gỡ này.

Tuy nhiên, khi đã được mời vào Dinh thự Bridgerton, anh khám phá ra Daphne không ở đây.

“Người nói gì,” Simon hỏi bằng giọng chết chóc, chẳng thềm để tâm đến việc viên quản gia chẳng liên quan gì đến cơn giận dữ của anh, “nữ Công tước không có đây?”

Viên quản gia đón nhận giọng nói đe dọa của anh, và cong môi trên lên. “Ý tôi là, thưa Công tước” - câu trả lời không có vẻ lịch sự - “cô ấy không sống ở đây.”

“Ta có bức thư của vợ ta...” Simon thọc tay vào túi, nhưng - chết tiệt thật - không tìm thấy lá thư. “Ồ, ta có bức thư của vợ ta ở đâu đó,” anh lầm bầm. “Và nó nói rất cụ thể rằng cô ấy đã chuyển đến London.”

“Và đúng vậy, thưa ngài.”

“Vậy cô ấy đang ở cái nơi ôn dịch nào?” anh nghiêng răng.

Viên quản gia chỉ nhướn một bên mày. “Tại Dinh thự Hastings, thưa ngài.”

Simon ngậm họng lại. Thua một viên quản gia thì quả là đáng xấu hổ.

“Xét cho cùng,” viên quản gia nói tiếp, rõ ràng đang rất hài lòng với bản thân, “cô ấy đã cưới *ngài* mà, không phải sao?”

Simon trừng trừng nhìn lão ta. “Người hửn phải ngồi rất vững tại vị trí của mình.”

“Hửn thế.”

Simon gật đầu cụt ngủn với ông ta (vì anh không thể bắt mình phải cảm ơn người đàn ông ấy) và hiên ngang bước đi, cảm thấy mình giống hết một thằng ngốc. Tất nhiên Daphne phải đến Dinh thự Hastings. Xét cho cùng, cô có *bỏ* anh đâu; cô chỉ muốn ở gần gia đình.

Nếu có thể tự đá chính mình trên đường quay trở lại xe ngựa, anh hửn đã làm thế.

Tuy nhiên, anh đã thăm mình trong tâm trí. Anh sống ở bên kia quảng trường Grosvenor, đối diện gia đình Bridgerton. Anh có thể tiết kiệm một

nửa thời gian nếu băng qua bãi cỏ chết tiệt kia.

Dù vậy, thời gian đã chứng tỏ không phải vấn đề quan trọng, vì khi mở tung cánh cửa Dinh thự Hastings và sầm sập xông vào đại sảnh, anh khám phá ra vợ anh không có nhà.

“Phu nhân đang cưỡi ngựa,” Jeffries nói.

Simon chòng chọc nhìn viên quản gia, không thể tin nổi. “Cô ấy đang cưỡi ngựa?” anh lặp lại.

“Vâng, thưa ngài,” Jeffries trả lời. “Cưỡi ngựa. Trên lưng một con ngựa.”

Simon tự hỏi sẽ phải nhận hình phạt nào nếu bóp cổ một viên quản gia. “Cô ấy,” anh cau kinh, “đi đâu?”

“Công viên Hyde, tôi tin là thế.”

Máu Simon bắt đầu chảy rần rật, và hơi thở anh trở nên đứt quãng. Cưỡi ngựa? Cô có mất trí không? Vì Chúa, cô đang có thai. Thậm chí ngay cả *anh* cũng biết phụ nữ có mang không được phép cưỡi ngựa.

“Thăng yên ngựa cho ta,” Simon ra lệnh. “Ngay lập tức.”

“Bất kỳ con ngựa nào ạ?” Jeffries hỏi.

“Con nhanh nhất,” Simon quát. “Và làm ngay đi. Hay tốt hơn, tự ta sẽ làm.” Cùng với câu nói, anh quay gót bước ra khỏi nhà.

Nhưng đi được nửa đường tới chuồng ngựa, cơn hoảng loạn của anh đã từ trong máu thấm vào tận xương tủy, và Simon quyết định chạy thực mạng thay vì bước đi.

Không giống như cưỡi ngựa hai bên, Daphne nghĩ, nhưng ít nhất cô cũng đi nhanh.

Ở quê, hồi mới lớn, cô luôn mượn quần ống túm của Colin, và tham gia cùng

các anh trai trong những cuộc đua phi nước đại. Mẹ cô thường suýt chết ngất mỗi khi trông thấy cô con gái cả trở về trong tình trạng lấm lem bùn đất và thường xuyên trưng ra vài vết thâm tím nghiêm trọng mới, nhưng Daphne thì chẳng thèm quan tâm. Cô chẳng quan tâm họ đang cười ngửa đến đâu hay họ cười ngửa đi từ đâu. Tốc độ là tất cả.

Dĩ nhiên, trong thành phố, cô không thể mặc quần ống túm nên phải chuyển sang ngồi một bên, nhưng nếu dẫn ngựa ra ngoài vào sáng sớm, khi xã hội thượng lưu vẫn còn yên giấc, và nếu giới hạn bản thân ở những khu vực vắng vẻ trong công viên Hyde, cô có thể rập người trên yên ngựa mà phi nước đại. Con gió lùa xoa tung búi tóc và khiến mắt cô rất bông, nhưng ít nhất nó cũng khiến cô lãng quên.

Trên lưng con ngựa cái yêu thích, lao qua cánh đồng, cô cảm thấy tự do. Chẳng có phương thuốc nào tốt hơn cho một trái tim tan vỡ.

Đã khá lâu từ lúc cô bỏ rơi người giữ ngựa, vờ như không nghe thấy cậu ta hét lên. “Đội đã! Thừa phu nhân! Đội đã!”

Cô sẽ xin lỗi cậu ấy sau. Những người giữ ngựa tại Dinh thự Bridgerton đã quen với các màn biểu diễn của cô, và ý thức rõ kỹ năng cô có trên lưng ngựa. Cậu giữ ngựa mới này - một trong những người hầu của chồng cô - chắc hẳn sẽ lo lắng.

Daphne cảm thấy nhói lên cảm giác hối lỗi - nhưng chỉ nhói lên thôi. Cô cần ở một mình. Cô cần di chuyển nhanh.

Cô giảm tốc độ khi đến khu vực có nhiều cây cối, và hít sâu vào buồng phổi khí trời mùa thu khô lạnh. Cô nhắm mắt lại trong một thoáng, để âm thanh và mùi hương của công viên lấp đầy giác quan. Cô nhớ lại có lần, một người đàn ông mù đã bảo rằng các giác quan khác của ông đã trở nên nhạy bén hơn từ ngày ông mất đi thị giác. Giờ đang ở đây và hít thở mùi hương của khu rừng, cô thầm nghĩ có lẽ ông ấy đã đúng.

Cô lắng tai nghe, đầu tiên nhận ra tiếng chim chiếp chiếp, rồi tiếng bước chân nhẹ nhàng, gấp gáp của những chú sóc đang tích trữ hạt dẻ cho mùa đông. Rồi...

Cô nhắm mắt và mở mắt ra. Chết tiệt. Đây rõ ràng là tiếng một kỵ sĩ khác

đang đến gần.

Daphne không muốn có bạn đồng hành. Cô muốn được một mình chìm trong suy nghĩ và nỗi đau của bản thân, và cô chắc chắn không muốn phải giải thích với nhân vật thượng lưu nào đó về lý do cô đang một mình nơi công viên. Cô lắng nghe lần nữa, xác định vị trí của kỵ sĩ đang tới, bèn rẽ theo hướng khác.

Cô vẫn giữ cho ngựa bình tĩnh phi nước kiệu, thầm nghĩ nếu cô rẽ sang hướng khác, kỵ sĩ kia sẽ phóng vượt qua. Nhưng dù cô đi đường nào, đường như hắt ta vẫn luôn bám theo.

Cô tăng tốc, nhanh hơn vận tốc phải phép trong khu vực rậm rạp này. Có quá nhiều nhánh cây thấp và rễ cây nhô ra. Nhưng giờ Daphne đã bắt đầu hoảng sợ. Mạch cô đập thành thạch bên tai, trong lúc hàng loạt câu hỏi kinh hãi quay cuồng trong đầu.

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu tay kỵ sĩ không phải một thành viên của giới thượng lưu như cô tưởng lúc đầu? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu hắt là một tên tội phạm? Hay một kẻ say? Trời còn sớm quá; không có ai ở quanh đây. Nếu Daphne kêu lên, liệu có ai nghe thấy không? Cô có đủ gần với người giữ ngựa không? Cậu ta vẫn ở tại nơi bị cô bỏ lại hay đã cố gắng đuổi theo? Và nếu đuổi theo, liệu cậu ta có đi đúng hướng?

Người giữ ngựa của cô! Cô suýt nữa đã hét lên nhẹ nhõm. Đấy hắt phải là người giữ ngựa của cô. Cô ngoặt ngựa lại để xem liệu có thể nhìn thấy người cưỡi ngựa hay không. Người nhà Hastings mặc trang phục đỏ rất dễ nhận biết; chắc chắn cô có thể thấy liệu...

Rắc!

Toàn bộ không khí bị tổng ra khỏi cơ thể khi cô bị một cành cây đập mạnh vào ngực. Một tiếng làu bàu tắc nghẹn bật khỏi môi, và cô cảm thấy con ngựa phi tới trước mà không chờ theo cô. Và rồi cô rơi... rơi...

Cô tiếp đất bằng một cú ngã thấu xương, thảm lá thu nâu trên mặt đất giúp cô có được một lớp nệm mỏng. Cơ thể cô ngay tức khắc cuộn tròn lại như một bào thai, như thể càng thu nhỏ cô càng giảm được thương tổn.

Và, Chúa ơi, cô thấy đau. Chết tiệt, cô đau khắp mọi nơi. Cô nhắm chặt mắt lại, tập trung hít thở. Tâm trí cô tràn ngập những tiếng nguyên rủa mà cô không bao giờ dám thốt thành lời. Nhưng thật đau đớn. Chết tiệt, ngay cả thở cũng đau.

Nhưng cô phải cố. Thở. *Thở nào, Daphne*, cô ra lệnh. *Thở. Thở đi. Mày làm được mà.*

“Daphne!”

Daphne không trả lời. Âm thanh duy nhất cô có thể phát ra là những tiếng thì thầm. Thậm chí đến rên rỉ cô cũng không làm nổi.

“Daphne! Lạy Chúa, Daphne!”

Cô nghe ai đó nhảy xuống ngựa, rồi cảm thấy lá cây xung quanh chuyển động.

“Daphne?”

“Simon?” cô thầm thì ngạc nhiên. Thật vô lý nếu anh ở đây, nhưng đó là giọng anh. Và cho dù vẫn không mở mắt, cô *cảm thấy* đó là anh. Không khí thay đổi khi có anh ở bên.

Anh khẽ chạm tay vào cô, kiểm tra có bị gãy xương chỗ nào không. “Cho anh biết em đau ở đâu nào,” anh lên tiếng.

“Khắp mọi nơi,” cô hồn hển.

Anh khẽ chửi thề, nhưng cử chỉ của anh vẫn vô cùng dịu dàng, êm ái. “Mở mắt ra nào,” anh khẽ yêu cầu. “Nhìn anh này. Tập trung vào mặt anh.”

Cô lắc đầu. “Em không thể.”

“Em *có thể*.”

Cô nghe tiếng anh cởi găng tay, và rồi ngón tay ấm áp của anh đã đặt trên thái dương cô, xoa dịu sự căng thẳng. Anh di chuyển những ngón tay ấy đến hàng lông mày cô, rồi sống mũi. “Suýt,” anh suýt khẽ. “Đề nó đi đi. Đề con

đau qua đi. Mở mắt ra nào, Daphne.”

Chậm chạp, và vô cùng khó khăn, cô làm theo. Gương mặt Simon lấp đầy tầm nhìn cô, và trong khoảnh khắc ấy, cô quên hết mọi chuyện đã xảy ra giữa họ, quên hết tất cả, ngoại trừ sự thật cô yêu anh, và anh ở đây, đang xua đuổi cơn đau.

“Nhìn anh này,” anh lại nói, giọng khê khàng và dai dẳng. “Nhìn anh này và đừng rời mắt khỏi mắt anh.”

Cô cố gật đầu. Cô dán mắt vào mắt anh, để ánh nhìn tập trung của anh giữ cho cô bình tĩnh.

“Bây giờ, anh muốn em thả lỏng,” anh nói. Giọng anh dịu dàng nhưng đòi hỏi, và đó chính xác là những gì cô cần. Vừa nói, anh vừa dịch chuyển tay khắp cơ thể cô, kiểm tra liệu có chỗ nào bị gãy xương hay bong gân không.

Mắt anh không một giây phút nào rời khỏi mắt cô.

Simon tiếp tục khê khàng dịu dàng nói chuyện với cô trong lúc anh kiểm tra vết thương trên cơ thể cô. Có vẻ như cô không bị thương tổn gì nghiêm trọng ngoài vài vết thâm tím và cơn choáng váng, nhưng cẩn thận chẳng bao giờ thừa, và còn đứa bé...

Mắt anh tái nhợt. Trong cơn hoảng loạn lo lắng cho Daphne, anh đã hoàn toàn quên mất đứa trẻ mà cô đang mang. Đứa con của anh.

Con của họ.

“Daphne,” anh chậm rãi nói. Hết sức thận trọng. “Em nghĩ mình ổn không?”

Cô gật đầu.

“Vẫn còn đau chứ?”

“Vài chỗ,” cô thú nhận, vừa chớp chớp mắt vừa khó nhọc nuốt nước bọt. “Nhưng dễ chịu hơn nhiều rồi.”

“Em chắc chứ?”

Cô gật đầu lần nữa.

“Tốt,” anh bình tĩnh nói. Anh im lặng trong vài giây, và rồi quát lên. “Em nghĩ em đang làm cái quái gì vậy hả!”

Daphne há hốc miệng, chớp mắt lia lịa. Cô ghen ghét khịt mũi, dường như định nói gì đấy, nhưng Simon đã gầm lên cắt ngang.

“Em đang làm cái chết toi gì ở ngoài này trong khi không có người giữ ngựa chứ? Và tại sao em lại phi nước đại giữa chỗ địa hình rõ ràng không cho phép thế này?” Lông mày anh dính chặt lại với nhau. “Và vì Chúa, em đang làm gì trên lưng ngựa?”

“Cưỡi nó?” Daphne yếu ớt đáp.

“Em không thèm quan tâm tới con chúng ta sao? Em không dành ra giây phút nào nghĩ đến sự an toàn của nó sao?”

“Simon,” Daphne nói, giọng rất nhỏ.

“Một phụ nữ có thai không nên cưỡi trên lưng ngựa dù là đề đi chưa đến ba mét! Em nên biết rõ mới phải.”

Cô nhìn anh bằng ánh mắt già dặn. “Anh quan tâm làm gì?” cô thẳng thừng hỏi. “Anh có muốn đứa bé này đâu.”

“Phải, anh không muốn, nhưng giờ nó đã ở đây rồi, anh không muốn em *giết* nó.”

“Vậy thì, đừng lo gì cả.” Cô cắn môi. “Không có đứa bé nào hết.”

Simon ngừng thở. “Ý em là gì?”

Đôi mắt cô rời khỏi gương mặt anh. “Em không có thai.”

“Em không...” Anh không thể kết thúc câu nói. Một cảm giác lạ lùng khuấy động cơ thể anh. Anh không nghĩ đó là thất vọng, nhưng anh không dám chắc. “Em nói dối anh?” anh thều thào.

Lắc đầu nguầy nguậy, cô ngồi dậy đôi mắt với anh. “Không!” cô kêu lên. “Không, em không bao giờ nói dối. Em thề. Em tưởng em đã có mang. Em thật sự nghĩ là em đã có mang. Nhưng...” Cô nghẹn giọng, nhắm chặt mắt để ngăn những giọt lệ đang chực tuôn ra. Ép sát chân vào người, cô vòng tay ôm lấy hai chân và vùi mặt vào đầu gối.

Simon chưa bao giờ thấy cô như thế này, trong nỗi đau tột cùng này. Anh chăm chăm nhìn cô, cảm giác bất lực đến nhức nhối. Tất cả những gì anh muốn là giúp cô dễ chịu hơn, những chẳng ích lợi gì khi biết *anh* chính là nguyên nhân khiến cô đau khổ. “Nhưng có chuyện gì, Daff?” anh hỏi.

Cuối cùng, khi ngược lên nhìn anh, đôi mắt cô mở to, và ngập tràn khổ đau. “Em không biết. Có thể vì quá mong mỏi có con nên bằng cách nào đó em đã làm chệch chu kỳ của mình. Tháng trước em đã hạnh phúc biết bao.” Cô thở ra một hơi run rẩy, một hơi thở gần như sắp biến thành tiếng nấc. “Em đã chờ đợi, thậm chí còn chuẩn bị sẵn cả miếng lót của em, và chẳng có gì xảy ra.”

“Không có gì?” Simon chưa bao giờ nghe về những chuyện như thế.

“Không gì cả.” Môi cô run lên trong một nụ cười tự giễu yếu ớt. “Cả đời em chưa bao giờ hạnh phúc đến thế khi không có gì xảy ra.”

“Em có cảm thấy buồn nôn không?”

Cô lắc đầu. “Em không cảm thấy gì khác. Ngoài việc em không chảy máu. Nhưng rồi hai ngày trước...”

Simon đặt tay lên tay cô. “Anh rất tiếc, Daphne.”

“Không, anh không thấy tiếc,” cô chưa chát nói, giật mạnh tay ra. “Đừng giả vờ điều anh không cảm thấy. Và lạy Chúa, đừng nói dối em lần nữa. Anh không bao giờ muốn đứa bé này.” Cô bật ra một tiếng cười trống rỗng, vỡ vụn. “Đứa bé này? Lạy Chúa, em nói cứ như nó thực sự tồn tại. Cứ như nó không phải một sản phẩm từ trí tưởng tượng của em.” Cô cúi xuống, và khi cô nói tiếp, giọng cô đau đến nhói lòng. “Và giấc mơ của em.”

Simon mấp má môi vài lần rồi mới tìm cách nói được. “Anh không muốn

nhìn thấy em đau khổ thế này.”

Cô nhìn anh với vẻ trộn lẫn giữa hoài nghi và hối tiếc. “Em không hiểu làm sao anh có thể mong đợi bất cứ điều gì khác.”

“A-a-anh...” Anh nuốt khan, cố gắng để cổ họng được thoải mái, và cuối cùng anh chỉ nói điều duy nhất trong trái tim anh. “Anh muốn em quay về.”

Cô không nói gì. Simon im lặng cầu xin cô nói gì đó, nhưng cô không làm thế. Và anh nguyên rửa sự im lặng của cô, vì điều đó đồng nghĩa với việc anh phải nói thêm nữa.

“Khi chúng ta tranh cãi,” anh chậm chạp nói, “anh đã mất kiểm soát. A-anh không thể nói.” Anh nhắm mắt lại, đau khổ khi quai hàm siết chặt. Cuối cùng, sau một hơi thở dài, run rẩy, anh lên tiếng. “Anh căm ghét bản thân mình thành ra như thế.”

Daphne khẽ nghiêng đầu, cau mày lại. “Đó là lý do anh bỏ đi?”

Anh gật đầu.

“Không phải là vì... những gì em đã làm?”

Đôi mắt anh gặp mắt cô. “Anh không thích những gì em đã làm.”

“Nhưng đó không phải lý do anh bỏ đi?” cô dai dẳng.

Một thoáng im lặng, và rồi anh nói, “Đó không phải lý do anh bỏ đi.”

Daphne ép đầu gối vào sát ngực, cân nhắc lời anh nói. Suốt quãng thời gian này, cô đã nghĩ anh bỏ đi vì ghét bỏ cô, vì căm ghét những gì cô đã làm, nhưng sự thật, thứ duy nhất anh căm ghét chính là bản thân anh.

Cô khẽ khàng nói, “Anh biết em không đánh giá thấp anh khi anh là người nói lắp.”

“Anh đánh giá thấp bản thân mình.”

Cô chậm rãi gật đầu. Đương nhiên anh sẽ thế. Anh quá kiêu hãnh và bướng

bình, và toàn thể giới thượng lưu đều kính trọng anh. Đàn ông nịnh hót, phụ nữ ve vãn như phát khùng. Và suốt khoảng thời gian đó, mỗi lần mở miệng đều khiến anh kinh hãi.

Chà, có thể không phải là lúc nào cũng vậy, Daphne nghĩ khi chăm chú nhìn gương mặt anh. Khi họ ở bên nhau, anh thường trò chuyện rất thoải mái, trả lời cô nhanh đến mức cô biết có lẽ không thể có chuyện anh đang tập trung vào từng từ.

Cô nắm tay anh. “Anh không phải cậu bé mà cha anh vẫn nghĩ.”

“Anh biết,” anh nói, nhưng không nhìn vào mắt cô.

“Simon, nhìn em đi,” cô đề nghị nhẹ nhàng. Khi anh làm theo, cô lặp lại. “Anh không phải cậu bé mà cha anh vẫn nghĩ.”

“Anh biết,” anh nói lần nữa, hơi bối rối và có thể có cả chút bực mình.

“Anh chắc không?” cô dịu dàng hỏi.

“Chết tiệt, Daphne, anh biết...” Những từ ngữ của anh rơi vào sự im lặng, trong khi cơ thể anh bắt đầu rung lên. Trong một thoáng sửng sốt, Daphne nghĩ anh sẽ khóc. Nhưng những giọt nước mắt ngập trong đôi mắt anh không bao giờ chảy ra, và khi anh ngược lên nhìn cô, toàn bộ cơ thể anh run rẩy, tất cả những gì anh nói là, “Anh ghét ông ấy, Daphne. Anh g-g-g-”

Cô đặt hai tay lên má anh, xoay đầu anh lại phía cô, buộc anh nhìn vào đôi mắt điềm tĩnh của cô. “Ổn rồi,” cô lên tiếng. “Có vẻ như ông ấy là một người dễ sợ. Nhưng anh phải để ông ra đi.”

“Anh không thể.”

“Anh *có thể*. Anh có thể giận dữ, nhưng anh không thể để điều đó trở thành nhân tố chi phối cuộc đời anh. Ngay cả bây giờ, anh vẫn để ông điều khiển những lựa chọn của anh.”

Simon quay đi.

Tay Daphne rời khỏi gương mặt anh, nhưng cô lại đặt chúng trên đầu gối

anh. Cô cần sự kết nối này. Cô có một cảm giác lo sợ lạ lùng rằng nếu bỏ tay ra khỏi anh lúc này, cô sẽ mất anh mãi mãi. “Có bao giờ anh dừng lại để mà tự hỏi liệu *anh* có muốn một gia đình hay không? Liệu anh có muốn một đứa con của chính anh? Anh sẽ là một người cha tuyệt vời, Simon, vậy nhưng anh thậm chí không để bản thân suy nghĩ về điều đó. Anh nghĩ anh đang trả thù, nhưng thực sự anh chỉ để ông điều khiển từ dưới mồ mà thôi.”

“Nếu anh cho ông một đứa trẻ, ông ấy sẽ thắng,” Simon thăm thì.

“Không, nếu anh cho chính *bản thân mình* một đứa trẻ, *anh* đã thắng,” cô nuốt nước bọt. “Cả hai ta đều thắng.”

Simon không nói gì, nhưng cô có thể thấy cơ thể anh run lên. “Nếu anh không muốn một đứa con vì anh không muốn, đó là một lẽ. Nhưng nếu anh từ chối niềm vui sướng làm cha của chính bản thân vì một người đã chết, thì anh là một kẻ nhát gan.”

Daphne cau mày khi lời xúc phạm ấy lướt qua môi, nhưng cô phải nói ra. “Đây là lúc anh cần để ông lại phía sau và sống cho bản thân anh. Anh cần từ bỏ sự giận dữ và...”

Simon lắc đầu, đôi mắt anh vô vọng và lạc lõng. “Đừng yêu cầu anh làm thế. Đó là tất cả những gì anh có. Em không thấy sao, đó là *tất cả những gì anh có?*”

“Em không hiểu.”

Anh cao giọng hơn, “Em nghĩ tại sao anh cố hết sức học nói? Em nghĩ điều gì đã thúc đẩy anh? Đó là sự giận dữ. Đó luôn là nỗi giận dữ, luôn nhằm mục đích chứng tỏ cho ông ấy xem.”

“Simon...”

Một tiếng cười mỉa mai bật ra khỏi họng anh. “Không phải thú vị lắm sao? Anh căm ghét ông. Anh căm ghét ông vô cùng, thế mà ông lại là lý do duy nhất để anh nỗ lực đến được với thành công.”

Daphne lắc đầu. “Không phải thế,” cô quả quyết nói. “Anh sẽ thành công dù có chuyện gì đi nữa. Anh ngoan cố và rất thông minh, và *em biết anh*. Anh

học nói vì *bản thân*, không phải vì ông ấy.” Khi anh không nói gì, cô thêm vào bằng giọng nhẹ nhàng, “Nếu ông ấy cho anh thấy được tình yêu thương, hẳn mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn.”

Simon định lắc đầu, nhưng cô cắt ngang bằng cách nắm tay anh siết chặt. “Em đã được cho thấy lòng thương yêu,” cô thì thầm. “Khi trưởng thành, em không biết gì ngoài tình yêu và sự tận tụy. Hãy tin em, nó sẽ khiến mọi thứ dễ dàng hơn.”

Simon ngồi bất động đến vài phút, âm thanh duy nhất là tiếng thở khe khẽ khi anh cố gắng kiểm soát xúc cảm. Cuối cùng, đúng lúc Daphne bắt đầu sợ rằng cô sẽ mất anh, anh ngược lên nhìn cô với đôi mắt tan nát.

“Anh muốn được hạnh phúc,” anh thì thào.

“Anh sẽ hạnh phúc,” cô thề, vòng tay ôm lấy anh. “Anh sẽ hạnh phúc.”

Chương 21

Ngài Công tước Hastings đã trở lại!

THỜI BÁO XÃ HỘI CỦA PHU NHÂN WHISTLEDOWN, 6 tháng Tám 1813

Simon không nói gì khi họ chậm rãi cưỡi ngựa về nhà. Nàng ngựa của Daphne đã được tìm thấy, đang thỏa mãn tóp tép nhai cỏ cách đó khoảng hai mươi mét, nhưng ngay cả khi Daphne khẳng khẳng rằng cô có cưỡi ngựa cũng không vấn đề gì, Simon vẫn khẳng khẳng rằng anh có quan tâm. Sau khi buộc dây cương hai con ngựa lại với nhau, anh đẩy Daphne lên yên ngựa của anh, nhảy lên phía sau cô, và quay ngựa ngược về phía quảng trường Grosvenor.

Ngoài ra, anh cần giữ chặt cô.

Anh đã nhận ra mình cần giữ chặt điều gì đó trong đời, và có thể cô đúng... có lẽ giận dữ không phải là giải pháp. Có lẽ... chỉ có lẽ thôi, thay vào đó anh có thể học được cách nắm giữ tình yêu.

Khi họ về đến Dinh thự Hastings, một người hầu chạy ra lo cho hai con ngựa, vậy nên Simon cùng Daphne chậm rãi bước lên bậc cấp, tiến bước vào đại sảnh.

Và nhận thấy họ đang bị ba anh em nhà Bridgerton nhìn chòng chọc.

“Mấy người đang làm cái quái quỷ gì trong nhà tôi vậy?” Simon hỏi. Tất cả những gì anh muốn làm bây giờ là lĩnh lên tầng trên và ân ái với vợ anh, vậy mà thay vào đó anh lại bị chào đón bởi bộ ba bùng bùng sát khí này. Họ đang đứng trong cùng một tư thế - chân giăng ra, tay chống hông, ngực ưỡn về phía trước. Nếu không bị họ làm cho điên tiết quá mức, hẳn Simon đã phải cảnh giác rồi.

Simon dám chắc anh có thể một mình đối phó với một trong ba anh em - *có thể* hai - nhưng chống lại cả ba, anh toi là cái chắc.

“Bọn tôi nghe nói cậu đã trở lại,” Anthony nói.

“Đúng vậy,” Simon trả lời. “Giờ thì biến đi.”

“Không nhanh vậy đâu,” Benedict nói, khoanh tay lại.

Simon quay sang Daphne. “Anh có thể bắn ai trước?”

Cô trừng mắt nhìn các anh. “Em không thích thể này đâu.”

“Bọn tôi có vài yêu cầu trước khi để anh giữ Daphne,” Colin lên tiếng.

“Cái gì?” Daphne rú lên.

“*Cô ấy là vợ tôi!*” Simon gầm lên, đánh bay câu hỏi giận dữ của Daphne.

“Trước hết con bé là em gái bọn tôi,” Anthony gầm vang. “Và cậu làm con bé khổ sở.”

“Đây không phải là chuyện của mấy anh,” Daphne nhấn mạnh.

“*Em* là chuyện của bọn anh,” Benedict nói.

“*Cô ấy là chuyện của tôi,*” Simon đốp chát, “vậy nên biến ra khỏi nhà tôi ngay.”

“Khi nào ba anh có gia đình riêng của mình rồi thì khi ấy các anh mới có quyền cho em lời khuyên,” Daphne tức khí nói, “còn trong khi chờ đợi, các anh bỏ ngay những vụ can thiệp bốc đồng này đi.”

“Anh xin lỗi, Daff,” Anthony lên tiếng, “nhưng bọn anh không rút khỏi chuyện này đâu.”

“Khỏi cái gì?” cô cáu kỉnh. “Các anh làm gì có chỗ để xen vào dù bằng cách nào đi nữa. Đây không phải việc của các anh!”

Colin bước tới. “Bọn anh không đi cho đến khi nào tin rằng anh ấy yêu em.”

Mặt Daphne tái nhợt. Simon chưa một lần nói yêu cô. Anh đã thể hiện nó,

bằng hàng nghìn cách khác nhau, nhưng chưa một lần nói những từ ấy. Khi những từ ấy thốt ra, cô không muốn nguyên nhân lại là áp lực từ những ông anh trai độc đoán của cô; cô muốn chúng đến một cách tự nguyện từ trái tim Simon.

“Đừng làm thế, Colin,” cô thì thầm, căm ghét vẻ thông thiết, nài xin trong giọng mình. “Anh phải để em tự chiến đấu trong những cuộc chiến của chính em.”

“Daff...”

“Xin anh,” cô van nài.

Simon bước tới giữa họ. “Cho phép chúng tôi được chứ,” anh nói với Colin, và với cả Anthony cùng Benedict. Anh dẫn Daphne đến góc cuối đại sảnh để họ có thể trò chuyện riêng tư. Anh thích sang phòng khác hơn, nhưng anh không dám chắc đám anh trai ngu ngốc của cô sẽ không đi theo.

“Em xin lỗi về các anh trai em,” Daphne thì thầm gấp gáp. “Họ là những tên ngốc thô lỗ và không có quyền xâm phạm nhà anh. Nếu có thể không thừa nhận họ, em sẽ làm thế. Sau màn phô trương này, em sẽ không ngạc nhiên nếu anh *không bao giờ* muốn có con...”

Simon đặt một ngón tay lên môi cô để khiến cô im lặng. “Thứ nhất, đây là nhà chúng ta, không phải nhà anh. Và về các anh trai em - họ thật phiền phức chết đi được, nhưng họ chỉ hành động vì tình yêu thương.” Anh nghiêng người, chỉ khoảng hai centimet, nhưng như thế cũng đủ khiến anh gần cô hơn, cũng đủ khiến cô cảm thấy hơi thở anh trên làn da cô. “Và ai có thể trách họ chứ?” anh thì thào.

Tim Daphne như ngừng đập.

Simon di chuyển tới gần hơn, cho đến khi mũi anh chạm vào mũi cô. “Anh yêu em, Daff,” anh thì thầm.

Tim cô bắt đầu đập trở lại, vội vã hơn mong đợi. “Anh yêu em?”

Anh gạt đầu, chớp mũi anh cạ vào mũi cô. “Anh không thể cưỡng lại được.”

Môi cô run run, ngập ngừng mỉm cười. “Điều ấy nghe chẳng lãng mạn chút nào.”

“Đó là sự thật,” anh nói, kèm theo cái nhún vai bất lực. “Em biết rõ hơn ai hết là anh không muốn bất kỳ điều gì trong số ấy. Anh không muốn một người vợ, không một gia đình, và anh *chắc chắn* không muốn yêu.” Anh nhẹ nhàng chà môi anh vào môi cô, khiến cả hai cơ thể họ run rẩy. “Nhưng điều anh phát hiện ra” - anh lại chạm môi vào môi cô - “trong sự kinh hãi” - và lần nữa - “đó là không thể *không* yêu em.”

Daphne tan chảy trong vòng tay anh. “Ôi, Simon,” cô thở dài.

Môi anh khóa chặt môi cô, cố gắng bằng nụ hôn diễn tả cho cô những điều anh vẫn đang học cách thể hiện thành lời. Anh yêu cô. Anh tôn thờ cô. Anh sẵn sàng nhảy vào lửa vì cô. Anh... ... vẫn còn ba anh trai cô làm khán giả.

Chậm rãi dứt khỏi nụ hôn, anh quay về phía ấy. Anthony, Benedict và Colin vẫn đang đứng trong sảnh. Anthony đang xem xét trần nhà, Benedict vờ mê mải với dàn móng tay, còn Colin đang nhìn chăm chăm không chút xấu hổ.

Simon vẫn siết chặt Daphne ngay cả khi anh bắn ánh mắt chòng chọc xuống sảnh. “Ba người các anh vẫn còn làm chuyện ôn dịch gì ở nhà tôi vậy?”

Chẳng lấy làm ngạc nhiên, không ai trong số họ có sẵn câu trả lời.

“*Biến* ngay,” Simon gầm lên.

“Xin các anh đây,” giọng Daphne không lịch sự lắm.

“Được thôi,” Anthony trả lời, vỗ vào gáy Colin. “Anh tin việc của chúng ta đến đây là kết thúc rồi, các chàng trai.”

Simon bắt đầu dẫn Daphne tiến về phía cầu thang. “Tôi chắc các anh có thể tự ra khỏi đây được,” anh nói với lại phía sau.

Anthony gật đầu và thúc hai em trai đi về phía cửa.

“Tốt.” Simon cộc lốc nói. “Chúng tôi lên gác đây.”

“Simon!” Daphne ré lên.

“Không phải họ không biết chúng ta định làm gì,” anh thì thầm vào tai cô.

“Nhưng dù vậy... Họ là *anh trai* em!”

“Chúa phù hộ chúng ta,” anh lầm bầm.

Nhưng Simon và Daphne còn chưa kịp đến đầu cầu thang, cánh cửa ra vào đã bật mở, kèm theo một giọng phụ nữ gào lên giận dữ.

“Mẹ?” Daphne lúng búng.

Nhưng phu nhân Violet chỉ để mắt đến đám con trai của mình. “Mẹ biết thế nào cũng sẽ tìm thấy cả đám ở đây mà,” bà buộc tội. “Một lũ ngu ngốc, cứng đầu cứng cổ...”

Daphne không nghe được phần sau bài diễn văn ấy. Simon đang cười khùng khục bên tai cô.

“Gã ta làm con bé đau khô!” Benedict phản kháng. “Là anh trai của con bé, bốn phen của tụi con là...”

“Tôn trọng sự sáng suốt của em gái mình đủ để mặc kệ nó tự giải quyết vấn đề của bản thân,” phu nhân Violet nạt lại. “Và ngay lúc này con bé trông chẳng có gì đau khô cả.”

“Đó là bởi vì...”

“Và nếu con nói đó là bởi vì các con đột nhập vào nhà em gái mình như một bầy cừ ngu xuẩn, mẹ sẽ từ cả ba đứa đấy.”

Cả ba đều im thin thít.

“Giờ thì,” phu nhân Violet nhanh nhẩu tiếp tục, “mẹ tin là đã đến lúc chúng ta rời đi, đúng chứ?” Khi thấy mấy cậu con trai không nhanh nhẹn theo kịp bà được, phu nhân Violet vờ tay ra...

“Xin mẹ đấy!” Colin kêu lên. “Đừng vào...”

Bà đã túm lấy tai anh.

“Tai,” anh rầu rĩ nói nốt.

Daphne túm lấy cánh tay Simon. Bây giờ anh đang cười rũ rượi đến mức cô sợ rằng anh sẽ ngã nhào xuống cầu thang mất.

Violet dồn đám con trai ra ngoài cửa kèm theo tiếng hô, “Bước!” rồi quay lại phía cầu thang nơi Simon và Daphne đang đứng.

“Rất vui được gặp con ở London, Hastings,” bà nói to, tặng anh nụ cười tươi rói, rạng rỡ. “Thêm một tuần nữa là ta đích thân lôi con về đây.”

Sau đó, bà bước ra khỏi phòng và đóng cánh cửa lại.

Simon quay sang Daphne, người anh vẫn còn rung lên vì cười. “Đó có phải mẹ em không?” anh mỉm cười hỏi.

“Bà ấy có những năng lực tiềm tàng.”

“Rõ là thế.”

Gương mặt Daphne trở nên nghiêm túc. “Em xin lỗi nếu các anh trai em buộc...”

“Vớ vẩn,” anh cắt ngang. “Các anh của em không bao giờ ép được anh nói những điều anh không cảm thấy.” Anh nghiêng đầu ngẫm nghĩ một lúc. “À thì, trong trường hợp thiếu một khẩu súng.”

Daphne đánh mạnh vào vai anh.

Simon phớt lờ, kéo cô lại gần. “Anh thật lòng khi nói thế,” anh thăm thì, vòng tay quanh thắt lưng cô. “Anh yêu em. Anh biết điều ấy đã một thời gian, nhưng...”

“Được rồi mà,” Daphne nói, dựa má vào ngực anh. “Anh không cần phải giải thích.”

“Có, anh cần phải thế,” anh khẳng định. “Anh...” Nhưng lời anh nói không thể bật ra khỏi đầu môi. Trong anh có quá nhiều xúc cảm, quá nhiều cảm giác quay cuồng. “Hãy để anh cho em thấy,” anh khàn giọng nói. “Hãy để anh cho em thấy anh yêu em nhiều như thế nào.”

Daphne trả lời bằng cách ngẩng mặt lên đón nhận nụ hôn của anh. Và khi môi họ chạm nhau, cô thở dài. “Em cũng yêu anh.”

Môi Simon chiếm lấy môi cô trong khao khát, hai bàn tay siết chặt lưng cô như sợ rằng cô có thể biến mất bất cứ lúc nào. “Lên gác nào,” anh thì thầm. “Bây giờ hãy đến với anh.”

Cô gật đầu, nhưng trước khi cô kịp bước, anh đã nhẹ nhàng kéo cô vào vòng tay anh và bế cô lên cầu thang.

Khi Simon đến tầng hai, cơ thể anh đã rùng rục và căng cứng đòi giải thoát. “Em chọn dùng phòng nào?” anh hỏi.

“Phòng anh,” cô trả lời, có vẻ ngạc nhiên vì anh hỏi.

Anh lầm bầm tán thành và nhanh chóng bước tới phòng anh - không, *phòng họ*, đá cánh cửa đóng lại phía sau. “Anh yêu em,” anh nói khi họ ngã nhào xuống giường. Giờ đây, khi anh đã nói những lời ấy một lần, chúng nổ tung trong anh, đòi được nói ra. Anh cần nói cho cô, đảm bảo rằng cô biết, đảm bảo rằng cô hiểu cô có ý nghĩa như thế nào với anh.

Và nếu cần phải nói tới cả trăm lần, anh cũng mặc xác.

“Anh yêu em,” anh nói lần nữa, ngón tay điên cuồng cởi quần áo cô.

“Em biết,” cô bẽn lẽn nói. Cô đưa hai tay ôm lấy gương mặt anh, gài chặt mắt anh với mắt cô. “Em cũng yêu anh.”

Rồi cô kéo môi anh xuống môi cô, hôn anh bằng nụ hôn ngọt ngào ngây thơ khiến anh bừng cháy.

“Nếu anh có bao giờ, có bao giờ làm tổn thương em lần nữa,” anh sôi nổi nói, môi anh di chuyển đến khóe môi cô, “anh muốn em cứ giết anh đi.”

“Không bao giờ đâu,” cô trả lời, mỉm cười.

Môi anh di chuyển đến điểm nhạy cảm giao giữa quai hàm và dải tai cô. “Vậy thì làm anh tàn phế,” anh lầm bầm. “Bỏ tay, làm trật mắt cá chân anh.”

“Đừng ngốc thế,” cô nói, sờ tay lên cằm anh, xoay mặt anh về phía cô. “Anh sẽ không làm tổn thương em.”

Tình yêu dành cho người phụ nữ này ngập tràn trong anh. Nó dâng lên trong ngực, khiến ngón tay anh tê dại, và đánh cắp từng hơi thở của anh. “Có đôi khi,” anh thầm thì, “anh yêu em nhiều đến mức khiến anh hoảng sợ. Nếu anh có thể cho em cả vũ trụ, em biết anh sẽ làm thế, đúng không?”

“Anh là tất cả những gì em mong muốn,” cô thì thầm. “Em không cần cả vũ trụ, chỉ cần tình yêu của anh. Và có lẽ,” cô nói thêm với nụ cười tinh quái, “muốn anh tháo đôi ủng của anh ra.”

Simon cảm thấy mình sắp toét miệng cười đến nơi. Chẳng biết bằng cách nào, vợ anh dường như luôn biết chính xác anh cần gì. Ngay khi những xúc cảm bủa vây, khiến anh gần như sắp khóc, cô xoa dịu tâm trạng anh, khiến anh mỉm cười. “Mong ước của bà là mệnh lệnh đối với tôi,” anh nói, và lăn sang cạnh cô để giật mạnh đôi ủng ra khỏi chân.

Một chiếc rơi xuống sàn nhà, chiếc còn lại bay sang phía kia phòng.

“Gì nữa không, thưa phu nhân?” anh hỏi.

Cô nghiêng đầu duyên dáng. “Có lẽ áo sơ mi của anh cũng có thể cởi ra.”

Anh tuân theo, và chiếc áo của anh hạ cánh xuống cái bàn đầu giường.

“Thế thôi sao?”

“Những cái này,” cô nói, móc tay vào cạp quần anh, “rõ ràng làm cản trở.”

“Anh đồng ý,” anh thều thào, cởi phăng nó ra. Anh trườn lên người cô, chống bàn tay và đầu gối lên, cơ thể anh là một nhà tù nóng bừng bừng bao quanh cô. “Giờ thì sao nào?”

Cô ngưng thở. “Ồ, anh hoàn toàn khỏe thân.”

“Đúng vậy,” anh đồng tình, đôi mắt bừng cháy nhìn xuống cô.

“Còn em thì không.”

“Điều đó cũng đúng.” Anh mỉm cười như một con mèo. “Và như thế thật đáng tiếc.”

Daphne gật đầu, hoàn toàn không nói nổi nên lời.

“Ngồi dậy nào,” anh khẽ khàng nói.

Cô làm theo, và chỉ vài giây sau áo váy cô đã bị lôi qua đầu.

“Giờ thì,” anh nói, giọng khản đặc, chầm chầm khao khát nhìn hai bầu ngực cô, “tình hình đã được cải thiện rồi.”

Bây giờ cả hai đều quỳ gối đối diện nhau trên cái giường ngủ bốn cọc to lớn của họ. Daphne chăm chú nhìn chồng, mạch cô đập nhanh hơn khi nhìn vào lồng ngực rộng đang phập phồng theo từng hơi thở nặng nề của anh. Cô với bàn tay run rẩy chạm vào anh, những ngón tay cô nhẹ lướt qua làn da nóng bừng của anh.

Simon nín thở cho đến khi ngón trỏ cô chạm vào đầu vú anh, và tay anh bắn ra bao phủ tay cô. “Anh muốn em,” anh nói.

Đôi mắt cô rợp xuống, và môi cô khẽ cong lên. “Em biết.”

“Không,” anh rên rỉ, kéo cô lại gần hơn. “Anh muốn ở trong tim em. Anh muốn...” Toàn bộ cơ thể anh rung lên khi làn da họ chạm nhau. “Anh muốn ở trong tâm hồn em.”

“Ôi, Simon,” cô thở dài, lùa ngón tay vào mái tóc đen dày của anh. “Anh đã ở đó rồi.”

Và không cần thêm bất cứ lời nào nữa, chỉ có đôi môi, bàn tay, và xác thịt.

Simon tôn sùng cô bằng mọi cách mà anh biết. Anh lướt bàn tay dọc theo

chân cô, hôn vào khuỷu chân cô. Anh siết chặt hông cô, cù vào rốn cô. Và khi anh sẵn sàng vào trong cô, toàn bộ cơ thể anh căng ra bởi nỗi khao khát tốt cùng mà anh chưa bao giờ nếm trải, anh nhìn cô chăm chú với sự tôn kính khiến cô ứa nước mắt.

“Anh yêu em,” anh thào thì. “Trong suốt cuộc đời anh, chỉ có mỗi mình em.”

Daphne gật đầu, và dù cô không phát ra âm thanh nào, trên môi cô vẫn ngưng đọng câu nói, “Em cũng yêu anh.”

Anh đẩy tới trước, chậm rãi, dứt khoát. Và khi anh đã hoàn toàn ở bên trong cô, anh biết anh đã về nhà.

Anh nhìn xuống gương mặt cô. Đầu cô ngửa ra sau, môi cô hé mở mỗi khi cô cố gắng thở. Môi anh chạm vào gò má ửng hồng của cô. “Em là tạo vật xinh đẹp nhất anh từng được thấy,” anh thì thào. “Anh chưa bao giờ... anh không biết làm sao...”

Cô cong lưng đáp lại. “Chỉ cần yêu em thôi,” cô hỗn hển. “Làm ơn, hãy yêu em.”

Simon bắt đầu di chuyển, hông anh nhô lên và hạ xuống theo nhịp cổ xưa nhất. Ngón tay Daphne ấn vào lưng anh, móng tay cô đâm vào da anh mỗi lần anh đẩy sâu hơn trong cô.

Cô rên rỉ rên rỉ, và cơ thể anh bùng cháy trước âm thanh mê mê của cô. Anh đang dần dần mất kiểm soát, chuyển động của anh trở nên giật giật, điên cuồng hơn. “Anh không thể giữ lâu hơn nữa,” anh thở dốc. Anh muốn đợi cô, cần biết rằng anh mang lại cho cô niềm hạnh phúc tốt cùng, trước khi anh cho phép bản thân tự giải phóng.

Nhưng rồi, ngay khi anh tưởng cơ thể anh sắp vỡ tan vì nỗ lực kìm nén, Daphne run lên bên dưới anh, các cơ ở vùng kín của cô siết chặt quanh anh trong lúc cô kêu tên anh.

Hơi thở Simon ngưng lại trong cuống họng khi anh quan sát gương mặt cô. Anh luôn quá bận rộn để đảm bảo không trút hạt giống vào trong cô, nên chưa bao giờ anh trông thấy gương mặt cô khi đạt đỉnh. Đầu cô ngửa ra sau,

những đường nét thanh tú của cổ họng cô căng lên, trong khi môi cô hé ra cho một tiếng hét câm lặng.

Anh choáng váng.

“Anh yêu em,” anh nói. “Ồ, Chúa ơi, anh yêu em biết bao.” Rồi anh đâm vào sâu hơn.

Đôi mắt Daphne vụt mở ra khi anh tiếp tục nhịp điệu của mình. “Simon?” cô hỏi, giọng thoáng khẩn thiết. “Anh chắc không?”

Cả hai đều biết ý cô là gì.

Simon gật đầu.

“Em không muốn anh làm điều này chỉ cho em,” cô nói. “Nó phải vì cả anh nữa.”

Một cục nghẹn lạ lùng chặn ngang cổ họng anh - nó không hề giống với cơn nói lắp, cơn cà lăm của anh. Anh nhận ra, đó không là gì khác ngoài tình yêu. Những giọt lệ ứa qua khóe mắt anh, và anh gật đầu, không thể nói thành lời.

Anh đâm vào sâu hơn, bùng nổ trong cô. Cảm giác thật tuyệt. Ôi, Chúa ơi, cảm giác thật tuyệt. Chưa điều gì trong đời từng khiến anh cảm thấy tuyệt vời như thế.

Cuối cùng vòng tay anh lỏng ra, và anh đổ sụp xuống trên người cô, âm thanh duy nhất trong phòng là hơi thở hỗn hển của anh.

Và rồi Daphne vén những lọn tóc ra khỏi trán anh, hôn lên lông mày anh. “Em yêu anh,” cô thầm thì. “Em sẽ luôn yêu anh.”

Simon vùi mặt vào cổ cô, hít hà mùi hương của cô. Cô bao quanh anh, phủ lấy anh, và thế là anh trọn vẹn.

Nhiều giờ sau, Daphne mở bừng mắt. Cô duỗi tay ra, nhận thấy rèm cửa đã được khép kín. Chắc hẳn Simon đã làm việc ấy, cô thầm nghĩ và ngáp dài. Ánh sáng xuyên qua các khe hở, khiến căn phòng tắm trong thứ ánh sáng dịu

nhẹ.

Cô vịn vẹo khớp cổ, rồi trượt ra khỏi giường, bước tới phòng thay phục trang để tìm chiếc áo choàng. Thật chẳng giống cô chút nào khi đi ngủ vào giữa ngày như thế này. Nhưng, đây có phải một ngày bình thường đâu chứ.

Cô khoác áo lên, thắt sợi dây lụa quanh eo. Simon đã đi đâu? Cô không nghĩ anh đã rời khỏi giường từ lâu; cô vẫn nhớ đến cảm giác mơ màng được nằm trong vòng tay anh. Đường như chỉ vừa mới đây thôi.

Dãy phòng chính gồm năm phòng cả thảy: hai phòng ngủ, mỗi phòng có một buồng thay phục trang ngay cạnh, được nối với nhau bằng phòng khách rộng rãi. Cánh cửa phòng khách khép hờ, và ánh mặt trời lấp ló qua khe hở, chứng tỏ rèm cửa trong phòng đã được kéo ra. Khẽ khàng di chuyển, Daphne bước tới cánh cửa mở hé và ngó vào trong.

Simon đang đứng cạnh cửa sổ, nhìn ra ngoài thành phố. Anh đã mặc bộ đồ ngủ màu rượu vang, nhưng vẫn đi chân trần. Đôi mắt xanh toát lên vẻ trầm ngâm, lơ đãng và có phần trống trải.

Daphne cau mày lo lắng. Cô bước qua phòng tiến về phía anh, và khi chỉ còn cách anh vài mét, cô khẽ nói, “Chào anh.”

Simon quay lại khi nghe tiếng cô, và gương mặt mệt mỏi của anh dịu lại. “Chào em,” anh làm bầm, kéo cô vào vòng tay. Bằng cách nào đó, cuối cùng cô đã dựa lưng vào ngực anh, chăm chăm nhìn ra ngoài quảng trường Grosvenor, còn Simon tựa cằm lên đỉnh đầu cô.

Daphne mất đến vài phút mới có đủ dũng khí để hỏi. “Anh hồi tiếc sao?”

Cô không thể thấy gương mặt anh, nhưng cô cảm thấy cằm anh cọ xát vào da cô khi anh lắc đầu.

“Anh không hồi tiếc,” anh khẽ khàng nói. “Chỉ... suy nghĩ thôi.”

Giọng anh toát lên vẻ kỳ lạ, khiến Daphne phải xoay người trong vòng tay anh, cho đến khi cô có thể thấy gương mặt anh. “Simon, chuyện gì vậy?” cô thì thầm.

“Không có gì đâu.” Nhưng mắt anh không nhìn vào mắt cô.

Daphne dẫn anh đến chỗ chiếc ghế đôi và ngồi xuống, kéo mạnh tay anh cho đến khi anh cũng ngồi xuống cạnh cô. “Nếu anh vẫn chưa sẵn sàng làm cha,” cô thì thào, “thì cũng chẳng sao cả.”

“Không phải chuyện đó.”

Nhưng cô không tin anh. Anh trả lời quá nhanh, và có một chút tắc nghẹn trong giọng khiến cô không thoải mái. “Nếu em phải đợi thì cũng không sao đâu,” cô nói. “Thật ra,” cô bền lên, “em thấy cũng không có vấn đề gì nếu chúng ta có thêm một quãng thời gian riêng tư nữa.”

Simon không nói gì, nhưng mắt anh dần ánh lên nỗi đau, và rồi anh nhắm mắt lại trong lúc chà tay lên trán.

Cơn hoảng loạn cuộn trào trong Daphne, và cô bắt đầu nói nhanh hơn. “Không phải ngay lúc này em quá khao khát có con,” cô lên tiếng. “Em chỉ... muốn có một đứa con, vậy thôi, và em nghĩ anh cũng có thể như vậy, nếu anh cho phép mình cân nhắc về điều đó. Em khó chịu vì không thích anh bám lấy mỗi thù hận với cha để rồi từ chối mang đến cho chúng ta một gia đình. Không phải...”

Simon nặng nề đặt một bàn tay lên đùi cô. “Daphne, dừng lại đi,” anh nói. “Xin em.”

Giọng anh đau đớn đến mức khiến cô ngay lập tức im lặng. Cô bồn chồn nhay nhay môi dưới. Giờ đến lượt anh nói. Rõ ràng một điều trọng đại và khó khăn nào đó đang siết chặt trái tim anh, và nếu phải mất cả ngày cho anh tìm được từ ngữ để giải thích, cô cũng sẵn sàng đợi.

Cô sẵn sàng chờ đợi người đàn ông này mãi mãi.

“Anh không thể nói anh háo hức mong chờ có một đứa con,” Simon chậm rãi nói.

Daphne để ý thấy hơi thở anh có phần nặng nhọc, vậy nên cô bèn đặt tay lên khuỷu tay anh an ủi.

Anh quay nhìn cô bằng ánh mắt cầu xin sự thấu hiểu. “Em thấy đó, anh đã trải qua một thời gian quá dài ấp ủ dự định không bao giờ có con.” Anh nuốt khan. “Anh thậm chí k-không biết phải bắt đầu nghĩ về điều ấy như thế nào?”

Daphne trao cho anh một nụ cười trấn an mà đến khi ngấm lại, cô mới nhận ra nó có ý nghĩa với cả hai. “Anh sẽ học được,” cô thầm thì. “Và em sẽ học cùng anh.”

“K-không phải thế,” anh nói, lắc đầu. Anh thở ra một hơi thở nôn nóng. “Anh không... muốn... sống cả đời c-chỉ để oán hận cha.”

Anh quay sang cô, và Daphne gần như chết sững trước dòng cảm xúc đang bùng cháy trên khuôn mặt anh. Quai hàm anh run rẩy, cơ bắp trên má anh giật giật liên hồi. Cổ anh căng ra lạ thường, như thể toàn bộ năng lượng đều được anh dồn cho nhiệm vụ truyền tải bài phát biểu này.

Daphne muốn ôm anh, muốn vỗ về cậu bé trong anh. Cô muốn vuốt ve vàng trán và siết chặt tay anh. Cô muốn làm hàng trăm thứ, nhưng thay vào đó cô chỉ giữ im lặng, động viên anh bằng ánh mắt.

“Em đã đúng,” anh run rẩy nói. “Ngay từ đầu, em đã đúng. Về cha anh. R-rằng anh đã để ông thắng.”

“Ôi, Simon,” cô thì thào.

“N-nhưng chuyện-” Gương mặt anh - gương mặt mạnh mẽ, đẹp trai luôn toát lên vẻ vững vàng và tự chủ - nhăn nhúm lại. “Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu... nếu chúng ta có một đứa con, v-v-và nó sẽ giống anh?”

Trong một thoáng, Daphne không thể nói thành lời. Đôi mắt cô nhức nhối bởi những giọt lệ chẳng thể trào ra, và cô bất giác đưa tay lên miệng, che đôi môi đang há ra vì choáng váng.

Simon quay mặt đi, nhưng cô vẫn kịp nhìn thấy nỗi đau khổ tột cùng trong mắt anh. Cô vẫn kịp nghe thấy hơi thở anh nghẹn lại, và cả tiếng thở dài run rẩy khi cuối cùng anh cũng đã giải thoát nỗ lực tự kiềm chế bản thân.

“Nếu con của chúng ta bị nói lấp,” Daphne thận trọng nói, “thì em sẽ yêu

thương con. Sẽ giúp đỡ con. Và...” Cô bối rối nuốt nước bọt, cầu nguyện rằng mình đang làm điều đúng đắn. “Và em sẽ để anh đưa ra cho con lời khuyên, vì rõ ràng anh đã học được cách vượt qua nó.”

Anh ngạc nhiên quay phắt về phía cô. “Anh không muốn con phải đau khổ như anh ngày xưa.”

Một nụ cười lạ lùng thấp thoáng trên gương mặt Daphne mà đến cô cũng không hề nhận ra, như thể trước khi tâm trí kịp phản ứng, cơ thể cô đã nhận ra cô biết chính xác phải nói gì. “Nhưng con sẽ không đau khổ,” cô nói, “vì anh sẽ là cha đứa bé.”

Vẻ mặt Simon không thay đổi, nhưng đôi mắt anh ánh lên một tia sáng mới mẻ, lạ kỳ, gần như hy vọng.

“Liệu anh có chối bỏ một đứa con nói lắp không?” Daphne khẽ hỏi.

Câu trả lời phủ định của Simon bật ra dữ dội, nhanh chóng, và đi kèm một lời báng bổ.

Cô mỉm cười dịu dàng. “Vậy em không có gì lo sợ cho con chúng ta cả.”

Simon giữ im lặng thêm một lúc nữa, và rồi vội vã kéo cô vào vòng tay anh, vùi mặt vào chỗ hõm nơi cổ cô. “Anh yêu em,” anh nghẹn ngào. “Anh yêu em nhiều lắm.”

Và cuối cùng Daphne biết chắc rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn.

Vài giờ sau, Daphne và Simon vẫn còn ngồi trên chiếc ghế đôi trong phòng khách. Đó là một buổi chiều dành cho những cái nắm tay, cho mái đầu người này dựa vào bờ vai người nọ. Từ ngữ không cần thiết; vì chỉ cần ngồi cạnh nhau thế này đã là quá đủ cho cả hai rồi. Mặt trời đang tỏa sáng, chim chóc đang hát ca, và họ vẫn ở bên nhau.

Đó là tất cả những gì họ cần.

Nhưng thẳm sâu trong tâm trí Daphne vẫn vương vất một điều gì đó, và tận đến khi ánh mắt lạc đến cái bàn viết, cô mới chợt nhớ ra.

Những lá thư của cha Simon.

Cô nhắm mắt lại và thở ra, cố khơi dậy lòng dũng cảm mà cô biết rõ sẽ cần đến để có thể trao những lá thư ấy cho Simon. Khi đề nghị cô giữ chúng, Công tước Middlethorpe đã nói cô sẽ biết khi nào là thời gian thích hợp để đưa chúng cho anh.

Cô gỡ mình ra khỏi vòng tay ôm chặt của Simon, nhẹ nhàng bước đến phòng ngủ của nữ Công tước.

“Em làm gì vậy?” Simon ngái ngủ hỏi. Anh đang gà gât trong ánh trời chiều âm ập.

“Em-Em đi lấy vài thứ.”

Chắc hẳn anh đã nghe thấy sự do dự trong giọng cô, vì anh mở mắt ra và rướn người lên để nhìn cô. “Em đang lấy gì vậy?” anh tò mò hỏi.

Daphne lảng tránh câu trả lời bằng cách vội lướt vào phòng bên. “Em sẽ trở lại ngay,” cô nói to.

Cô đã giữ đám thư, được buộc lại thành tập bằng sợi ruy băng đỏ vàng - màu sắc cổ truyền của dòng họ Hastings - trong ngăn kéo dưới cùng ở bàn cô. Mấy tuần đầu tiên quay lại London, cô thực tình chẳng nhớ gì, và chúng vẫn nằm nguyên vẹn trong phòng ngủ của cô ở Dinh thự Bridgerton. Nhưng cô tình cờ nhìn thấy chúng khi đến thăm mẹ. Phu nhân Violet đã gợi ý cô nên lên gác gom vài thứ đồ, và trong khi thu thập những lọ nước hoa cũ cùng những áo gối cô khâu năm mười tuổi, Daphne đã tìm thấy chúng.

Không ít lần cô chỉ mong được mở một lá thư ra, để có thể hiểu thêm về chồng. Và thành thật mà nói, nếu phong bì không được dán kín bằng sáp, có lẽ cô đã quẳng hết do dự đi mà đọc chúng rồi.

Cô cầm tập thư chậm rãi quay lại phòng khách. Simon vẫn đang ngồi trên ghế, nhưng anh vươn thẳng người lên cảnh giác, và quan sát cô với vẻ tò mò.

“Chúng gửi cho anh,” cô nói, chìa tập thư ra khi đi đến cạnh anh.

“Cái gì đây?” anh hỏi.

Nhưng qua giọng nói của anh, cô khá chắc anh đã biết.

“Thư của cha anh,” cô nói. “Ngài Middlethorpe đưa chúng cho em. Anh còn nhớ không?”

Anh gật đầu. “Anh cũng nhớ đã đề nghị ông ấy đốt đi.”

Daphne mỉm cười yếu ớt. “Ông ấy hình như không đồng ý.”

Simon chòng chọc nhìn tập thư. Không hề đưa mắt lên gương mặt cô. “Và có vẻ như em cũng thế,” anh nói rất khẽ.

Cô gật đầu và ngồi xuống cạnh anh. “Anh có muốn đọc chúng không?”

Simon cân nhắc vài giây, rồi cuối cùng trả lời thành thật, “Anh không biết.”

“Nó có thể giúp anh để ông ấy lại phía sau.”

“Hoặc nó có thể khiến mọi chuyện tồi tệ hơn.”

“Có thể thế,” cô đồng ý.

Anh chăm chú nhìn những lá thư cột ruy băng đang nằm một cách vô tội trong tay cô. Anh những tưởng mình sẽ thấy oán hận. Anh những tưởng mình sẽ nổi xung lên. Nhưng thay vào đó, tất cả những gì anh cảm thấy là...

Không gì cả.

Một cảm giác quá đỗi kỳ lạ. Trước mặt anh là một xấp thư do chính tay cha anh viết. Vậy mà anh không cảm thấy cái thôi thúc phải quẳng chúng vào lửa, hay xé chúng thành từng mảnh vụn.

Và đồng thời, không cả sự hồi thúc phải đọc chúng.

“Anh nghĩ anh sẽ đợi,” Simon mỉm cười nói.

Daphne chớp chớp mắt như không thể tin được vào tai mình. “Anh không muốn đọc chúng à?” cô hỏi.

Anh gật đầu.

“Và anh không muốn đốt?”

Anh nhún vai. “Không nhất thiết.”

Cô cúi nhìn xấp thư, rồi lại ngược lên gương mặt anh. “Anh muốn làm gì với chúng?”

“Không làm gì hết.”

“Không làm gì hết?”

Anh toét miệng cười. “Chính thế đây.”

“Ồ.” Cô toát lên vẻ bối rối vô cùng đáng yêu. “Anh có muốn em để chúng lại vào bàn em không?”

“Nếu em thích.”

“Và nó chỉ nằm đó thôi sao?”

Anh tóm lấy thắt lưng của cô và bắt đầu kéo cô lại phía mình. “Ừm... hừm.”

“Nhưng...” cô lắp bắp. “Nhưng... nhưng...”

“Thêm một chữ ‘nhưng’ nữa,” anh chọc, “là em sẽ bắt đầu phát âm giống anh đây.”

Miệng Daphne há ra. Simon không ngạc nhiên trước phản ứng của cô. Đây là lần đầu tiên trong đời anh có thể đùa cợt về khó khăn của mình.

“Những lá thư có thể đợi,” anh nói, đúng lúc họ cảm thấy vạt áo cô rơi xuống sàn nhà. “Cuối cùng - nhờ em - anh cũng đã tìm được cách hất cha ra khỏi cuộc đời anh.” Anh mỉm cười lắc đầu. “Giờ mà đọc chúng chỉ tổ mời ông quay trở lại thôi.”

“Nhưng anh không muốn biết ông nói gì sao?” cô vẫn chưa chịu dừng. “Biết

đâu ông ấy đã xin lỗi. Thậm chí có khi ông ấy còn phủ phục dưới chân anh nữa!” Cô cúi người về phía tập thư, nhưng Simon đã kéo cô sát vào anh đến mức cô không thể với tới.

“Simon!” cô kêu lên.

Anh cong một bên mày. “Sao?”

“Anh đang làm gì vậy?”

“Cố gắng quyến rũ em. Anh có thành công không?”

Mặt cô ửng hồng. “Có lẽ,” cô lầm bầm.

“Chỉ có lẽ thôi? Chết tiệt. Anh hẳn phải đánh mất nghề rồi.”

Tay anh trượt xuống dưới hông cô, làm cô khẽ ré lên. “Em nghĩ kỹ năng của anh rất tốt,” cô vội nói.

“Chỉ tốt thôi sao?” Anh vờ cau mày. “‘Tốt’ là một từ hơi nhẹ, em không nghĩ thế sao? Gần như quá nhẹ.”

“À,” cô xuôi theo, “có lẽ em nói nhầm.”

Simon cảm thấy một nụ cười đang hình thành trong tim anh. Lúc nó chạm đến môi, anh đứng dậy, kéo vợ anh về hướng cái giường ngủ bốn cọc.

“Daphne,” anh nói, cố gắng để giọng có vẻ tỉnh bơ. “Anh có một gợi ý.”

“Một gợi ý?” cô hỏi, nhướn mày lên.

“Một thỉnh cầu,” anh sửa lại. “Anh có một thỉnh cầu.”

Cô nghiêng đầu mỉm cười. “Loại thỉnh cầu gì vậy?”

Anh dẫn cô bước qua ngưỡng cửa vào phòng ngủ. “Thực ra là một thỉnh cầu gồm hai phần.”

“Hấp dẫn làm sao!”

“Phần đầu tiên gồm em, anh, và,” anh bế thốc cô lên và đặt cô vào giường giữa những tiếng khúc khích, “cái giường cổ lỗ sĩ vững chắc này.”

“Vững chắc?”

Anh gầm gừ khi trườn tới bên cô. “Tốt hơn hết là nên vững chắc.”

Cô phá ra cười và ré lên khi linh khỏi tay anh. “Em nghĩ nó vững chắc. Vậy còn phần thứ hai trong thỉnh cầu của anh là gì?”

“Cái đó, anh e rằng nó liên quan đến một cam kết về thời gian của em.”

Mắt cô nheo lại, nhưng vẫn mỉm cười. “Kiểu cam kết thời gian nào?”

Bằng một chuyển động nhanh đến kinh ngạc, anh kẹp cô xuống tấm nệm. “Khoảng chín tháng.”

Môi cô mềm lại vì ngạc nhiên. “Anh chắc không?”

“Chuyện đó sẽ mất chín tháng à?” anh toét miệng cười. “Theo anh nghe nói thì thế.”

Nhưng mắt cô không còn ánh đùa cợt nữa. “Anh biết không phải em muốn hỏi chuyện đó,” cô nhẹ nhàng nói.

“Anh biết,” anh trả lời, nhìn thẳng vào đôi mắt nghiêm túc của cô. “Nhưng phải, anh chắc chắn. Và anh sợ chết đi được. Và anh run rẩy đến tận xương tủy. Và cả trăm xúc cảm mà anh chưa bao giờ cho phép mình cảm thấy, trước khi em bước vào đời anh.”

Nước mắt cô ứa ra. “Đó là điều ngọt ngào nhất anh từng nói với em.”

“Đó là sự thật,” anh thề. “Trước khi gặp em, anh chỉ sống một nửa.”

“Còn hiện tại?” cô thì thầm.

“Còn hiện tại?” anh lặp lại. “‘Hiện tại’ bỗng dưng mang ý nghĩa là hạnh phúc, là niềm vui, là một người vợ mà anh ngưỡng mộ. Nhưng em biết gì

không?”

Cô lắc đầu, choáng ngợp đến không nói nên lời.

Anh cúi xuống và hôn cô. “‘Hiện tại’ thậm chí không thể so sánh được với ngày mai. Và ngày mai hoàn toàn không thể cạnh tranh với ngày tiếp nữa. Ngay lúc này, anh hoàn toàn cảm thấy, ngày mai sẽ trở nên tuyệt vời hơn. Và Daff,” anh thắm thì, di chuyển môi anh đến môi cô, “mỗi ngày anh sẽ yêu em nhiều hơn nữa. Anh hứa với em điều đó. Mỗi ngày...”

Chương kết

Một cậu con trai cho ngài Công tước và nữ Công tước Hastings!

Sau ba cô con gái, cặp đôi khiến giới thượng lưu mê mụ nhất cuối cùng đã cho ra đời một người thừa kế. Tác giả đây chỉ có thể tưởng tượng ra mức độ nhẹ nhõm trong gia đình Hastings; xét cho cùng, ai ai cũng đều biết một sự thật rằng bất kỳ quý ngài giàu có đã kết hôn nào cũng đều phải mong muốn có một người thừa kế.

Tên của cậu bé mới sinh vẫn chưa được công bố, dù vậy tác giả đây cảm thấy mình có đủ khả năng tự suy ra được. Xét cho cùng, sau các chị gái được đặt tên là Amelia, Belinda, Caroline, vị Bá tước Clyvedon mới còn có tên gọi nào khác ngoài David?

THỜI BÁO XÃ HỘI CỦA PHU NHÂN WHISTLEDOWN, 15 tháng Mười hai 1817

Simon vung tay lên trong sự kinh ngạc, tờ báo một trang bay vèo về góc phòng. “Làm sao bà ta biết được?” anh hỏi. “Chúng ta có nói cho ai biết chúng ta quyết định đặt tên thằng bé là David đâu.”

Daphne cố không mỉm cười trong khi quan sát chồng cô vừa nói vừa nện thành thịch trong phòng. “Chỉ là nói phét gặp thời thôi, em chắc thế,” cô nói, rồi hướng sự chú ý trở lại với đứa con mới sinh đang nằm trong vòng tay. Vẫn còn quá sớm để biết mắt thằng bé sẽ vẫn xanh thẫm hay lại chuyển thành màu nâu như các chị nó, nhưng cậu chàng trông giống hệt cha. Daphne không thể tưởng tượng được đôi mắt ấy sẽ gây ấn tượng gì nếu tối sầm lại.

“Bà ta phải có gián điệp trong nhà,” anh chồng nạnh nói. “Bà ta phải thế.”

“Em chắc chắn bà ta không có gián điệp trong nhà chúng ta đâu,” Daphne nói mà không nhìn anh. Cô quá thích thú với cách ngón tay tí hon của David nắm chặt ngón tay mình. “Nhưng...”

Daphne cuối cùng cũng ngẩng đầu lên. “Simon, anh đang buồn cười quá

đây. Đó chỉ là một bài báo tầm phào thôi.”

“Whistledown - ha!” anh lầm bầm. “Anh chưa bao giờ nghe nhắc đến họ Whistledown. Anh muốn biết ả đàn bà chết toi chết giẫm đó là ai.”

“Anh và những người London khác,” Daphne lầm bầm trong miệng.

“Ai đó nên lôi bà ta ra khỏi công việc này một lần cho xong.”

“Nếu muốn lôi bà ấy ra khỏi công việc này,” Daphne không thể cưỡng lại được việc chỉ ra vấn đề, “anh không nên ủng hộ bằng cách mua báo của bà ta nữa mới phải.”

“Và đừng có thử nói rằng anh mua *Whistledown* cho em đây.”

“Em đọc nó mà,” Simon lầm bầm.

“Và anh cũng vậy thôi.” Daphne đặt một nụ hôn lên đỉnh đầu David. “Mà thường là còn trước cả khi em chạm tay vào nó nữa kia. Ngoài ra, dạo này em khá thích phu nhân Whistledown.”

Simon có vẻ nghi ngờ. “Tại sao?”

“Anh có đọc những gì bà ấy đã viết về chúng ta không? Bà gọi ta là cặp đôi khiến giới thượng lưu mê mụ nhất London.” Daphne mỉm cười ranh mãnh. “Em khá thích điều đó.”

Simon rên rỉ. “Đó chỉ là bởi vì Philipa Featherington...”

“Cô ấy bây giờ là Philipa Berbrooke rồi,” Daphne nhắc anh.

“Chắc, kệ xác tên cô ả là gì, cô ả là kẻ to mồm chết giẫm nhất London, và từ khi cô ta nghe anh gọi em là ‘em yêu’ tại nhà hát tháng trước, anh không thể chường mặt ra tại các câu lạc bộ được nữa.”

“Vậy ra, yêu vợ là chuyện không đúng một à?” Daphne chọc ghẹo.

Mặt Simon thuôn ra, trông khá giống một cậu bé bất bình.

“Đừng bận tâm,” Daphne nói. “Em không muốn nghe câu trả lời của anh.”

Nụ cười dễ lây của Simon biến thành ngượng ngùng và tỉnh quái.

“Đây,” cô nói, nâng David lên. “Anh muốn bế con không?”

“Dĩ nhiên.” Simon băng qua căn phòng đến ẵm thằng bé vào lòng. Anh nâng niu con trai trong tay một lúc, rồi liếc nhìn Daphne và cười toe toét. “Anh nghĩ thằng nhỏ giống anh.”

“Em biết thế mà.”

Simon hôn vào chóp mũi con trai, và thì thầm. “Đừng lo, chàng trai bé nhỏ của cha. Cha sẽ luôn yêu con. Cha sẽ dạy con viết và làm toán, sẽ dạy con cách cưỡi ngựa. Cha sẽ bảo vệ con khỏi tất cả những kẻ đáng sợ trên thế giới này, đặc biệt là người phụ nữ tên Whistledown...”

Và trong một căn phòng nhỏ, trang nhã đầy đủ đồ đạc, không cách xa Dinh thự Hastings lắm, một phụ nữ trẻ ngồi ở bàn với cây bút lông ngỗng và hũ mực, đang lôi ra một mảnh giấy. Với nụ cười nở trên gương mặt, người đó đặt cây bút lông ngỗng xuống, và viết:

THỜI BÁO XÃ HỘI CỦA PHU NHÂN WHISTLEDOWN,

19 tháng Mười hai 1817

Toàn thể độc giả thân mến, tác giả đây rất vui được thông báo rằng...

Muốn hiểu thế nào là
Tình Yêu và Hạnh Phúc,
phải biết sống cho kẻ khác,
nghĩa là phải biết yêu

Godwin

